

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REVENANT

Larissa

IONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

A DEMONICA NOVEL

Surrender to the ultimate temptation

Bir

Revenant berbat bir düşmüş melekti.
Hayır, bekle... melek. Sadece düşmüş bir melek olduğuna inanıyordu.

Beş bin lanet yıl boyunca.

Ama o bir melek de değildi. Belki teknik olarak öyleydi ama bazı insanların cehennem dediği iblis diyarı Sheoul'da doğup büyümüş biri nasıl kutsal, parlak haleli bir melek sayılabilirdi ki? Bir halesi olabilirdi ama parlaklığı çoktan gitmişti, daha birkaç saatlikken iblis kanıyla karışmış anne sütünü ilk kez tattığından beri lekelenmişti.

Beş bin lanet yıl.

Gerçeği öğrenmesinin ve kendisinden alınan anıların geri gelmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Şimdi yüzyıllar boyunca olan her şeyi hatırlıyordu.

Kötü, çok kötü bir melekti. Ya da çok çok iyi bir düşmüş melek, nasıl baktığınıza bağlı.

Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'nin dışındaki yeraltı otoparkında volta atarken damarlarında zehirli bir öfke dolaşıyordu. Belki de içerideki doktorların elinde anılarını tekrar yok edebilecek sihirli bir ilaç vardı. Saf bir şeytan, hiçbir kurtarıcı özelliği olmayan düşmüş bir melek olduğuna inandığı zamanlarda hayat çok daha kolaydı.

Tamam, muhtemelen hala kurtarıcı bir özelliği yoktu, ama şimdi sahip olduğu şey çelişkiliydi

Duygular. Sorular. Kendisinden daha zıt olamayacak bir ikiz kardeş.

Hırlayarak acil servisin girişine doğru yürüdü, son beş bin yılı birkaç saatliğine de olsa unutmamasına yardımcı olabileceğinden emin olduğu Sahte Melek doktorunu bulmaya kararlıydı.

Sürgülü cam kapılar hızla açıldı ve almaya geldiği kadın dışarı çıktı; sarı ördek yavrusu benekli mavi önlüğü öldürücü bir vücuda yapışmıştı. Belinde anında şehvet ateşlendi ve evet, ilaçları siktir et, o tam da doktorun emrettiği şeydi.

Onu iki kez al ve sabah beni ara.

Birkaç hafta önce hastanede onunla karşılaştığı andan beri bunu saplantı haline getirmişti ve şimdi, Blaspheme'in uzun bacakları ona doğru yürürken asfaltı yiyip bitirirken, onların beline dolandığını ve ona vurduğunu hayal ediyordu. Kız yaklaştıkça vücudu daha da sertleşti ve anahtarlarını düşürüp almak için durmak zorunda kaldığında hayal kırıklığıyla küfretti. Sonra anahtarlığını istediği kadar düşürebileceğine karar verdi, çünkü eğildiğinde üstü açıldığında derin göğüs dekoltesini en iyi şekilde görebiliyordu.

Doğruldu, anahtarlığı parmağına doladı, ve bir Duran Duran şarkısı mırıldanarak tekrar ona doğru ilerlemeye başladı.

"Küfür." İki siyah ambulansın arasından çıkarak onun yolunu kesti.

Sıçradı, bir erkeği kendinden geçirmek için yapılmış kıpkırmızı dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. "Revenant." Bakışları

hastane kapılarına doğru koşturdu ve kaçış yolunu planladığı izlenimine kapıldı. Ondan kaçabileceğini düşünmesi ne kadar da hoştu. "Otoparkta gizlenerek ne yapıyorsun?"

Gizlenmek mi? Bazıları öyle de diyebilir, diye düşündü. "Seni görmeye geliyordum."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Beni gördünüz. Güle güle." Sarı at kuyruğunu sallayarak dönüp ters yöne doğru ilerledi.

Hastaneye dönüyoruz.

Bileğinin zihinsel bir hareketiyle kot pantolon, kovboy çizmeleri ve NASCAR tişörtü giydi, omuz hizasındaki saçlarını siyahtan kahverengiye çevirdi ve kızın önünde dönerek bir kez daha yolunu kesti. "Belki bu daha çok hoşuna gider?"

Ona düz bir bakış attı. Belli ki cahiller ona göre değildi.

Bir kez daha deneyerek saçlarını kızıl ve kısa kestirdi ve iş kıyafeti giydi. "Buna ne dersin?"

Daha fazla baktı. Gotik motorcu şıklığına geri döndü ve etrafta dolaşmayı bıraktı. "Benimle eve gel."

"Vay canına." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu da adamın dikkatini sadece göğüslerine çekti. Güzel. "Direkt konuya giriyorsun."

Omuz silkti. "Zaman kazandırıyor."

"En azından şarap içip beni yemeyi mi planlıyordun? Bilirsin, seksten önce."

"Hayır. Sadece seks." Bir sürü ve bir sürü seks.

Onun boğuk sesinin tutkunun sancıları içinde derinleştğini hayal edebiliyordu. Başını bacaklarının arasına, ağzını sikinin üzerine, ellerini taşaklarının üzerine koyduğunu hayal edebiliyordu. Kafasının içinde oynayan hayali ten fiske karşılarında neredeyse inleyecekti.

"Oh," dedi, sesinde alaycılık vardı. "Çok çekicisin, değil mi?"

Beş bin yıl boyunca bir kez bile kimse ona büyüleyici dememişti. Ama alaycı bir dille söylenmiş olsa bile, bu ona söylenmiş en güzel şeydi.

"Yapma bunu," diye hırladı.

"Ne yapmak?" Kadın ona bir kaçıkmiş gibi baktı.

"Boş ver." Ona dokunmak için can atarak elini uzattı. "Oyun odama bayılacaksın."

Sanki adam ona elini değil de vebayı uzatıyormuş gibi dönüp gitti. "Cehenneme git, pislik. Ben düşmüş meleklerle çıkmam."

"İyi haber o zaman, çünkü bu bir randevu değil." Ve o düşmüş bir melek değildi.

"Doğru. Ben de düşmüş meleklerle yatmam." Eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git başımdan."

Onu reddediyor muydu? Kimse onu reddetmedi. Hiç kimse. Oyun arkadaşları işkence uzmanları ve cellatlar olan bir zindanda büyüdüğü için baştan çıkarma sanatını, hatta kibar konuşmayı bile tam olarak öğrenememişti. Ama seks... o dili akıcı bir şekilde konuşuyordu.

Kadın tekrar havalanmaya başladı ve adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu doğru değildi. Adam gözünü ona dikmişti ve kızın teslim olması gerekiyordu. Bu yeni bir şeydi.

İç gıcıklayıcı bir şey. Kafa karışıklığı, memnuniyetle karşıladığı ve iyi bildiği bir duyguya dönüştü; avın verdiği yüksek haz.

Anında duyuları keskinleştirdi ve odaklandı. Koku alma duyusu onun vanilya-bal kokusunu getirdi. İşitme duyusu onun hızlı kalp atışlarına odaklandı. Ve görme duyusu, boğazının dibindeki nabzının tik taklarına odaklandı.

Üzerine atılma, onu yere serme ve tam burada, hemen şimdi cinsel ilişkiye girme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Bunun yerine yavaşça ilerledi, kadın geri çekilirken adım adım ona ayak uydurdu.

"Ne yapıyorsun sen?" Devasa bir destek kirişine çarpınca yutkundu.

"Sana neden benimle eve gelmen gerektiğini göstereceğim." İki avucunu başının iki yanındaki kirişe yerleştirdi ve dudakları kulağının hassas derisine değene kadar eğildi. "Pişman olmayacaksın."

"Sana zaten söyledim. Ben düşmüş meleklerle yatmam."

"Öyle demiştin," diye mırıldandı. "Onları öpüyor musun?" "Ah... hayır, ben -"

Cümlesini bitirmesine fırsat vermedi.

Hafifçe geri çekilerek ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Onu öperken dudaklarını çilek parıltısı kapladı ve meyveyi hiç şu an sevdiği kadar sevmediğine yemin etti.

Elleri pazılarını kavramak için yukarı kalktı, öpücüğü derinleştirirken onu daha da yakınına çekti. "İyisin," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Tırnakları derisini çizerken aniden acı kollarını yırttı. "Ama o kadar da iyi değilsin."

Adam gözünü bile kırpamadan, kadın sertçe itti ve kollarının kafesinin altından sıyrıldı. Göz kırparak kasıla kasıla uzaklaştı, ince kalçaları formda önlüklerinin içinde sallanıyordu. Elma şekeri kırmızısı bir Mustang'in kapısında durdu ve ona, sikiinin zonklamasına neden olan boğucu bir bakış attı.

"Vazgeç artık dostum. Ben herkesten daha inatçı olabilirim." Arabasına atladı ve onu toz içinde bırakarak park yerinden çıktı.

Blaspheme New York'un kalabalık caddelerinde araba kullanırken neredeyse nefes nefese kalmıştı ve keşke bugün işe Harrowgate ile gitseydim diyordu. Ama hayır, Brooklyn'deki dairesinden Underworld General'a son bir kez daha arabayla gitmeyi tercih etmişti; bu duygusal aptallık sadece değerli zamanını almakla kalmamış, aynı zamanda birkaç hafta önce hastanedeki kısa ve tatsız bir sözlü alışverişten sonra bir şekilde çıkmaları gerektiğini düşünen düşmüş bir melek ile karşılaşmasına da neden olmuştu.

Hayır, çıkma değil. Sadece seks yap.

Tüm vücudu bu düşünceyle ısındı, ki bu hiç yapmaması gereken bir şeydi.

Ama tanrım, inanılmazdı. UG otoparkında dururken, deri ve zincirlerle sarılmış dev bir gotik motorcu gibi görünüyordu, devasa botlarının uçlarında kötü pençeler vardı. Parmaksız eldivenlerinin arkası bile eklem yerlerinde metal çivilerle süslenmişti. Sert adam saçmalıklarından her zaman nefret etmişti ama Revenant bu saçmalıkları sahiplenmişti. O

Hayatını bu şekilde yaşadığı izlenimini edindim; eğer isterse, ona sahip olurdu.

Görünüşünü değiştirdiğinde bile hâlâ bir dergi ya da filminden fırlamış gibiydi. Kovboy çizimleri onda ata binme isteği uyandırmıştı - ille de at olması gerekmiyordu - ve iş kıyafeti ona bazı açık saçık masa başı fantezileri vermişti.

Ondan vazgeçmeyecekti, değil mi? En azından savaşmadan, ki o da savaşacaktı. Düşmüş bir meleğin etrafta dolanmasını göze alamazdı.

Küfrederek çantasını karıştırıp cep telefonunu aradı ve nakliye şirketindeki bağlantısına ulaştı. Sally ikinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba Bonnie," dedi Sally, Blaspheme'in insanlarla uğraşırken benimsediği ismi kullanarak. "Nakliyeciler, Londra'ya yapılacak ikinci sevkiyat için eşyalarınızı yüklemeyi gün sonuna kadar bitireceklerini söylediler."

"Güzel," dedi Blas. Hastanenin Harrowgate acil servisini kullanmak yerine doğrudan UG'nin yeni Londra kliniğine gitmek güzel olurdu. "Bir saat içinde orada olurum -" Çağrı Bekletme bip sesi araya girdi. "Size geri dönebilir miyim? Annem arıyor."

Sally'nin neşeli "Sorun değil" sözünü, nakliyecilerin Blaspheme'in eşyalarına çok iyi bakacaklarına ve endişelenmemelerine dair verdiği söz izledi ve bir dakika sonra Blaspheme'in annesi diğer hattaydı.

"Merhaba anne." Blaspheme, görünüşe bakılırsa daha önce hiç görmediği boktan bir kamyonu arkadan çarpmamak için frene bastı.

dönüş sinyali ya da fren lambalarıyla donatılmıştı. Sürücüye ön camından parmakla ateş etti.

"Blas." Annesinin hışırtılı sesi Blaspheme'in hemen yanından geldi.

Blas çığlık atarak telefonu düşürdü. "Lanet olsun!"

Durup dururken arabaya dalan annesine bağırmak için tekrar ağzını açtı ama kanı görünce sesi kesildi. Deva, yani Devastation'ın kısaltması, yolcu koltuğunda oturuyordu ve vücudunun her yeri kan içindeydi. Kırılan bir kemiğin ucu sol pazılarını delip geçmiş, sağ bacağında femuruna kadar derin bir yanık oluşmuştu.

"Aman Tanrım," diye soludu Blaspheme. "Ne oldu?"

Annesi titreyen elini karnından kaldırdı ve Blas göbeğinin hemen üstünden kalça kemiğine kadar uzanan yırtıktan dışarı fırlayan bağırsakları gördü.

Yaranın kendisi yeterince ciddiydi, ama Blaspheme'in çıkaramadığı bir titreşim yayılıyordu. Bu her neyse, yanlış hissettiriyordu. Ve çok, çok ölümcül.

"I -" Deva tıkrıtlı bir nefes çekti... ve baygın bir şekilde pencereye doğru yığıldı.

"Anne!" POS kamyonu hareket etti ve Blaspheme'in Mustang'i bir köşeden döndürerek Underworld General'a geri dönmesine izin verdi. Bir Harrowgate bulmak için zihniyle otomatik olarak uzandı ve bir blok ötede bir tane bulmasına rağmen, park edecek hiçbir yer yoktu ve aracı caddenin ortasında terk etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kahretsin, normal gibi yanıp sönebilmek güzel olurdu

düşmüş bir meleğin çocuğu, ama bu Blaspheme için bir seçenek değildi. Asla bir seçenek olmayacaktı.

İçgüdüsel olarak annesinin bileğini kavradı ve ona şifa enerjisi aktarmaya çalıştı ama bu yeteneği uzun zaman önce işe yaramaz hale gelmişti.

Lanet olsun!

Arabasıyla sokaklarda ilerlerken, bir taksiye ve bisikletli bir kuryeye yandan çarpmaktan kıl payı kurtulurken annesine "Dayan," dedi.

Hastaneye ait olan ama insanların girmesine izin verilmeyen yeraltı otoparkına hızla girdi, sahte bir duvardan geçti ve hastanenin gizli otoparkındaki bir durakta neredeyse patinaj çekerek durdu. Sonra, bir anlığına, aslında sonsuza kadar, tereddüt etti.

Hastanedeki herkes Blas'ın Sahte Melek olduğuna inanıyordu. Annesinin neden aynı türden olmadığına dair bir açıklama getirebilirdi ama bunu yapmak soru işaretlerine yol açabilirdi. Zaten şüpheli olduğundan emin olduğu bir kişinin soruları.

Sadece iki hafta önce, Underworld General'ın kurucusu ve genelkurmay başkanı Eidolon, Revenant'tan uzak durması için o kadar üstü kapalı bir uyarıda bulunmuştu ki, o zamandan beri paranoyak olmuştu.

Annesi inledi ve birden Eidolon'un neyden şüphelendiğinin bir önemi kalmadı. İşi... hatta hayatı... risk altındaydı ama Deva'nınki de öyle ve annesinin ölmesine izin veremezdi.

Hızla araçtan fırladı ve sürgülü kapılardan geçerek acil servise koştu.

"Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdı ve bir anda Luc, bir

kurt adam sağlık görevlisi ve Seminus iblis doktoru Raze bir sedyeyle dışarı fırladı.

Birkaç dakika sonra Blaspheme bir muayene odasındaydı, eldivenlerini giymiş, Luc hayati değerleri kontrol ederken Raze de iyileştirici gücünü Deva'ya yönlendiriyordu. Kaşlarını atması sorun yaşadığını gösteriyordu.

"Midesi yırtılmış," dedi. "Kahretsin, transvers kolonunda bir yırtık var. Yırtıkları şu anda iyileştirebilirim ama kirleticileri temizlemek için ameliyat olması gerekiyor." Blas'a doğru baktı. "Yine de bu büyük bir risk. Sahte Meleklerin anesteziye iyi yanıt vermediğinin farkında olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Blaspheme annesi -ve muhtemelen kendisi- hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak istemiyordu ama Deva'yı olduğundan başka bir şey olduğunu düşünen doktorlarla ameliyata sokarak onun sağlığını tehlikeye atamazdı. Belki de gerçeklerle hızlı ve gevşek oynayabilir ve kimsenin çok derine inmemesini umabilirdi.

Blas, annesinin elinin arkasında bir serum yeri hazırlarken başını kaldırıp baktı. "O bir Sahte Melek değil."

Raze bir kaşını kaldırdı. "Ama onun annen olduğunu söylemiştin."

"O benim üvey annem," diye yalan söyledi. "O düşmüş bir melek." En azından ikinci kısmı doğruydu.

Raze'in eli titredi ve nefesinin altından küfretti. Onun yaşadığı şoku anlıyordu; düşmüş melekler nadirdi, çoğunlukla şeytani pisliklerdi ve Sheoulic sakinleri arasında besin zincirinin en tepesinde yer alıyorlardı.

Raze'in ön kısmı arkaya göre daha uzun olan kızıl saçları, Deva'ya daha yakından bakmak için eğildiğinde gözlerinin üzerine düştü.

Karın yarası. "Bu çok garip."

Bunlar bir doktorun söylemesini isteyeceğiniz sözler değildi. En kullanışlı FA yeteneğini, Sahte Melekler tarafından potansiyel kurbanlarının sağlığını veya erkekliğini belirlemek için kullanılan ve genellikle X-ışını görüşü olarak adlandırılan şeyi çağırmaya çalıştı. Bir tıp uzmanı olarak Blas bunun için daha iyi bir kullanım alanı bulmuştu.

Ne yazık ki, sönmeden önce zar zor yanıp söndü. Harika. Bir Sahte Melek yeteneği daha başarısız oluyordu. Hepsinin gitmesi ve gerçek kimliğinin ortaya çıkması ne kadar sürerdi?

"Tuhaf olan ne?" diye sordu.

"Onu iyileştiremiyorum. Hiçbir şey olmuyor."

"Ne?" Blas, Deva'nın damarına bir serum kateteri yerleştirmekten başını kaldırıp karabasana baktı. "Suyun mu bitti?"

Boğazından parmaklarına kadar parlayan gliflerle kaplı olan sağ kolunu havaya kaldırdı. "Gücüm tam şarjda. Sana söylüyorum, o ben değilim. Bu o."

Vibe. Ya annesinden gelen garip titreşim bir şekilde Raze'in güçlerine müdahale mi ediyordu?

Raze ona doğru baktı. "İçine bakıp bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sadece denedim," dedi. "Sanırım çok duygusalım."

Raze başını salladı, görünüşe göre X-ray arızası için anlattığı saçma hikâyeyi yutmuştu.

Annesi inledi ve gözleri fıldır fıldır açıldı. Eli Blas'ın elini tutmaya çalıştı. "Yalnız," diye mırıldandı. "Seninle yalnız konuşmam gerek."

Blaspheme başını kaldırıp Raze'e baktı. "Bir ameliyathane ayarla. Onu hemen ameliyata alacağız. Ve Eidolon'a çağrı bırak. Onun da bu işin içinde olmasını istiyorum." Blas'ın

keşfedilme korkusuna rağmen

Onu. Tüm yeraltı dünyasındaki en yetenekli, en deneyimli doktor olan Eidolon, annesini kurtarabilecek tek kişi olabilir.

Raze ve Luc onu Deva'yla yalnız bırakarak gittiler.

"Anne," dedi sessizce. "Neler oluyor? Ne oldu?"

"Melekler," dedi ve Blaspheme'in midesi bulandı.

"Melekler tarafından saldırıya uğradım."

Bu da titreşimi ve Raze'in onu iyileştirmekte zorlanmasını açıklıyor. Bazı meleksi silahlar doğaüstü yöntemlerle onarılamayacak yaralanmalara neden oluyordu.

"Neredeydin?" Deva'nın gözleri kapandığında Blaspheme annesinin elini sıktı. "Hey, benimle kal. Sana saldırdıklarında neredeydin?"

"Eve," diye homurdandı. "Beni buldular, Blaspheme."

Omurgasına bir ürperti yayıldı. "Onlar mı?" İçinden bir ses onların kim olduğunu bildiğini söylüyordu ve yanılıyor olmak için dua etti.

Deva kan püskürterek öksürdü. "Sanırım... Sanırım onlar Yok Edicilerdi. Beni buldular." Ayağa kalktı, Blaspheme'in elini pençeledi, çaresizlik ve dehşet gözlerindeki acı sisini delip geçti. "Bu da demek oluyor ki seni de arıyorlar."

İki

Megiddo Dağı'nın tepesinde durup ciğerleri sıcak ve kuru havayla dolarken, Revenant'ın kafasının içinde yüksek yoğunluklu bir Şeytani çağrı çığlık attı.

Şeytan'ın emrini görmezden gelen Revenant, akli ve sesiyle Cennet'teki en yüksek rütbeli başmeleğe seslendi.

"Metatron."

Hiçbir şey yoktu. Bir esinti birkaç metre ötede bir toz şeytanı yarattı ama bunun dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

"Metatron!"

Daha fazla bir şey yok. Toz şeytanı bile yavaş ve acı verici bir şekilde öldü.

"Metatron!"

Hay sikeyim. Görmezden gelineceğini tahmin etmeliydi. Başmelekler onu binlerce yıl önce terk etmişti, öyleyse neden şimdi ona ilgi gösterebilirler ki?

Pislikler. Tek istediği bazı cevaplardı. Neden onu ve annesini cehennemde çürümeye terk etmişlerdi? Neden beş bin yıl boyunca kimse ona gerçeği söylememişti? Hafızasını geri kazanmadan ve terfi almadan önce... kardeşinin "kahramanca" eylemleri ve Cennet'in bir ikize yapılanın diğerine de yapılması gerektiği kuralı sayesinde. Peki neden ona Cennet'te hoş karşılandığını söylememişlerdi? Ne de olsa Reaver'a izin vardı.

Çünkü hoş karşılanmıyorsun. Sen kötüsün. Yozlaşmış.
Karanlıklar Lordu'nun çağrısı tekrar geldi, bu sefer

O kadar şiddetliydi ki acı onu dizlerinin üzerine çökertti. Burnundan ve kulaklarından kan fışkırdı ve başını tutarken kafatasının çatladığına yemin etti.

Kahretsin, Şeytan'la yüzleşmeye hazır değildi. Gerçi hiç hazır olmamıştı. Akli başında hiç kimse Karanlıklar Lordu'yla görüşmek için her şeyini seve seve bırakmazdı. Ve artık Rev geçmişiyile ilgili gerçeği - ya da en azından büyük bir kısmını - bildiğine göre, tüm iblislerin kralıyla yüz yüze gelmek için daha da az motivasyonu vardı.

Şeytan binlerce yıl boyunca Revenant'a yalan söylemiş, hatta Rev'in onun oğlu olduğunu ima etmişti.

Bunların hepsi saçmalıktı ve Revenant gerçek ortaya çıktıktan sonra işlerin nasıl değişeceğini merak ediyordu. Kesin olan bir şey vardı; Şeytan'la yüzleşmeden önce toplayabildiği kadar çok bilgiyle donanmak istiyordu ve aradığı cevapları ona sadece bir kişi verebilirdi.

Ne yazık ki Metatron herhangi bir cevap vermeye istekli görünmüyordu. Bu da Revenant'a tek bir seçenek bırakıyordu.

Şeytani baş ağrısını dindirmek için bir avuç kitap çağırdı ve kendini Dünya'nın diğer tarafına, Mahşerin Dördüncü Atlısı Thanatos'un evine ışınladı.

Dört Atlı'nın Sheoulic Gözcüsü olarak Revenant'ın onlara göz kulak olması gerekiyordu. Ama hafızasını geri kazandığından beri, babalarından kaçtığı gibi onlardan da kaçıyordu. Revenant'ın kardeşi.

Reaver.

Her zaman onlar karşı karşıya
kapalı beri yeniden kazanmak savaşmışlardı
ve Revenant'ın sözleri

Belirli bir karşılaşma sırasında Reaver'ın yaşadıkları hâlâ düşüncelerinde yankılanıyordu.

Seni öğrendiğim gün, sana bir kardeş olarak geldim. Ama senin tek gördüğün bir düşman ve bir şeytandı. Artık göreceğin tek şey bu.

Revenant birkaç hafta önceki o andan beri biraz sakinleşmişti ama beş bin yıl önce, hafızaları silinmeden önce -ilk kez- Reaver'ın Revenant'ı reddettiği ve bugüne kadar hiçbir şeyin değişmediği gerçeği hâlâ geçerliydi.

Yani, hayır, Revenant Reaver'ın dört efsanevi cehennem zebanisinin Rev Amca'yı kollarını açarak karşılamasını beklemiyordu.

Yine de Thanatos'un Grönland'daki şatosunun önünde duruyor ve Ölüm olarak bilinen Süvari'nin kapıyı isteyerek açıp açmayacağını merak ediyordu. Daha büyük olasılıkla Revenant, Thanatos'un kütüphanesinde istiflediği nadir kitaplara bir göz atmak için içeri dalmak ve herkesi yere sermek zorunda kalacaktı.

Atlıların Cennetteki Gözcüsü Harvester ve Reaver'ın kendisi önünde cisimlenmeden bir saniye önce ensesindeki bir elektrik karıncalanması onu meleklerin varlığından haberdar etti.

Sikeyim.

"Revenant." Harvester'ın dumanlı sesi Rev'e her zaman ipekle sarılmış kedi-dokuzları düşündürmüştür. Dar siyah deri pantolon ve ince topuklu botlar giymiş, belini bağlayan ve mükemmel göğüslerini dolgunlaştıran dantel bir korse giymişti. Yine de normalden biraz daha solgun görünüyordu. Belki de binlerce yıl sonra halesini geri

Düşmüş bir melek olarak geçirdiği yıllar ona pek iyi gelmiyordu. "Neden buradasın?"

"Ben Atlılar'ın şeytani Gözetmeniyim," dedi, kardeşinin şeytani kelimesini duyunca yüzünü buruşturması hoşuna gitmişti. "Ne bir nedene ihtiyacım var ne de sana hesap veriyorum."

"Ama bana hesap vereceksin," dedi Reaver.

Revenant homurdandı. Reaver haftalardır buluşmak için zihinsel davetler gönderiyordu ama Revenant cevap vermemişti. Şimdi de kardeşine cevap vermeyecekti.

"Isır beni." Kendini Thanatos'un kalesine yaklaştırdı ama bir kalp atışı sonra Harvester ve Reaver yine önünde bir duvar oluşturunuyordu. Ne kadar yorucu. "Thanatos'a kapısını çalma nezaketini gösterecektim ama bana hiçbir uyarı yapmadan evine girmekten başka seçenek bırakmıyorsun. Bunu en son bir Süvari'ye yaptığımda, Ares ve Cara'yı... uzlaşmacı bir pozisyonda yakalamıştım." Omuz silkti. "Ama her neyse. Bakalım Thanatos ve Regan neyin peşinde, değil mi?"

Kaybolmaya başladı ama Reaver hırladı ve kolunu kavradı ve onu bulunduğu yere bağladı. "Bize neden burada olduğunu söyle."

Belki de Reaver Rev'e ihtiyacı olan bilgiyi verebilirdi. Elindeki İncil, Kuran ve Daemonica kopyalarını havaya kaldırdı. "Thanatos'un kütüphanesini kullanmak istiyorum. Gölge Melekler ve Radiantlar hakkında referanslar bulmam gerekiyor ve bu şifreli, çelişkili kitaplar pek yardımcı olmuyor."

Reaver onu serbest bıraktı ve geri çekildi. "İstiyorsun ki

senin ne olduğun hakkında daha çok Şey bilmek. İkimizin de ne olduğu hakkında." "Um, evet. Duh." Kardeşi bir dahi değil miydi? "Öyle değil.

Her gün bilinen en yüksek melek rütbesine terfi ediyorsunuz ve hiçbir yerde iş tanımasını özetleyen bir kılavuz yok."

Hayır, Revenant gibi Gölge Meleklerden ve Reaver gibi Radiantlardan sadece birkaç tane vardı ve herhangi bir zamanda her birinden sadece bir tane olabileceğinden, bunu soracak kimse yoktu.

Reaver omuz silkti. "Gittikçe ğreniyorsun." "Bu çok yardımcı oldu, kardeşim."

Reaver sabırsız bir ses çıkardı ve elini parlak sarı saçlarından oluşan mükemmel yelesinin arasına soktu. Revenant da sa rengini ona uyacak Şekilde deđiŐtirdi. Sadece bir araç olmak için.

Reaver, "Bu rütbeler bize birlikte verildi," dedi. "Ve bunu birlikte çözebiliriz."

Revenant güldü. "Şimdi de ağabeycilik mi oynamak istiyorsun?"

Artık sana ihtiyaım olmadığına göre?"

"Bana ihtiyaın var," dedi Reaver. "Birbirimize ihtiyaımız var." "Gerçekten mi?" dedi Revenant kesin bir ifadeyle. "Peki neden?"

Reaver'ın sesi alçak ve uğursuz bir hal aldı. "nk Lucifer yeniden doğmak üzere ve onun doğumu hem Dünya'da hem de Cennet'te sismik deđiŐimlere neden olacak."

Yine mi bu? Cennetteki tipler reenkarne olmuş düşmüş melekler konusunda çok telaŐlandılar. Tamam, elbette Lucifer Şeytan'ın eski sağ kolu olarak sıradan bir düşmüş melek değildi ve onu taşıyan düşmüş melek Gethel hala

kanatları ve halesi varken ona hamile kalmıştı. Oh, ve Lucifer'in en yeni enkarnasyonunda, o aynı zamanda Şeytan'ın

Oğlum. Bu da Lucifer'ın ekstra, ekstra özel olduğu anlamına geliyordu.

Pislik herif. Birkaç yıl içinde Şeytan'ın yanındaki yerini geri alacak ve hayatını Revenant'inkini mahvetmeye çalışarak geçirecekti. Rev'in katıksız güç ve yetenek bakımından her zaman ondan üstün olması önemli olmayacaktı - Lucifer Şeytan'ın kulağına ve nüfuzuna sahip olacaktı. Lucifer bir emir verdiğinde, sanki Şeytan'ın kendisi tarafından verilmiş gibi yerine getirilecekti. Tıpkı Lucifer'in birkaç ay önce gidip kendini öldürtmesinden önce olduğu gibi.

Revenant boğazını temizledi. "A, umurumda değil. B, Lucifer'ın tamamen büyümüş olarak doğmasını engellemek için Gethel'in kanatlarını kestiğinizde, onun güçlerini azalttınız, bu yüzden 'bildiğimiz dünyanın sonu' saçmalığını bırakın."

Harvester başını salladı, simsiyah saçları ince omuzlarının etrafında sallanıyordu. "Bu saçmalık değil. Lucifer'in güçlerini azalttık ama o hâlâ reenkarne olmuş en güçlü düşmüş melek. Doğumu hâlâ göklerde şok dalgaları yaratacak."

"Ve," dedi Reaver acımasızca, "her geçen gün daha da güçleniyor. Harvester onu hissedebiliyor."

Ah, belki de Harvester'ın özellikle solgun ve belki de biraz cılız görünmesinin nedeni Lucifer'in büyümesiydi. Şeytan'ın kızı olarak, doğmuş ve doğmamış tüm kardeşlerine bağlıydı. Revenant'ın umurunda değildi. Ama Reaver'ın neden umursadığını açıklıyordu.

"Daha da kötüleşecek," dedi Harvester. "Lucifer doğduktan sonra, gücünün zirvesine ulaşana kadar güçlenmeye devam edecek. Bu gerçekleştiğinde, o ve Şeytan güçlerini birleştirebilir - sizinle birlikte. Başmelekler

buna Kötülüğün Üçlüsü diyor, çünkü

Sheoul'daki en güçlü üç varlık olacaksınız. Birlikte Dünya'yı cehenneme çevirmenizi engelleyecek çok az şey olabilir. Reaver, İncil'deki kehanete göre dört Atlı'nın Mühürlerini kırmak ve Günlerin Sonu'nu başlatmak zorunda kalacak."

Göksel tipler, düşmüş meleklerle olduğu kadar Armageddon'a da kafayı takmışlardı. Her şey eskimeye başlamıştı. "Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Reaver kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lucifer'ı doğurmadan önce Gethel'i bize ver."

Bir tekrar daha. Yawn. Bu boku sendikalaştırmalılar. "Neden yapayım ki?"

"Çünkü sen bir meleksin, Revenant. Metatron bana birlikte çalışmamız gerektiğini söyledi -"

"Şimdi mi? Komik, çünkü onunla buluşma talebime yanıt bile vermiyor. Bana cennete davetiye gönderdi mi? Göndermedi mi? O zaman git çürü." Gölge Melek olmanın ne anlama geldiğine dair cevaplar almayı artık umursamadan oradan hızla uzaklaştı. Ayrıca, Şeytan'ın çağrısı kafatasının içinde kızgın bir eşek arısı gibi vızıldıyordu.

Metatron bir Melek'e bile mesaj gönderme zahmetine katlanmazken, Şeytan'ın Rev ile konuşmak için nasıl da çırpınması ilginçtir.

Siktir et. Cennet'in Lucifer'in doğumuyla ilgili endişeleri işleri daha da ilginç hale getirmişti. Eğer haklılarsa ve Kötülük Üçlüsü kıyamet tehditlerinin yeni turunun anahtarıysa, o zaman Revenant güçlü bir konumdaydı.

Ve güç, nasıl kullanılacağını iyi bildiği bir şeydi.

Revenant, Şeytan'ın dağlık yeraltı dünyasının içinde cisimlendi. Şeytan'ın düşmanlarının asılı cesetleriyle süslü demir köprüden geçerek ateşli bir hendekten iblislerin kralının devasa kalesinin kapısına ulaştı. Caim adında eski bir düşmüş melek ona taht odasına kadar eşlik ederek hemen içeri girmesine izin verdi.

Revenant mağaranın içine adımını attığı anda kanı dondu. Evet, hava çok soğuktu ama damarlarındaki kırmızı maddeyi jöleye çeviren şey, düzinelerce insan kalıntısı gibi görünen şeyin ortasında duran Şeytan'ın kendisiydi. Çıplak vücudu kan revan içindeydi ama onun dışında bir erkek model olabilirdi ve kötülüğün güzel paketlerde geldiğine dair eski söz Rev'in aklına geldi.

"Seni görmek güzel oğlum." Şeytan katliam çemberinin dışına çıktı ve anında temizlenmiş, klişe ipek kıpkırmızı gömleği ve bir ton şatafatlı mücevheri olan siyah bir takım elbise giymişti.

"Bana öyle deme," diye çıkıştı Rev. "Benim babam bir melekti."

"Sandalphon kendini beğenmiş bir ahmağın tekiydi," diye alay etti Şeytan. "Ben sana önemli olan her konuda babalık yaptım."

Görünüşe göre, bir babada önemli olan, oğullarını kafeslerde tutmaları ve onları annelerinin istismarına tanık olmaya zorlamalarıydı. Oh, ve sonra, gerçekten iyi bir baba olmak için, söz konusu oğlunu onlarca yıl köle olması için Acı Madenlerine göndermek gerekir.

Revenant'ın, eğer bir gün

Çocuk.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

Şeytan gülümsedi. Her zaman acı ve ölümden bir saniye önce gelen o iğrenç gülümseme.

Oh, siktir -

Revenant, ıslak, kararmış, iskelet benzeri bir canavara dönüşmüş olan Karanlık Lord onu duvara yapıştırmadan önce kendini toparlayacak zaman bulamadı. Şeytan'ın pençeleri Revenant'ın göğüs kafesinin derinliklerine saplandı ve kanı kalın fışkırmalar halinde Şeytan'ın kemikli göğsüne pompalanırken acı onu sertçe sarstı. İblisler Kralı'nın burna benzer bir şekil alan ağzından salya damlıyor, sivri köpekbalığı dişleri onları gıcırdatırken parlıyordu.

"Gölge Meleklige terfi etmen seni Sheoul'daki en güçlü varlık yaptı," diye hırladı. "Benim dışımda. Bana zarar vermek için binlercenizin bir araya gelmesi gerekir. Beni yok etmek için yüz bin kişi." Şeytan X-Man pençelerini Revenant'tan çekip çıkarırken Rev'in içini tarifsiz bir acı oydu ve atan kalbini göğsünden söküp çıkardı. "Bunu aklında tut."

Alfa iblisi güç gösterisi not edildi.

Revenant duvardan aşağı kayarken tek kelime bile konuşamadı, titreyen bacakları onu destekleyemiyordu. Tek yapabildiği, Şeytan'ın Rev'in zonklayan kalbini ısırmasını izlemektir. Hiç bilmediği bir acı onu parçalara ayırdı. Çığlık sesleri duydu ve sefaletin siyah perdesi arasından başka birinin de işkence görüp görmediğini merak etti. Belki de öldürülüyordu; düşmüş ya da tamamen haleli bir meleği öldürmenin en kesin yollarından biri kalbini yemektir.

Sonra Revenant ılıkların kendisinden geldiğini fark etti.

Dünya onun etrafında sonsuz, sefil döngüler halinde dönüyordu. Ölmüş müydü? Azrail'in kinleri onun zavallı ruhunu biçmek için yola çıkmış mıydı?

Karanlık Lord'un adını çağırın sesini duymadan önce soğuk zeminde bir et parçası gibi ne kadar yattığını bilmiyordu.

Gözlerini açtığında kendini bir kan gölünün içinde yatarken buldu. Şeytan her zamanki insan formuna geri dönmüş, güzel bir takım elbise giymiş ve dudaklarındaki kanı yalıyordu. Bir iniltiyi bastıran Revenant kendini dizlerinin üzerine doğru itti. Bu, istediğinden çok daha fazla çaba gerektirdi.

"Ben neden ölmedim?" Revenant mırıldandı.

"Sen bir Gölge Melek'sin. Seni sadece ben, tüm başmelekler birliği ya da Tanrı'nın kendisi öldürebilir ve bu da kalbini kemirmekten çok daha fazla çaba gerektirir." Şeytan, İtalyan derisi ayakkabıları kanlar içinde ıslak bir şekilde gıcırdayarak tahta doğru ilerledi. "Ve eğer Cennet'e iltica etmek gibi bir düşüncen varsa, bunu hemen şimdi sonlandırmama izin ver. Sandalphon seni var etmiş olabilir ama damarlarında dolaşan benim kanım."

Revenant göğsünü ovuşturdu, zaten büyük bir kısmı iyileşti. Hatta yeni bir kalbin güm güm attığını bile hissedebiliyordu. "Anlamıyorum."

"Sen bebekken, annenin şeytan kanıyla karıştırılmış sütüyle beslendin."

"Bunu biliyorum," dedi. En azından şimdi bunu biliyordu. İki

Haftalar önce hiçbir şeyden haberi yoktu.

Şeytan kemiklerden yapılmış tahtına çöktü. "Sana rastgele bir iblisin damarından gelen bir şey verdiğimizi düşünmedin değil mi? O benim kanımdı. Seni sonsuza dek kendime ve bu diyara bağladım. Sen yozlaşmışsın ve Cennet'e girmek bu diyarı da yozlaştıracak. Yani evet, önemli olan her yönden, ben senin babanım."

Revenant'ın midesi yuvarlandı. Şeytan'ın "oğlu" olmak ona özel bir ayrıcalık sağlamıyordu. Aksine, iblislerin kralı çocuklarından daha fazlasını beklerdi ve onu hayal kırıklığına uğrattıklarında, bunu iyi karşılamamanın bir yolu vardı. Kızı Harvester bunun canlı kanıtıydı. Eğer Reaver onu onun pençelerinden kurtarmasaydı, hâlâ Şeytan'ın zindanlarında olacak, her gün her dakika Rev'in hasta zihninin bile anlayamayacağı şekillerde işkence görecekti.

"Beni bu yüzden mi çağırdınız lordum? Kardiyak tartar yemek ve çocukluk hikâyelerimle beni eğlendirmek için mi?"

"Baba," Şeytan dedi, onun ses damıtılmış içine saf kötü niyet. "Bana baba diyeceksin."

Siktir et onu. Bunu yapmak annesine ve gerçek babasına karşı bir utanç olurdu. "Beni neden çağırdın?" Rev tekrarladı.

"Beni neden çağırdın baba?" Şeytan hırladı ve aniden Revenant'ın beynini bir acı kapladı. "Söyle."

Revenant başını tutarak, "Beni neden çağırdın?" diye haykırdı. Bir başka acı patlaması daha ona çarptı ve Rev'in kulaklarından kan fışkırdı.

Şeytanların kralı yüzüne vurdu. "Söyle."

"Beni neden çağırdın?" Revenant bağırdı ve ardından inanılmaz bir ıstırap onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Kafatası içe doğru çökerken burnundan kan aktı.

Şeytan, Revenant'ın önünde topuklarının üzerine çöktü. "Çok inatısın." Kıp kırmızı dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Bana baba de. Bu yeni bir kural."

Lanet olsun ona. İçinin derinliklerinde, Revenant itaat etme ihtiyacıyla titriyordu. Neredeyse doğduğundan beri ona öğretilen tek şey kurallara uyma ihtiyacıydı. Kuralları çiğnemek acı anlamına geliyordu ve acı Rev'in başa çıkabileceği bir şey olsa da, kuralları çiğnediği için annesinin en iğrenç işkencelere maruz kalmasını izlemek başa çıkabileceği bir şey değildi.

O öleli çok olmuştu ama onun kurallara uyma ihtiyacı ölmemişti ve Şeytan bunu biliyordu.

Rev karşısındaki iblisle bakışlarını kilitledi. Bir gün Şeytan'ın Revenant'ın annesine yaptıklarının intikamını alacaktı ama o zamana kadar Şeytan'ın oyununu oynayacaktı. Ne de olsa, yıllarca çektiği acıların bedelini iblise ödetmek için ona güvenmesi -ve hayatta olması- gerekiyordu.

"Beni neden çağırdın... Baba?" diye bağırdı.

Şeytan bir çocuğa yaptığı gibi onun başını okşadı. "Çok iyi. Seni buraya iki nedenden ötürü getirdim. Birincisi, Gethel'in tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Lucifer güçlendikçe o da zayıflıyor. Sadece Gethel'den değil, tüm çocuklarımdan da enerji çekiyor gibi görünüyor. Onun doğumuyla birlikte hepsinin ölmesi mümkün."

Bu, Harvester'ın neden mikrodalgada pişirilmiş bok gibi göründüğünü kesinlikle açıklıyordu. "Ne olmuş yani?"

Gethel ölse bile Revenant'ın umurunda değildi. Melekken ondan nefret etmişti, şimdi ise düşmüş bir melek olarak

Şeytan'ın çocuğuna hamile olan melekten daha da çok nefret ediyordu. Dört Atlı'nın Cennetteki Gözcüsü olarak hareket ederken milyonlarca kuralı çiğneyen pislğin tekiydi. Şeytan'ın çocuklarına gelince, Rev onların hiçbirinden de hoşlanmıyordu. Yine de Harvester ölürse Reaver muhtemelen mutlu olmazdı.

Şeytan ayağa kalktı ve canavar tahtına geri döndü. "Yani... Gethel Yeraltı Dünyası Generali'ne gidemez."

Muhtemelen hayır. UG'nin çalışanları iyi ve kötü arasında olup bitenlere karşı büyük ölçüde tarafsızdı, ancak o pislik Seminus iblisi Eidolon ve onun sik kafalı kardeşleri ve onun melez iğrenç kız kardeşi Sin gibi burayı yöneten insanlar Gethel'in entrikalarından kişisel olarak etkilenmişlerdi. Ona yardım etmelerine imkân yoktu. Hastaneden canlı çıkamazdı bile.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Rev sordu. "Tıp fakültesine gittiğime dair bir anım yoksa, hiçbir işe yaramam."

"Gethel'e bir doktor götüreceksin."

Yani Rev'in bir doktoru kaçırmaması gerekecekti, çünkü akli başında hiç kimse Şeytan'ın oğlunu taşıyan psikopat bir eski meleği tedavi etmeye gönüllü olmazdı... aynı zamanda var olmuş en güçlü ikinci düşmüş melek olan Lucifer'in reenkarne olmuş ruhu olan bir oğlu.

Revenant'a kadar.

Ancak Revenant gerçek anlamda düşmemişti, o yüzden sayılmayacağını düşündü.

Elinin tersiyle ağzındaki kanı silen Rev ayağa kalktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Şeytan ellerini önünde birleştirdi ve öne doğru eğildi. Bu hiç iyi olmayacaktı. "Tüm yeni bilgilerin ve anıların göz önüne alındığında, sadakatini sorguluyorum," dedi ve Rev'in ona Baba demesi konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni şimdi anlaşılıyordu. Bağları güçlendirmeye çalışıyordu... ya da onları zorluyordu.

"Bağlılığımı sorgulamak için hiçbir nedenin yok," diye güvence verdi Revenant ona, zihni dünyadaki yeri hakkında kafa karışıklığıyla dönüp dururken bile. "Ben burada doğdum. Burada büyüdüm. Cennet beni asırlar önce terk etti." Parmağını göğüs kafesine, tam da kardiyektomiden kalan ve hâlâ taze olan yaranın üzerine soktu. Ya da tıpçılar bir kalbin göğüsten şiddetle çıkarılmasına ne diyorsa artık. "Beş bin yıl boyunca senin emirlerini yerine getirdim. Ne yapılmasını istediysen, diğer kölelerin yapmadığında bile ben yaptım. O halde, daha biz yeni doğmuşken beni elinde tutan ve Reaver'ı Cennet'e gönderen sendin, neden benden şüphe ediyorsun?"

Şeytan onu bir böcekbilimcinin bir böceği incelediği gibi inceledi. "Sence Reaver'ı cennete ben mi gönderdim?" Güldü. Şerefsiz gerçekten güldü, çünkü evet, bu konu çok komikti.

Revenant hırladı. "Beni de şakaya dahil edecek misin?"

Şeytan'ın ifadesindeki eğlence aniden kayboldu ve Revenant, adını bir kalp nakli listesine yazdırma zamanının geldiğinden şüphelendi.

"Cennet ikizlerden birini almakta ısrar etti, ben de sana annem seçecek," dedi Şeytan ve Rev'in midesi bir takla attı. Bunu bilmek istemiyordu. "O reddetti, tabii ki

Tabii ki. İşkenceden ve yatağında iki gece geçirdikten sonra bile." Kaşlarını çattı. "Sanırım bu iki şey bir ve aynı."

Revenant'ın içinde mide bulantısı ve aciz bir öfke kabardı, ancak iblis orospu çocuğuna saldırmanın sadece kötü sonuçlanacağını çok iyi bildiği için bunları bastırdı. Revenant için.

"Sonunda onu değerli bebeklerine işkence etmekle tehdit etmek zorunda kaldım," diye devam etti Şeytan. "İşte o zaman pes etti ve Reaver'ı Cennet'e göndermeyi seçti. O da benim gibi Reaver'ın iyi ikiz olduğunu biliyordu. Kurtarılmaya değer olan."

Revenant'ın uzun zamandır kurşun geçirmez olduğunu düşündüğü göğsüne bir acı mızrağı saplandı. "Hayır," diye karşı çıktı, sabit ve tarafsız bir ton tutturmaya çalışarak, "burada işi beceremeyecek olanın Reaver olduğunu biliyordu."

Şeytan'ın kahkaha havlaması cehennem zebanilerinin saklandıkları yerlerden kaçışmalarına neden oldu. "Cennet seni kabul etmezdi. Damarlarında benim kanım varken olmazdı. Neden kimse seni kurtarmaya gelmedi sanıyorsun? Ruhun yozlaşmış ve giderek daha da yozlaşıyor. Söyle bana, hafızanı geri kazandığından ve Gölge Melek statüsüne yükseltildiğinden beri, Cennet'in bir temsilcisi seni sevgi dolu kucaklarına kabul etmek için seninle temasa geçti mi? Hayır mı?" Dişlerini gösterdi. "Ve asla kurmayacaklar. Sözlerimi bir kenara yaz."

Revenant, Şeytan'ın okuyabildiğini hiç bilmiyordu. Ama sanki Rev'in zihnine bakmış ve onun en derin, en gizli arzularını yakalamış gibiydi. Nasıl olur da Revenant, Reaver'la birlikte büyümeleri gereken yeri bilmek istemezdi? Reaver'a ailesi gibi davrananlar tarafından kabul edilmeyi nasıl istemez?

Rev'in boğazından sessiz bir hırıltı yükseldi. Sikerim böyle işi. Melek ailesine ihtiyacı yoktu. Onun... tamam, yani bir ailesi yoktu. Ama yatağında sıcak bir dişi olduğu sürece, bir aileye ihtiyacı yoktu.

"Cennetin sevgi dolu kollarına kabul edilmek gibi bir arzum yok.

Kucaklaşalım." Ama teklif etseler ölürleri miydi? En azından ona kendi seçimini yapma fırsatı verseler? Ne de olsa o bir melekti, tıpkı diğer haleli kustumuklar gibi. Tıpkı kardeşi gibi.

Şeytan'ın şüpheli gülümsemesi buna inanmadığını gösteriyordu. Ama sonra, Yalanlar Prensi herkesten şüphelenirdi. Yalancılar herkesin yalan söylediğini varsayardı. "O zaman bunu bana kanıtlamakta sorun yaşamazsın, değil mi?"

"Peki ya bununla ilgili bir sorunuz varsa?"

"O zaman Harvester'a yakınımıdaki biri beni kızdırdığında ne olduğunu sormalısın. Şimdi sana tekrar soracağım: Bana sadakatini kanıtlamakta sorun yaşamayacaksın, değil mi?"

Hay sikeyim. Harvester'ın vücudunda, dışında ya da içinde, Şeytan ve yandaşlarının soymadığı, parçalamadığı, kesmediği, ezmediği ya da kirletmediği tek bir santim bile yoktu... ve o onun kızıydı. Kendisi hâlâ bir melekken dünyaya gelen tek çocuğuydu. Onu gerçekten sevmiştii, peki zar zor tahammül ettiği Revenant'a ne yapacaktı?

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Rev.

"O zaman işte anlaşma, evlat." Siyah bakışları Revenant'ın arkasındaki, yüzlerce kemik halkanın kancalara asılı olduğu duvara kaydı.

Onlara Halos deniyordu, çünkü Meleklerin kafatasları. Revenant'ın kendi annesi oradaydı,

baş aşağı monte edilmiş bir haçtan, önemli ve nihai hakaretin olduğu bir yerde asılı.

"Sen," diye devam etti Şeytan, "bana bir melek başı getireceksin. Öyle pısırik, pısırik bir Cherubim ya da Seraphim değil. Taht Düzeni'nden ya da daha yüksek bir mertebeden bir melek istiyorum."

Strateji olarak bu çok zekiceydi. Rev bir meleği soğukkanlılıkla öldürdüğü an, Cennet tüm kapılarını Revenant'a kapatacaktı.

Şeytan'ın bilmediği şey, Cennet'in başlangıçta hiçbir kapı açmamış olduğuydu.

Şeytan yumruğunu sandalyesinin koluna indirdi - ki bu kol, uygun bir şekilde, insan kol kemiklerinden yapılmıştı. "Cevabınız."

Revenant başını eğdi. Zaten melekleri hiç sevmemişti. "Senin iraden benim irademdir."

"Öyle mi?" Şeytan'ın gözleri Rev'le bakışlarını kilitlediğinde akıl almaz bir kötülükle parlıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratma oğlum. Hainleri nasıl cezalandırdığımı gördün, ama onlara yaptıklarım sana yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı kalır. Anladın mı?"

"Anlaşıldı."

"Güzel. Çünkü tek bir meleği ortadan kaldırmak sadece bir başlangıç. Bir Gölge Melek olarak benim gidemediğim yerlere gidebilir ve tüm melek lejyonlarını ortadan kaldırabilirsin. Gücün benim kılıcım olacak ve birincil hedefin sevgili kızım Harvester da dahil olmak üzere Cennet'in melek nüfusunu yok etmek olacak," dedi Şeytan ve Rev, Reaver ile ilişkisinin düşmanca olmaktan çıkıp tam anlamıyla Habil ve Kabil'e dönüştüğünü gördü. "Bana bir meleğin kellesini getirmek için Sanguinalia'ya kadar vaktin var."

Sheoul'un en önemli bayramlarından biri olan Sanguinalia bir hafta içinde gerçekleşecekti. Bu da Revenant'ın bir meleği öldürmeden ve annesi doğum yaptıktan sonra Sheoul'da geride kalan ikiz olmayı hak ettiğini herkese onaylatmadan önce Cennet'ten istediği her şeyi almak için yedi günü olduğu anlamına geliyordu.

"Git," diye devam etti Şeytan. "Gethel'e iyi bak. Lucifer'in sağlıklı ve güçlü doğmasını istiyorum. Onu tekrar yanımda görmek için sabırsızlanıyorum."

Şerefsiz herif. Lucifer, Revenant'ın Şeytan'dan sonra tanıdığı en büyük piçti. Rev, Reseph Lucifer'ı parçalayıp ruhunu Sheoul-gra'ya gönderdikten sonra bir hafta boyunca aralıksız parti yapmıştı. Şimdi o sik kafalı yeniden dünyaya gelecek ve birkaç yıl içinde Sheoul'daki en önemli ikinci varlık olarak Revenant'ın yerini alacaktı.

Tabii...

Hayır. Rev oraya gidemezdi. Lucifer'i yok ederse, çektiği acılar efsaneye dönüşecekti. Nesiller boyu iblisler kamp ateşinin etrafında bataklık farelerini kızartırken onun sefalet hikâyelerini paylaşacaktı.

Yani hayır, Revenant Lucifer'ı öldüremezdi. Yaşamak istiyorsa öldüremez.

Ama başka biri... sırttı.

Çünkü Revenant Lucifer'ın doğumunu engelleyebilecek durumda olmayabilirdi ama bunu yapabilecek birini tanıyordu.

Üç

Deva'nın Eidolon ve yengesi Gem tarafından gerçekleştirilen ameliyatı on saat sürdü. Blaspheme ameliyata girmek için yalvarmıştı ama Eidolon onu "kutuya" göndermiş ve cam bir pencereden izlemekten başka bir şey yapmasına izin vermemişti. Annesinin dünyanın en iyi ellerinde olduğundan şüphesi yoktu ama yine de bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyordu.

Şimdi annesi tekerlekli sandalyeyle ameliyathaneye götürülürken, Blaspheme endişeyle Eidolon'un ameliyat raporunu bekliyordu.

Onu ameliyathanenin dışındaki personel odasında karşıladı ve yüzündeki kasvetli ifadeyi gördüğü anda kalbi ayaklarına düştü.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Ona doğru yürürken boynundaki stetoskop geniş göğsüne çarpıyordu. Tüm seks iblisleri gibi, siyah saçlı doktor da inanılmaz derecede güzeldi, başka bir gün olsa takdir edeceği bir şeydi bu. Başka herhangi bir günde takdir ettiği bir şey. Adam çiftleşmişti ama Blaspheme kör değildi.

"Ameliyat iyi geçti," dedi, gerçekçi sesini yumuşatan bir şefkat notasıyla.

"Ama?"

Ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. "Kırık kolunu düzeltebildim, yırtılmış midesini, kolonunu ve karaciğerini onarabildim ve bacağındaki yanığı tedavi edebildim ama iyileştirme yeteneğimi kullanamadım. Bir şey gücümü engelledi."

"Biliyorum." Elindeki kahve fincanını hatırlayarak yere baktı ve bir yudum aldı. Soğuk ve bayattı ama kurumuş boğazından aşağı inerken iyi hissettirdi. "Bir melek takışmış."

Tek bir kara kaş havaya kalktı. "Bu her şeyi açıklıyor." "O iyi olacak mı?"

Sessizlik. Sadece bir kalp atışı sürdü, ama karnındaki kremalı kahveyi kesmeye yetti. "Bilmiyorum. Yapabildiğim kadarını onardım ama melek hangi silahı kullandıysa onun içini karıştırmış. Aslında iyileştirme yeteneğimi tersine çevirdi ve daha fazla hasara neden oldu, bu da grimlight veya haloshiv gibi özel bir silah olduğu anlamına geliyor."

Bu da silahı özel bir meleğin kullandığı anlamına geliyordu. İnfazcı gibi özel bir melek. Ya da Deva'nın iddia ettiği gibi, Cennet'in yok etme uzmanları olan Yok Edici. Büyülerin arkasını görebilme ve diğer meleklerin hissedemediği şeyleri hissedebilme yetenekleriyle - sahip olmaması gereken birinin içindeki melek DNA'sı gibi - Blaspheme gibi varlıklar için Bir Numaralı Düşmandılar.

"Peki ne diyorsun?" Biliyordu ama duymaya ihtiyacı vardı. Bunun gerçek olmasına ihtiyacı vardı, yoksa her şeyin mutlu-mutlu olduğu ve annesinin düşmüş meleklerin her zaman yaptığı gibi kendi kendine iyileşeceği bir hayal dünyasında yaşayacaktı.

"Hâlâ hayati tehlikesi var," dedi. "Bazı alternatif tedavilere bakacağım ama şimdilik bir bekleme oyunu. Üzgünüm, Blaspheme. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

"Teşekkür ederim," dedi uyuşmuş bir halde. Tehlike kelimesinden sonra beyni durmuş, kafası karışmış ve sersemlemişti.

"Ben, ah... Ben onu görmek istiyorum."

"Elbette." Eidolon onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. İstedğin kadar izin alabilirsin."

Başıyla onaylamadı ama hiç izin almayacaktı. Çalışmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu ve annesi hastanede olduğu sürece o da burada olacaktı. Ayrıca, işini seviyordu, dirseğine kadar birinin göğüs boşluğuna girdiğinde hissettiği kadar ihtiyaç duyulduğunu hiç hissetmemişti. Hayat vermekle ilgili bir şey vardı.

Kurtarılan hiçbir hayat senin hayatını geri getiremez. aldı.

Kafasının içindeki dırdırcı ses, ayaklarının yere basmasını sağlamak için her zaman oradaydı. Teknik olarak, bir can almamıştı. Ama bir tanesi onun için feda edilmişti ve o da bunu onurlandıracaktı. Aslında tıp alanında kariyer yapmayı seçmesinin nedeninin suçluluk duygusu olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Eidolon'dan ayrılıp aceleyle annesinin Blaspheme'in gözleri bağlıyken çalıştırabileceği makinelere bağlı olduğu, ama şu anda ne dendiğini bile hatırlayamadığı nekahet odasına gitti.

"Blas." Deva'nın sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Blaspheme annesinin solgun elini kavradı ve yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. "Konuşma. Dinlenmen gerek."

Onu görmezden gelen Deva gözlerini açtı, canlı su rengi şimdi acı ve ilaçlarla bulanıklaşmıştı. "Neredeyim... neredeyim ben?"

"Underworld General'dasın. Merak etme, güvendesin. Melekler giremez."

Sorun şu ki, Devastation burada kalamazdı.

Sonsuza dek ve açıkça, eve dönemezdi. Sheoul'da kalacak bir yer bulabilirdi ama eğer Cennet melekleri onun yerini tespit ettiyse, Eradikatörlerin Sheoul'daki karşılığı olan Yok Ediciler gibi düşmüş meleklerin de onu bulması uzun sürmezdi... ve o zaman tüm evrende onun için güvenli bir yer kalmazdı.

Vyrm, bir melek ile düşmüş bir meleğin yasak çocuğu. melekler, ne Cennet ne de Cehennem tarafından hoş görülmezdi, ebeveynleri de öyle. Yaklaşık iki yüz yıl boyunca sık sık taşınan, isim değiştiren ve kıl payı kurtulan Blaspheme bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı.

"Ne kadar... kötü?"

Blaspheme annesine yalan söyleyemezdi - zaten pek de iyi bir yalancı sayılmazdı. "Ameliyat iyi geçti," dedi. "Ama hangi silahla saldırıya uğradıysan ondan kaynaklanan bazı komplikasyonlar var."

Sanki bir işaretmiş gibi, Deva tıkırtılı bir nefes aldı ve nefesini verirken burnundan ve ağzından kan fışkırdı. "Melek... o... grimlight kullandı."

Kahretsin. Grimlight, sadece Yok Ediciler, Eidolon'un söylediklerini doğruladı. Blas başucundaki peçeteye uzandı ve annesinin yüzündeki kanı nazikçe silerek durumun gerçekliğini kavramaya çalıştı. Heaven annesini bulmuştu, bu da Blaspheme'in çok gerisinde olamayacakları anlamına geliyordu.

"Öleceğim, Blas."

"Hayır." Annesinin elini sıktı. "Bu günün geleceğini hep biliyordum. Grimlight hakkında çok araştırma yaptım.

."

"Hasar... onarılamaz." "Biliyorum, ama hayatta kalabilirsin."

"Zayıf düşeceğim." Deva tekrar öksürdü. "Kendimin bir kabuğu." "Sen asla zayıf olamazsın," diye mırıldandı Blaspheme.

Lanet olsun, ama Blas en azından annesini iyileştirmek için meleksi ya da düşmüş meleksi yeteneklerini kullanabilmeyi diliyordu, ama onu Sahte Melek kılığına sokan büyü, FA güçleri başarısız olsa bile onun güçlerini engellemeye devam ediyordu. Blaspheme annesinin neden Sahte Melek'i kılık olarak seçtiğini bilmiyordu ama pısırik iblisler söz konusu olduğunda Sahte Melekler listenin en başındaydı.

Bugün milyonuncu kez bileğindeki zar zor görünen yara izine baktı; doğumundan hemen sonra, annesi Blaspheme'in vrym kimliğini Sahte Melek aurası içinde gizlemek için bir tören düzenlediğinde almıştı. Pratik olarak konuşmak gerekirse, türün doğasında var olan tüm güçlü ve zayıf yönleriyle bir Sahte Melek olmuştu.

Ama şimdi, iki yüz yıl sonra, aura etkisini yitiriyordu ve yara izi yok olduğunda Blaspheme'in gizliliği de yok olacaktı. Bir vrym olarak bir Sahte Melek'ten çok daha güçlü olacaktı, istediği yerde parlayabilecek, ateşli silahlar çağırabilecek, neredeyse herkesi binlerce hastalıktan iyileştirebilecekti... ama aynı zamanda yerin dibine sokulacaktı.

"Kızım," diye homurdandı Deva. "Ayini gerçekleştirmen gerekiyor. Ölmeden önce güvende olduğunu bilmem gerek." İç çekti. "Ve Sanguinalia'yı dört gözle bekliyordum."

Blas annesinin elini okşadı ve ayağa kalktı. "Dramatik olmayı bırak," dedi hissetmediği bir hafiflikle. "Sen

ölmeyecekler. Ve bunu zaten tartışmıştık. Kılık değiştirmeye devam edebilmek için Sahte Melek'i feda etmeyeceğim. Başka bir yol bulacağım. İkimizi de kurtarmanın başka bir yolunu."

Annesi itiraz edemedi. Blas onu alnından öptü ve oradan uzaklaştı. Yapacak işleri vardı ve açıkçası Deva'nın yaraları ile Blas'ın hızla kaybolan kılık değiştirmesi arasında ikisinin de hafta sonuna kadar ölebileceği gerçeği üzerinde durmak istemiyordu.

Blaspheme, annesinin odasına yakın bir nöbetçi odasında uyuyakaldı. Sersem bir kahvaltı, bir fincan kahve ve uyuyan annesinin iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra işe koyuldu.

Şimdi Huldrefox'un yırtılmış kafa derisine bir dizi dikiş atarken kontrolü dışında gelişen olaylara takılmamaya çalışıyordu. Kürklü dişi bir kurt adamla kavgaya tutuşmuştu ve yaralarının sayısına ve ciddiyetine bakılırsa Huldrefox değerli bir rakipten ziyade çiğneme oyuncacı gibi görünüyordu.

"Doktor?"

Blaspheme, Mbali adında koyu tenli, aslan postuna bürünmüş bir hemşirenin kabinin kumaş perdesini kafasını içeri sokacak kadar geri çekmesiyle irkilerek bağırdı. "Bugün çok gerginsin," dedi Mbali. "İyi misin, imayama?"

Blas'ın imayama'nın hangi dili temsil ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu,

Ama bunun Mbali'nin ana dilinde şifacı anlamına geldiğini biliyordu. Mbali'nin ana dilinde Hayır, ben iyi değilim'in nasıl tercüme edileceğini merak etti. Sanırım her köşede bir Eradikatör var.

"Ben iyiyim Mbali," dedi Blas, acil durumlar ve ameliyatlar sırasında kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kaldığı nefes alış verişini ve kalp atış hızını dengelemeye odaklanarak. "Neye ihtiyacın var?"

"Dr. Morgan personel toplantısının yarına ertelendiğini söylemem için beni gönderdi. Nedenini söylemedi."

Blaspheme nedenini bildiğini hissediyordu. Blas'la birlikte Underworld Genel Kliniği'nin meşgul eş direktörü olan Gemella Morgan, kocası Kynan ve kızı Dawn'la geçirdiği zamana çok değer veriyordu. Ailesine, hastaneye ve kliniğe olan bağlılığı onu hem çok iyi bir doktor hem de sadık bir eş ve anne yapmıştı.

Blaspheme'in kıskançlık hissettiği pek görülmemiştir; hayatını tıbbi adadığı için çok heyecanlıydı. Ancak arada bir Gem'in aile hayatını kıskanmaktan kendini alamıyordu... Blas olmadığı bir şeymiş gibi davranmaya zorlandığı sürece sahip olamayacağı bir şeydi bu.

"Teşekkür ederim, Mbali." Dikiş ipliğini kesti ve Huldrefox'un kulağının arkasındaki ameliyat bölgesini temizledi. "Bunu benim için bitirebilir misin? Düşmüş melek hastamızı kontrol etmem gerekiyor."

Eidolon, Luc ve Raze dışında hiç kimse Deva'nın Blaspheme'in annesi, hatta üvey annesi olduğunu bilmiyordu ve Deva da bu şekilde kalmasını planlıyordu. Kimseye iki ile ikiyi bir araya getirip vrym'e eşitleyecek araçları vermenin bir anlamı yoktu.

Blaspheme koridordan aşağıya, annesinin uyutulması için getirildiği Yeraltı Dünyası Genel Kliniği'nin nekahet odalarından birine doğru ilerlerken Mbali mutlu bir şekilde görevi devraldı.

Blaspheme'e yakın. Deva hâlâ uyuyordu, kısa sarı saçları gözbebeklerine kadar çektiği örtüden dağınık bir şekilde dışarı sarkıyordu. Blas onun hayati değerlerini kontrol etti, serumunu ayarladı ve annesinin yanağına hafif bir öpücük kondurarak işini bitirdi. Annesi Blaspheme'in anlayamayacağı kadar kötüydü ama annesinin onu ne kadar sevdiğinden şüphe duymuyordu.

Üç tonlu bir bip sesi, UGC'nin iki girişinden birinden birinin geldiğini gösteriyordu ama çağrı cihazı çalışmadığı sürece buna gerek yoktu -

Çağrı cihazı cebinde çıldırmış, laboratuvar önlüğünün kumaşında zıplıyordu. Ne olduğunu merak ederek koridora adım attı... ve Revenant'ın kaya gibi sert göğsüne çarptı.

Günün ikinci aşağılayıcı gıcirtısıyla geri sıçradı. Lanet olsun ona! Onu korkutmaktan zevk mi alıyordu? Bir Eradicator'la karşılaşmaktansa onunla karşılaşmayı tercih ederdi ama Tanrım, adam hayatından yüz yıl çalmıştı. Ve tüm o deri ve metali bir tür zırh gibi giymek gerekli miydi? Uygunsuz seksi bir zırh mı?

"Profesyonel bir pusuda mı bekliyorsun yoksa?" Kayıtsızca ama hızla kapıyı arkasından kapattı.

Revenant onu görmezden geldi ve kapı kapanırken bir göz atmak için başını eğdi. "Düşmüş bir meleği mi tedavi ediyorsun?" diye sordu. "Tıbbi müdahale gerektirecek kadar büyük bir yaralanma olmalı."

"Seninle hastaları tartışamam," dedi, benimle dalga geçme doktor sesini takınarak. "Peki onun düşmüş bir melek olduğunu nereden biliyorsun?"

Siyah bir kaşını kaldırdı. "Düşmüş meleğin kokusunu alabiliyorum"

kan."

Oh, kahretsin. Soğuk terler döktü. Umarım kokusunu alamazdı. Bu çok yakışıklı av köpeğinden kurtulma vakti gelmişti, yoksa solmakta olan kılığından onun düşmüş melek -ya da melek- kanının kokusunu alacaktı.

Boğazını temizleyerek doktor sesini tekrar yükseltti. "Ne istiyorsunuz?"

Cebinden çağrı cihazını çıkardı ve her nasılsa ekranda yanıp sönen kelimeler onu şaşırtmadı.

O büyük pislik düşmüş melek seni görmek için burada.
Ve

O zaman bekar mı?

"Ne istiyorum ki?" Omuz silkti. "Seni istiyorum."

Vücudu canlanırken bile inledi. Sahte Melek büyüğü etkisini yitiriyor olabilirdi ama Sahte Melek seks dürtüsü her zamanki gibi tamamen devredeydi. Diğer FA güçlerini kaybetmesine rağmen hâlâ çok azgındı ve kendini tatmin etme isteği giderek daha az tatmin edici olmaya başlamıştı.

"Yine mi bu?" Onunla ne ilgisi vardı ki zaten? Onu kenara iterek koridorda ilerlemeye başladı. "Hayır dedim."

Ona yetişti, yanında yürürken onun yürüyüşüne ayak uydurdu. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Senin için tıbbi bir vakam var."

Durup adama şüpheyile baktı. Lanet olsun, adam uzundu. Onun bir metre on bir santimlik boyunu utandırıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dişi bir düşmüş melekten bahsediyorum. O hamile,

ve bir kontrole ihtiyacı var."

Homurdandı. "Onu hamile mi bıraktın?"

Adam o kadar hızlı geri çekildi ki, kadının aklına kırbaçlanma ihtimaline karşı boyunluk takmak geldi. "Bu fikir bile iğrenç."

"Ne, baba olma fikri mi yoksa düşmüş bir meleği becermek mi?"

"Her türden meleği becermekle ilgili bir sorunum yok," dedi, sesi alçak bir mırıltıydı ve kız onun en azından dışarıdan bakan gözlere göre bir Sahte Melek olduğu gerçeğini ima ettiğini biliyordu. "Ama bu özel olan... hasar görmüş."

"Bu yüzden mi tıbbi yardıma ihtiyacı var?"

"Bu yüzden psikolojik yardıma ihtiyacı var, ama hayır." "Bir tıp doktoruna ihtiyacı var çünkü hamileliği pek de rutin sayılmaz." demeden önce malzeme arabasını iten bir erkek hemşirenin geçmesini bekledi. Başını eğdi, gür mavi-siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Size dokunabilir miyim?"

Vay be. Kırbaç hakkında konuş. Kız itiraz edemeden adam uzandı ve bir parmak eklemine yanağına değdirdi. Vücudundaki her sinir ucu farkındalıkla cızırdadı. Bunu nasıl bu kadar kolay yapabilmmişti?

Onu etkilediğini bilecek kadar beceriksizce uzaklaştı. "Bunu neden yaptın?"

"Dürtülerimi kontrol edemediğim ya da sosyal sınırları algılayamadığım söylendi." Büyük bir omzunu gelişigüzel yuvarladı. "En azından önce ben sordum."

"Vay be, adama bir madalya verin." Tanrım, adamın kokusunu seviyordu, misk, deri ve günahkâr bir ipucu gibi

Brimstone. "Düşmüş melek arkadaşına uğramasını söyle. Yirmi dört saat açığız." Parmaklarına kramp girdi ve çağrı cihazını ölümüne tuttuğunu fark etti. Çağrı cihazını tekrar cebine sokarak ona gülümsedi. "İşim var. Uğradığınız için teşekkürler."

Ön ofise doğru gitmeye başladı ama adam kolundan tutup onu geri döndürdü. "Buraya gelemez. Seni ona götürmem gerek."

"Üzgünüm," diyerek adamın elinden kurtuldu, "ama ben ev ziyaretleri yapmıyorum. Bunu yapan birini tavsiye edebilirim -"

"Sana ihtiyacım var."

Tamam, artık sabrının sonuna yaklaşıyordu. "Az önce ne dediğimi duydun mu? Ben ev ziyareti yapmam. İstisna yok."

"Bu hasta için bir istisna yapacaksınız."

Çenesi düştü ve şaşkınlıkla ona baktı. Bu adam kim oluyordu da onun iş yerine gelip sırf o istedi diye her şeyi bırakmasını istiyordu? "Öyle bir şey yapmayacağım."

"Bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ediyorum. Bu da sana borçlu olacağım anlamına geliyor."

Hmm. İşte bu düşünülmesi gereken bir şeydi. Bırakın Revenant gibi düşmüş bir meleği, hiç kimseye borçlu olmak istemiyordu ama onun kendisine borçlu olması... bu düşünmeye değerdi. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Mahşerin Dört Atlısı'nın kötü Gözcüsü olduğunu biliyordu, bu da onun yüksek mevki ve güce sahip bir düşmüş melek olduğu anlamına geliyordu. Ve şu anda annesiyle yaşadığı çılgınlıklar yüzünden Blas ne zaman

bir iyiliğe ihtiyacım var.

"Neden ben?" diye sordu.

"Çünkü seni istiyorum," dedi basitçe. "Ve sen de beni istiyorsun."

Tanrım, hayal görüyordu. "Seni istemiyorum."

Sıkıca gülümsedi. "İsteyeceksin."

"Biliyor musun," diye iç geçirdi, "böyle şeyler söyledikçe seni isteme olasılığım azalıyor."

"Güvene değer vermiyor musun?"

"Kibirden hoşlanmıyorum. Arada bir fark var." "Peki fark nedir?"

"Özgüven, pislik olmadan kibirdir."

Güldü ve kahretsin, bunu yaptığında çok etkileyiciydi. "Kulağa rahatsız edici geliyor. Kibrimi koruyacağım, çok teşekkür ederim."

Ellerini kalçalarına sıkıştırarak ters ters baktı. "Arkadaşını neden tedavi etmemi istediğini hâlâ söylemedin."

"O benim arkadaşım değil. Ve sen olmalısın çünkü tanıdığım tek doktor sensin."

"Eğer insanların doktor seçerken kullandıkları tek kriter doktoru tanımak olsaydı, çok az insan tıbbi bakım alırdı."

Dişlerini gösterdi. "Diğer insanlar umurumda bile değil. Seni seçiyorum çünkü başka kimseyi tanımıyorum."

Onu çok az tanıyordu. Ama hissetti... emin değildi. Belki de başkalarıyla çabuk bağ kuran insanlardan biriydi. Ya da belki de kolay kolay güvenmiyordu ve kız ona yeteneklerine biraz güvenebileceğini düşündürecek kadar açık sözlü davranmıştı. İkincisi kulağa hoş geliyordu.

Büyük ihtimalle.

Hem neden onun akli dengesizliğini teşhis ediyordu ki? Onunla tartışmayı bitirmişti. Ama... söylediği bir şey ilgisini çekmişti. "Hastanın düşmüş bir melek olduğunu mu söylediniz? Çocuğun babası da düşmüş bir melek mi?"

"Öyle de denebilir."

Tüm düşmüş melekler bir zamanlar Cennet melekleri olduğu için, iki düşmüş meleğin çocuğu emim olacaktı, ne melek ne de düşmüş melek, kanatsız ama bir dizi düşmüş melek gücüne sahip. Grimlight'ın neden olduğu hasarı onarmanın yollarını araştırırken, emim kök hücrelerinin annesi gibi düşmüş meleklerde aksi takdirde tedavi edilemeyecek durumlara ekstra iyileştirme gücü sağlayabileceğini teorize eden bir büyücünün karalamalarını bulmuştu.

Revenant, Blaspheme'in dualarına cevap vermiş olabilir.

"Peki," diye mırıldandı ve kendi kendine ya adam iyiliğinin karşılığını verdiğinde ya da annesini iyileştirdiğinde tüm bunlara değeceğini söyledi. "Bana bir dakika ver de kadın doğum çantasını alayım."

"Mükemmel." Zafer ifadesi yüzünü aydınlattı. "Sizinle ana girişte buluşacağım."

Adam gitti ve kadın onun deri giysili ince kışının koridorda kayboluşunu izlerken, az önce yaptığı hatayı düşündü. Çünkü mesele hata yapıp yapmadığı değildi. O köprüyü bir mil geride geçmişti.

Hayır, şimdi asıl soru bunun ne kadar büyük bir hata olacağıydı.

Dört

Blaspheme beş dakika sonra kliniğin ana girişinde belirdi, üzerinde hâlâ parlak mor önlük ve göğüs cebinde Underworld General caduceus işlemeli tertemiz beyaz bir laboratuvar önlüğü vardı. Boynunda deniz mavisi bir stetoskop asılıydı ve Revenant, stetoskopu dinlediğinde kalbinin sesinin nasıl çıkacağını merak ediyordu.

Ya tamamen duracağını ya da göğüs kafesinin arkasında bir sinek kuşu yapacağını düşündü. Bu, Şeytan onu yedikten sonra tamamen büyüdüğünü varsayıyordu.

Hayır, durun... kesinlikle yeniden canlanmıştı, çünkü Blaspheme bekleme salonundan ona doğru yürürken, omzuna turuncu bir çanta asmış ve ince parmakları stetoskopla oynarken, her adımda nabzının daha hızlı attığını hissetti. Sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve uçları belinin arkasından ona bakarak çılgınca sallanıyordu. Kahretsin, onu domaltmak, o şeyi yumruğuna dolamak ve -

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, hemen işe koyuldu.

Çelik kapıyı iterek açtı. Kliniğe girmenin sadece iki yolu olduğunu keşfetmişti; New York'taki hastaneden Harrowgate üzerinden ya da terk edilmiş bir Londra metro platformundaki kapıdan. Bir büyü, herhangi birinin doğrudan kliniğe girip çıkmasını engelliyordu ama bir Gölge Melek olarak içeri girip çıkabilirdi

istediği zaman. Ancak şimdilik statüsünü bir sır olarak saklamak istiyordu. Güç hakkında öğrendiği tek şey, ne kadar çok güce sahip olursanız, o kadar az insanın bunu bilmesini istediğinizdi.

Şeytan'ın bugün Rev'i bir melek yok edici olarak kullanma planını açıkladığında kanıtladığı gibi, dışarıdaki bir pislik her zaman onu almak ya da sömürmek istemiştir.

Platforma çıktılar ve yeraltının bayat havasına girdiler. Arkalarında kliniğın kapısı kapandı ve arka planda eriyerek kendini insan gözlerinden gizledi. Birkaç metre ötede, ilerideki tünel duvarına inşa edilmiş Harrowgate'in parıldayan ışık perdesi katılaştı ve bir an sonra beyaz tenli, beyazımsı bir iblis, çıkık olduğu belli olan kolunu tutarak dışarı çıktı.

Blas aceleyle kliniğın kapısını onun için açık tuttu. "Resepsiyonda Liz'i gör. Seni hemen iyileştirecektir."

İblis teşekkürlerini mırıldandı ve kapı aralığında geçerek gözden kayboldu.

"Bu işi gerçekten seviyorsun, değil mi?" Revenant, insanlara yardım etme arzusu karşısında şaşkına dönerek sordu. İnsanların çoğu pislikti. Öldüklerinde çok daha sevimli oluyorlardı.

"Sevmesem bu işi yapmazdım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onu inceledi, ki bu hiç de zor değildi. "Yani sen bebekken False Angel, büyüdüğünde yapmayı hayal ettiğın şey bu muydu?"

"Bebek bir melekken, seni tekmeletecek kadar iğrenç bir suç işlemeyi hayal ettin mi?"

Cennetten düşmüş bir melek olmak için mi?" diye karşılık verdi.

"Ah," diye mırıldandı. "Sahte Meleklerin zehirli olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini ovuşturdu ve nedeninden emin olmasa da birden kendini bok gibi hissetti. Pişmanlık duymaya alışık değildi.

"Üzgünüm," dedi. "Beni huysuzlaştıran bazı ailevi sorunlarla uğraşıyorum."

"Havada bir şey olmalı," diye mırıldandı.

"Virüs gibi mi? Bununla başa çıkabilirim," dedi ve onun insanlardan ziyade viral enfeksiyonlarla uğraşmayı tercih etmesi hoşuna gitti. Çok havalı. Ama bir Sahte Melek için tuhaftı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana söyleyemem." Adam elini uzattı, ama kadın adamın teklif ettiği şeye bir engerek yılanıymış gibi baktı. "Bunu almalısın. Bizi oraya götüreceğim."

Çantayı omzuna daha güvenli bir şekilde koyarak ters ters baktı. "Eğer beni öldürtecek olursan..."

"Güven bana," dedi. "Benimleyken hiçbir şey sana zarar veremez. Ve eğer biri bunu denerse, Humpty Dumpty tarzı kafatasları patlayana kadar çığlık attırırım. Senin büyük Eidolon'un ve kralın tüm atları bile bunu düzeltemez."

"Bu çok... dokunaklı," dedi açıkça. "Ve grafik."

"Konu kadınlara dokunmak olduğunda çılgın yeteneklerim var." Yaptığı çifte göndermeden pek hoşlanmışa benzemiyordu ama yine de oldukça sinirli görünüyordu. Belki de ona oynaması için ölümcül bir virüs bulabilirdi. Yeni Gölge Melek güçleriyle bir veba yaratmak çok kolay olabilirdi. "Ver bana

el."

Bunu isteksizce yaptı ama yine de kolunda cızırtılı bir farkındalık titremesi hissetti. Bu hissin tadını çıkararak, onları Şeytan'ın bölgesine bitişik bir bölgeye, lav akıntıları ve asit gölleriyle tanımlanan, çok az kişinin hayatta kalabileceği misafirperver olmayan bir ortama götürdü. Burası aynı zamanda herhangi bir Cennet meleğinin girmesinin imkânsız olduğu bölgelerden biriydi. Şeytan'ın burada "tatil evi" olarak inşa ettirdiği malikane o kadar sıkı korunuyordu ki, sadece Revenant ve en güvendiği bir avuç yandaşı girebiliyordu.

Büyük oturma odasında cisimlendiler. dev bir şömineden biraz daha fazlasıydı. Dört yanan ocak dört duvarı kaplıyordu ve ortada bir şezlong bir işkence rafıyla karşı karşıyaydı.

Zavallı bir şekil değiştirenin asılı olduğu bir işkence askısı; cansız, kırık bedeni tahta çitalardan gevşekçe sarkıyor.

"Bu da ne böyle?" Blaspheme elini onunkinden çekti, dehşete düşmüş bakışları ölü adama yapışmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Huysuz mu? Senden bunu beklemezdim."

Bir hırıltıyla onun üzerine yürüdü ve küçük Sahte Melek kalbi sağ olsun, çok kızmıştı. "Doktor olmamın bir sebebi var." Kolunu ölü erkeğe doğru uzattı. "Bu hiç hoş değil."

Şüphesiz hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için cesede doğru ilerlemeye başladı ama Rev omzuna bir el atarak onu durdurdu. "Güven bana, o çoktan öldü."

Kız dokunuşundan omuz silkmeden önce onu serbest bıraktı; nedense kızın onu reddetme düşüncesi

yine göğsünü ağrıttı.

Salak.

"Beni kliniğe geri götür," diye tersledi ama bu olmayacaktı. Lucifer'ın ölmesi gerekiyordu ve bunu kendi başına yapamazdı.

Odanın diğer ucundaki som altından kapı uğursuz bir gıcırtıyla açıldığında ve içeri, yırtık pırtık beyaz elbisesi kan ve kim bilir daha nelerle lekelenmiş, oldukça hamile bir kadın girdiğinde, onun isteğini reddetmek zorunda kalmanın çirkinliğinden kurtuldu. Tel tel saçları keçeleşmiş bir şekilde ince omuzlarına dökülüyordu ve gözlerini kaplayan koyu halkalar solgun yüzünü neredeyse hayalet gibi gösteriyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Blaspheme.

"Sanırım bu benim yeni doğum uzmanım?" Gethel gülümsedi ama gülümsemesinin gerçek olduğundan şüphelenmesine rağmen, ince, çatlamış dudakları ve keskin, kararmış dişleri sadece ürkütücü görünmesine neden oldu.

Ve Revenant'ın ürkütücü olduğunu düşündüğü şeyler için son derece yüksek bir eşiği vardı.

"Ben kadın doğum uzmanı değilim," dedi Blaspheme, sesi etkileyici derecede otoriter ve boktan geliyordu, "ama sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Gethel'e doğru yürümeye başladı. "Adın ne senin?"

Gethel şezlonga çöktü. "Revenant sana söylemedi mi?" Kadın ona hafif bir şaşkınlık ifadesiyle baktı ama o bunu görmezden geldi. "Ben Gethel'im. Ya sen?"

"Ben Blaspheme." Şezlonga yaklaşırken yavaşladı. "Gethel... bu tanıdık geliyor."

Lanet olsun. Bu hiç iyi olmayacaktı. Revenant, Gethel'in yastıklara yaslanmasına yardım etti, umurunda olduğu için değil

Blas'ın kendisini tehdit altında hissetmemesini istiyordu. Ve eğer Gethel'in kim olduğunu ve taşıdığı bebeğin büyüyünce kim olacağını anlarsa... evet, bunu bir süreliğine önemli bir şey değilmiş gibi göstermesi gerekiyordu.

"Tabii ki tanıdık geliyor, seni zavallı aptal," diye tersledi Gethel. Revenant'a ters ters baktı. "Bana bu durumun dünyayı sarsan önemini anlamayan bir şarlatan mı getirdin?"

Blaspheme çantayı bir gümbürtüyle yere düşürdü. "Vakvak mı? Elli yılı aşkın süredir Underworld General Hospital'da çalıştığımı ve sağlık görevlisiyken UG'nin yeni Londra kliniğinden sorumlu tıp doktorluğuna kadar yükseldiğimi bilmenizi isterim. Geri kalanına gelince, hamileliğinizin dünyayı sarsan öneminin her anne için olduğu gibi sizin için de önemli olduğundan eminim ve size ve çocuğunuza eşit özenle davranacağım."

"Sürtük," diye tısladı Gethel. "Bana davranacaksın -" Revenant elini kızın boğazına kenetledi ve soğukkanlılıkla önünü kesti.

"Blaspheme ile saygılı bir şekilde konuşacaksın," diye hırladı. "Revenant!" Küfür onun bileğini yakaladı ve çekti.

uzakta. "Bazı temel kurallar koymaya ne dersiniz?" Parmağını Gethel'e doğru uzattı. "Sen. Bana bir daha orospu dersin, başka bir yerde doktor bulabilirsin. Ve sen" - aynı parmağını Rev'in göğsüne sapladı - "bir daha hamile bir kadını boğmaya kalkarsan taşaklarına neşter vururum. Anladın mı?"

Sırıttı. Kahretsin, ateşi harikaydı. Genelde Sahte Melekler daha çekingen olurlardı. İş dışında daha az agresif olup olmadığını merak etti. Daha uysal. Soyunması daha kolay.

Gethel oturduğu yerde çakıldı kaldı. "Hâlâ kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Blas, "zerre kadar umurumda değil. Buraya bir iş yapmaya geldim, o yüzden neden diva olmayı bırakıp bana bu hamilelikle ilgili neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Revenant'ın Blaspheme'i yatağa atmaya gerçekten ama gerçekten ihtiyacı vardı.

Gethel yardım için ona baktı ama o sadece omuz silkti. Şeytan ona Gethel'e bir doktor getirmesi için emir vermişti ve o da bunu yapmıştı. Eğer Gethel işleri berbat ederse, bunun için uykularını kaçırmayacaktı.

Gethel hırlayarak tekrar şezlonga uzandı ve elini karnının üzerine koydu. "Her şey normal ilerliyordu," dedi. "Yumurtayı beslemek için bebeklerden besleniyordum ve onun gücü her geçen gün içimde artıyordu."

Kalp atışlarını andıran bir sessizlik oldu. "Yemek yiyordun bebekler?"

Gethel alay etti. "Elbette. Oğlum reenkarne olmuş bir düşmüş melek. Bu gerekli."

Blaspheme, Rev'e bunun için para ödeyeceksin bakışı attı. Mükemmel. Onun vermek istediği her şeyi seve seve kabul ederdi.

Umarım seks yapmak istiyordur. Sahte Melekler intikamlarını uzun süreli, işkenceli seksle almakla ünlüdür.

Olasılıkları hayal ederek kendini bir sütuna yasladı ve Blaspheme'in stetoskobunu boynundan çıkarışını izledi.

"Kalp atışlarınızı kontrol edeceğim, ama önce

Bana neler olduğunu anlat. Kaç aylık hamilesin?"

Gethel neredeyse Şefkatle karnını okşadı ama Rev onun içindeki cehennem dölünü gerçekten önemsemiğine inanmakta zorlanıyordu. "Yaklaşık altı ay."

Blaspheme'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen, ah... sadece altı aylık olduğun için çok büyüksün. Sadece bir fetüs olduğunu doğruladınız mı?"

"Karanlık Lord bunu doğruladı. Benden Şüphe ediyorsan onunla konuşabilirsin."

"Karanlık Lord mu?" Blaspheme'in rengi soldu. "Senin sözüne güveniyorum." Ölü Şekil değiştirene bakıp ürpermeden önce Revenant'a öfkeli bir bakış daha attı.

Revenant zihinsel bir bilek hareketi yaptı ve zavallı ölü adam ortadan kayboldu, rafı yepyeni gibi temiz bıraktı.

"Bana bir oyuncak daha borçlusun," dedi Gethel, sesi gerçekten üzgün geliyordu. "O Limos'un hizmetkârlarından biriymi. Ona birkaç hafta daha bakmaktan keyif alabiliirdim."

Blaspheme eli stetoskopun zilinde donup kaldı. "Limos mu? Mahşerin üçüncü atlısı Limos gibi mi?"

"Başka kim olacak?" Gethel elini umursamazca salladı. "Sırada Thanatos'un vampir hizmetkârlarından birini istiyorum."

Blaspheme uzun bir süre öylece durdu, yüzü her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu. "Sen... Gethel'sin." Geriye doğru bir adım attı. "Sen... Thanatos'un yeni doğan oğlunu öldürerek Kıyamet'i başlatmaya çalıştın."

"Duh."

Blaspheme Revenant'a baktı ve onun

tereddütleri vardı. Kabul edilemez. Bir planı vardı ve bunu gerçekleştirmek için İyi Takım'a ya da en azından Tarafsız Takım'a ihtiyacı vardı.

"Bunu yapamam," dedi. "Atlılar Yeraltı Dünyası Generali'nin ekibiyle sıkı fıkı. Onlar dost. Onlara ihanet eden ve masum bir bebeği katletmeye çalışan düşmüş meleği tedavi edemem -"

Gethel'in havlayan kahkahası Blaspheme'in daha da geri çekilmesine neden oldu, ancak Rev güç dansına erişimini parmak uçlarında tuttu, Blaspheme'e zarar vermeyi aklından bile geçirse Gethel'in canına okumaya hazırды.

"Hiçbir bebek masum değildir, seni aptal. Hepsi reenkarne olmuş ruhlar. Geçmiş yaşamlarında seri katil olmuş olabilirler." Karnını okşadı. "Bu çocuğun gerçekten saf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Blaspheme yutkundu. "Çocuk Emim, değil mi? İki düşmüş meleğin çocuğu. Kötü olmak zorunda değil eğer -" "Oh, bu çok kötü," dedi Rev. "Daha fazlasını elde edemezsin kötülük."

Ve teknik olarak, Gethel gebe kaldığında tamamen haleli bir melek olduğu için, Lucifer'in de emim olarak kabul edileceğini düşünmüyordu. O... vırm olurdu. Şeytan'ın koruması altındaki tek kişi.

"Anlamıyorum. Yani, çocuk Şeytan'ın dölü değilse..." Farkına varınca sözlerini yarıda kesti. "Öyle, değil mi?"

"Evet," dedi Gethel, sesi Mephisto kömür çukurları kadar karanlık ve dumanlıydı. "Ama daha da iyisi var. İçimde büyüyen canavar Lucifer'in yeniden vücut bulmuş ruhu."

Sırıttı. "Ve onun doğduğu gün, Cennet'in ve tüm o pislik meleklerin hak ettiklerini buldukları gün olacak."

Beş

Blaspheme kusmak istedi. En iyi günlerinde bile hastane yemekleri ona iyi gelmiyordu ama bugün... o sucuklu ve salamlı sandviçi kaybedeceğini hissediyordu. Patates kızartmasına yazık olmuştu, çünkü oldukça lezzetliydi.

"Revenant," diye homurdandı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" Hâlâ ona delirmiş gözlerle bakan Gethel'e baktı. "Özel olarak mı?"

"Seni özel bir yere götürmek için bir bahane arıyordum," dedi müstehcen bir gülümsemeyle, çünkü doğal olarak, söylediği her şeyi flörtöz, kaba veya cinsel bir şeye dönüştürmek zorundaydı.

"Lütfen," diye mırıldandı, yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Aniden gerildi, başı yukarı kalktı ve ölümcül ciddiyet moduna geçti. Ona doğru yaklaşırken, gözleri onu delip geçerken, kendini hazırladı... ne için, bilmiyordu. Yine de aklına gelen ilk kelime şiddet oldu.

Onu şaşırtarak kenara çekti ve koca gövdesini Gethel'i göremeyeceği şekilde eğdi. "Kulağım sende," dedi.

Vay canına. Onu konuşturmak için tek gereken bu muydu? Lütfen mi dedi? Bunu hatırlamak zorundaydı.

"Um... tamam." Uzun bir nefes verdi. "Bak, o... o... canavarı neden önemseddiğini bilmiyorum."

Şezlong, ama -"

"O umurumda değil," diye araya girdi. "Elimde olsa onu durduğu yerde öldürürdüm. Ya da oturduğu yerde. Atlılar için Gözetmenlik yaparken milyonlarca kuralı çiğnedi ve bu cezasız kalamaz. Ama benim emirlerim var."

"Emirler...?"

Bildiğini hissediyordu, bu yüzden adam "Karanlıklar Lordu'nun ta kendisi" dediğinde, sanki bunu yapmak az önce hayal edilebilecek en kötü durumun içine çene derinliğinde daldığı gerçeğini engelleyecekmiş gibi gözlerini kapattı.

"Üzgünüm, Revenant, ama onu tedavi edecek başka birini bulman gerekecek. Ben bulamam."

"Seni istiyorum."

Tanrım, çok inatçıydı. "Birlikte çalıştığım hemen herkesin can düşmanı olmasaydı bile, vicdanım elvermediği için onu tedavi edemezdim."

"Doktor olduğunuzda ihtiyacı olan herkese yardım edeceğinize dair bir tür yemin etmeniz gerekmiyor muydu?"

"Bu insani bir şey, şeytani değil. Ve inanın bana, insan doktorlar bile bu konuda benimle aynı fikirde olacaktır."

Adam ona baktı, gözlerinde soğuk bir hesaplama vardı ve kadın onun Gethel'i tedavi etmeye ikna etmek için ne kadar ileri gidebileceğini merak etti.

"Ona yardım etmek zorunda değilsin," dedi. "Sadece... onu muayene edin. Biraz kan örneği al." Eğilerek, sıcak nefesi kulağına değecek kadar yaklaştı ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Muayeneden elde edeceğin bilgiler meslektaşların için faydalı olmaz mı?"

Sertçe nefes aldı. Gerçekten de test sonuçlarını Gethel'in ölmesini isteyen insanlara vermesini mi öneriyordu? Onlara söylediği her şeyi Gethel'in yerini bulmak ya da bakımını ölümcül bir şekilde sabote etmek için kullanmakta tereddüt etmeyecek insanlara mı? Lucifer'in amniyotik sıvısından almayı planladığı kök hücreler de potansiyel olarak güçlü silahlara dönüştürülebilirdi.

Revenant'ın önerisi iyi bir öneriydi ama onun da en az onlar kadar kötü olduğundan emindi, o halde neden böyle bir şey söylesin ki? Belki de ona tuzak kuruyordu. Ama ne için?

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de bunu Eidolon ile konuşmalıyım."

Revenant tısladı. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Kimseden hoşlanmadığınız izlenimine kapıldım."

İğnelemeyi duymazdan geldi. "Başka kimsenin bu işe karışmasını istemiyorum. Kliniğinize döndüğümüzde ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama şimdilik sadece siz varsınız."

Lanet olsun. Boynunu bükerek Revenant'ın kule gibi yükselen formuna baktı. Gethel ayağa kalkmış, o beklerken volta atıyordu ve kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bir sirkten kesinlikle bir palyaço eksikti. Ya da bir katliamdan.

"Peki," diye homurdandı. "Yapacağım." Ama sadece bilgi toplayabilmek için. Ve kök hücre.

Muhtemelen hayatının en büyük hatasını yaptığını düşünerek Revenant'ın yanından geçti ve Gethel'e oturmasını emretti. Düşmüş melek şaşırtıcı derecede uyumlu davrandı, hatta Blas diz çökerken sessizce minderlere yaslandı.

yere uzandı ve kalbini dinledi. Her şey normal geliyordu ama karnındaki şey farklı bir hikâyeydi.

Küçük Lucifer'in kalp atışları bir hırıltı gibiydi. Ses stetoskopta yankılandıkça Blaspheme'in kulakları acıyla zonkluyordu ve dinledikçe daha da acı veriyordu. Yanaklarından aşağı ılık bir kan damlası süzülüyordu ama nedense hareket edemiyordu. Sıcak, yakıcı sıvı gözlerine de doldu ve sonra çığlık atmak için ağzını açtığı anda ağzı kurudu

-

"Küfür!" Bir ses acısını böldü ve soğuk fayansların üzerinde otururken sarsıldığını hissetti. Stetoskopu kanla kaplı olarak yanında duruyordu ve sonra Revenant'ın sert yüzü görüş alanını doldurdu.

"Ne," diye mırıldandı, "ne oldu?"

"Kulakların kanıyordu ve ağlıyordun. İyi misin?"

"Ben... Ben emin değilim." Şu anda bile kulakları ağrıyor ve oda biraz dönüyordu ama en azından artık kafasını dev bir düdüklü tencere gibi hissetmiyordu. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Benim Lucifer'im seni yiyip bitirmek istiyor," dedi Gethel, şarkılı sesindeki neşe Blas'ın omurgasına bir ürperti gönderdi. "Elinden geldiğince çabuk seni öldürmek istiyor. Seni ikiye ayırmak ve -"

Birdenbire tüm ocaklardaki ateşler söndü ve Revenant Gethel'in üzerine atıldı, onu şezlongdan kopardı ve öyle bir güçle bir sütuna çarptı ki, o şey spiral bir kemik kırığı gibi ortadan çatladı. Etraflarındaki tüm bina sarsıldı ve

İblis muhafızlar odanın içine koştı, patladılar. Kırmızı sisler içinde yok olup gittiler.

Tanrılar, Revenant'ın sahip olduğu güç... daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir daha da görmek istemedi.

"Eğer seni ve senin sefil vyrm yavrularını öldürürsem," diye hırladı, "Şeytan'ın ellerinde hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekerim. Ama buna değerdi. Ben acı çekmekten korkmam, Gethel. Bunu unutma."

Blaspheme ürperdi, Revenant'ın mı yoksa Gethel'in mi onu daha çok korkuttuğundan emin değildi.

Ve bekle... vyrm? Gethel Şeytan'la samanlıkta yuvarlanırken düşmemiş olmalı. Bir vyrm'in amniyotik sıvısından ya da kordon kanından alınan kök hücreler annesine emim kök hücreleri kadar yardımcı olabilir mi?

Gethel, Revenant'ı yerinden oynatmak için nafile bir çaba harcadı ama yerinden kıpırdamasa taştan da yapılmış olabilirdi. Sonunda onu tutmayı bıraktı ve yere düşmesine izin verdi. Sonra, adamın bir köpekbalığı kadar soğuk ve ölümcül olduğunu gördükten sonra onu şok eden bir hareketle elini Blaspheme'e uzattı.

Blas duraksadı ve bir buz parçasına dönüşüp donmadan önce gözlerinde sadece incinme olarak tanımlayabileceği bir titreşim parladı. Her nedense, onu incitmiş olabileceği düşüncesi, hatta incinmiş olabileceği düşüncesi bile onu suçluluk duygusuna boğmuştu.

Şimdi annesinin sesini duyabiliyordu. "Sen de hassas. Merhamet seni öldürtür. Neden baban yerine benim peşimden gitmedin? Onun melek iyiliği seni aşağı çekiyor. Sheoul'da hayatta kalmak istiyorsan bu zayıflıktan arınmalısın."

Evet, evet, yani kalbi vardı. Tıp mesleğindeyken, bir kalbe sahip olmak iyi bir şeydi. Duyarlılık hastalarla ilişki kurmanıza yardımcı olurdu.

Ayrıca en kötüsü olduğunda çok yakınlaşmanıza ve işleri çok zorlaştırmanıza neden oldu.

Yine de hastalarına sempati duyma yeteneğini hiçbir şeye değişmezdi. Bu onu çok iyi bir doktor yapıyordu ve evde oturup Yok Edicilerin onu bulmasını beklemek yerine her gün işe gitmesini sağlıyordu.

Tam Revenant'ın eline uzanmaya başlamıştı ki, Revenant dönüp kendini tekrar sütuna yasladı. Ek süre vermekten pek hoşlanmıyordu, değil mi? Onun da ikinci şanslar konusunda cömert olmadığına dair bir his vardı içinde.

İç çekerek dizlerinin üzerinde doğruldu ve Gethel'e kanepeye dönmesini işaret etti. Kadın ayaklarını sürüyerek Revenant'a ters ters baktı ama çenesini kapalı tuttu. İyi, çünkü ağzından çıkan her şey tatsızdı. Kaba ve düpedüz korkutucu olmadığı zamanlarda bile, sanki öyle olmak istiyormuş gibi konuşuyordu. Sanki her cümlesine zihinsel olarak "kanında" ve "sen çılgın atarken" gibi şeyler ekliyordu.

Gethel o pis, kokuşmuş önlüğün içinde düzgün bir şekilde yerine oturduktan sonra Blas kan alma kiti için çantasını karıştırdı ve taşınabilir ultrason makinesini klinikte unuttuğunu fark edince lanet okudu. Fetüsün pozisyonunu gösterecek alet olmadan kök hücre toplayamazdı.

Tabii lanet olası X-ray görüşü sonunda tekrar devreye girmeye karar vermediyse.

Denedi, vücudu uğulduyordu ve gözleri

Odaklandıkça zonkluyordu ama Gethel'in deri altındaki kan damarlarının yüksek çözünürlüklü bir titreşimi dışında hiçbir şey olmadı. En azından görsel olarak. Blaspheme'in bileğindeki yara, sanki aşırı ısınan bir sabit diskmiş gibi, gerildikçe yanıyordu.

Lanet olsun! Mesleğinde en çok kullandığı yeteneğin ilk başarısız olanlardan biri olacağı aklına gelmemiş miydi?

"Biraz kan örneği alacağım," dedi ve biri neden orada oturup boş gözlerle Gethel'in karnına baktığını merak etmeden önce vazgeçti. "Ben bunu yaparken sen de bana bu hamilelikle ilgili neler olduğunu anlatmaya devam et."

Gethel konuşmak için izin istercesine Revenant'a bir bakış attı. Onun sertçe başını sallaması üzerine, "Şeytan, Lucifer'i hızla büyötmek için bir büyü yapması için bir büyücü tuttu. Şu anda bu kadar büyük olmasının nedeni bu, ama büyümesi durdu. Tamamen büyümüş olarak doğması gerekiyordu."

Blaspheme lastik turnikeyi Gethel'in pazularına bağlarken dondu kaldı. "Bu... bu seni öldürür."

"Buna değer," dedi hülyalı bir şekilde. "Ama sonra baş melekler her şeyi berbat etti. Limos'un karnındaki çocuğu benim karnımdaki çocukla değiştirmeye çalıştılar. Lucifer'in doğumuyla parçalanan Limos olacaktı, ama onun bedeninden fırladığı anda onu katledebileceklerdi. Bunun tek iyi tarafı benim Limos'un çocuğunu doğurmam olurdu." Sırıttı ve iğrenç keskin dişlerini gösterdi. "Tadı... çok güzel olurdu."

Blas iğneyi Gethel'in damarına gereğinden fazla kuvvetle batırdı. Düşmüş melek şimdiye kadar karşılaştığı en hasta, en sapkın canavardı. Ve Blaspheme

her gün canavarlar.

Kan Şişeye dolmaya baŐladıŐında, soğuk bir ilgisizlikle onu izleyen Revenant'a baktı. Sanırım hâlâ kızıgındı.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordu ona.

Revenant  izmeli ayağını arkasındaki sütuna dayadı. "Limos'un birkaç hafta önce hastaneye getirildiği zamanı hatırlıyor musun? Eidolon bebeğinin öldüğüne inandiğında?"

Unutamıyordu. Acil servise her gün bir Mahşerin Atlısı getirilmiyordu. "O gün seninle tanıştığım gündü."

AĞzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet,  yleydi."

Belli ki, koridorda ona oral seks yapmasını istediğini hatırlıyordu. EĞer soruma cevap verirsen, sikimi emmene izin veririm.

Tamam, o kadar da sormamıŐtı ama sanki bir Oscar heykelciği ya da tutması onur verici bir Şeymiş gibi sikini uzatmıŐtı.

Onun sikini emmesine izin verirdi.

Bırak onu.

Dolu Şişeyi çıkarırken homurdandı. "Tam bir pisliksin."

Kaşlarını salladı ve kızıgınlığı buraya kadarmış. Adam fırtına sırasında rüzgarın yön değiştirmesi gibi ruh hali değiştiriyordu.

"Her neyse," diye devam etti, sanki bu destansı bir macera hikayesiymiŐ ve kendisi de derin sesli bir anlatıcıymıŐ gibi, "Şu

gün, bazı baş melekler Limos'un çocuğunu aldı ve onu Gethel'inkiyle uzaktan değiştirmeye çalıştı. Başaramadılar, ancak çabaları büyücünün büyüüne müdahale etti ve Lucifer'in tam yetişkin olarak doğmasını engelledi. Her ne yaptılarsa Gethel'i de mahvettiler. Bu ve Reaver'ın onu neredeyse öldürdüğü ve baş meleklerin kanatlarını kestiği gerçeği. Şimdi dengesiz, bir cehennem köpeğinin sürüklediği bir şeye benziyor ve Lucifer olması gerekenin iki katı büyüklüğünde."

Blas, Gethel'in her zaman dengesiz olduğundan şüphelenmişti ama iğneyi Gethel'in kolundan çekerken bunu kendine sakladı. Küçük delik anında kapandı. "Peki benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Şeytan Lucifer'le ilgili hiçbir sorun olmadığından emin olmak istiyor."

"Ve doğumdan sağ çıkmak istiyorum." Gethel Blaspheme'e dişlerini gösterdi. "Düzelt şunu."

"Onun yetişkin olarak doğmasına aldırmayan sen değil miydin?"

"Bu farklı bir şey. Eğer bebek olarak doğarsa, bir anneye ihtiyacı olacaktır."

Blaspheme şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gethel'i, kendisi barda eğlenip erkek tavlarken çocuğunu arabada bırakan bir anne olarak tanımlıyordu. "Başmeleklerin çabaları neden başarısız oldu?"

Revenant araya girdi. "Çünkü Limos'un rahmini öyle bir bağladım ki kendi çocuğu dışında hiçbir çocuğu taşıyamaz oldu."

Gethel dilini dudaklarının üzerinde şehvetli bir şekilde gezdirdi. "Revenant kötülüğün çok iyi bir kölesi."

Evet, görünüşe göre öyleymiş. Gethel'den nefret ettiğini söyledi.

onu öldürebilirdi ama Lucifer'ın hayatını kurtarmıştı. Ne olursa olsun, onun Şeytan için çalıştığını ve iyi bir adam olmadığını hatırlamak zorundaydı.

Sanki örnek bir vatandaşmışsın gibi. Hayır, olmamıştı. Günah içinde dünyaya gelmişti ve doğumundan birkaç dakika sonra çifte kötülükle yıkandı: bir iblisin kanı, isteksiz bir kurban olarak alınan bir Sahte Melek. Ama uzun zaman önce babasını onurlandıracak bir yaşam yolu seçmişti... ve annesinin eskiden olduğu dişi. Blaspheme kötülükten doğmuş olabilirdi ama bunun onu tanımlamasına izin vermeyi reddetti.

"Tamam," dedi, buradan gitmek için sabırsızlanıyordu, "Sanırım yeterince aldım. Gethel, diyetin berbat. Bebekleri yemeyi bırak ve daha fazla yeşil yapraklı sebze ye."

Gethel başını kaldırdı. "Lucifer'ın kana ihtiyacı var."

Blaspheme ellerini kalçalarına sıkıştırdı. "Gözlerinizin altındaki torbalar, kanınızın koyu rengi, yanaklarınız boyunca uzanan o iğrenç mavi damarlar... Bunların hepsi A vitamini ve lif eksikliğinin işaretleri. Düşmüş melek hamileliklerinde A vitamini eksikliğinin ne yaptığını biliyor musunuz? Doğum kusurları olan ekstra büyük bebeklere neden olur." Ne kadar büyük bir yalan. Hem de hepsi. Dişinin beslenme yetersizliği olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Ancak onun çocuk yemeyi bırakmasını istiyordu. "Ama keyfine bak. Daha üç ayın var ve çocuğun şimdiden yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğünde, ama her neyse."

Revenant'a döndü ve onu kenara çekti. "Sen değildin Gethel ve bebek hakkında tamamen açık sözlü." Canlandırıcı bir nefes alarak kendini Revenant'ın sözlerine hazırladı.

gündeme getirmek üzere olduğu konuya tepki gösterdi.
"Ben çocuğun vırm değil emim olduğunu varsayıyordum."

"Oh, Şimdi de değerli etik değerleriniz mi test ediliyor?"

"Hayır. Ama vırm ile bilerek ilişki kurmak ölüm cezasıdır."

"Olması gerektiği gibi," dedi karanlık bir sesle, onu iliklerine kadar ürpertti ve onun türüne nasıl baktığı hakkındaki tüm sorularını yanıtladı. "Ama belli ki bu vaka benzersiz. Lucifer'in vırm olarak sınıflandırılacağından bile emin değilim, çünkü Gethel hamileyken kanatları alındı ve Cennet'ten kovuldu. Lucifer hâlâ emim olabilir. Ya da belki yeni bir Şey. Vemim gibi." Sırıttı. "Ne yaptığımı gördün mü? Öğle ve akşam yemeklerinin akşam yemeği olması gibi. Vemim."

"Webster'a yeni döneminizi daha sonra bildirebilirsiniz." Parmaklarını tel tel saçlarında gezdiren ve iri tutamlar çıkaran Gethel'i işaret etti. "Gethel'in ultrason ve amniyosentez için UG'ye gitmesini Şiddetle tavsiye ediyorum." Blas'ın o lanet kök hücrelere ihtiyacı vardı.

"Taşınabilir makineleriniz yok mu?"

"Evet, ama -"

"Güzel." Revenant zarif bir hamleyle sütunu itti. "O zaman geri döndüğünde bir tane getirebilirsin."

"Geri dönmeyeceğim." Eşyalarını çantasına tıktırdı ve adamın isteğine boyun eğeceğini umarak ayağa kalktı. Bu dehşet gösterisine geri dönmek zorunda kalmaktansa Gethel'i ona getirmesini tercih ederdi. "Eğer ultrason istiyorsanız, onu normal bir insan gibi kliniğe getireceksiniz. Prosedür tamamlandıktan sonra işim biter. Onunla da, seninle de, seninle de..." Koluyla kuşatıcı bir hareket yaptı. "Bu."

Revenant'ın alçak sesle mırıldanması mağaranın içinde yankılandı. "Hayır, Blaspheme, seninle işimiz bitmedi. Hem de hiç."

Altı

Revenant, Blaspheme'in malzeme çantasını öfkeyle omuzlamasını izledi ve eğer bakışlar lazer olsaydı, şimdiye kadar küle dönüşmüş olurdu. Küçük Sahte Meleği çok kızmıştı.

Tanrım, sinirlendiği zaman çok ateşli oluyordu. Bu düğmelere basmaya bayılıyordu ve kızda bu düğmelerden çok var gibi görünüyordu.

Ona doğru yürüdü, her sallanan adımda kalçaları fırılıyor ve göğüsleri zıplıyordu. Önünde durduğunda taş gibi olmuştu.

"Beni hastaneye bırakabilirsin," dedi. "Kan örneğini laboratuvara bırakmam gerekiyor."

"Daha iyi bir fikrim var." Kızın onu daha önce yaptığı gibi reddetmesine fırsat vermeden elini tuttu. Dostum, bu çok acıtmıştı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti. "Hadi bir şeyler yiyelim. Sheoul'da harika bir yer biliyorum. Hemen hemen her şeyden hamburger yapabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. İğrenç hiçbir şey yememe konusunda sıkı bir diyeteyim. Beni Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'ne götürün lütfen."

Muhtemelen bugün onunla olan sınırına ulaştığını hissetti, bu biraz hayal kırıklığıydı, ama Revenant'ın yine de yapacak başka acil işleri vardı. Cennet'in ikiz kardeşini alırken onu neden iblisler tarafından büyütölmeye terk ettiğinin ardındaki gerçeği bulmak gibi. Bunun açıklamasını duymak için can atıyordu.

Blaspheme'in yumuşak, sıcak elini kavrayarak onları Underworld General'in otoparkına götürdü.

"Teşekkür ederim," dedi elini onun elinden çekerken. "Test sonuçlarını yarın almam gerekiyor. Klinikteki ofisime uğrayabilirsiniz."

Lucifer'i öldürme ya da bir şekilde Gethel'i yok etmek üzere iyi adamlara ulaştırma düşüncelerinin kök salması için zihnine yeterince derin bir tohum ekip ekmediğini merak etti. Dr. "Zarar Verme" Blaspheme'in herhangi bir kirli işi kendisinin yapacağını sanmıyordu ama yapacak olanlara yardım edebilirdi.

Eğer düzgün bir adam olsaydı, yapamadığını yapmak için onu kullandığı için kendini kötü hissederdı ama düzgün biri değildi. Bir iblis olarak yetiştirilmişti ve tam da bir iblisin yapacağı şeyi yapıyordu; rakibi daha doğmadan ondan kurtulmak için planlar yapıyordu. Ve kendi ellerini temiz tutmak için başkalarına ıslak iş yaptıracaktı.

Yani, hayır, iyi biri değildi.

Öte yandan Blaspheme bu hastalıktan fena halde muzdarip görünüyordu. Elbette, diyetiyle ilgili olarak Gethel'e yalan söylediğinden oldukça emindi ama bunu yapmak pek çok genç hayatı kurtarabilirdi.

"Gethel gerçekten de vitamin ve lif eksikliğinden muzdarip değil, değil mi?" diye sordu. "Sadece bebeklerle beslenmeyi bırakmasını istediniz."

Blas omuz silkti. "Olabilir. Kızgın mısınız?"

Tam tersine, büyülenmişti. Sahte Meleklerin, diğer iblislerin onları kaçırabilmesi için insanları çocuklarından uzaklaştırdığı biliniyordu. Ama Blaspheme'in tüm bildiği, birkaç genci kurtarmak için hayatını riske atıyor olabileceğiydi.

Şeytan'ın bebek annesine yalan söyleyerek yaratıklar. Birkaç hafta önce olsa iğrenirdi. Şimdi kesinlikle büyülenmişti.

"Ee?" diye sordu. "Kızdın mı?"

Omuz silkti. "Evet demek beni yatağa atacak mı?" "Benim tarafımdan değil," dedi.

"Ya hayır dersem?"

"Aynı şey."

"Hayal kırıklığı."

Blaspheme gözlerini devirdi. "Sen Atlılar'ın kötü Gözcüsü değil misin? Yapacak işlerin yok mu senin?" Sürgülü cam acil servis kapılarına doğru ilerlemeye başladı ve evet, yapılacak işleri vardı ama önce...

Şimşek hızında bir hamleyle onu döndürdü ve omurgasını duvara yapıştırdı. Şaşkın mavi gözler ona bakıyordu. Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve adam anında avantajı ele geçirerek ağzını kızinkine yaklaştırıp sert ve talepkâr bir öpücük kondurdu. Kız sertçe soludu ve bir an için onu iteceğinden emin oldu ama adam bir kolunu kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekince kız da onu öptü.

Dudakları yumuşacıktı, vanilya ve nane tadındaydı ve onu belli belirsiz öpmesine, dudaklarını onunkilerin üzerinde zar zor gezdirmesine rağmen siki kıpırdadı. Arkasındaki ambulansların hiç hareket edip etmediğini merak etti, çünkü onu kucaklayıp bir tanesinin arkasında ateşli ve ağır olmak isterdi.

Sonra onu itmeye başladı, avuçlarının topukları göğüs kafesine sertçe çarpıyordu. "Bunu yapmayacağız," dedi. "İşime geri dönmem gerek."

"Peki ya işten sonra?"

"Tanrım, çok ısrarcısın," diye mırıldandı. "Ve hayır. İşten sonra olmaz. Yarın Gethel'in laboratuvar sonuçları için ofisime gelene kadar seni bir daha görmek istemiyorum." Onun altından kayıp gitti. "Güle güle, Revenant."

Neredeyse hastanenin içine koşacaktı ve bu sefer gitmesine izin verdi. Yarın yeni bir gün olacaktı. Şu anda yapması gereken birkaç şey vardı ve listenin en başında Harvester'ı ziyaret etmek vardı. İhtiyacı olan cevaplar onda olmayabilirdi ama belki de cevapları bulmasına yardımcı olabilirdi.

Kendisini Gözetmen Farkındalığı adını verdiği şeye açtı ve bu sayede Atlıların ve Hasatçının her birini, eğer kadın onlardan birine yakınsa, hissedebildi. Anında onu hissetti. Bir quantamun'un içindeydi, kullanıcıların Dünya aleminde görünmeden hareket etmesine izin veren balon benzeri bir varoluş düzlemi. Onun imzasına odaklanarak ona doğru parladı.

Nerede olduklarını anlamak biraz zaman aldı çünkü Atlıların evlerinden hiçbirinde değillerdi. Yani, tam olarak değil.

Ormanda, Atlılardan biri olan Reseph'in eşi Jillian'la birlikte yaşadığı daha büyük bir kulübenin birkaç düzine metre uzağında, kütük bir kulübenin yanında duruyorlardı. Harvester verandayı süpüren uzun boylu, geniş bir erkeği izliyordu, dikkati o kadar odaklanmıştı ki Revenant'ın yanında cisimlendiğini fark etmedi.

Biçimli siyah bir kot pantolon, diz üstü deri botlar ve dar belini ve yüzyıllardır hayran olduğu iri göğüslerini vurgulayan deri bir korse giymişti. Eski düşmüş meleğin ondan nefret etmesi çok kötüydü.

Tutku. Yatak odasından yeraltı dünyasını sallayabilirlerdi.

Artık yeniden bir melek olduğuna göre, yatakta hâlâ söylendiği kadar vahşi olup olmadığını merak ediyordu. Reaver bilirdi, değil mi? Reaver, Revenant'ın sahip olmadığı her şeye sahipti; onu sevgiyle büyüten insanlarla geçirdiği ayrıcalıklı bir çocukluktan dört olağanüstü çocuğa ve ona tapan bir eşe kadar.

Kendine acımanın bir yolu. Evet, öyle olduğunu biliyordu. Beyin gücünü tüm bu saçmalıklar üzerinde harcıyordu ama aynı zamanda elemesi gereken beş bin yıllık bir cehennem vardı ve her yeni anı ona Cennet'in ona kazık attığını daha fazla hatırlatıyordu.

Yükünü kafasının arkasına iterek meleğe doğru yürüdü. "N'aber, Verrine?"

Tıslayan Harvester arkasını döndü. "Bana öyle deme."

"Sana verilen melek ismi yerine düşmüş melek ismini mi kullanmayı tercih ediyorsun?"

Kadın homurdandı. "Ben de aynısını sana sorabilirim. Artık bir melek olduğunu biliyorsun, neden hâlâ Revenant adını kullanıyorsun?" Göğsüne bir parça acı saplandı ama Harvester'ın sinirlerine dokunduğunu anlamasına izin vermeyecekti. O yapmadı bir melek ismi var. Tek bildiği Revenant ismiydi. "Çünkü ben her yönden düşmüş bir meleğim." dedi.

"Gerçekten mi?" Kara bir kaşını kaldırdı. "O zaman neden kanatlarını kesip bunu resmileştirmiyorsun?"

Düşmek o kadar basit değildi ama Harvester ciddi değildi. Onu yemliyordu.

hayatından son derece memnundu. Reaver gibi cennette lüks bir hayat yaşamak yerine cehennemde binlerce yıl geçirmiş olmaktan. Çünkü evet, o anlaşmada sopanın harika ucunu almıştı.

"Neden melek ismini geri almıyorsun?" diye üsteledi.
"Ve söyle bana Harvester, binlerce yıl boyunca kötü gibi davranmak ne kadar zordu, tüm bunları yaparken Cennet'in emirlerini yerine getirdiğini biliyor muydun? Yoksa rol mü yapıyordun?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı, çok az ama sinirlendiğini anlamasına yetecek kadar. "Hayatımın her günü kötülüğün ruhumu ele geçirmesini engellemek için mücadele ettim."

"Çünkü kötü olmak daha kolaydı, değil mi?" Birkaç hafta öncesine kadar saf bir kötü, kurtuluş umudu olmayan düşmüş bir melek olduğunu düşünüyordu. Ama tüm bunlar değişmişti ve şimdi kendini gerçekte kim olduğuyla boğuşurken buluyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Harvester'la birbirlerine çok benziyorlardı.

"Kötülük her zaman daha kolaydır," diye mırıldandı Harvester.

"Doğru." Gözlerini kısarak verandadaki adama odaklandı.
"Neden kurt adam kölenizi gözetliyorsunuz?"

"O artık benim değil. O artık Jillian'a ait." Ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Ona doğduğu ismi geri verdi ve dayanabileceği kadar özgürlük tanıdı."

"Bu onu neden gözetlediğinizi açıklamıyor." Kadın cevap vermedi ama adam cevap vermesine gerek olmadığını fark etti.

Burada kurt adamı gözetliyor olması Rev'e onu gerçekten önemsediyini gösteriyordu. Ömür boyu köle olarak kalmasaydı onu serbest bile bırakabilirdi. Hayır,

köle bağı, devredilebilir olsa da, kıramazdı. Zor bir kopuş. Revenant birine kan bağıyla bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu yorgunca. "Beni ölümüne kızdırmak için şeytani bir komplo mu?"

"Atlıları kontrol etmek istedim," diye yalan söyledi. "Onlar iyi ve seni çağırmadıkları sürece yollarından çekilsinler."

"Revenant Amca artık onların en sevdiği kişi değil mi?"

Onun alaycılığını görmezden geldi. O hiçbir zaman onların en sevdiği kişi olmamıştı. "Babalarına karşı biraz korumacılar ve sen ve Reaver pek iyi arkadaş olmadığınız için..."

"Aile toplantısında bana fazladan büyük porsiyonlarda pislik verecekler." Yani sürpriz değil.

Harvester ona kısa bir bakış attı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hah. Harvester hiçbir şey yapmak için izin istememişti, yani bu iyi olmalı. "Ateş et."

Bu kez başını çevirdiğinde, göz göze geldiler. "Babamın zindanlarında çürüdüğüm onca zaman boyunca, neden bana işkence etme fırsatını hiç değerlendirmedin? Herkesi elinden geleni yapması için gönderdi, seni neden göndermedi?"

Aslında, Şeytan Harvester'ı bir tepside sunmuştu. Rev'in sadist zevki. Ancak Revenant'ın öldürmekle ilgili bir sorunu olmasa da bir dişiye işkence yapamazdı. Hafızasını geri kazanmadan önce bile, nedenini bilmese de, bundan özellikle nefret ediyordu. Artık biliyordu. Bunun annesine ne yaptığını görmüştü ve

buna katılmayacağını söyledi.

"Acınız beni ilgilendirmiyor," dedi.

Gözlerini kısarak onu öyle uzun süre inceledi ki neredeyse kıvranmaya başlayacaktı. "Söylesene Revenant, sana beni öldürmeni söylediğinde bu ilgini çekecek mi?" Omuz silkti, ama yüz ifadesindeki bir şey onu ele vermiş olmalı, çünkü kadın mırıldandı, "Zaten öyle, değil mi?"

"Bir Gözetmen'in başka bir Gözetmen'i öldürmesi kurallara aykırı," dedi basitçe.

Küçümsedi. "Sanki geçici çözümler yokmuş gibi. Baş meleklerin kendi bencil sebepleri için kuralları esnettiklerini gördüm. Eminim sen de yapabilirsin."

Belki, ama o yapmazdı. Kural kuraldır. "Baş meleklerden bahsetmişken, bana bu iyi kalpli piçlerin nesi olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum."

Siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Daha açık olmanız gerekecek."

"Neden çağrılarıma cevap vermiyorlar?"

Ona düz bir bakış attı. "Gerçekten beni haberdar ettiklerini mi sanıyorsun? Halemi geri aldığımdan beri hiçbirini görmedim." Kurt adamın süpürgeyi kulübenin kenarına dayayıp ahıra ve ana eve doğru yönelmesini izledi. "Reaver'la konuşmalısın."

"Böylece bana Cennet ve İnsanlığa yönelik en yeni tehdidi durdurmak için birlikte çalışmamız gerektiğini tekrar söyleyebilir mi? Siktir et onu. İkisi de umurumda değil."

"Bu yüzden mi onun çağrılarını görmezden geliyorsun? Umurunda olmadığı için mi?"

"Hemen hemen."

"Onunla konuşmalısın. Çocukça davranmayı bırak."

"Çocukça mı? Bizim hiç çocukça davranma şansımız olmadı."

Yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı. "Şimdi bunu telafi ediyorsun."

Belki de haklıydı. O ve Reaver bir vurdulu kırdılı kavga sırasında toprakta yuvarlanmışlardı. Ve kardeşini, parmakları kulaklarında "nah-nah-nah, seni duyamıyorum" numarası yapan bir çocuk gibi görmezden geliyordu.

Tanrım. Sonra kimin beyzbol takımının daha iyi olduğu ve annemin kimi daha çok sevdiği konusunda kavga edeceklerdi.

Ancak ikincisi bir tartışma değildi. Anneleri Reaver'ı yetiştirilmek üzere Cennet'e gönderilmek üzere seçmişti.

Belki de eski moda bir aile buluşmasının zamanı gelmişti, sadece Reaver'ı en sevdiği şeyin ne olduğunu görmek için bile olsa.

Blaspheme dudaklarında hâlâ Revenant'ın tadını alabiliyordu. Piçin tadı baharatlı rom gibiydi ve o buna bayılıyordu. Neden soğan ya da sarımsak tadı alamıyordu ki? Ve eğer kokarsa da harika olurdu. Ama hayır, tadı kadar güzel kokmalıydı, topraksı ve doğal, ormanda seks gibi. Bir erkeğin mağarası için harika bir oda spreyi olurdu.

Acil serviste hastalardan ve koşturan personelden kaçarken onu düşünmemeye çalıştı ama öpücük dudaklarında ve aklında kaldı. Onun yanına yaklaşmasına izin vermemeliydi, onu yakalamadan, duvara yaslamadan ve külotu ıslanana kadar öpmeden önce ondan uzaklaşmalıydı.

Orospu çocuğu.

Sevişmeye ihtiyacı vardı.

Ne kadar zaman olmuştu? Birkaç yıl öncesini düşünmek zorunda kaldı ama çok ileri gitmeden önce kendini durdurdu. Adam bir cerrahtı, tam bir pislikti ve ikisi de birbirlerini kullanıyorlardı. Aegis avcıları tarafından öldürüldüğü ana kadar birbirlerini kullanmışlardı.

Evet, bunu bir kenara bırakması gerekiyordu. Aslında tüm seks düşüncelerini bir kenara bırakmalıydı, çünkü şu anda zaten zamanı yoktu. Bir kliniği yönetmenin sorumluluğu zaten yeterince stres yaratıyordu. Ama şimdi annesinin hayatı tehlikedeydi, hem de sadece onun yaraları yüzünden değil, melekler yüzünden de. Üstüne üstlük, Blas'ın bozulan Sahte Melek büyüyle ilgili kendi sorunları da kendi hayatının ve kariyerinin risk altında olduğu anlamına geliyordu. Hayatı karmakarışık ve bu karmaşaya bir de seksin eklenmesine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Gethel'in kan örneğini laboratuvara bıraktı. testleri hızlandırmak için emir verdi. Hatta kısmen isteğinin yerine getirilmesini sağlamak, kısmen de Sahte Melek itibarını korumak için laboratuvar teknisyeniyle biraz flört etti. Sahte Melekler gezegendeki en büyük flörtçülerdi ve artık kendini Sahte Melek gibi hissetmediği için Sahte Melek gibi davranmak giderek zorlaşıyordu.

Artık insanları eğlenmek için baştan çıkarmaya ihtiyaç duymamanın, insanları kandırarak onlara hayat yolunda rehberlik etmek üzere gönderilmiş bir cennet meleği olduğunu düşündürmemenin nasıl bir his olacağını hayal ederdi. Ama şimdi hayalleri gerçeğe dönüşüyordu ve X-ışını görüşü gibi güvendiği yetenekler başarısız oluyordu, biraz korkuyordu. Sahte Sahte Melek içgüdülerinin ona hissettirdiklerinden başka bir şey bilmiyordu ve birdenbire

bilinmeyen ve muhtemelen tehlikeli sular.

Tehlikeli sulardan bahsetmişken, Eidolon'u arayarak bir toplantı için müsait olup olmadığını sordu.

"Beş dakika sonra ofisimdeyim," dedi ona.

Oraya vardığında Seminus iblisi masasında oturuyordu, kısa siyah saçları tanıdık bir cerrahi başlık şeklinde hafifçe düzleştirilmişti. Onu içeri buyur etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Küfür," dedi, sandalyesinde arkasına yaslanıp kurnaz siyah gözleriyle onu dikizleyerek. "Annen nasıl?"

Onun nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu. Eidolon hastanesinde ya da kliniğinde olup biten hiçbir şeyi kaçırmazdı ama yine de onu eğlendirirdi.

"Beklenebileceği kadar iyi durumda, teşekkür ederim." "Saldırganın kimliği hakkında bir bilgi var mı?"

"Şimdiye kadar değil." Polise gidebilecek gibi değildi ve iblislerin bir adalet sistemi olsa da - ki Eidolon eskiden bunun bir parçasıydı - kapsamı sınırlıydı. Ayrıca, bir vyrm'in barajı olarak, annesi bir tür kanun kaçağıydı, bu yüzden bir tür Konseyi veya Judicia gibi normal kanallardan yardım isteyemezdi.

"Tehlikede misin?"

"Acil bir şey yok," dedi, doğru olduğunu umarak. Adamın endişeli bakışları bir kalp atışı kadar uzun süre üzerinde kaldığında, telaşla doğruldu. "Ne oldu?"

"Muhtemelen önemli bir şey değil ama hastane çevresinde birkaç melek görülmüş."

"Ne?" Masanın kenarını o kadar sert kavradı ki ezik bırakacağından emindi. "İçeri nasıl girdiler -"

"Yapmadılar. Hastanenin hemen üstündeki Manhattan sokaklarında görülmüşler. Tesadüf olabilir, insanlarla ilgili bir şey olabilir. Ama annen bir melek tarafından saldırıya uğradığı için bilmen gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi meleklerin etrafı kokladığı gerçeğini göz önünde bulundurarak toplayabildiği kadar soğukkanlılıkla.

Eidolon ellerini karın kaslarının üzerinde birleştirdi ve sinir bozucu bir şekilde onu inceledi. "Bugün bir ziyaretçiniz olduğunu duydum."

Elbette vardı. "Revenant yüzünden buradayım." Uzun bir nefes verdi, hâlâ melek haberiyle sarsılmıştı. "Tıbbi bir meseleyi halletmem için bana ihtiyacı vardı."

Eidolon kaşlarını çatı. "Tıbbi sorunu mu?"

Ha. Revenant'ın yardım isteyeceğini hayal bile edemiyordu. Kalın kafatasının tepesinden bir savaş baltası çıkarsa bile doktora gitmeyecek maço aptal bir tip gibi gelmişti ona.

"Başka birinin." Eidolon'un bakışlarını kendi sabit bakışlarıyla karşıladı. "O Gethel'di."

Doktorun gözlerinde yirmi dört karatlık bir işaret olan altın benekler parıldıyordu; ya kızgındı ya da tahrik olmuştu ama ikincisi olmadığından emin olabilirdi. Çiftleşmiş Sems'ler sadece eşleri tarafından tahrik edilebilirdi.

"Gethel," dedi kesin bir ifadeyle. "Kıyameti başlatmak için kendisine güvenen herkese ihanet eden bir dişiye tedavi ettiğini mi söylüyorsun? Kendi ellerimle dünyaya getirdiğim ve şu anda vaftiz oğlum olan yeni doğmuş bir bebeği katletmeye çalışan bir meleği mi? Pestilence'in bana işkence etmesine yardım eden

Kardeşinin arkadaşı, Idess? Şu Gethel mi?"

Kahretsin, bu iş hiç iyi gitmeyecekti. "Düşündüğün gibi değil."

Çok yavaşça öne doğru oturdu, ellerini sıkıp açarken kalın kaslı ön kollarını masaya dayadı. "O zaman kendini açıklamalısın, hem de hemen." Gırtlığından çıkan her kelimededen tehdit damlaları aksa da en azından sakindi.

"Lucifer'in reenkarne olmuş ruhuna hamile olduğunu ve babasının Şeytan'ın ta kendisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Farkındayım." Şimdi altın rengine karışan kırmızı benekler vardı, bu da yeni bir kızgınlık seviyesine ulaştığı anlamına geliyordu. "Ona davranışının benim düşündüğüm gibi olmadığı kısma gel. Çünkü şu anda tanıdığım hemen herkesin ölümcül düşmanına yardım ettiğini düşünüyorum ve seni Gem'in bulunduğu kliniğin başına getirmekle doğru bir seçim yapıp yapmadığımı merak ediyorum." "Doğru. Tamam." Kadın yuttum kuru bir şekilde, dilemek o

ofisinin dışındaki makineden bir şişe su aldı. "Tedavi etmemi istediği kişinin Gethel olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu anladığım anda reddettim."

Gözlerindeki kırmızı, altını yutmuş ve irislerinin siyahını bile yemeye başlamıştı. "Seni zorladı mı?" Sesi dokuz şiddetinde bir deprem gibi gürledi.

"Hayır." Alnından boncuk boncuk terler akıyordu ama bunun nedeni gergin olması mıydı yoksa örtünmenin etkisiyle ateş basması mı yaşıyordu, bilmiyordu. "Ama Eidolon, bana ona neler olduğunu öğrenmem için bir fırsat verdi. Bir kan örneği aldım. Şu anda laboratuvarımda."

şimdi analiz ediliyor. Öğrendiğim her şeyi onu yok etmek için kullanabileceğinizi umuyorum."

Gözlerindeki kızılık azaldı ama sadece biraz. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Revenant beni doğrudan onun inine yönlendirdi, bu yüzden nerede olduğumuzu söyleyemedim. Ama ona garip bir şeyler oluyor. Görünüşe göre, baş meleklerin onun bebeğini Limos'unkiyle değiştirmeye çalıştıklarında yaptıkları şeyin bir sonucu."

Eidolon onun söylediklerini düşünüyor gibiydi. "Nedir bu... korkutucu mu? Tıbbi olarak konuşursak, korkaklık o kadar da bilgilendirici değil."

Bazen gerçekten ukala olabiliyordu. "Zombiye benziyor ve cehennem zebanisi olması gerekenin iki katı büyüklükte."

"Ne yiyor?" "İblis yavruları."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri normale döndü. "Hamile düşmüş meleklerin çok fazla bozulmamış, genç kana ihtiyacı var," dedi ve kendi annesinin Blaspheme'e hamileyken muhtemelen kendi payına düşen genç kanla beslendiğini hatırlatmaya hiç ihtiyacı yoktu. Blaspheme yaşayabilsin diye kaç hayat sona ermişti? "Bu normal bir hamilelik için. Ama lanet olası Lucifer'i taşıyan düşmüş bir melek için mevcut en saf kandan bir ton gerekir."

"Ona bebekleri yemeyi bırakmasını ve daha fazla sebze yemesini söyledim."

Eidolon gözlerini kırptırdı. Ve sonra, onu şaşırtacak şekilde, kocaman bir kahkaha attı. "Sebzeler mi?"

"Tam olarak yapraklı yeşillikler."

Sırtarak başını salladı. "Saf kan eksikliği ve tamamen etçil bir beslenme aşamasında yeşilliklerle tanışması arasında, bir Gargantua iblis öldürmeye yetecek kadar hasta olacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Düşünce tarzını seviyorum." Ayıldı ama içindeki gerginlik gitmişti. İyi, çünkü bir an için işi için korkmaya başlamıştı. "Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

"Pek bir şey yapamadım. Kan almaktan ve hayati değerleri kontrol etmekten fazlasını yapma şansım olmadı. Kalp atışlarını dinlemeye çalıştığımda bebek cehennem yarattığı neredeyse kafatasımı parçalıyordu."

Eidolon ciddiyetle başını salladı. "Reaver'a göre, Lucifer tam olarak şekillenmemiş olsa bile çoğu düşmüş melekten daha güçlü. Bir kez doğdu mu..."

"Kötü olacak."

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Koridorda ayak sesleri duyuldu ve konuşmaya geri dönmeden önce seslerin kaybolmasını bekledi. "Kötüden bahsetmişken," diye başladı, "annene saldıranların yerini bulmana yardım edemeyeceğime emin misin?"

"Evlat edinen anne," diye düzeltti.

"İyi," dedi. "Evlat edinen anne." Eidolon'un yatıştırıcı gülümsemesi onu iliklerine kadar soğuttu. Onun Sahte Melek olduğuna inanmadığına dair bir hissi vardı ama yapbozun parçalarını bir araya getirdiğini fark etmemişti.

Gerçeği bilmiyor olabilirdi ama şüpheleniyordu.

"Eminim," dedi. "Muhtemelen rastgele bir şeydi. Meleklerin düşmüş meleklerle saldırması her zaman olur."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmeni istiyorum. Bana gelebilirsin."

güven bana, Blaspheme."

"Biliyorum." Eidolon ve tüm kardeşlerinin son derece sadık olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardaydı ama hayatı tehlikedeydi ve güven ona kolay gelmiyordu. Ayrıca, masum insanları sorunlarının içine çekmek istemiyordu.

Kararlı bir şekilde başını salladı, mesele zihninde hallolmuştu. "Reaver ve Atlılar'ı Gethel'le ilgili olaylar hakkında bilgilendireceğim. Laboratuvar sonuçları geldiğinde bana haber ver. Revenant onu tekrar görmeni isteyecek mi?"

Seninle işimiz bitmedi. Uzun bir atışla değil. Revenant'ın Derin ses hafızasında gürlledi ve onu hem korkutan hem de meraklandıran sahiplenme duygusuyla ürperdi.

"Kesinlikle. Sanırım onu ultrasona ihtiyacı olduğuna ikna ettim ama beni ona götürmek yerine onu bana getireceğini umuyorum."

Doktor bir kalem aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Eğer sana gelirse, bana çağrı bırak. Bu, Gethel'den sonsuza dek kurtulmanın anahtarı olabilir ama senin yerine ben hallederim."

"Teşekkür ederim. Biraz amniyotik sıvı çekebilerseniz harika olur." E'nin sorgulayan bakışları üzerine ekledi: "Lucifer'in mezenkimal kök hücrelerine ihtiyacım var. Birden fazla hücre tipine dönüşebildikleri için onları annemi iyileştirmek için kullanabileceğimi düşünüyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Zekice. Lucifer kadar güçlü bir varlıktan alınan kök hücrelerin potansiyel tıbbi uygulamaları şaşırtıcı. Hematopoetik kök hücreler için kordon kanı almak da paha biçilmez olurdu,

ama şansımız yaver giderse hiç doğmayacak." Çağrı cihazı bipledi ve hızla ekranı kontrol etti. "Gitmem gerekiyor. Ama Blaspheme... dikkatli ol. Ve bir şeye ihtiyacın olursa bana gelmekten çekinme. Herhangi bir şeye. Elimin altında hayal bile edemeyeceğin kaynaklar var."

Rastgele, alışkanlıkla bileğindeki küçük yara izini ovuşturdu. Dün olduğundan daha da küçüktü.

Doktor, cebinde beni korumak için kurban edilmeyi umursamayan bir Sahte Melek var mı? Yok mu? Ben de öyle düşünmüştüm.

Zaman tükeniyordu.

Yedi

Revenant, Notre-Dame Katedrali'nin yüksek çatısına tünemiş, Paris şehrinin üzerinde oturuyordu. Bu kadim yapının inşasına tanıklık etmiş ve her zaman hayranlık duymuştu. Fransız Gotik mimarisinden aşağıdaki dolambaçlı şehir sokaklarına kadar, geniş boyutunu, içinde ve dışında dolaşan insanların huşusunu seviyordu.

Kafatasının içindeki ani basınç onu bir başkasının varlığına karşı uyardı ve birkaç metre ötede duran, kot pantolon ve mavi bir Henley giymiş Reaver'ı görmek için döndü.

"Merhaba kardeşim." Rev ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Onun yerine bacaklarını önünde uzattı, çizme giymiş ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve sırtını bir destek demirine yasladı. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Davetinizi görmezden gelmek zor oldu." Reaver kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yansıtma yaparken başka bir şeye konsantre olmak imkansız."

"Hmm." Revenant gülümsedi. "Sanırım ödeştik, çünkü sen mutlu olduğunda bunu hissedebiliyorum. Mide bulandırıcı. Gerçekten."

Reaver, "Noel için size kustumuk torbaları alacağım," diye söylendi.

"Çok düşünceli." Kardeşine baktı ve birlikte büyümüş olsalardı ne olacağını merak etti. Cennette ya da Sheoul'da. Bir düşünceyle siyah saçlarını Reaver'ınkilere uyacak şekilde sarıya çevirdi. Birbirlerinin aynısı olmasalar da ikizdiler; öyle de görünebilirlerdi.

"Haftalardır çağrılarımı görmezden geliyorsun. Peki neden şimdi benimle iletişime geçiyorsun?" Reaver sordu.

"Ah, Reaver. Yoksa Yenrieth mi demeliyim? Bu sana verilen isim. Göksel adın. Benim bir adımın olmaması ne garip."

Reaver'ın sarı kaşları kalktı. "Annemiz sana Revenant mı dedi?"

"En başından beri." Başını kaldırıp tepesindeki gri gökyüzüne baktı. Yağmur geliyordu. "Şimdiye kadar tuhaf gelmemişti." Bir sızı... uzun zamandır hissedemediğini düşündüğü ama son zamanlarda ortalıkta dolaşan bir duygu... içini kemirdi. Bunu çabucak bir kenara itti ve boşluğu çok daha kullanıcı dostu bir duyguyla doldurdu. O ve öfke her zaman yakın olmuşlardı. "Neden şimdi konuşmak istediğime gelince... hafızam geri geldi diyelim, ama hala sorularım var."

"Ben de öyle."

"Gerçekten mi? Sorularınız tam olarak nedir?"

Reaver birkaç dakika boyunca Revenant'ı inceledi, ona bir maymunmuş gibi baktı. Ağabeyini hayal kırıklığına uğratmak istemeyen Rev, onun kasıklarını kaşıdı. Koltuk altlarını kokladı. Etkileyici bir geğirme çıkardı. Tam gaz çıkarmak üzereydi ki Reaver küfretti.

"Önce sen başlasan nasıl olur?" dedi Reaver. "Sorularınızı sorun."

Ne kadar da yüce gönüllü. Annemizin onda gördüğü şey bu olmalı, diye düşündü Revenant acı acı.

"En baştan başlayalım." Rev, en iyi Sheoul kan yaprağından yapılmış yanan bir puro çıkardı. "Sizi kim yetiştirdi? Ailemizi biliyor muydun?"

Reaver, Rev'in dumanı karşısında burnunu kırıştırdı. "Metatron ve eşi Caila'nın ailem olduğuna inandım. Ben inanmadım.

"Sen Megiddo Dağı'nda bana gelene kadar gerçeği bilmiyordum."

Bu yaklaşık beş bin yıl önce, annelerinin ölümünden hemen sonra olmuştu. Annesi ona kökenleri hakkındaki gerçeği söyledikten hemen sonra. Kafası karışmış, korkmuş ve kendisine yalan söylendiği için çok kızmıştı.

"Doğumumuzla ilgili gerçeği sana gelmeden sadece birkaç saat önce öğrendim," dedi Revenant. "Bir emim olarak doğduğumu, annemizin düşmüş bir melek olduğunu sanıyordum."

"Neden sana yalan söyledi?"

Öfke, o günkü kadar taze bir şekilde içinde kabardı. "Başka seçeneği yoktu. Şeytan, gerçeği açıklarsa ikimizi de öldürmekle tehdit etti." Ama Şeytan'ın annesini öldürme şansı olmamıştı. Hayır, Rev bu onuru kendisi almıştı. Elleri titreyerek purosundan bir nefes çekti ve kan yaprağının sakinleştirici etkisinin vücuduna nüfuz etmesine izin verdi. "Metatron'la büyümek nasıl bir şeydi?"

"Daha iyi bir hayat isteyemezdim."

"Ne kadar tatlı. Çoğu gün dayak yiyordum." İkizinin gözlerindeki acımayı görmeden önce devam etti. "Ben değilsem, annem."

Reaver gerildi, dişleri sertçe sıkıldı. "Bana ondan bahset."

Revenant uzun bir duman üfledi. "Kibarca sorabildiğinde -
"

"Lütfen," diye ağzından kaçırdı Reaver. "Neye benzediğini bile bilmiyorum." Paris'in silüetine baktı ve Revenant onun profilinde annelerinin çenesinin güçlü çizgisini gördü. Alnının zarif kavisini. Elmacık kemiklerinin yontulmuş kesimi. Rev'in elindeki puro o kadar kötü titriyordu ki

bir nefes bile alamadı. "Geçen hafta Akaşık Kütüphane'de onu araştırdım ama tek bulabildiğim başarılarının bir özeti oldu."

Cennetin en büyük kütüphanesine erişim sahibi olmak güzel olmalı. Akaşık Kütüphane'nin her büyük gizemin ardındaki gerçeği, tarihin unutulmuş her parçasını barındırdığı varsayılırdı. Elbette baş meleklerin sıradan insanların erişemeyeceği kadar hassas olduğunu düşündükleri bilgiler hariç.

Şimdi Revenant'ın ortadan kaybolduğu ve kardeşini anneleri hakkındaki sorularının cevaplanıp cevaplanmayacağını sonsuza dek merak etmesi için toz içinde bıraktığı zaman olmalıydı. Ama anneleri her zaman Reaver'ın doğumları ve kendi hayatı hakkındaki gerçeği bilmesini istemişti.

"Yenrieth'i bulun," diye mırıldandı ölürken. "Bul onu ve olmanız gereken kardeşler olun."

"Çok güzeldi," dedi, sesindeki duygusal tınıdan dolayı kendinden nefret ederek. "Yüzündeki kir ve yakalandığından beri tarak yüzü görmemiş saçlarıyla bile çok güzeldi." Sonunda puroyu dudaklarına götürmeyi başardı. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver. Bir korkak gibi yıkılmadan hikayeyi bitir. "On yaşıma kadar aynı hücreyi paylaştık. Sonra Şeytan'ın madenlerinde çalışmaya götürüldüm ve onu on yıl boyunca bir daha görmedim."

Denemediği için de değil. Madenlerden ve kırbaçları kullanan iblislerden kaçmak için milyonlarca girişimde bulunmuş ama her seferinde yakayı ele vermişti.

Yaptığı her ihlalin, çiğnediği her kuralın bedelini annesinin ödediğini ancak daha sonra öğrendi.

"Bir hücrede mi büyüdün?" Reaver sordu. "Hapishane gibi

hücre?"

Acı acı güldü. "Bir hapishane hücresi lüks olurdu." Purosunu çatıya fırlattı ve çizmesiyle toz haline getirdi. "Bilirsiniz, bizim için yemek ve suyun olduğu gibi."

Acıktığında ya da susadığında neden endişelendiğini hep merak etmişti, sanki hemen yemek ve su bulamazsa çıldıracakmış gibi. Şimdi hafızası geri geldiğine göre, bu endişe anlamlıydı. O ve annesi yıllarca aç kalmışlardı. Annesinin yemek için yalvardığını hatırlıyordu, kendisi için değil ama onun için. Ve birkaç kez, elindeki tek şeyle takas yaparak ihtiyaç duydukları şeyi elde etmişti.

Vücudu.

Ve sadece seks için değil. Bazı iblisler işkence ve kanla ilgiliydi.

Milyonlarca korkunç anı su yüzüne çıkarken, Revenant'ın midesinin içindekiler de su yüzüne çıktı. Ellerin ve dizlerinin üzerine yuvarlanarak kustu. Cennet onu bu şekilde acı çekmeye nasıl terk edebilirdi? Kendilerinden birinin böyle yaşamasına nasıl izin verebilmişlerdi? Çocuğunu beslemek için bedenini ibislere vermeye zorlanmasına?

Öfke sert ve hızlı bir şekilde vurdu, mide bulantısını ve sefilliği hoş, sterilize edici alevlerle temizledi.

Reaver ayağa kalkarken onu izledi. "Onu öldürdüğünü söylemiştin."

"Sağır olmamana sevindim." Revenant kendine bir paket sakız hazırladı.

Reaver dişlerini o kadar sert sıktı ki Revenant naneli bir çubuğu açarken diş minesinin sıyrılma sesini duydu. "Neden?"

"Neden sağır olmadığına seviniyorum?" Rev sordu, Reaver'ın sorduğu şeyin bu olmadığını gayet iyi biliyordu. "Şey, iletişimi daha zor hale getirirdi -"

Birden Reaver'ın elleri Rev'in ceketinin yakalarını kavradı ve melek yüzünü Rev'in yüzüne çevirdi, dişlerini göstermiş, gözleri ilahi bir öfkeyle parlıyordu. "Annemizi neden öldürdün?"

"Onu cennet öldürdü," diye tükürdü Revenant. "Onu cehennemde çürümeye terk ettiklerinde, ölüm fermanını imzalamış oldular."

Reaver onu salladı. Sertçe. "Ama bunu yapan senin elindi. Bir de bana sor."

"Siktir git." Rev kardeşine dişlerini göstererek karşılık verdi. "Tüm o anıları dinlenmeye bıraktım. O tabutların kapaklarını açmamın imkanı yok."

"Bilmeye hakkım var."

"Öyle mi?" Revenant, Reaver'ı bir patates çuvalı gibi üzerinden fırlattı. Kardeşi havada taklalar atarak katedralin ünlü taş gargoyllarından birine çarptı ve kanatlarından birini kırdı. "Çünkü benim durduğum yerden, hayatım hakkında bir bok bilmeye hakkın yok. Beni terk ettin."

Reaver kendini tekrar Revenant'ın önünde parlattı. "İ Seni terk mi etti? Cennete götürüldüğümde yeni doğmuş bir bebektim. Nasıl bir şey yapmış olabilirim?"

"O değil," diye tersledi Rev. "Megiddo'da sana geldiğimde. Sana kim olduğumu söylediğim zaman. Bunu hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Reaver, sesinden alaycılık akıyordu. "Bana kardeşin olduğumu ve annemizi öldürdüğünü söylediğini hiç hatırlamıyorum."

Rev cinayet kelimesini kullanmamıştı ama neden olmasındı. Bunu yapması için ona yalvarmış olması ve bunu merhametinden dolayı yapmış olması önemli değildi. Suçluluk duygusu onu asit gibi kemiriyordu.

"Çılgına döndün," diye bağırdı Rev. "Bir açıklama beklemedin. Haleni şekilden şekle soktun ve lanet olası bir öfkeye kapıldın. Ve bu yüzden, beni birkaç keçi çobanı köyünü yerle bir etmek için bıraktığın için, binlerce yıl boyunca anılarımızı kaybettik. Bu senin suçun, seni lanet olası pislik. Senin yüzünden."

Tamam, elbette Rev tamamen suçsuz değildi, kendi payına düşen yıkımı yapmıştı, ama öfkesinin çoğu Sheoul'a odaklanmıştı, insan alemine değil.

Reaver'ın safir gözlerinde utanç titreşti. "Kötü bir gün geçiriyordum -"

"Ah, doğru ya. Mahşerin Dört Atlısı'nı doğurduğunu ve kıymetli Verrine'inin bu konuda sana yalan söylediğini yeni öğrenmiştin." Revenant gözlerini devirdi. "Vaa. Ben cehennemde büyüdüm, neredeyse her gün işkence gördüm. Annemizin tarifsiz dehşetlere maruz kalışını izledim. Senin şımarık kıcına yalan söylendi." Reaver'ı göğüs kafesinden bıçakladı. "Siktir git kardeşim. Cennetin benim yerime seni alması çok iyi oldu, çünkü senin ibne kığın Sheoul'da asla hayatta kalamazdı."

Belki de anneleri bu yüzden Reaver'dan vazgeçmişti. Onu çok sevdiği için değil, Sheoul'da hayatta kalamayacak kadar zayıf olduğunu düşündüğü için.

Revenant bu teoriyle devam edecekti. Alternatifine göre yutması çok daha kolaydı.

Ayrıca pek inandırıcı değildi ama siktir et.

Reaver bakışlarını kaçırdı ve aniden botlarıyla ilgilenmeye başladı. "İkimiz de bu şekilde yaşamak zorunda kalmamalıydık." Göz kapaklarını kaldırdı ve gözleri pişmanlıkla parladı. Ya da belki de acıma duygusuydu. Her iki durumda da bu Revenant'ı daha da öfkeliendirdi. "Ama şimdi buradasın ve böyle olmak zorunda değil."

"Ne gibi? Senin mükemmel ve melek gibi olman ve benim kötü bir piç olmam gibi mi?" Güldü. "Üzgünüm Pollyanna, ama öyle." Kırık gargoye kanadı çatıya düştüğü yerden ona suçlayıcı bir şekilde bakıyor gibiydi ve Revenant bir düşünceyle taş heykeli onardı. Tarihi hazineleri yok etmek hiç hoş değildi.

"Sen bir meleksin. Baş meleklerle konuşmama izin ver -"

"Ne, gerçekten beni hoş karşılayacaklarına inanıyor musun?"

Kollarını açarak mı? Şimdiye kadar yapmadılar. Bunu isteyeceğimi nereden çıkardınız? Belki de hayatımı seviyorumdur."

"Anladığımı sanmıyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Kötülük adına neler yaptığımı bilmiyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Artık her şey farklı. Sen farklısın."

Revenant homurdandı. "Söylesene kardeşim, pembe gözlüklerinle herhangi bir şey görebiliyor musun?"

Mavi bir tarlada dolanan kabarık kümülüs bulutlarına baktı ve Sheoul'un karanlık derinliklerinden çıktığında gökyüzünü ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. Sonsuz bir hayranlık duymuş, merakla bakmış ve bulutları havada tutan büyü'nün ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Ama artık o çocuksu merakı kaybolmuştu ve bir düşünceyle onları yok etti. O güne kadar

Daha önce hava durumunu manipüle etmişti ama Gölge Melek güncellemesiyle isterse nükleer düzeyde kasırgalar yaratabilirdi.

Şeytan'ın sırf insanları öldürmek ve Cennet'i kızdırmak için ona tam olarak bunu yaptırmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Lanet olsun. Dalga geçmeyi bırakması gerekiyordu. Şeytan ona sadakatini ve Sheoul Takımı'nda oynamaya istekli olduğunu kanıtlaması için bir hafta vermişti ve şeytani tarafı Lucifer'in çizmelerini yalamak zorunda kalmadığı sürece bunu sorun etmiyordu. Ama bir melek olarak statüsü kafasını karıştırmış, annesini onurlandırmak istemesine neden olmuştu.

İkisinin de hayatını dayanılmaz derecede korkunç hale getiren iblise hizmet etmeyi seçerse onu onurlandırmamış olacaktı.

Elbette, ona milyonlarca kez hayatta kalmak için tatsız, kötü şeyler yapması gerektiğini söylemişti. Ama kastettiği şeyin melek lejyonlarını öldürmek ve insanların üzerine doğal felaketler yağdırmak olduğundan şüpheliydi.

"Bak ne diyeceğim," dedi, büyük bir hata yapmadığını umarak. "Metatron'la bağlantı kurmaya çalışıyordum. Şu anda herhangi bir başmeleğe bile razıyım. Beni onlara götür, bakalım ne önerecekler."

Reaver gözlerini kapadı, belki de asi kardeşinin sonunda yola gelmesinden duyduğu rahatlamayı gizleme zahmetine bile girmede. "Onlarla konuşacağım. Bir buluşma ayarlarım."

"Bekleyecek zamanım yok," dedi Revenant. "Beni onlara götür. Şimdi."

Reaver başını salladı. "Seni Cennet'ten uzak tutmak için kesin emirler aldım. Senin pisliğinin Cennet'i kirletmesini istemiyorlar."

Alem. Eğer yapabilirsen -"

"Benim... lekem mi?" Öfke, uzatmaya istekli olduğu dostluğun her zerresini küle çevirdi. "Kirletmek mi? Beni cehennemde çürümeye terk ettiler, anılarımı sildiler ve beş bin yıldan fazla bir süre boyunca olmadığım bir şey olduğumu düşünmememe izin verdiler ve şimdi varlığımla Cenneti kirleteceğimi söyleme cüretini mi gösteriyorlar? Siktir git, Reaver. Senin de onların da amına koyayım."

"Kahretsin, Rev!" Reaver bağırdı. "Ne istiyorsun?"

Ne istiyordu? Bu kolaydı. Bir yere ait olmak istiyordu. Kendi seçtiğı bir hayat istiyordu, küçük bir suç yüzünden çizilmekten ve dörde bölünmekten korkmak zorunda kalmayacağı bir hayat. Seçenekler istiyordu. Cevaplar istiyordu. Tekrar kendi derisinin içinde rahat hissetmek istiyordu. Çünkü hafızasını geri kazanmadan önce ne kadar kötü ve acımasız olsa da, en azından kim olduğunu biliyordu.

Ama kardeşine bunların hiçbirini söylemeyecekti. Sadece mızımız bir şeytan gibi konuşacaktı ve ayrıca Reaver, gökkuşağı ve tek boynuzlu at hayatıyla muhtemelen anlayamazdı.

"Dediğim gibi, siktirip gitmeni istiyorum." Saçlarını tekrar siyaha çevirdi ve altın ve gümüş iplikli abanoz kanatlarını açarak Reaver'a ne kadar zıt olduklarını hatırlattı. "İyi sohbetti, kardeşim. Bunu bir ara tekrar yapmamız gerekecek. Fransızların dediğı gibi, Au revoir, mon frère."

Sekiz

Harvester, Revenant bedensizleştikten sonra uzun bir süre bekledi ve cesaretini toplayıp quantamunun dışına çıkarak eski kölesine kendini gösterdi. Bu, haftalar önce, Cennet meleği olarak yeniden görevlendirildiği anda yapması gereken bir şeydi.

Ama endişe ve utanç onu uzak tutmuştu. Ya hizmetçisi olarak geçirdiği onca yıl için ondan nefret ediyorsa? Ya köle bağını başkasına devrettiği için ondan nefret ediyorsa? Yine de Jillian'a ait olmaktan nefret edeceğini düşünemiyordu. Reseph'le olan bağı sayesinde ölümsüz olan insan, içinde bir mil uzunluğuunda bir iyilik damarı olan nazik bir ruhtu.

Derin bir nefes alan Harvester ahıra doğru yürüdü; serin, taze Colorado dağ esintisi kır çiçeklerinin tatlı kokusunu ve yaklaşan yağmurun tadını beraberinde getiriyordu. O yaklaştıkça, bir atın kişnemesi ve keçilerin melemesi, dirgenle taşınan samanların sesine katıldı. İz Sürücü işini seviyor muydu?

Ne olursa olsun, tüm zamanını yemek pişirdiği, temizlik yaptığı ve onun ihtiyaçlarıyla ilgilendiği eski evinde geçirmekten daha iyi olmalıydı... hepsiyle.

Midesi bulandı ve ahır ana eve bağlayan çakıllı yolun kenarında durdu. Bu kötü bir fikirdi. Burada olmamalıydı. Yapacak başka işleri vardı, saçını yıkamak gibi. Ve Azrail'in ta kendisi, Azagoth, daha birkaç gün önce ona bir borç vermişti.

ona borçluydu, bu da avlaması gereken bir melek olduğu anlamına geliyordu. Stamtien aynı zamanda Cennet'in en çok arananlar listesindeydi, bu yüzden onu kelimenin tam anlamıyla duvara çivilemek, eski kölesiyle sohbet etmekten daha öncelikliydi.

Kendini yeni bir hareket tarzına ikna ettikten sonra, oradan çıkmak için ihtiyaç duyduğu güç kıvılcımını ateşledi ve... sönmesine izin verdi.

İz Sürücü'yü tekrar görmek onun yararına değildi. Onun içindi. Şüphesiz ona söyleyecek çok şeyi vardı ve bunları söylemek için bir şansı hak ediyordu. Ayrıca, Jillian'ın eşinin Gözcüsü olarak, Harvester er ya da geç onunla karşılaşacaktı. En iyisi bu işi bitirmektir.

Bir de Gethel'in hamileliği ilerledikçe zayıflıyor gibi görüldüğü gerçeği vardı ve İz Sürücü'yü bir daha görmek için çok fazla fırsatı olmayabilirdi. Lucifer'in güçlendiğini hissedebiliyordu ve her geçen gün Harvester daha da yoruluyor ve güçlerini çağırması daha da zorlaşıyordu. Sadece Cennet'teyken kendini bütün hissediyordu. Orada kalıcı olarak ikamet etmek zorunda kalması ne kadar zaman alacaktı? Gözetmenlik işini kaybedecek ve şaşırtıcı bir şekilde yapmayı en sevdiği şeylerden biri haline gelen Reaver ile aile etkinliklerine bir daha asla katılamayacaktı. Atlılar ve dostları sonunda onu ailenin bir parçası olarak kabul etmişti ve bundan vazgeçemezdi.

Ama Lucifer onun enerjisini emmeye devam ederse korkunç bir sülük gibi mi?

Ölmesi bile mümkün müydü?

Reaver'a korkularından hiç bahsetmemiştir, ona söylememiştir.

giderek artan zayıflığın boyutunu bilmiyordu ama bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyor, sanki kristalden yapılmış gibi ona dokunuşunda hissedebiliyordu.

Sakatmış gibi davranılmasından nefret ediyordu.

Kararını verdi, köşeyi dönerek ahırın önüne geldi ve açık kapıdan içeri adımını attı.

İz Sürücü anında arkasını döndü, yabası saldırmaya hazırdı. Onu gördüğünde kaskatı kesildi, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba İz Sürücü," dedi yumuşak bir sesle.

Yaba titremeye başladı ve Harvester'ın binlerce yıllık yara dokusuyla hâlâ katılaşmış olan kalbi çatırdayarak açıldı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Kadın bir adım daha yaklaştı. Adam kıpırdamadı ama çiftlik aletini kavrayışı parmak boğumlarına dönüştü. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"Sen... sen artık bir meleksin." Derin, dumanlı sesi ona bir rahatlık hissi veriyordu; on yıllardır hayatında değişmeyen tek kişi oydu.

"Kimin aklına gelirdi, ha?" Kesinlikle onun değil. "Beni geri götüreceksin?"

Sorusunun umutlu mu yoksa korkulu mu olduğunu anlayamadı. "Neden? Yapmamı mı istiyorsun?"

Yabayı yavaşça indirdi ve başını da indirdi, ta ki kumlu saçları yüz ifadesini gizleyerek botlarına bakana kadar.

"Hayır," diye fısıldadı. "Burayı seviyorum."

İçinden bir rahatlama sesi yükseldi. "Güzel. Bunu senin için istemiştim."

Başını kaldırdı ve bakışlarındaki şüphecilik onu tam kalbinden vurdu. "Mutlu olmamı mı istiyordun?"

Kahretsin, bu bir hataydı. Ona iyi davranmaya çalışmış olsa da, onunla birlikte çok mutsuz olmuş olmalıydı. En azından şüphe çekmeden davranabildiği kadar. Ona iyi davranmak, buna tanık olan herkes için alarm zillerini çaldırırdı. Cehennemde Cennet için casusluk yapıyordu ve bir köleye iyi davranarak bile kendini ifşa etmesine imkân yoktu.

"Bana inanmadığını biliyorum ama evet, bunu senin için istedim."

Tekrar ayaklarına baktı. "Beni eski efendimin elinden kurtardığın için teşekkür ederim. Ve beni Jillian'a verdiğin için teşekkür ederim." Ürperdi. "Ama artık gitmelisin."

Harvester ilk kez onun iddialı olduğunu duyuyordu, bu sadece geçici olsa bile.

"İz sürücü mü? Bana bak." Bakmadığında, bu küçük direniş hareketi onu gülümsetti. Ama gerçekten de onun kendisine bakmasına ihtiyacı vardı. "Tracker! Gözler yukarı." Bu kez başını kaldırdı ve bakışlarındaki meydan okuma parıltısı ona umut verdi. "Bir dahaki sefere birine gitmesini söylediğinde gözlerinin içine bak. Artık kendi hayatını yaşama hakkına sahipsin. Sadece Jillian özgürlüğünü elinden alabilir ve nedense bunu yaptığından şüpheliyim. Aslında, sanırım seni kendi özel kulübene girmeye zorladı, değil mi? Ve sana ahır da temizletmiyor. Yapacak bir şeye ihtiyacın var, bu yüzden evin etrafında yardım etmene izin veriyor. Haksız mıyım?"

Başını salladı.

"Güzel," dedi. "Şimdi bana gitmemi söyle ve bunu ciddiymişsin gibi yap."

Boğazı önce bir, sonra iki yutkunmaya çalıştı ama sonunda onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Kehribar rengi gözlerinin derinliklerinde, içindeki kurt adam onu tanıdığından beri ilk kez canlandı.

"Gitmen gerek."

"Daha iyi." Göğsü ağrısa da onunla gurur duyuyordu. Yaklaşarak onun elini tuttu ve avucuna bir madeni para sıkıştırdı. "Bana ihtiyacın olursa, bu madeni para beni çağırmana izin verecek. Orada olacağım. Kendine iyi bak, İz Sürücü." Kadın buharlaşmaya başladı ama adam onun bileğini yakaladı.

"Bekle." Tutuşu güçlüydü elbette ama sesi nazikti: "Artık bir melek olmana sevindim."

Bununla birlikte, etrafında döndü ve sanki o hâlâ orada değilmiş gibi samanları etrafa savurmaya başladı. Gözden kaybolmadan önce sadece bir kalp atışı kadar oyalandı.

En azından onun gözlerindeki yaşları görmemişti.

Eidolon'un ofisinden ayrıldıktan sonra Blaspheme hastanenin Harrowgate'ini kliniğe götürdü. Öğleden sonra işler kesatti, resepsiyonda sadece üç kişi muayene olmak için bekliyordu. Eidolon'un yakındaki meleklerden bahsetmesi onu hâlâ sarsıyordu ama yürürken parmaklarını stetoskopunun üzerinde gezdirerek bir profesyonel olduğunu ve şu anda insanların ona ihtiyacı olduğunu kendine hatırlattı.

Sinirleri tamamen yatışmasa da, sonraki altı saati hastalarla geçirdi ve sonra annesinin odasına uğradı.

Deva uyuyordu ama Blaspheme onun çizelgesini incelerken kan çanağına dönmüş gözlerini araladı.

"Blas," diye mırıldandı. "Seni saatlerdir görmedim. İyi olmana sevindim."

"Elbette öyleyim." İkisini de katletmek için bekleyen meleksi suikastçılar olabileceğine aldırmadı. Güven verici bir şekilde gülümsedi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

Deva gözlerini tekrar kapattı. "Sanki biri beni endüstriyel boyutta bir karıştırıcının içine koymuş gibi."

"Dün seni gördüğümde aşağı yukarı böyle görünüyordun." Annesinin, aldığı savunma yaralarının çoğu iyileşmiş olan elini tuttu. "Saldırı hakkında ne hatırlıyorsun? Orada kaç melek vardı? Birden fazla mı?"

Gözleri hâlâ kapalı olan annesi başını salladı. "İki Eradikatör vardı. Ben senin gizlenme ritüelin için hazırlanırken, onlar da korumalarımı etkisiz hale getirip evime girdiler."

Blaspheme azı dişlerini gıcırdattı. "Hayır dedim. Bunu yapmayacağız."

Deva'nın gözleri birden açıldı ama acıyla parlamak yerine öfkeyle parlıyordu. "Bunu yapacaksın kızım. Başından beri büyüünün raf ömrünün yüz seksen yıl olduğunu biliyordun. Son kullanma tarihini yirmi yılla geçtin ve artık tükenmeye başladın. İki yüz yıllık cehennem ve saklanmayı şimdi bencil olman için yaşamadım."

Blaspheme'e bencil mi diyordu? İstemediği için kendi hayatını korumak için bir can almak? Bu çok zengindi. Deva tanıdığı en bencil insandı.

"Sahte Melek güçlerini mi kaybediyorsun?" Deva sordu.

Blaspheme, annesinin sağlık raporunu eline aldı. "Bazıları gitti," diye itiraf etti. "Kanatlarım artık afrodizyak tozu üretmiyor. X-ışını görüşüm zayıflıyor. Artık insanları sinirlenmemeleri için büyüleyemiyorum." Bunu gerçekten özlemişti.

"Herhangi bir vyrm yeteneği geliştiriyor musun?"

"Henüz değil."

Deva iç çekti. "Uzun sürmeyecek. Vyrm güçleri ortaya çıktığında, herkes senin ne olduğunu öğrenecek." Blaspheme'in elini sıktı. "Ayini gerçekleştirmeliyiz. Şimdi. Ben ölmeden önce."

"Ölmeyeceksin ve bunu konuşmuştuk." Blas çizelgeyi yatağın başucundaki masaya çarparak indirdi. "Fedakârlık yok. Başka bir yol bulacağım."

"Tek yolu bu." Deva **oturmak** için mücadele etti. Blaspheme yatağın başını kaldırmak için bir düğmeye bastığında minnettar oldu. "Zamanınız neredeyse doldu. Daha fazla oylanmak yok. Yok Ediciler peşimizde. Senin için bir Sahte Melek seçtim. Sağlıklı, güçlü ve gerçek bir sürtük. Onun özünü emdiğinde, tekrar kendin gibi hissedeceksin. Belki sonunda biriyle yatarsın."

"Anne, bunun benim normal halim olduğu hiç aklına geldi mi?"

Sahte Melek büyüünün etkisinin geçmesiyle birlikte, kimseyi seks ya da başka bir şey için kandırma ihtiyacı hissetmiyorum."

"Eradikatörlerin ve Yok Edicilerin sizi öldürebilmesi için gizliliğin ortadan kalkmasına izin vermeyi mi tercih ettiğinizi söylüyorsunuz? Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni güvende tutmak için çok çalıştım. Babanın ölümü boşuna olamaz."

Blaspheme gözlerini devirdi. Onunla her zaman suçluluk

duygusu

Baba. "Gerçek kimliğimi gizlemek için bir masumun hayatını feda ettiğimizi bilse babamın gerçekten mutlu olacağını mı sanıyorsun?"

"Baban bir melekti," diye homurdandı Deva. "Bir iblisi kurban etmemiz onun umurunda olmazdı. Melekler için ölü bir iblis iyi bir iblis demektir."

"Ama o benim mutlu olmamı isterdi ve varlığım başka bir insanın hayatına mal olacaksa mutlu olamam."

"Rifion'u tanı mı yordun," diye tersledi. "Onun ne isteyeceğini bilemezsin."

Aynı eski tartışmadan bıkmış olan Blas ayağa kalktı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Dinlenmen gerek." Saatine bir göz attı. Saatlerdir görevde değildi.

Annesi öne doğru atıldı ve onun bileğini kavradı. "Bu konuyu daha sonra konuşmayacağız. Sahte Melek için bir tuzak kurdum. Bu gece benim evimde yakalanacak ve sabah kan kaybından ölene kadar sen güvende olacaksın. Ayini buradan gerçekleştiribilirim."

Oh... kahretsin. "İnanılmazsın, bunu biliyor muydun?" Blas neredeyse bağırıyordu.

Deva'nın yüzündeki kan çekildi ve Blas buna kendi sözlerinin neden olmasını dilese de, daha iyi biliyordu ve annesini yatakta geriye doğru yatırdı. "Bu kadar hızlı oturduğun için sersemlemişsin."

"U m u r u m d a değil," diye inledi Deva. "Güvende olmana ihtiyacım var.

Sahip olduğum tek şey sensin. Birbirimizin sahip olduğu her şeyiz."

Blaspheme'in öfkesi biraz azaldı ama bu ritüel hakkındaki fikrini değiştirmede. Deva'nın Sahte Meleği'nin annesinin korkunç tuzağına düşmesini engellemeliydi.

ayarlamıştı.

"Gitmem gerek ama yakında döneceğim." Deva'ya bir bardak su uzattı. "Bunu iç ve kendini sakın tut yoksa sakınleştirci isteyeceğim. Anladın mı?"

Ekşiyerek yutkunan Deva başını salladı.

Blaspheme baş hemşireye Deva'ya yine de sakınleştirci verilmesi ve ziyaretçilere izin verilmemesi emrini verdi. Reaver hariç melekler tesise giremese de Blas işini şansa bırakmak istemiyordu. Annesini kaçırmak için yanıp tutuşan bir melek bir iblise onu kaçırmayı için rüşvet verebilir, büyü yapabilir ya da şantaj yapabilirdi. Kliniğin Sığınak büyüğü bir suikast girişimini önleyebilirdi ama tesisin dışına çıktığında Deva artık korunmayacaktı.

Annesinin emin ellerde olduğundan emin olarak, klinikten metro istasyonuna giden ana çıkış yerine Harrowgate'ten ayrıldı. Melekler hastaneyi ve kliniği izliyorsa, insan dünyasına çıkan herkesi kolayca yakalayabilirlerdi ama insanları Harrowgate'lerden takip etmenin bir yolu yoktu.

Harrowgate, Deva'nın Key West'teki evinden birkaç blok ötede, turistik bir deniz ürünleri restoranı ve barının arkasındaki bir ara sokakta açıldı. Blas bir kez daha vırm güçlerini kullanarak doğrudan olması gereken yere gidebilmeyi diledi. Bir Harrowgate'ten birkaç blok ötede, açıkta yakalanmak istemiyordu.

Annesinin kötü seçimlerine lanet ederek ara sokaktan çıktı ve akşam alacakaranlığının son kalıntılarının tadını çıkaran bir grup gürültülü turistin arasına karıştı. Key West, son zamanlarda yaşanan kıyametten kaçabilen birkaç yerden biriydi.

Kargaşa ve bu nedenle, insan diyarı olan felaketten geçici sığınma arayanlar için popüler bir kaçış noktası haline gelmişti.

Deva'nın pastel yeşil ve turuncu sahil evi sessiz bir yolun sonunda duruyordu, bakımlı çimenlerin üzerinde aptal plastik pembe flamingolar köpeğin üzerindeki pireler gibi sıralanmıştı. Blas yaklaşırken, Blaspheme'in nadiren kullandığı Sahte Melek yeteneklerinden biri olan görünmez olma yeteneğini devreye soktu. Ancak ön kapıyı yavaşça açtığı anda, rahatsız edici bir titreşim onu sarstı ve görünmezliğe girip çıktığını görmek için aşağı baktı.

"Kahretsin," diye nefes aldı. Gerçekte ne olduğunun ortaya çıkması için daha ne kadar zamanı vardı?

Paniği uzakta tutmak için derin, destekleyici bir nefes aldı. Kapı bir gıcırtyla açıldı ve lanet olsun, ortalık darmadağın olmuştu. Bir savaş sahnesi bekliyordu ve yeterince emindi, mobilyalar devrilmiş ve kırılmıştı, tabaklar parçalanmıştı ve kan sıçramaları ve lekeleri bir zamanlar tertemiz olan beyaz duvarlarda ve bambu zeminlerde çirkin lekeler bırakmıştı.

Ama beklemediği şey yağmalanmaydı. Kitaplar raflardan indirilmiş, çekmeceler boşaltılmış ve kâğıtlar her yere saçılmıştı. Birisi bir şey arıyordu ama ne?

Zaten işe yaramadığı için görünmezlik büyüsünü bırakarak mutfak tezgahından bir kasap bıçağı aldı ve bıçağı test etti. Aptal bıçak körelmiş ve yontulmuştu, sanki Deva onu odun kesmek için kullanmış gibiydi. Şu anda vırm yeteneğine sahip olmak ne kadar kullanışlı olurdu

Savunma için büyük bir tereyağı bıçağına güvenmek yerine güçlü silahlar toplayın.

Elinde silahıyla sessizce yatak odasına gitti ve yalnız olduğundan emin olmak için tüm dolapları kontrol etti - bunu yapan meleklerin her an tekrar içeri giremeyeceğinden emin değildi.

Banyoya doğru ilerlerken bir gümbürtü duyuldu. Kalbi hızla çarparak döndü, bıçağı saldırmaya hazırды. Odanın öbür ucunda, okyanusa bakan açık pencereden fırlayan panjurlar tekrar çarptı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Buradan çıkmadan önce kalp krizi geçirecekti.

Kendini biraz aptal gibi hissederek çalışma odasına gitti ve masanın üzerindeki parlayan bilgisayar ekranının önüne oturdu. Annesi dışarıda parti yapıp sorun çıkarmadığı zamanlarda bilgisayar başındaydı, bu da sabit diskte bir yerlerde tuzağa düşürmeyi planladığı Sahte Melek hakkında bilgi olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bilgisayarın geçmişinde yapılan aceleci bir tarama, saldırı günü annesinin theCHIVE'da makaleler okuduğunu ve bir daha annesinin gözlerinin içine bakmasına asla izin vermeyecek bazı rahatsız edici fetiş ve vampir pornoları indirdiğini gösterdi. Ayrıca SexySweetXOXO adında biriyle anlık mesajlaşıyormuş. Bir sevgili olabilir mi? Bir suç ortağı var mıydı?

Uygulamayı açtı ve hemen bir mesaj belirdi.

Merhaba sevgilim. Dün sohbetimizi aniden terk ettin. Her şey yolunda mı?

Blas buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve cidden, annesi HornyAsHell69'dan başka bir isim seçemez miydi? Ew. Sadece... ew. Ve neden avatarı yakışıklı bir siyah adamdı? Erkek gibi mi davranıyordu?

SexySweetXOXO'yu görmezden gelmeyi düşündü ama son konuşmanın saatine göre, SexySweetXOXO ile sohbet etmek annesinin saldırıya uğramadan önce yaptığı son şeylerden biriydi.

Tamam, SexySweetXOXO'nun avatarı sağ yanağında melek dövmesi olan bir popo olmasına rağmen birkaç dakika boyunca oyuna devam etti.

HornyAsHell69: Aniden gittiğim için üzgünüm. Bir işim vardı.

beklenmedik bir ziyaretçi, ama ben iyiyim.

SexySweetXOXO: Hala iyi vakit geçirmeye devam ediyor muyuz?

Kahretsin. Nasıl cevap vereceğini bilemeyince aptalı oynamaya karar verdi.

HornyAsHell69: Bana neyi iyi bir zaman olarak gördüğünü hatırlat. Benim fikrimin ne olduğunu biliyorum.

SexySweetXOXO: Sana cennetin tadının nasıl olduğunu göstereceğim, tatlı oğlum.

Erkek mi? Tamam, yani annesi erkek kılığına girmiş. İlginç. Ve garip.

SexySweetXOXO: Hala buluşmak istiyor musun?

Tanışmak mı? Kutsal olmayan her şey adına Deva kendini neyin içine sokuyordu?

HornyAsHell69: Sana geri döneyim. Bir şey çıkmış olabilir.

SexySweetXOXO: Aw. :-(Bırak Ben göster sen a küçük

sizi her neyse onu iptal etmeye teşvik edebilecek bir şey.

IM ekranında bir yatakta oturan çıplak sarışın bir kadının resmi belirdi. Göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde tutuyor, bacaklarını iki yana açmış, fildişi stilettoları yatağa gömülüyordu.

Arkasından yayılan devasa kanatlar sahte olabilirdi... ama değillerdi. Eğer ışıltılı, yarı saydam kasık kılları gerçek değilse.

SexySweetXOXO sahte bir melekti. Seçilmiş kurban.

Kendini hasta hisseden Blaspheme, annesinin deri masa sandalyesinde arkasına yaslandı. Deva Sahte Melek'i bu şekilde tuzağa düşürmeyi planlamıştı. Deva, bir insan erkeği gibi davranarak bu dişiye evine çekiyordu; şüphesiz, sadece Deva'nın gözlerinin görebileceği bir tuzak kapanmayı bekliyordu.

Senin için hazırım. Adresini aldım, ve melek fantezilerinin hepsini gerçekleştirmek için saat dokuzda evinde olacağım.

Başka bir resim belirdi, bu sefer eğilmişti - elbette hala çıplaktı - parmaklarıyla kendini yayarken şımarık, yuvarlak poposu yukarı kalkıyordu. Kanatları, düzinelerce çeşitli seks oyuncağının etrafa saçıldığı yatağın üzerine yayılmıştı.

Ve... bu kadarı yeter.

HornyAsHell69: Harikasin, bebeğim. Ama fikrimi değiştirdim. Artık meleklerden hoşlanmıyorum.

SexySweetXOXO: Olmamı istediğin her şey olabilirim.

Blas iç çekti. Açıkça çaresiz ve sevişmeye hazır bir Sahte Melek seçtiğin için teşekkürler Anne.

Yabancılar. Kabul, bu tanım çoğu Sahte Meleğe uyuyordu ama Blaspheme bu tür bir kişiliği özümsemek istemiyordu.

Blas, annesinin kendisi gibi melezleri yok etmek için yaşayan ruh yiyen bir fugwart ya da bir Sensör iblisi kurban etmeyi seçmediği için minnettar olması gerektiğini düşündü. Kendisi gibi yanlış ebeveynlerden doğma talihsizliğine sahip iblisleri öldürmek zorunda olduğu bir hayatı hayal bile edemiyordu.

Tamam, bu Sahte Melek'i sonsuza dek ortadan kaldırmanın zamanı geldi. Blas, Blaspheme'in istekleri ne olursa olsun annesinin ilişkiyi yeniden kurmaya çalışmayacağına ve dişiye kaçırmayacağına güvenmiyordu.

HornyAsHell69: Teşekkürler, ama hayır. Başka birini buldum
melek fetişi ihtiyaçlarımı karşılamak.

Aklına Revenant'ın bir görüntüsü geldi ve onu çabucak kovdu. O sadece bir melek değildi, kafasında da ona yer yoktu. Yine de onu çıplak hayal etmenin, SexySweetXOXO'nun kabarcıklı poposu ve pamuk şekeri kukusunun görüntüsünün beyninde olmasından çok daha iyi olduğunu inkâr edemezdi.

HornyAsHell69: Benimle bir daha iletişime geçme ve eğer
Gelecekte seninle iletişime geçersen, görmezden gel. Bu sadece sarhoş olduğum anlamına gelir ve ben kötü bir sarhoşum.

SexySweetXOXO: Göt herif. Benim kadar iyi bir sikiş bulmada iyi şanslar. İnternetteki tüm melek fetişi forumlarından atılmanı sağlayacağım. Siktir git, serseri.

Güzel, SexySweetXOXO da kaybedenler arasındaydı. Deva onları nasıl seçeceğini iyi biliyordu.

Kendini ucuz atlatmış gibi hisseden Blas, IM'i kapatıp bilgisayarını biraz daha kurcaladı ve hazır buradayken Eradicator'lara annesinin kimliği hakkında ipucu verebilecek herhangi bir şey bulmaya çalışabileceğini düşündü.

Hiçbir şey. Tabii saldıran melekler dolunayda kurt adam pornosu ve erkek erkeğe vampir seksi sevmiyorlarsa. Yine de Blas vampir videolarının çok ateşli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Evi bir kez daha aradığında yine aynı şeyle karşılaştı; hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde evi biraz düzeltti ve ay tepeye tırmandığında açlıktan ölmek üzereydi.

Harrowgate'e gitmek üzereydi ki cep telefonu Underworld General Clinic'in "Bark at the Moon" zil sesiyle çaldı. Söylentilere göre Ozzy bu şarkıyı hastanenin teması olarak kaydetmişti ama Eidolon ne doğruladı ne de yalanladı.

Cevap düğmesine bastı. "Doktor Blaspheme."

"Blas." Gem'in nefes nefese kalmış sesi telefon hattını aştı. "Annen arıyor. Başı dertte."

Dokuz

Blaspheme koşarak en yakın Harrow Geçidi'ne ulaştı. Kapı arkasından kapandığı anda, karanlık alanın içindeki duvarlar hem Sheoul'un hem de Dünya aleminin parlayan haritalarıyla aydınlandı, ancak bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, kendisini kliniğın tüp platform girişine götüreceğ olan daha küçük klinik sembolünün hemen yanındaki Underworld General Hospital'ın caduceus sembolünü yumrukladı. Kapı anında UG'nin kalabalık acil servisine açıldı.

Pençeli eliyle kendi kanlı kulağını tutan Croucher iblisin yanından hızla geçerek avuçlarını resepsiyon masasına vurdu. "Deva nerede?"

Bridgette adında yeni bir vampir olan hemşire bilgisayarından başını kaldırdı. "Annen mi?"

Kahretsin, Blas bunun ortaya çıkmasını istememişti. Evlat edinen anne meselesini vurgulamış olsa da dedikoduların nasıl işlediğini biliyordu. Denklemin evlat edinme kısmı eninde sonunda konuşmada atlanacak ve ardından annesi düşmüş bir melekse Blaspheme'in nasıl Sahte Melek olabileceğine dair spekülasyonlar başlayacaktı.

Blas, "Üvey annem, evet," diye mırıldandı. "Nerede o?"

Bridgette, "Klinikten buraya nakledildi ve üçüncü ameliyathaneye alındı," dedi. "O -"

Blas gerisini beklemedi. Hızla yola çıktı, virajlarda savruldu ve ekipmanlara çarptı ve

koridorlardaki arabalar. Ameliyathanenin kapısı görüldüğünde Gem dışarı çıktı, mavi çizgili siyah saçları ameliyat başlığının altında toplanmıştı.

"Gem!" Yorgunluktan nefes nefese kalan Blas, diğer doktorun önünde durdu. "Ne oldu?"

"Bir saat önce kalp krizi geçirdi. Bir ekip onu hayata döndürmeyi başardı ve onu hemen ameliyata aldık."

"Bir saat önce mi? Neden kimse beni aramadı?"

"Bir karışıklık oldu... Özür dilerim. Eski ev telefon numaranız kayıtlarda vardı ve bu işe yaramayınca, birisi cep telefonunuzu araması için başka birini görevlendirdi... bir hata oldu. Bir daha olmaması için bir sonraki personel toplantısında bu konuyu ele alacağız."

Oh, bunu kesinlikle ele alacaklardı. Ama şu anda daha çok annesi için endişeleniyordu.

"Şu anda yanında kim var?"

"Doktor Soduchi ve Bane," dedi Gem. "O emin ellerde."

Evet, öyleydi. Eidolon'un işe aldığı birkaç Seminus iblis kardeşten biri olan Bane, doğal iyileştirme yeteneklerinin ötesinde bile son derece yetenekliydi. Soduchi, birkaç ay önce Mayo Kliniği'nden çalınarak Underworld General'a daha yeni katılmıştı. Ünlü kalp cerrahı bir kurt adamdı ve kıyamet koptuğunda, gerçek kimliği neredeyse tüm kaosun içinde açığa çıkmıştı. Eidolon'un onu ve insan hastanelerinde ve kliniklerinde çalışan diğer birkaç ter'taceo tıp uzmanını kaçırmaması için mükemmel bir zamandı.

Soduchi'nin kibirli bir pislik olması çok kötü. Ama çoğu cerrah öyleydi. Bunun için kurt adam kanına gerek yok. Sadece tıp diploması.

Gem kolunu Blaspheme'e doladı ve onu ameliyathanenin izleme alanına doğru yönlendirdi. "Hadi seni yerleştirelim."

Yorgun ve endişeli Blas, diğer dışının kendisini "kutuya" götürmesine izin verdi ve burada Soduchi ve ekibinin geri kalanının annesi üzerinde çalışmasını izledi.

"Size bir şey getirebilir miyim?" Gem, Blaspheme'in yanındaki koltuğa otururken sordu. "Kahve? Yiyecek bir şey?"

"Teşekkür ederim," dedi Blas, "ama hayır. Sen işinin başına dön. Ben iyi olacağım."

Gem'in gözleri endişeyle kısıldı. "Emin misin? Çünkü kalabilirim."

Blaspheme Gem'i severdi ama şu anda sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç saat içinde çok şey olmuştu ve her an yıkılacakmış gibi hissediyordu.

Annesi ona her zaman tanık olmadığını söylerdi. Sahte Melekler'

Gözyaşları bazıları için afrodisyak, çoğu için zehirlidir. Yanlışlıkla birini zehirlemek istemezsin.

Artık Sahte Melek büyüğü kaybolduğuna göre, Blaspheme'in gözyaşları muhtemelen artık sıvı seks ya da zehirli değildi, ama bu teoriyi test etmek istemedi. Ağlamayı planladığından değil ama bu kadar yorgunken işini şansa bırakamazdı.

Gem yakında kontrol edeceğine dair söz verdi ve Blaspheme'i ameliyatı huzur içinde izlemesi için bıraktı. Neyse ki her şey yolundaydı.

İyi gidiyordu, o kadar iyi gidiyordu ki bir noktada uyuyakaldı. Dört saat sonra kapının açılma sesiyle uyandı ve Chu-hua adında yaban domuzu benzeri bir Guai hemşiresi, toynaklı ayakları yerde takırdayarak içeri girdi.

"Gem benden bu laboratuvar sonuçlarını sana getirmemi istedi," dedi ciyaklayan, domuz gibi sesiyle. "Sana daha önce bir sandviç ve kahve getirmişti." Bir eliyle yemek tepsisini işaret etti, diğer eliyle de ona bir dosya uzattı.

Blaspheme, sona ermekte olduğu anlaşılan ameliyata baktı. "Teşekkür ederim, Chu-hua. Ve lütfen Gem'e benim için teşekkür et."

Chu-hua gülümsedi, üst dudağı dişlerine takıldı ve sonra toynaklı ayaklarının bir başka takırtısıyla oradan uzaklaştı.

Blas dosyaya baktı. Hasta adı: Gethel.

İçindekileri hızlıca taradı, ancak dahili telefonun uğultusu onu böldü. Pencereden ameliyathaneye baktı ve Soduchi'nin camın arkasından ona başparmağıyla onay verdiğini gördü.

Blas rahatlamış bir şekilde izleme alanından dışarı fırladı, salona adım atıp Soduchi'nin ameliyathaneden çıkmasını beklerken kaskatı kesilmiş bacakları itiraz ediyordu.

Hızla ilerlemesinin otuzuncu saniyesinde omurgasındaki bir karıncalanma onu bir varlığa karşı uyardı ve arkasını döndüğünde kimi göreceğini çok iyi biliyordu. Elbette, Revenant koridorda ilerliyordu, uzun bacakları mesafeyi tüketiyor, siyah deri paltosu botlarının etrafında dalgalanıyor, yırtıcı bakışları ona sabitlenmişti.

Tanrım, çok dakikti. Dün ona gelmesini söylemişti.

Yarın dönecekti ve işte sabahın altısında, gözleri ıslıl ıslıl, kuyruğu dik bir şekilde buradaydı. Öte yandan o, çivili bir yatakta uyumuş gibi görünüyormalıydı.

Hafifçe inleyerek onun yaklaşmasını izledi. Var olan en seksi şeytani piç olabilirdi ama onunla uğraşmak şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

"Revenant," dedi. "On beş dakika içinde seninle buluşabilir miyim? UG lobisinde ya da UGC'deki ofisimde bekleyebilirsiniz -"

Doğal olarak, Revenant onun önünde durduğu sırada Soduchi de ameliyathaneden çıktı.

"Dr. Soduchi," dedi hızlıca, raporuna annen diye başlayamadan onu başından savdı. Tanrım, bu maskeli balo iyice karmaşık, dağınık ve stresli bir hal almaya başlamıştı. "Hasta nasıl?"

"Önceki hasarla ilgili bir şey yapamadım ama şu anda tehlike altında değil. Bane onunla işini bitiriyor." Soduchi başındaki yeşil ameliyat başlığını yırtıp attı ve sert kişiliğine yakışan sert sarı saçlarını ortaya çıkardı. "Cerrahi bir komplikasyon sonucu pıhtı attığını düşünmüştüm, ancak inferior vena kavada kalp krizine neden olan yabancı bir tıkanıklık olduğu ortaya çıktı."

"Yabancı bir tıkanıklık mı? Ne tür bir tıkanıklık?"

Avucunu açtı. İçinde kristal bir susam tanesine benzeyen küçük, parlak bir nesne vardı. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç görmedim." Bir şey bilmediğini itiraf etmek onu öldürmüş olmalıydı.

Revenant elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

Soduchi Blaspheme'e baktı ve o başını salladığında, o şeyi Revenant'ın avucuna bıraktı. "Kaynağını belirleyebileceğinden şüpheliyim -"

"Bu bir izleme cihazı," dedi Revenant ve Blas, Rev'in söylediklerine kafa yormakla meşgul olmasaydı, Soduchi'nin kibrinin yerle bir olduğunu görüp eğlenebilirdi. "Melek kökenli."

Soduchi'nin ifadesi gerginleşti. "Nereden biliyorsun?"

"Fark eder mi?"

Blaspheme, Soduchi hırlarken iki erkek arasında havada çarpışan testosteronun kokusunu alabiliyordu. "Kimsin sen?"

"O bir arkadaş." Blas, işler kontrol edebileceğinin ötesinde kötüleşmeden önce kavgaya atladı. "Şey, onun, ah, arkadaş, benim bir hastam."

"Arkadaşınızın saygı konusunda bir derse ihtiyacı olabilir."

Revenant dişlerini göstererek güldü. Bu da nedense ona annesinin evindeki vampir pornosunu düşündürdü. Şu anda düşünmesi gereken şey bu değildi. Yine de Revenant'ın dişlerinin boğazına gömüldüğünde nasıl hissedeceğini merak ediyordu.

Kes şunu.

"Adın neydi senin?" Revenant sordu. "So Douche? Pekala, So Douche, bir weremutt'a saygı duyduğum gün, sikimin sosisliye dönüştüğü gündür. O yüzden neden kaçıp kendine güzel bir Milk-Bone bulmuyorsun?"

Soduchi'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Seni önemsiz pislik -"

Bir dakika sonra Revenant ve Soduchi

Bir sonraki adımda koridorun birkaç metre aşağısındaydılar ve Revenant ön kolunu Soduchi'nin boğazına dayayarak doktoru duvara yaslamıştı. Gri duvarlardaki yazılar, Haven büyü yazıları, Revenant'tan yükselen şiddet tehdidiyle parlamaya ve titreşmeye başladı.

Diğer erkeğe ne söylediğini duyamıyordu ama her ne söylediye, doktor yeni ay gecesindeki bir ölüm perisi gibi bembeyaz kesilmişti.

Bir dakika sonra Revenant onun yanındaydı ve Soduchi ters yöne doğru kaçıyor. Eğer bir kuyruğu olsaydı, bacaklarının arasına sıkışmış olurdu.

Cerrahın ardından şaşkınlıkla baktı. "Ona ne söyledin?"

Revenant homurdandı. "Boo."

"Sana inanmıyorum. Ama hakemlik yapacak vaktim yok." Yatağını bir daha ne zaman göreceğini merak ederek gözlerini ovuşturdu. "Soduchi'nin hastamın içinde bulduğu nesnenin bir melek izleme cihazı olduğunu mu söylediniz?"

Başını salladı. "Derinin içine yerleştiriliyorlar."

Tanrım, bu hiç iyi değildi. "Bir organa ya da bariyere çarpana kadar oyuluyorlar mı?"

"Hayır." Küçük cihazı parmaklarının arasında yuvarladı. "Derinin üst katmanının hemen altında kalacak şekilde tasarlandılar ve ister canlı ister ölü olsun, yalnızca bir beden içindeyken aktifler."

Kaşlarını çattı. "İnferior vena kavaya nasıl girilebilir ki?" Onun boş bakışları karşısında, daha da detaylandırdı. "Kalbe kan getiren bir damar."

"Ah." Omuz silkti. "İçine yerleştirilmiş olabilir

açık bir yara. Oradan içeri girebilir." Ameliyathane kapısına baktı ve Blas kapının arkasını göremediğinden emin olsa da terlemeye başladı. "Bu hasta kim bu arada? Melekler öylece etrafta dolaşıp insanları etiketlemez ve sadece belirli melekler bu yeteneğe sahiptir."

"Bazı melekler mi?" Mide bulandırıcı bir şekilde yutkundu.

"Ne gibi?" "Sorgulayıcılar, Yok Ediciler, İnfazcılar... birkaç tane daha,

Muhtemelen." Adamın sesi küçümsemeyle kalınlaşırken, kendisinininkinin endişeyle tizleşeceğinden oldukça emindi. Neden biri annesini takip etsin ki... tabii Blaspheme'e ulaşmaya çalışmıyorlarsa? Eğer amaç buysa, çok güzel bir şekilde işe yaramıştı. "Melek operasyonlarından pek anlamam. Görünüşe göre beni toplantılara davet etmeyi ihmal etmişler."

Toplantılara davet edilmeyi bekliyor muydu? Konuyu biraz fazla kişisel algılamış gibiydi.

"Şey," dedi, tiz sesin çıkmamasına şükrederek, "hastam uyandığında ona sormak zorunda kalacağım." Elini uzattı. "Takip cihazını alabilir miyim lütfen?"

Adamın yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı ve kadın inledi. "Benimle yemeğe gel."

"Bir randevu için şantaja maruz kalmayacağım, özellikle de bunun için. Hasta bakımından ödün vermeyeceğim. Asla." Parmaklarıyla gel-ve-bana-ver hareketi yaptı. "Öyleyse ver onu. Eidolon bunu incelemek isteyecektir."

Bakışları onun üzerinde gezindi, kısacık ve neredeyse üstünkörü; yine de kendini saatlerce incelenmiş ve cırılçıplak soyulmuş gibi hissetti. "Prensipleri olan bir Sahte Melek. Ne kadar... nadir."

Onun açıkları bulma şeklinden nefret etmeye başlamıştı.

zırhının içinde. Ve onun yanında sürekli savunma yapıyor gibi görünmekten gerçekten nefret ediyordu. Eğer bu annesinin en sevdiği sporlardan biri olsaydı, Sheoul Düşmüş Melekleri her zaman topa sahip olur, her zaman sayı olarak önde olur ve Yeraltı Dünyası Generali Vyrm sadece skor tabelasına girmek için mücadele ederdi.

"Yani düşmüş melek kalıbına mükemmel uyuyorsun?" diye karşılık verdi. Yeraltı Dünyası Generali Vyrm için bir gol.

"Pek sayılmaz. Ama her tür belirli özelliklerle tanımlanır. Tüm kaplanlar etoburdur. Seminus iblisleri sevişmek zorundadır yoksa ölürlər." Bakışları kadının vücudunda yavaş ve ölçülü bir gezintiye çıktı ve vücudu ısındı. "Sahte Meleklerin başkalarını kandırması, yalan söylemesi ve baştan çıkarması gerekir, yoksa yok olup giderler. Bu yüzden merak ediyorum, Küfurbaz, böyle bir dürüstlük örneğiysen ihtiyaçlarını nasıl karşılıyorsun?"

Sheoul Fallen Angels bir gol atıyor.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama içi titriyordu. Kimsenin ne olduğunu sorgulamasına izin veremezdi, özellikle de düşmüş bir meleğin.

"İhtiyaçlarımı karşılamak için insan kulüplerine gidiyorum," dedi. "İşte, ben bir doktorum, saf ve basit."

"Güzel." Küçük kristal tohumu kızın eline bıraktı. "Çünkü yalancılardan ve düzenbazlardan nefret ederim." Kaşlarını salladı. "Öte yandan baştan çıkarıcılar..."

Blaspheme gözlerini devirdi, ancak ameliyathanenin kapısı açılıp hemşireler ve destek personeli Deva'yı nekahet odasına taşımaya hazırlandığında esprili bir karşılık bulmak zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Neden ofisime gelmiyorsunuz?" dedi aceleyle,

Birisi hastanın annesi olduğuna dair bir şey söylemeden önce. "Gethel'in laboratuvar sonuçlarını tartışabiliriz."

"Önden buyurun." Deva'yı transfer eden ekip odadan çıkarken Revenant kafasını çevirdi. "Dün tedavi ettiğin şu düşmüş melek."

Kahretsin. "İyi bir hafızan var."

Nedense bu onu güldürdü. "Keşke bilseydin." Harrowgate'e giderken kalabalık hastane koridorlarından geçerken ona baktı. "Küfür mü?"

"Evet?"

Tereddüt etti. Ve sonra, "Kendini buraya ait hissediyor musun?"

Ne garip bir soru. "Burada mı demek istiyorsun? Hastanede mi?"

"İnsanlara yardım etmekten bahsediyorum. Sizin türünüz fedakarlığıyla tanınmıyor."

Onun Sahte Melekliğini sorgulamaya devam etmesinden hoşlanmamıştı. "Sanırım türümle hiçbir zaman uyum sağlayamadığımı söyleyebilirsin. Ben biraz köşeli bir delik gibiyim."

Bu konuda yalan söylemesine gerek yoktu. Bir vyrm olarak doğmak onu iki dünyanın ürünü yapmıştı ve ikisine de uymuyordu, muhtemelen bu yüzden insan alemini tercih ediyordu.

"Denedin mi?"

"Ne, bir yere uyum sağlamak için mi?" Onun başını sallaması üzerine omuz silkti. "Bir süreliğine, evet."

Annesi tarafından diğer Sheoulic sakinlerinin arasına karışmaya teşvik edildiğinde, şeytani tarafıyla bağlantı kurmaya çalışmıştı, ancak melek yarısı bunu iyi karşılamadı. Suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi.

Asit gibi ve daha da kötüsü, bir miktar kötü niyet gerektiren durumlara zorlandığında fiziksel olarak hasta hissediyordu. Ama bunun tersinin olmamasının her zaman garip olduğunu düşünmüştü. İyi işler onun uğursuz yanını rahatsız etmiyordu.

Tanrım, berbat durumdaydı.

"Bir ailen var mı?" diye sordu.

"Annem." Harrowgate'e girdiler ve kadın kliniğine karşılık gelen sembole dokundu. "Sen mi?"

"Bir kardeş."

"O..." Peki, düşmüş bir meleğe kardeşinin hâlâ cennette olup olmadığı nasıl sorulur? Neyse ki Revenant onu bu gariplikten kurtardı.

"O tamamen haloflu bir cennet meleği. Tam bir pislik."

Bunu nasıl takip edeceğini bilemediği için Harrowgate'ten çıkıp çok daha rahat olan resepsiyon alanına girdi. "Ofisim hemen ileride." Görevli Sora iblisi resepsiyonist Judie'ye el salladı. "Mesajınız var mı?"

Judie'nin kıpkırmızı kuyruğu arkasında sallanırken Blaspheme'e bir kâğıt parçası uzattı. "Sadece bir tane. Eidolon laboratuvar sonuçlarını aldığı anda senden haber almak istiyor." Telefonda bir Beklet düğmesine bastı. "Hangi laboratuvar sonuçları olduğunu söylemedi."

"Sorun yok." Blas elindeki dosyayı havaya kaldırdı. "Hepsi burada."

Ofisine girdiklerinde, Revenant masasının karşısındaki kanepeye oturdu, ayaklarını kolçağa uzattı ve sanki oraya aitmiş gibi ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı.

"Kendini evinde hissetmekle ilgili bir sorunun yok, değil mi?" Sırıltısı tam bir gösteriydi. "Bu senin karşılanan

kişiliğiniz ve sıcak hasta başı tavrınız."

"Kıçımın kenarı," dedi ofis koltuğuna çökerken. "Otoriteye meydan okumayı seviyorsun."

Göz kırptı, muhtemelen çekici olduğunu düşünüyordu. Ne yazık ki onun için haklıydı. "Kıçını mı teklif ediyorsun? Çünkü ben alacağım." Görünmez bir sevgilinin belini kavrar gibi ellerini pelvisinin üzerinde birleştirerek o muhteşem kalçalarını yukarı doğru itti. "Tam buraya. Hemen şimdi. Üstüme çıkabilirsin. Sadece. Böyle. Bu şekilde."

Kahretsin, şimdi tam olarak bunu hayal ediyordu ve vücudu sıcak bir kızarıklıkla tepki verdi. Uykuya daldığını düşündüğü Sahte Melek libidosu harekete geçerek göğüslerinin karıncalanmasına ve seksinin ağrımasına neden oldu. Aylardır bu kadar güçlü bir tepki vermemişti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki flört etmek ve kızıışmış bir kedi gibi erkeklere sürtünmek zorunda kalacağı insan içine çıkmamıştı. Hayır, en iyisi ofisinde güven içinde olmak ve en yakındaki erkekle arasında bir masa bulundurmaktır.

Dosyayı yere atıp çevirerek açarken titreyen ellerine lanet okudu. "Hayali porno yıldızınızla işiniz bittiyse, işe koyulabiliriz."

"Biliyor musun," dedi ayağa kalkıp ayaklarını yere doğru sallarken, "eğer birazcık bile flört etmeye başlamazsan senin Sahte Melek'ten başka bir şey olduğundan şüphelenmeye başlayacağım." Tam karnında panik dolu bir düğüm oluşmaya başlamıştı ki, adam nefesini içine çekti. "Ama tahrik oldun, belki de benim küçük kaplanım gerçekten bir etoburdur."

"Tam bir baş belasıydın."

Sanki az önce ona gelmiş geçmiş en büyük iltifatı etmiş gibi gülümsedi. Kızgınlıkla oflayıp puflayarak aşağı baktı.

laboratuar raporunda.

Laboratuar her zamanki gibi geçmişteki düşmüş melek hastalarının laboratuar sonuçlarından veriler ve karşılaştırmalar sağlamıştı, ancak Underworld General'ın faaliyet gösterdiği yıllar boyunca hastaneye sadece bir hamile düşmüş melek gelmişti ve onun kan tahlili sonuçları büyük ölçüde farklıydı. Her bir panel için hangi sayı kümesinin daha normal olduğunu söylemek imkansızdı. Hastaneye neden kabul edildiğini anlamak için diğer hamile düşmüş meleği araştırması gerekecekti.

"Peki," diye sordu Revenant, "raporda ne yazıyor?"

Kahretsin, işte bu. "Sonuçlar temelde anlamsız, çünkü onları karşılaştıracak fazla bir şeyimiz yok. Hamile düşmüş melekler genellikle burada tıbbi yardım istemezler ve daha önce Şeytan'ın yumurtasına hamile kalmış düşmüş meleklerle ilgili kayıtlarımız kesinlikle yok."

Hayal kırıklığı içinde küfretti. Revenant'la birlikte Gethel'i görmeye yararlı bir şeyler öğrenmek ve kök hücre almak umuduyla gitmişti ama ikisinde de başarısız olmuştu.

"Bu sonuçların bana söylediği tek şey, eğer insan olsaydı bu gece ölmüş olacağı. Kolesterolü çok yüksek, alyuvar sayısı düşük ve kanında o kadar çok tümör belirteci var ki atardamarlarının tıkanmış olması gerekir, ama bunların hepsi Gethel için normal olabilir. Üzgünüm ama size söyleyebileceklerim bu kadar." Sayfayı çevirdi ve el yazısıyla yazılmış kırmızı notlar dikkatini çekti. "Test sonuçları kanında tanımlanamayan bir madde olduğunu gösteriyor ama yine de bu onun için normal olabilir." Yine de araştırmaya değer bir şeydi. Bilgileri kesinlikle Eidolon'a teslim etmesi gerekiyordu.

"Ne kadar yardımcı oldu," dedi kesin bir ifadeyle.

"Belki de kendi tıbbi uzmanlığınızla daha iyi sonuçlar elde edebilirsiniz," dedi. "Şimdi izin verirsiniz, ilgilenmem gereken hastalarım var." Ve soğuk bir duş almalıyım.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç itiraz etmeden ayağa kalktı. Ancak iyi davranışı geçiciydi, çünkü bir anda masanın üstünden akıcı ve zarif bir sıçrayışla geldi ve onun önünde durdu, iri vücudu onun dışındaki her şeyi engelliyordu.

"Teşekkür ederim, Blaspheme." Elini yüzüne götürerek parmak uçlarıyla çenesinin derisini okşadı. "Daha sonra geri döneceğim."

Avını gözüne kestirmiş bir yırtıcının özgüveniyle başını eğerek, hâkimiyet kuran, cezalandırıcı bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Adamın dili dudaklarının ve dişlerinin oluşturduğu bariyeri aşip kızınkiyle çarpıştığında kızın hisleri sarsıldı. Adamdan çiğ seks sızıyordu ve ondan uzak durma kararlılığına rağmen, adamın pazularını kavradı ve onu daha yakına sürükledi.

Bir Sahte Melek'ten bekleyeceği şey buydu.

En azından, yüzünü büyük elleriyle çerçeveleyip dilinin derin penetrasyonu için onu sabit tutarken kendine söylediği şey buydu. Leğen kemiği kızinkine çarptı ve ya cebinde bir silah vardı ya da çok sertleşmişti.

Sonra odanın öbür ucunda, kapının önünde durdu. Onun kapıyı açtığını bile görmemişti. Orada öylece durdu, sersemlemişti ve dengesiz bacakları üzerinde sallanıyordu.

"Seni götürmeyi çok isterim," dedi kabaca. "Tam şurada

masanda. Ama yapmam gereken bir şey var ve sonunda seviştiğimizde dikkatimin dağılmasını istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." İstediyinden çok daha ahlaksız görünmesine neden olan utanç verici şehveti boğazından temizledi. "Benim tipim değilsin."

"Tüm erkekler Sahte Melek tipindedir."

"Birden fazla kez açıkça belirttiğiniz gibi, ben tipik bir Sahte Melek değilim."

"İşte bu yüzden," dedi, "seni istiyorum."

Adam arkasını dönüp köşeyi dönerek gözden kayboldu ve onu acı içinde, kafası karışık ve başı büyük bir belada bıraktı.

On

Revenant bir kez daha Megiddo Dağı'nın tepesinde durdu, beyninde bir deja vu hissi dolaşıyordu ve bunun nedeni bir gün önce Metatron'la iletişim kurmaya çalışması değildi. Burası kardeşini ilk kez çağırdığı yerdi ama buluşma iyi gitmemişti. Reaver, Revenant hakkında hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir şey hakkında gerçeği bilmiyordu ve ghasbat delirmişti. İncinmiş, reddedilmiş ve hayatı boyunca beslendiği yalanların içinde boğulmuş olan Revenant, o çılgın trene atlamış ve ikisi de tüm diyarlara hafızalarının silinmesine yetecek kadar zarar vermişti.

Güzel zamanlar, dostum. Güzeldi. Lanet olsun. Zamanlar.

"Yo. Başmelekler," diye bağırdı. "Metatron, kutsal kıçını buraya getir."

Dünkü gibi, hiçbir şey olmadı. Lanet olası pislikler. Bok gibi sinirlenmişti, zihni Şeytan'ın başka bir çağrısıyla uğulduyor ve taşakları Blaspheme için bastırılmamış bir arzuyla ağrıyordu. Bir şey patlamak üzereydi ve bunun kendi siki olacağından şüpheliydi.

"Metatron!" Göklere ve her yere doğru kükredi, Kara bulutlar birdenbire yükselip güneşi kapatırken ve toprağı gece gibi karartırken yer sarsıldı. "Son şansınız. Kutsal kıçınızı hemen buraya getirin, yoksa Şeytan'ın hale duvarını bir sürü melek süsleyecek."

Başmeleklerle kim olduğu ve hayatında ne yapması gerektiği hakkında cevaplar vermeleri için neden son bir şans tanıdığından bile emin değildi.

Reaver'ın Revenant'ın sadece varlığıyla Cenneti kirlettiği hakkında söyledikleri. Belki de Blaspheme'in asaleti biraz olsun etkisini göstermişti ya da belki de annesine bir kez daha denemeyi borçluydu.

Bu çirkin tepede durmasına ve tamamen görmezden gelinmesine neden olan şey her neyse, artık geçmişte kalmıştı. Onun işi bitmişti. Şeytan kazanmıştı. Bir meleği tepside teslim etme zamanı.

Kanatlarını çırparak yapay karanlığa doğru yükselmeye başladı. Kuşkusuz yakındaki insanlar çılgına dönmüş, tanrılarına dua ediyor, başka bir kıyametin kopmak üzere olduğundan emin oluyorlardı.

Aniden, yumuşak bir vınlama, ısıltılı bir ışık yağmurunun önüne geçti ve bir saniye sonra baş melek Raphael orada duruyordu, vücudu sevimsiz bir Noel filminden fırlamış gibi yumuşak, altın bir parıltı yayıyordu. Sarı saçları bile cilalanmış altın gibi parlıyordu. Melekler ısıltılarını insanlar âleminde de muhafaza edebiliyorlardı, bu da onun kasıtlı olarak götlük yaptığı anlamına geliyordu.

Vay, vay. Tam da Revenant Cennet'le işinin bittiğine karar verdiğinde, Cennet bir ipucu elde etti. Bunun çok geç ya da çok az olup olmadığı henüz belli değildi.

"Ne oldu?" Raphael sıkılmış bir sesle sordu. "Sen Metatron değilsin."

"Ne kadar da dikkatlisin."

"Siktir git," dedi Rev. "Metatron'u istiyorum."

"O şu anda toplantıda. Sen bana kaldın."

Tüm başmelekler sik kafalıydı ama Raphael özellikle sik kafalı gibi görünüyordu.

"İçinde a
sırıttı.

toplantı mı?"
Hiçbir şey var

Revenant

Birinin dikkatini çekmek, bir toplantıyı bölmek gibi.

Raphael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır -"

Artık çok geçti. Revenant hızla Başmelek kompleksinin ortasına daldı. Birkaç melek koridorlarda koşuşturuyordu ama hiçbiri ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmamıştı. Neden baksınlar ki? Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve cehennemden gelen bir meleğin evrendeki en önemli yapılardan birine öylece girebileceği fikri gülünçtü.

Toplantının nerede olabileceğini belirlemek için hiç vakit kaybetmeden etrafına bakındı. Reaver şu anda onun Cennet'teki varlığını hissediyor olabilirdi ve ikizinin fedailik yapmak için ortaya çıkması muhtemelen sadece birkaç saniye sürecekti.

Hızla, sağdaki koridorda yer alan ve kapılarındaki işaretlerden gruplara ayrıldığı anlaşılan ofis yığınının doğru ilerledi. Zayıf bir şekilde adlandırılmış Sonsuzluk Odası'nı, Yaratılış Odası'nı ve Babil Salonu'nu atladı ve doğrudan Babil Oditoryumu'na gitti.

Bingo.

On baş melekten oluşan bir grup sahnedeki dev bir mermer masanın etrafında oturuyor, tiyatro tarzı boş koltuklar sessizce onları izliyordu.

"Vay, vay," dedi orta koridorda onlara doğru ilerlerken. "Görünüşe göre partiye geç kaldım."

Meleklerden birkaçı ona ters ters baktı, birinin sözünü kesmeye cüret etmesine çok kızmışlardı. Ama içlerinden dördü, Gabriel, Michael, Uriel ve Haniel, onun kim olduğunu tam olarak biliyorlardı ve o kadar hızlı ayağa kalktılar ki sandalyeleri geriye doğru yuvarlandı.

"Revenant," diye soludu Uriel. Birden diğerleri de ayağa fırladı, silahları aptal ellerindeydi.

Bir kalp atışı sonra Raphael sahneye fırladı, yüzü bir öfke maskesiydi. "Buraya ait değilsin," diye homurdandı ve evet, sorun da tam olarak buydu.

Tam olarak ait olması gereken yere ait değildi.

"Ve sen de bana yalan söyledin," dedi Revenant. "Metatron burada değil."

Raphael, "Yanlış toplantı, pislik," dedi.

Revenant kaşlarını çatı. "Hayal kırıklığı." Kendini tiyatro koltuklarından birine attı. "Ama madem buradayım, sohbet edelim."

Kafa derisine yayılan bir karıncalanma ikizinin geldiğini gösteriyordu.

"Reaver," diye tersledi Raphael. "Zamanı gelmişti. Çıkar şu sakatat parçasını buradan."

Revenant güldü. "Bok kafalılarla dolu bir odada, kimden bahsettiğini nasıl anlayacak?"

On bir baş melek patlamaya hazır görünüyordu. Devam edin ve duvarları boyayın, çocuklar. Kanınız, bağırsaklarınız ve beyniniz sadece şatafatlı dekoru daha az korkunç hale getirebilir.

Raphael kükredi. "Yakalayın. Onu. Dışarı!"

"Evet, Reaver," dedi Rev, "lekelenmeden önce beni dışarı çıkar. burayı kirletiyor."

Reaver, tüm o yüksek ve kudretli haline rağmen, kollarını göğsünde kavuşturup Revenant'a bakmaktan başka bir şey yapmadı. "Neden buradasın?"

"Çünkü ben de senin gibi bir meleğim." Baş meleklerden oluşan kalabalığa baktı.

onu patlatmaya hazırdı. Reaver hariç hepsinden çok daha güçlüydü ama on birine karşı nasıl duracağını merak ediyordu. "Hepinizle aynı."

"Bize hiç benzemiyorsunuz," diye tükürdü yabancılardan biri.

Çizmeli ayaklarını önündeki sandalyenin arkalığına vurdu. "Adın ne senin?"

Sarışın melek burnunun ucuyla Revenant'a baktı. "Ben Khamael."

"Pekala, Khamael," dedi. "Taşaklarımı yala." Elini sallayarak piçin ortadan kaybolmasını sağladı.

Reaver anında oradaydı, eli Revenant'ın boğazındaydı. "Nerede o?"

"Sakin ol, kardeşim." Rev sırtarak dişlerini gösterdi. "Bir dakika içinde geri dönecek. Sheoul-gra'dan nasıl kurtulacağını öğrenir öğrenmez. Tabii eğer bir asit havuzuna ya da lav çukuruna düştüyse, geri döndüğünde pek de iyi görünmeyecektir."

Reaver'ın parmakları gerildi. "Ne. Ne. Sen. İstiyorsun."

Sahip olduğun şeyi istiyorum, seni piç.

Revenant ayağa fırladı, şok dalgası Reaver'ı bir düzine oditoryum sandalyesinin üzerine yuvarladı. Rev gücünü yüzeye yakın tuttu, bir şey yapmaya kalkarlarsa bu pislikleri yok etmeye hazırdı.

"Ne istiyorum?" diye sordu. "İstediğim şey cevaplar. I Siz orospu çocuklarının beni neden bebekken Sheoul'da çürümeye terk ettiğinizi bilmek istiyorum. Reaver'ı aldığınızda beni neden geride bıraktığınızı bilmek istiyorum. Ve annemi neden kurtarmadığınızı gerçekten bilmek istiyorum."

Meleklerden birkaçı şaşkın görünüyordu. Birkaçı da bakışlarını kaçırdı, yüzleri utançla gerilmişti. Ama bu

Uzun zaman önce yaşanan olaylara hangilerinin karıştığı açıktı.

Michael bir adım öne çıktı. "Nerede olduğunu bilmiyorduk. -"

"Saçmalık," diye kükredi Revenant. "Reaver, siz beceriksiz aptalların yardımı olmadan kendi başına Şeytan'ın en güvenli hapisanesine gizlice girmeyi ve Harvester'ı kurtarmayı başardı. O yüzden kıcımdan duman çıkarmayın."

"Reaver özeldir." Gabriel ellerini yalvarırcasına açtı. "Kehanet ve kader onun yanındaydı. Senin doğumun sırasında böyle bir kurtarma operasyonu düzenleyecek kapasiteye sahip değildik."

Güzel, Reaver'ın özel bokundan daha çok var.

"Yalancı," diye tükürdü Revenant. "Cesaretin yoktu, sahip olmadığın şey bu."

Raphael hırladı. "Reaver, eğer sana onu buradan çıkarmanı bir kez daha söylemem gerekirse -"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Reaver. "Benimle sert mi konuşacaksın? Bana ters ters bakacak mısın? Hayır, durun, sırf beni cezalandırmak için arkadaşlarımdan birini zorla çiftleşmeye mi göndereceksiniz?"

Revenant'ın Reaver'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Raphael'in yüzünün bir babunun kıcının rengine dönüşmesi onu çok etkilemişti. "Lilliana ve Azagoth iyi bir eşleşme."

"Şanslısın," diye mırıldandı Reaver. Kot pantolonlu kalçasını sandalyelerden birinin arkasına dayadı. "Revenant, Khamael'i Azagoth ve Hades'i ziyaret etmesi için göndermekten başka bir şey yapmadığına göre, bence onu dinlemeliyiz. Cevap istiyor ve açıkçası ben de sizin ne istediğinizi duymak isterim.

söylemek zorundayım." Rev'in sevinçten havalara uçmasına fırsat kalmadan Reaver ciddi gözlerle onu süzdü. "Ama seni uyarıyorum. Yanlış bir hareket yaparsan, kanını bu gösterişli duvarları boyamak için kullanırım."

"Kardeşim," dedi Revenant, "düşüncelerimiz ne kadar da birbirine benziyor. Annem gurur duyardı."

Reaver'ın gözlerinde bir şey parladı ve Revenant ne olduğunu anlayamadan kayboldu. Ama şüpheli bir şekilde öfkeye benziyordu. Çünkü, evet, ikisinin, lanet olası ikizlerin birbirine benzeyebileceğini düşünmek ne kadar korkunçtu.

Khamael içeri girdi, giysileri yanmış ve lime lime olmuştu, yüzü ve kolları kan içindeydi. Mavi gözleri vahşiydi ve Rev başmeleğin kaşlarının ve kirpiklerinin yandığından oldukça emindi.

Bu çok komikti.

"Yani," dedi Revenant yavaşça sahneye doğru yürürken. "Doğduğumuz zaman bizi kurtarma yeteneğiniz olmadığını söylemişsiniz. Peki ya daha sonra?"

Gabriel elini yüzünde gezdirdi. "Bak, Revenant. Başından beri elimiz kolumuz bağlıydı. Şeytan tüm kartları elinde tutuyordu. Tek bir bebek için anlaşma yapabildiğimiz için şanslıydık ve o da bize getirdikleri Reaver'dı. Bunu kabul etmek zorundaydık."

Raphael, "Çekilişin şansı," dedi ama bunu söyleme şekli, Cennet'in eline tutuşturulan elden duyduğu hoşnutsuzluğu yansıtıyordu. Reaver söz konusu olduğunda kışında gerçek bir çapak olduğu açıktı.

Revenant bu duyguyu biliyordu ve Raphael'le bu ortak noktaya sahip olmaktan nefret ediyordu.

"Demek pes ettin." Artık sahnenin yarısına gelmişti ve baş melekler terlemeye başlamıştı. "Beni cehennemde büyümeye, annemi de acı çekmeye terk ettin. Bizi unuttun."

"Unutmadık," dedi Michael. "Ve anneni gitmesi için ikna etmeye çalıştık." Birkaç kafa dönüp ona baktı ve bu hiç de ilginç değildi. Michael'ın gevezelik ettiği şeyden haberleri yoktu.

"Ne demek istiyorsun?" Revenant sordu. "Nasıl gitmiş olabilir?"

Gabriel masadan kalaylı bir kadeh aldı ve sabit bakışlarını Reaver'a sabitlemeden önce içindekileri devirdi.

"Annenin Sheoul'u seninle bırakmış olabileceğinin farkında mısın?" Gabriel sordu. "Ama bir daha asla ayrılma fırsatı bulamayacağını bile bile geride kalmayı seçtiğinin farkında mısın?"

"Bunu bana Metatron söyledi," dedi Reaver ve Revenant ilk kez kardeşinin sesinde duygusal bir titreme duydu. "Çoğunu."

Tükürük bezleri kurumuş ağzını nemlendirmek için boş yere çalışırken Rev sadece tekrar tekrar yutkunabiliyordu. Bunların hiçbirini bilmiyordu.

Sonunda kısık bir sesle "Neden? Neden geride kalsın ki?" diyebildi.

"Seni korumak için," dedi Gabriel, ses tonu onun seçiminin yanlış olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. "Reaver'ın güvende olacağını ve onu yetiştirecek kişi kendisi olamasa bile iyi bir hayatı olacağını biliyordu. Ama sen bir ölüme mahkûmdun.

yaşayan cehennem. Seni elinden geldiğince korumak istedi. Şeytan'la bir anlaşma yaptı ve on ölümlü yaşına gelene kadar onunla kalmana izin verdi. Sanırım bu anlaşma tutuldu?"

Revenant uyuşukça başını salladı. Doğumundan sonra kendi isteği dışında alıkonulduğunu düşünmüştü. Suçluluk duygusu iliklerini pudinge çevirdi ve aniden artık yürüyemez oldu. Kıpırmızı halının üzerinde durdu, dizleri titriyor, içi ürperiyordu. Tanrım... kahretsin. Onun için her şeyini feda etmişti. Sonsuza kadar acı çekeceğini biliyordu ama yine de onunla kalmayı seçmişti. Acı çekmesinin sebebi oydu.

"O..." Boğazındaki aşağılayıcı ses kısıklığını temizledi. "O benimle kaldı. Şeytan anlaşmadan ne elde etti?"

Gabriel'in bakışları aşağıya doğru kaydı. "Bilmiyoruz. Özür dilerim."

Revenant o kadar çok titremeye başladı ki ayakta zor duruyordu. Uzaktan bağırışlar ve bir şeylerin çarpıştığını duydu ve sarsılanın kendisi olmadığını fark etti. Bina sallanıyordu. Aşağı baktı ve botlarının tabanlarının altında, zeminde siyah damarlar filizlenmeye başladı ve milyonlarca istilacı, zehirli kök gibi oditoryuma yayıldı.

"Çıkarın onu buradan!"

"Reaver, acele et!"

"Alana faul yapıyor!"

"Sizi uyarmıştık! O bir zehir."

Kelimeleri tam olarak duymasına rağmen seslerin hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Omzunda bir el hissetti ve sanki bir

Büyü bozulmuştu, kendini kaybetti ve vücudundan üç yüz altmış derecelik bir yayılımla şimşek fırlattı. Çığlıklar duydu, daha fazla bağırış, Reaver için çağrılar -

Kollar onu sarmaladı ve aniden uzayda, bulutların ve ateşin içinde bir tür çılgın serbest düşüşe geçti. Bir sonsuzluk sonra, Reaver'ın tepesinde olduğu, bok gibi sert bir şeye çarpmasıyla düşüş hissi aniden sona erdi. Öfke, acı ve utanç büyük bir sefalet girdabına dönüştü.

"Revenant!" Reaver'ın sesi onu yutan siyah sisi zar zor delip geçti. "Sakin ol!"

İçinde milyonlarca kiloluk bir baskı oluşmuş, serbest bırakılmasını istiyordu ama tek yapabildiği çığlık atmaktı. Çocukken annesinin yaptıklarından dolayı acı çekmesini izlerken yaptığı gibi çığlık atmak.

Bağırdı. Ve çığlık attı. Ve çığlık attı. İşini bitirdiğinde sesi çiğ, gözleri kurumuştu ve çevresinde, kilometreler boyunca, kararmış, kavrulmuş topraktan başka bir şey yoktu.

Reaver bile yanmıştı, yüzü külle kaplanmıştı ve giysileri buharlar içindeydi. Bir an sonra kardeşi normale döndü ve sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Ne olmuştu?

Bunu yüksek sesle sormuş olmalı, çünkü Reaver yerde kanlar içinde yatarken onun yanına diz çöktü. "Bomba gibi patladın." Etraftaki manzarayı işaret etti. "İçimde bunun olacağına dair bir his vardı. New Mexico'da eski bir nükleer test alanındayız. Burada fazla zarar veremeyeceğini düşündüm."

Reaver'ın eli omzuna indi ve Rev gücün ona kanalize olduğunu hissetti ama hiçbir şey olmuyor gibiydi. Aksine, acısı daha da arttı. Kendine baktı ve evet, oldukça yırtılmıştı ama asıl canını yakan göğüs kafesi boyunca uzanan kesikti.

"Neden yaralandım?" diye homurdandı. Ve lanet olsun, başı dönüyordu. "Metatron bana herhangi bir yaralanmadan sonra neredeyse anında iyileştığımızı söyledi.

yara," diye yanıtladı Reaver. "Kendi kendimize açtıklarımız hariç." "Bu bilgi kendi kışıma Hiroşima yapmadan önce işime yarayabilirdi." Tabii bunu kasıtlı olarak yapmamıştı. Belli ki hâlâ üzerinde çalışılması gereken bazı pürüzler vardı. yeni Gölge Melek güçleri ile dışarı.

Reaver, Revenant'a bir tur daha enerji pompaladı ve Rev inledi, organlarının patladığından emindi. "Kahretsin," diye nefes aldı Reaver. "Seni iyileştiremiyorum. Seni UG'ye götürmeliyiz."

Rev, Reaver'ın pençesinden kurtuldu. "Ben iyiyim." Görüşünde siyah noktalar belirdi. Evet, iyiyim.

"İyi değilsin. Kaburgalarını görebiliyorum. Gerçek kaburgalarını."

Mide bulantısı Revenant'ın oturduğu yerde sallanmasına ve elini yaranın üzerinde tutmasına neden oldu. "Hayır dedim."

"İnatçı ahmak," diye mırıldandı Reaver. Ellerini saçlarının arasına sıkıştırdı ve yıkık zemine baktı. "Seni ne kızdırdı?" Revenant hiçbir şey söylemeyince -çünkü acı çenesini kilitlemişti- Reaver çığ bir küfür savurdu. "Bana ne olduğunu anlat, Revenant. Annemize ne olduğunu söyle."

Sikerim öyle işi. Hiçbir şekilde kimseye onun

Annelerinin bu kadar acı çekmesinin sebebi buydu. Evet, Reaver artık onun bilerek geride kaldığını biliyordu ama yaşadığı her acının Rev'in kapısının önüne bırakılabileceğini bilmesine gerek yoktu.

"Yapamam."

Reaver'ın sesi sertleşti. "Yapamam ya da yapmayacağım."

"Fark eder mi?" Acı gövdesini zonklattı ve tıkırtılı bir nefes çekti. Evine gitmesi gerekiyordu. Bir yere saklanmalıydı. Yaralarını yalamalıydı.

"Kahretsin," diye homurdandı Reaver. "Senin bir doktora ihtiyacın var."

Doktor. Neden evet, evet bir doktora ihtiyacı vardı. Özellikle de birine. "Haklısın," dedi. "Sanırım ağabeyler bunun için var."

Bununla birlikte, kalan son gücünü topladı ve kendini oradan dışarı attı.

On bir

Biri onu takip ediyordu.

Blaspheme bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama birilerinin onun hareketlerini izlediğinden emindi. Neredeyse klinikten ayrıldığı andan beri, bir sülük gibi üzerine yapışmış, omzunun üzerinden bakmasını ve her yüksek seste sıçramasını sağlayan tuhaf bir his vardı.

Ve Londra'da çok fazla gürültü vardı.

Otobüse binerken, Harrowgate'ten bu kadar uzakta bir daire kiraladığı için aptallığına lanet etti. Yürümek güzel olacak, demişti kendi kendine. Yağmurlu günlerde otobüse binebilirim, demişti annesine.

Cinayete meyilli bir manyağın -ya da bir meleğin- onu takip etmesi gibi acil bir durum dışında harika bir plandı.

Görünmezlik olayını tekrar denedi ama bu sefer bir dakikalığına bile tamamen yok olamadı. Vücudunun bazı kısımları her zamanki gibi görünür durumdayken, bazıları tamamen fark edilemez, bazıları ise bir hayalet gibi şeffaftı.

Sahte Melek aurası yıpranıyordu ve meleklerin ve düşmüş meleklerin onun kökenleri hakkındaki gerçeği anlamaları sadece birkaç gün sürebilirdi.

Eidolon'dan yardım istemenin zamanı gelmişti.

Telefonu için çantasını karıştırdı ve annesini kontrol etmek için hızlı bir arama yaptı ve Gem rahatladıktan sonra

her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra Eidolon'un telesekreterine bir mesaj bıraktı. Onunla mümkün olan en kısa sürede buluşması gerekiyordu. Daha önce onunla paylaşamadığı Gethel'in test sonuçlarına sahip olduğu bahanesini kullandı. Bütün gün bir Nightlash katliamının birden fazla kurbanıyla ameliyatta sıkışıp kalmıştı ve bununla bütün gece uğraşacağına dair bir his vardı.

Otobüs onun durağında durdu ve o da birkaç blok ötedeki dairesine doğru hızlı bir koşu yaptı. Gözetlenme hissi geçmişti, ama izleniyor olmanın verdiği iğrenç, yağlı his onu bir duş ihtiyacı varmış gibi hissettiriyordu.

Bu da gizemli casusunun Revenant olmadığı anlamına geliyordu. Eğer onu gözlemliyor olsaydı, ihtiyacı olan duş buz gibi soğuk bir duş olurdu.

Evine girdiğinde, daha önce hiç bu kadar bitkin olduğunu düşünmemişti. Çantasını dairesinin zeminine bıraktı ve bir sandviç yapacak enerjisinin olup olmadığını merak ederek mutfağa giderken taşınan kutulardan oluşan labirentin içinden geçti. Meğer enerjisi varmış ama malzemeleri yokmuş.

Günlerdir alışverişe çıkmamıştı ve buzdolabındaki hemen hemen her şey bozulmuştu.

Sokağın aşağısındaki marketten bir şeyler almadığı için aptallığına lanet ederek soğuk bir bira aldı ve televizyonun karşısında en sevdiği diziyle rahatlarak atıştırmak için mikrodalga patlamış mısır bulmak için dolapları karıştırdı. Doctor Who gecesi idi ve bu geceki yeni bölümün ezber bozması gerekiyordu.

Telefonu çaldı ve Eidolon'un numarası arayanın kimliğinde belirene kadar makinenin almasına izin vermek istedi.

"Doktor E," dedi. "Merhaba."

"Aramanı kaçırdığım için özür dilerim." Derin sesi telefon hattında gürledi. "Masama bıraktığınız Gethel'in laboratuvar sonuçlarının kopyasını aldım. Ama bıraktığınız diğer şeyle ilgili bir sorum var."

"Takip cihazı." Bira şişesinden uzun bir nefes çekerken elleri titriyordu. "Dr. Soduchi onu annemin içinde buldu."

"Ne olduğunu nereden biliyordun?" "Revenant söyledi."

"Burada mıydı?" diye havladı. "Yine mi? Beni araman gerekiyordu."

Yüzünü buruşturdu. "Cehennemde başka bir ev ziyaretine katılmamı istemediği sürece seni rahatsız etmek istemedim. Ayrıca, meşguldün."

"Hâlâ meşgulüm. Nightlash iblislerinden nefret ediyorum." Adamın kahve olduğunu tahmin ettiği bir şeyden bir yudum aldığını duydu. "Bu cihazı araştıracağım. Wraith'e de biraz araştırma yaptıracağım."

Eidolon'un kardeşi Wraith'in kimsenin bulamadığı şeyleri bulma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Vampir eşi Serena yanındayken, neredeyse bulamayacakları hiçbir şey yoktu.

"Blas," dedi E yavaşça, "annenin bir izleme cihazıyla etiketlenmiş olması için aklına gelen herhangi bir neden var mı?"

Eidolon'un yardımına ihtiyacı olduğuna karar vermiş olsa bile,

Uzun bir süre orada durdu, seçeneklerini tarttı ve ona ne kadarını, eğer bir şey varsa, söylemesi gerektiğini düşündü. Nihayetinde durumunun yadsınamaz gerçeği netleşti. Başı beladaydı ve dünyada güvenebileceği biri varsa o da hattın diğer ucundaki iblisti.

"Onu oraya kim koyduysa beni arıyor olabilir."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Sanırım konuşmamız gerekiyor. İyi bir uyku çek ve yarın benimle ofisimde buluş. Sana mesaj atarım."

"Tamamdır,
patron." "Peki ya
Blaspheme?"

"Evet?"

"Çok dikkatli ol. Seni kaybetmek istemiyorum." Hat kesildi ve midesi bulandı.

O ne yapmıştı? Annesi neredeyse yüz yıl boyunca, ne kadar namuslu olursa olsun sırrını kimseye veremeyeceğini vurgulamıştı. Hem melekler hem de düşmüş melekler tarafından korkulan vrymler başlarına konan bir ödülle doğarlardı; öyle büyük bir ödüldü ki bu, çok az kişi onları yetkililere ihbar etme ya da düpedüz öldürme cazibesine karşı koyabilirdi.

Eidolon'un onu zenginlik, şöhret ya da iyilik için öldüreceğinden şüpheliydi ama yanılıyor olma ihtimaline karşı, sadece kendi hayatıyla değil, annesinin hayatıyla da kumar oynuyordu.

Saatine baktı ve küfretti. Bugün boktan bir sandviç olan diğer her şeyin üstüne bir de Doctor Who'nun ilk beş dakikasını kaçırmıştı.

Patlamış mısırı unutarak aceleyle oturma odasına gitti... ve taze kanın çiğ kokusu karşısında olduğu yerde durdu. Yavaşça mutfağa doğru ilerlerken kalbini soğuk bir korku yumruğu sıktı, tek düşüncesi tezgahtan bir kasap bıçağı almaktı.

"Küfür." Tanıdık ses odanın içinde yankılandı.

"Revenant?" Çok temkinli bir şekilde sırtını duvara dayadı ve nefes alıp verme sesine doğru ilerledi. Köşeden bakarken, Rev'in kanepenin diğer tarafında yerde duran devasa botlarını gördü. "Bu da ne böyle?"

Aceleyle ilerlediğinde, onu fayansın üzerinde oturmuş, duvara yaslanmış, kıyafetleri parçalanmış ve kömürleşmiş, sağ göğüs kafesinden sol göğüs kafesinin altına kadar uzanan büyük bir yırtık görünce şok oldu. Yaraya baskı uyguladıkça parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Oh, kahretsin," dedi onun yanına çömelirken. "Ne oldu?"

"Bomba... patlama," diye nefes aldı. "Sıçıp batırdım, Blas. Hem de çok fena sıçtım."

Patlamadan bahsetmediğine dair bir his vardı ama şu anda önemli olan onu iyileştirmekti. "Seni UG'ye götüreceğim -"

"Hayır."

"Kötü durumdasın. İhtiyacın var -"

"İnsanların nesi var böyle?" Dişlerini göstererek hırladı.

"Hayır dedim."

Tamam o zaman. "Sağlık çantamı alayım."

Kadın ayağa kalkarken, adamın eli bileğini sarmak için uzandı. "Ciddiyim. Hastane yok."

"Evet, anladım." Parmaklarını onunkilerden ayırdı. "Hemen döneceğim."

Çabucak banyo lavabosunun altındaki dolaptan eski ilkyardım atlama setini aldı ve ona döndü. Başı duvara yaslanmıştı ve az önceki halinden daha solgundu, kanı altında bir havuza dökülüyordu. Temizlik depozitosu buraya kadarmış.

"Seni böyle mahvetmek için çok büyük bir patlama olmuş olmalı," dedi.

Gözlerini kapatarak başını salladı. "Bilmiyorsun bile." "Bilmek isterdim."

Gözleri açıldı. "Gerçekten yapar mısın?"

Adamın sesindeki alaycılık, kadının içinde derinlerde bir şeyleri sızlattı. İnsanların her zaman kendisiyle dalga geçtiğini mi düşünüyordu? Belki de bu düşmüş meleklerle ilgili bir şeydi, çünkü annesi de böyleydi. Blaspheme gezegendeki en güvenilir insan olmayabilirdi ama Deva onu toz içinde bırakmıştı.

"Her neyse," dedi yavaşça, "bana söyleyebilirsin. Doktor-hasta gizliliği."

"İnsan standartlarına uymadığınızı sanıyordum."

Ouch. Bunu yüzüne vurmanın yolu. "Seçerim ve seçerim." Çantanın fermuarını açtı. "Dökül bakalım."

Gözlerini tekrar kapattı. "Annen nasıl biri?"

Vay be. Konu değişikliğinden bahsetmişken. Ama hey, eğer konuşmak istediği buysa ve bu onu sakinleştirecekse, ona biraz şaka yapabilirdi.

"Son derece sinirli biri," dedi bir yandan da

Çantasından bir makas çıkardı ve gömleğini kesmeye başladı. "Ama o benim için her şeyi yapardı. Her şeyi feda ederdi." Sahte Melekler de dahil.

"Benim annem de böyleydi." Yanmış elleri yumruk haline geldi ve içinden bir ürperti geçti. "Tam bir aptaldı," diye fısıldadı.

Yavaşça elini yarasından uzaklaştırdı ve yaraya kan durdurucu bir ped bastırdı. "O bir anneydi," dedi. "Yaptıkları şey bu."

"Siktir et." Güldü, iğrenç, acı bir sesle. "Alkol var mı?"

"Elbette alkolüm var. Ben bir Sahte Meleğim," diye hatırlattı ona. Sahte Melekler galonlarca içki içer, vücutları içkiyi kanatlarını kaplayan toz halindeki afrodisyak maddesine dönüştürürdü. Blas bu nedenle içmiyordu, özellikle de artık toz üretmediği ve geriye sadece kanatlarında kalan şey kaldığı için, ama kılık değiştirmesi canının içki çekmesine neden oluyordu. "Ama şu anda içmek iyi bir fikir değil." Adamın üst dudağı sessiz bir hırıltıyla kıvrıldığında, kız yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Ama kan kaybı ve alkol yüzünden bayıldığın zaman, seni uyarmadığımı söyleme." Elini pedin üzerine koydu. "Basınç uygula. Hemen döneceğim."

İçki dolabından bir şişe Smirnoff aldı. ve ona uzattı. Adam hemen yarısını içti. Tanrım, umarım adamın toleransı yüksektir. Ayıkken tam bir baş belasıydı; sarhoşken nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Onun kötü bir sarhoş olduğuna dair en sevdiği önlüğüne bahse girerdi.

Yanına yerleşerek, onu tekrar dikmek için ihtiyaç duyacağı malzemeleri yerleştirdi. Yaralarının boyutunu belirlemek için hızlı bir muayene yaparken merakla onu izledi, ancak neredeyse kesik olan yara dışında bulduğu tek şey yanıklar ve sıyrıklardı.

Ameliyat bölgesini dikkatlice temizledi ve emilebilir iplikle bir iğne geçirdi. "Elimde bölgeyi uyuşturacak bir şey yok, bu yüzden acıtacak."

Derin bir yudum aldı. "Güven bana, bana daha önce yapılmamış bir şey yapamazsın."

İğne ve ipliği bir kenara bırakarak steril bir neşteri açtı. "Şiddet dolu bir hayatın olmuş gibi görünüyor."

Homurdandı. "Kim yapmadı ki?"

"Yapmadım." Annesinin paranoyası sağ olsun, Blaspheme çoğunlukla beladan uzak durmuştu.

"Ne kadar özel değil mi?" Revenant şişeyi selamlamak için havaya kaldırdı. "Aferin sana."

"Evet, benim için iyi." Revenant'a yaklaştı ve onun kaslı vücudundan yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı. "Yaranın kenarlarındaki hasarlı deriyi kesmem gerekiyor. Hareket etmemeye çalış."

Hiç hareket etmedi. Gözlerini kapadı, başını duvara yasladı ve yarım saat sonra kadın yarayı temizlemeyi ve hazırlamayı bitirdi. Sırada dikişler vardı.

"Bu yaranın en derin yerlerine iç dikişler atmam gerekiyor. Sadece birkaç dakika sürer." İğneyle adamın etini deldi. "Şanslısın ki kesiğin çoğu oldukça sığ."

"Çok fazla zahmete girmene gerek olmadığını biliyorsun," dedi.

dedi, sesi biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ben ölümsüzüm. Eninde sonunda kendim iyileşeceğim."

Ona doğru baktı. "İşte bu yüzden enfeksiyon kapmaktan ya da bunu güzelleştirmekten endişe etmiyorum." İpliği çekti. "Ama iyileşene kadar acı çekmek zorunda kalmamalısın."

Göz kapakları hafifçe aralandı ama kız onun yoğun bakışlarının tenini kavurduğunu hissetti. "Biri benim acımı umursamayalı uzun zaman oldu."

Nefes almayı bıraktı. Ona sadece önemsediyini çünkü önemsemenin onun işi olduğunu söyleyebilirdi ama uzun zaman derken birkaç yıldan, hatta birkaç on yıldan bahsetmediğini hissetti. Belki birkaç yüzyıldan bile bahsetmiyordu. Kimsenin onunla ilgilenemeyeceği kadar kötü bir insan mıydı? Yoksa insanları kendisiyle ilgilenme şansları olmasın diye kendinden uzaklaştırıyor muydu?

Her iki şekilde de, biraz yürek parçalayıcıydı.

"Sadece rahatlayın, birkaç dakika içinde kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Söz mü?"

"Söz

veriyorum."

"Göreceğiz.

"

Yaranın üzerine eğilerek işine geri döndü. "Pek güvenmiyorsun, değil mi?"

"Çünkü insanlar pek güvenilir değildir."

Birkaç dik başlı insan ve iblisle karşılaştığı için itiraz edecekti ama adam gözlerini tekrar kapattı ve nefes alış veriş derin, sabit bir ritme oturdu.

Sonraki kırk beş dakikayı Revenant'a dikiş atarak

sessizlik içinde geçirdi ve işini bitirdiğinde cep telefonuna bir mesaj geldi

Eidolon'dan.

Yarın saat 2'de ofisimde buluşalım.

Doc E hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı. Telefonu bir kenara bıraktı ve Revenant'a döndü.

"Bu da neydi şimdi?" Revenant'ın sesi uykuluydu ve gözleri hâlâ kapalıydı ama her nasılsa on saatlik uyku ve beş fincan kahvenin ardından çoğu insanın ulaşamayacağı bir uyanıklık hissi yaymayı başarıyordu.

"Hiçbir şey."

Yüz hatları sinirlenmeye başladığında göz kapakları kalktı. "Bana yalan söylenmesinden daha çok sinirlendiren çok az şey vardır."

"Tamam, iyi," dedi. "Bir şeydi ama bu seni ilgilendirmez. Bu yalan değil."

Siyah bakışlarıyla onu çiviledi. "Ben düşman değilim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aslında, hayır, bilmiyorum." Yarasının üzerindeki bandajı düzeltti. "Sen düşmüş bir meleksin. Düşmüş meleklerin pek de onurlu olmadıklarını herkesten çok senin bilmen gerekir."

"İşte burada yanılıyorsun." Unutmuş gibi görüldüğü şişe yeniden en iyi arkadaşı oldu ve bir yudum aldı. "Ben düşmüş değilim. Ben yüzde yüz, tam bir cennet meleğiyim." Sesi alçaldı, likörle kalınlaştı. "Ne şaka ama."

Şimdi hiçbir anlam ifade etmiyordu. Şişeye uzandı. "Şunu almama izin ver -"

Salladı. "Benim."

Öfkelendi. "Doktorunuz olarak, bunu bana vermenizi emrediyorum."

"Benim."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Ver onu," dedi.

Bakışları telaşsız bir şekilde onun üzerinde gezindi. "Benim," diye homurdandı ve kızın vücudu, sanki onun kendisinden bahsettiğini düşünmüş gibi, ateşle kızardı.

Tıbbi malzemelerini çantasına geri koyarken "Pes ediyorum," diye mırıldandı.

Ona orantısız bir sırıtış verdi. "Bana bu kadar kolay teslim olman hoşuma gidiyor."

"Evet, başka bir şeye boyun eğmemi bekleme benden. Eğer rekorlar kitabına girecek bir akşamdan kalma istiyorsan, bu senin sorunun. Benden aspirin istemeye gelme."

Yarı kapaklı gözler onu tekrar süzdü ve sıcaklık daha da arttı. "Kadınların kapanış saatinde nasıl daha güzel olduklarıyla ilgili bir bar şarkısı vardır." Şişeyi selamlamak için havaya kaldırdı. "Zaten cehennem kadar seksisin. Ama şimdi bir melek gibi görünüyorsun."

"Eminim seni diken tüm doktorlara bunu söylüyorsundur."

"Hayır. Sadece sen." Gözlerini kısarak ona baktı. Şişeye baktı. Tekrar ona baktı. "Bu içkinin içinde ne var bilmiyorum ama yemin ederim seni farklı gösteriyor. Sanki bir melek bir tür bulanık örtüyü aşmaya çalışıyor."

Kaşlarını tekrar çatarak şişeye baktı, kadının aşırı nefes almanın eşiğinde olduğu gerçeğinden tamamen habersizdi. Alkol ona onun kılık değiştirdiğini görme yeteneği mi vermişti?

Bir şeyler yap. Çabuk ol.

"Ah, hey." Yarasını işaret etti. "Şimdi biraz dinlenmen gerek. Yara sabaha kadar iyileşmiş olur."

Ayağa kalkarak ona yardım etmek için elini uzattı, ama adam o olmadan ayağa fırladı. Ve sonra, sanki bacakları kauçuktan yapılmış gibi, yere yığıldı. Sadece duvar ve kadının hızlı düşüncesi onu yere çakılmaktan alıkoydu.

"Criminy, çok ağırırsın." Bir kolunu beline dolayarak onu tuttu ve içkiyi ondan alıp sehpanın üzerine koydu.

Kadın paketlenmemiş kutuların arasından geçip yatak odasına doğru ilerlerken, adam ağır bir şekilde ona yaslandı. "Benim için her şeyden vazgeçti, Küfürbaz," diye mırıldandı. "O... o... kahretsin." İri vücudu titredi ve çok derin ve güçlü olan sesi de en az geri kalanı kadar sert bir şekilde sarsıldı. "Bu benim hatam. Başına gelen her şeyin sorumlusu benim."

"Şşş." Kimin hakkında konuştuğunu merak ederek onu yatağa doğru itti. "Sorun yok."

"Hayır," diye inledi. "Bu iyi değil. Asla iyi olmayacak. Bana kuralları çiğnemememi söyledi ama ben yine de yaptım. Bunun bedelini defalarca ödedi. Ve sonra bir canavarın elinde öldü." Sanki kendisine ait değilmiş gibi ellerine baktı.

"Hadi, Rev." Onu yatağın üzerine itti. Ağır ağır oturdu, öylece kaldı, başı omuzlarında asılı, göğsü maraton koşmuş gibi kabarmıştı. Ayaklarını kaldırdı ve onu arkaya doğru döndürdü, böylece sırtüstü yatmak zorunda kaldı, muhteşem abanoz saçları robin's-egg blue çarşaflarının üzerine yayıldı. "Biraz dinlen."

"Benimle yat." Adam ona baktı, buğulu gözleri bir odaklanıp bir kayboluyordu. Bu şeylerin gözlerindeki görme bozukluğunun nedeni olabileceğini bilecek kadar acı ve sarhoşluk görmüştü.

ama bu ondan daha derindi. Alkol karmaşasının ve acı sisinin ardında hiçbir ilacın dokunamayacağı açık bir yara vardı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. "Lütfen." Bir tanesinde o kadar çok kırılganlık vardı ki

Geri çeviremeyeceği basit bir kelime.

Kendini bu karmaşanın içine nasıl soktuğunu merak ederek yatağın karşı tarafına tırmandı ve onun yanına uzandı. Doğal olarak, adam ters döndü, kolunu ona doladı ve kaşıklaşmaları için onu kendine doğru çekti. Durumuna rağmen, onun cinsel bir şeyler denemesini bekledi ama birkaç kalp atışı içinde vücudu titremeyi bıraktı ve güçlü, eşit solunumlarla nefes alıyordu.

Onun güçlü kollarında gevşediğinde, haklı olduğunu fark etti. Ona kolayca teslim olmuştu.

Çok kolay.

On iki

Revenant'ın parlayarak uzaklaşmasından saatler sonra, Reaver hâlâ kömürleşmiş manzaraya bakıyordu. Kardeşiyle nasıl başa çıkacağı, ona nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Revenant kızgındı, incinmişti ve bu kadar dengesiz olamayacak kadar çok güce sahipti.

Reaver bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğini ilk elden biliyordu ve bunu kanıtlayacak bir ömür boyu sürecektir pişmanlıkları vardı.

Harvester'ı bulmak için duyularıyla uzanırken, kendini New Mexico'nun çorak topraklarından, iyi bildiği bir Yunan adasının kumsalına ışınladı.

Harvester kristal dalgaların arasında yüzüyordu, mavi-beyaz çizgili sundress'i ayak bileklerine vuran dalgaları yakalıyordu. Yumuşak, kadınsı tarzlardan hoşlanan biri değildi, bu yüzden Hamptons'da bir polo maçında olması gerektiği gibi giyinmiş olması zor bir gün geçirdiğinin ipucuydu.

Böylece iki kişi oldular.

Sessizce kuma oturdu ve onu izlemeye hazırlandı. Beş bin yıldır ayırdılar ve bazen, şimdi olduğu gibi, onun güzelliğini içine çekmekten ve dönüştüğü meleğe hayret etmekten başka bir şey istemiyordu.

Elbette, hâlâ huysuz, çıldırtıcı ve bazen de düpedüz acımasızdı ama başka türlü de olmazdı.

Sarkık hasır şapkasının geniş kenarının altından ona bir bakış attı. "Hey, sen."

"Hey." Öne doğru eğildi ve kollarını göğsüne dayadı.

Dizler. "Sorun nedir? Genelde Ares'in evinde sebepsiz yere takılmazsın."

Reaver'ın oğlu ve birçokları tarafından Savaş olarak bilinen Mahşerin ikinci Atlısı Ares, aileden kimsenin burada takılmasına aldırımıyordu. Ancak Harvester'ın Atlılarla olan ilişkisi, onların Cennet Gözcüsü olduğu gerçeğinden başlayarak karmaşıktı... ve bir zamanlar onların Sheoulic Gözcüsü olmuştu.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve acaba hayal mi görüyordu, yoksa bu sabah olduğundan daha da mı solgundu? "Bugün Whine'ı gördüm. Artık Tracker adını kullanıyor ama ona böyle hitap etmek çok garip geliyor."

"Ondan vazgeçtiğin için pişman mısın?"

"Asla," dedi başını sertçe sallayarak. "Babam bana zarar vermek için ona işkence eder ya da öldürürdü. Ayrıca, Reseph ve Jillian ile benim ona verebileceğimden çok daha iyi bir hayatı var."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün?"

Burnunu çekti, adamın çok iyi tanıdığı o muley bakışını takındı. "Ben üzgün değilim. Benim ne zaman duygusal olduğumu gördün ki?"

"Asla."

"İşte böyle." Dalgaları tekmeleyerek ona doğru ilerlemeye başladı. "Ama ben Tracker'la konuşmak için beklerken Revenant ortaya çıktı."

Reaver anında alarma geçti. Revenant'a karşı sabırlı olmaya, ikizine davranışsal bir geçiş hakkı tanımaya çalışıyordu çünkü ona gerçekten haksızlık yapılmıştı ama Reaver kimsenin ailesiyle uğraşmasına müsamaha göstermezdi.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi hemen. "Kötü olmanın iyi olmaktan daha kolay olduğu hakkında söylediği bir şeydi."

"Ve?"

"Ve bana amaçladığım yolda kalmak yerine kötülüğe teslim olmaya birkaç kez ne kadar yaklaştığımı hatırlattı." Onun yanında kuma uzandı, ılık esinti güneşin öptüğü kokusunu ona getirdi. "Ya ben yapmış olsaydım? Yani, Cennet'ten bir hedefle ayrıldım ama bu hedefi gözden kaçırdığım zamanlar oldu. Uğruna savaştığım taraf bana karşı savaşıyormuş gibi görüldüğünde, benden nefret eden insanlar için neden kendimi feda ettiğimi merak edip durdum."

Ona doğru uzanarak elini tuttu. "Ama sen güçlü kaldın ve sonunda tam olarak yapmak istediğin şeyi yapmayı başardın. Sen dünyayı kurtardın, Harvester. Keşkelerin seni çıldırtmasına izin verme."

"Ben değilim. Peki ya Revenant?"

Odak noktasındaki ani değişim karşısında gözlerini kırıştırdı. "Peki ya o?"

"O kayboldu. Bir melek olduğunu yeni öğrendi. Ona kucak açması gereken insanlar tarafından terk edilmiş bir melek. Ve şimdi kendisi hakkındaki gerçeği bildiğinden, kim olduğu, kim olmak istediği ve kim olması gerektiğini düşündüğü ile mücadele ediyor. İyi mi, kötü mü, her ikisi de mi olduğunu bilmiyor... Bunun nasıl bir his olduğunu ve sizi yanlış bir yere götürebileceğini biliyorum."

Nefret ettiği birine duyduğu karakter dışı şefkat karşısında şaşkına dönen Reaver öylece bakakaldı. "Neden umursuyorsun ki?"

Güldü ama sesi yorgun geliyordu. "Bilmiyorum. O bir ahmak." Elini sıkarken parmakları sıcacıktı.

"Seni önemsiyorum. O senin kardeşin ve onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, ona doğru yolda yardım etmeye çalışmazsan sonsuza dek pişman olacağını biliyorum."

"Çok harikasin, bunu biliyor muydun?"

Bir kez daha kibirli bir şekilde burnunu çekti. "Tabii ki biliyorum."

Hayır, düşmüş melekten haleli meleğe dönüşüm Harvester'ı hiç değiştirmemişti. Yer değiştirerek yüzünü tuzlu esintiye dayadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yani Lucifer enerjimi mi emiyor?" Başını iki yana salladı. "Onu neredeyse hiç hissedemiyorum. Aslında kendimi daha iyi hissediyorum." Yalan söylüyor olabileceğini düşündü ama sonra kız gülümsedi, kanını donduran ve beyninin çalışmasını durduran boğucu bir gülümsemeydi bu. "Şimdi eve gidelim ve sana ne kadar iyi hissettiğimi göstereyim."

Daha çok istediği bir şey yoktu ama önce yapması gereken bir şey vardı. "Yağmur kontrolü? Baş meleklerle konuşmam gerek."

"Acele et," dedi boğuk yatak odası sesiyle. "Yoksa sensiz başlarım."

Erotik görüntüler beynine hücum etti ve inledi. Bunun melek tarihindeki en kısa buluşma olacağına hiç şüphe yoktu.

On üç

"Becer beni, Revenant."

Blaspheme'in boğuk sesi Revenant'ı ipeksi bir okşayışla sarıyordu. Çırılçıplak, onun altında yatıyordu, kalçaları ayrılmıştı, seksi balla parlıyordu ve onun sert horozunu sıkı kılıfına batırmasını bekliyordu.

Tam zamanıydı. Onu şimdi alabilir, sisteminden çıkarabilir ve bir sonraki fethine geçebilirdi.

Kaşlarını çattı. Neden her zamanki kalıbı bu sefer o kadar kolay gelmiyordu?

"Becer beni, Revenant," diye tekrarladı.

Aşağı uzanarak kendini parmakladı ve adam neredeyse boşalıyordu. Hayatında pek çok kadınla birlikte olmuştu ama hiçbiri ona içinde olması gerektiğini, yoksa öleceğini hissettirmemişti. Sadece düşüp ölürdü.

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim." Adam kızın üzerine çıktı, sikini kızın damlayan girişine doğru yönlendirdi ama kızın kaygan sıcağına gömülmeden önce avuçlarını göğsüne vurdu.

"Yarana dikkat et."

Yarası mı? Yere baktı ve gövdesine sarılmış bandajı gördü. Bu nasıl olmuştu?

"Duyguların seni yönetmesine izin verersen böyle olur. Cennete ait olduğunuzu düşünmeye başladığınızda böyle olur. Mutlu olabileceğinizi düşündüğünüzde böyle olur." Şimdi saçmalıyordu, kelimeleri gittikçe daha hızlı geliyordu.

"Duygularınla uğraşırsan böyle olur."

başmelekler. Kardeşine sırrını açarsan böyle olur."

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu... bu şekilde olmadı." Nasıl oluyor da onun düşüncelerine ve sahip olduğunu bile bilmediği rüyalarına girebiliyordu?

"Annenizi hatırladığınızda böyle olur. Onun bir hiç uğruna acı çektiğini anladığınızda böyle olur. Onun için nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu anladığında böyle olur. Reaver'ı cennete gönderdi çünkü o iyi ikizdi. Sana doğru düzgün bir isim bile vermedi."

Geriye doğru çekilerek kulaklarını kapattı. "Hayır!" Tekrar tekrar söylerken nefesi boğazında yandı. "Hayır, hayır, hayır... hayır!"

Birdenbire Blaspheme gitmişti ve yabancı bir odada yabancı bir yatakta yatarken nefes nefese kalmıştı. Buraya nasıl gelmişti ki? Ve burası neresiydi?

Kendini sakinleşmeye zorlayarak yavaşça içine çekti. Blaspheme'in temiz kokusu burun deliklerini doldurdu ve her şey aklına gelmeye başladı.

Yaralanmıştı... elini gövdesine vurdu, avucunun altındaki gerçek bandajları hissetti. Yani o kısım bir rüya değildi. Onu dikmiş, ona bakmış, yatağa yatırmıştı. Yatağın diğer tarafına uzanarak sıcaklığını hissetti ama eğer kadın oradaysa bile çoktan gitmişti.

Komodinin üzerinde bir not vardı.

Çatıdaki bahçede sabah kahvemi içiyorum.
İsterseniz mutfakta bir sürahi ve kupalar var.

Güzelmiş. Kahveyi severdi.

Bir düşünceyle temizlendi, bu Gölge Melek olmanın harika bir nimetiydi. Anında duş alıyor ve kıyafetlerini değiştiriyordu. Bugün deri ceketinin altına siyah deri pantolon ve siyah atlet giydi, kendine bir fincan fındıklı kahve doldurdu ve kendini çatıya attı. Bu da başka bir avantajdı. Normal bir düşmüş melek olarak sadece bildiği yerlere gidebiliyordu. Şimdi ise kendini her yerde dileyebiliyordu.

Evet, çok harika.

"Hey, Blas -"

Bir çığlık göğsünün soğumasına neden oldu.

Kupasını bırakarak, arkasında cisimlendiği kulübenin etrafından dolandı ve binanın önünde gördüğü şey göğsündeki buzu lav sıcaklığında bir öfkeye dönüştürdü. Öfke onu tüketti. Hiç düşünmedi. Nefes bile almadı.

Blas'ı mekanik binanın kenarına sıkıştırmış olan ve kalbine bir hançer saplamak üzere olan meleğe çarptı. İkisi de çatıya çarptı ve yaklaşık beş yüz kilo ağırlığındaki meleğin yapıya çarpmasıyla homurdanmaya başladılar. Melekleri ve düşmüş melekleri öldürmek için özel olarak dövülmüş eski bir auriol olan hançer yere çarptı.

Revenant herifi yerle bir edebilir, yakıp kül edebilir, paramparça edebilir, eski bir ortaçağ kurşunu gibi parçalara ayırabilirdi. Ama Rev'in içinde güçlerini kullanamayacak kadar çok öfke vardı. Bir kavgaya ihtiyacı vardı. Yumruklarının altında kemiklerin parçalandığını ve etlerin un ufak olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Erkeklerin yapması gerektiği gibi dışisini koruması gerekiyordu. Blaspheme'in teknik olarak henüz onun olmaması önemli değildi. Sadece bir geceliğine de olsa olacaktı.

Bir gece yetmez.

Yumruğunu diğer erkeğin çenesine indirirken bu düşünceyi aklından kovdu. Melek kaburgalarına iyi bir yumruk yedi ama sonra ikisi de ayağa kalktı ve savaş başladı.

Melek sırtarak Revenant'ın gövdesine sıvı bir şimşek gönderdi. "Öl, Düşmüş."

Yakıcı sıcaklık Rev'in içine işledi. Cehennem gibi acıttı ama yanan etinden duman yükselirken bile vücudu iyileşti. Revenant melek silahı tarafından yavaşlatılmadan ona doğru yürürken diğer erkeğin gözleri şaşkınlık ve panikle parladı.

"Revenant!" Blaspheme'in dehşet dolu sesi arkasından geldi. "Seni öldürecek!"

Endişeliydi. Ne kadar tatlı.

Revenant durdu, meleğin şimşeğinin vücuduna akmasına izin verdi, gücü emdi ve bu özel yeteneği oluşturan karmaşık deseni ezberledi. Hayatı boyunca düşmüş melek silahları kullanmış olan Revenant, melek silahlarını da kullanma yeteneğine sahip olduğunu hiç bilmiyordu.

Artık yapabiliirdi. Tek yapması gereken onları öğrenmekti.

Vizon kanatlı kel bir adam olan diğer erkek, silahı başarısız olunca şaşkınlıkla baktı. Başarısız olmakla kalmadı, geri tepti.

"Alış buna, pislik." Rev, meleğin şimşek akımını tersine çevirdi ve yüz kat daha sıcak bir şekilde ona geri gönderdi.

Baldie çığlık attı ve geriye düştü, vücudu cızırdıyor ve dumanlar çıkarıyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmayan Revenant

öldürmek için harekete geçti. Meleğin elindeki hançeri alıp

Blaspheme üzerinde kullanmaya hazır, meleğe saldırdı.

Baldie'nin elinde bir kırbaç belirdi, lav akıntısı gibi yanan bir kırbaç. Erimiş turuncu damlalar çatıya düşüyor, asfaltta delikler açıyor, kırbacı Revenant'ın kafasını koparmak için bir yay çizerek şaklatıyordu. Eğildi, silahın ucu ateşin etle buluştuğu bir tıslamayla omzundan fırladı.

Bu adam çok ölüydü.

Revenant sıçrayıp döndü ve diğer meleğin boğazına kemiği, dokuyu ve yemek borusunu parçalayan bir tekme indirdi. Baldie buruşuk bir yığın halinde yere yığıldı ama bilinçsizliği onu kurtaramayacaktı.

"İyi geceler de, orospu çocuğu." Baldie'nin baygın halinin üzerine binerek bıçağı aşağı doğru sapladı.

"Revenant! Dur!"

Bıçak ellerinden uçtu. Sonra, sanki kocaman bir yumruk etrafını sarmış gibi, nefesi ciğerlerinden sıkıldı ve vücudu kendi üzerine çöktü.

Reaver.

İkizi çatıda durmuş, gözleri mavi ateşle parlıyordu. Blaspheme hayatını sona erdirecek olan bıçağı avuçlamıştı ve bakışları Rev, Reaver ve baygın melek arasında gidip gelerek çatı kapısının önünde duruyordu.

Revenant bir kükremeye kardeşinin büyülu tutuşundan kurtuldu ve ona görünmez bir enerji yumruğu gönderdi. Reaver homurdandı ve ağzından ve burnundan kan fışkırarak geriye doğru uçtu.

"Revenant, hayır!" Blaspheme ona doğru koştu. "O bir Radiant -"

"Geri çekil!" Reaver elini fırlattı ve kasırga gibi esen bir rüzgâr onu kapıya sıkıştırdı.

"Ona dokunma." Siyah bir nefret perdesi Revenant'ın görüşünü doldurdu ve tek düşünebildiği, Blaspheme'i iradesi dışında tutan erkeğe acı vermek oldu.

Alev ve kıvılcımdan bir kılıçla Reaver'a doğru geldi ve tek bir güçlü hamleyle kardeşini omzundan kalçasına kadar ikiye böldü. Blaspheme'in dehşet dolu çığlığı çınladı ama Reaver anında toparlandı ve kendi kılıcıyla dönerek Revenant'ın uyluklarını keserek iyiliğe karşılık verdi.

Revenant yere düştü, vücudu yeniden canlanırken çektiği acı kısa sürdü.

"Bu kavga anlamsız kardeşim," diye bağırdı Reaver. "Eşit durumdayız."

"Acı çekiyorsan bunun bir anlamı yok," diye bağırdı Revenant.

Ama en azından Blaspheme Reaver'ın elinden kurtulmuştu. Aslında, Reaver onu durduramadan merdiven boşluğunun kapısını çekip açtı ve kaçtı. Güzel, artık savaş alanının dışındaydı ve ikincil hasar olmayacaktı.

Etrafında dönüp duran Revenant güçlerini yükledi ve Baldie'yi kızartmaya hazırlandı. Bu iş sona erecekti.

"O meleği öldürme," diye kükredi Reaver, Rev'in silahını engellemek için parladı.

"Yoksa ne olur?" Bu, Revenant'ın Sheoul'daki güvenlik biletiydi. Şeytan'a güvenilir olduğunu kanıtlayabilmesinin tek yolu buydu.

Evet, çünkü Yalanlar Prensi'nin sağ kolu olmak

rüya gibi bir işti.

Fark etmezdi. Başka seçeneği yoktu. Cennet onu istemiyordu ve Şeytan da istemezse, iblislerin kralı onu bitmiş bir sigara gibi söndürürdü.

"Yoksa cennette asla hoş karşılanmazsınız."

Revenant güldü. Hem de çok. Sonunda ayıldığında, kardeşine gerçekten acıdığını hissetti. "Gerçekten mi? Baş meleklerin milyon yıl geçse de beni aileden biri gibi kucaklayacağını mı sanıyorsun? Hayal görüyorsun."

"Onlarla konuştum," dedi. "Bunu düzeltmek istiyorlar. Çocukken başına gelen her şeyi... düzeltmek istiyorlar."

"Düzeltmek mi?" Revenant ayağa kalkarken neredeyse tükürüyordu. "Bana yaşattıklarını nasıl düzeltebilirler ki? Annemize yaşattıklarını?"

"Kanınızın Şeytan tarafından kirletildiğini ama bu kirin temizlenebileceğini söylediler."

Umut kıvılcımları çaktı ama fazla heyecanlanmayacaktı. Umut aptallar içindi. "Saçmalık."

"Beni dinle," dedi Reaver, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Raphael'e güvenmiyorum ama hiçbir şeyi bozma riski olmadan Cennet'e kabul edilme şansın varsa, bunu kabul etmelisin."

Revenant'ın bir şey yapmasına gerek yoktu. Ama yapamazdı

"Bunda ne var?" diye sormaya diren.

"Sadakatini kanıtlamalısın."

Kulağa tanıdık geliyor, değil mi? "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Reaver'ın elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Gethel."

Tabii ki. "Dur tahmin edeyim. Onu öldürmemi istiyorsun." "Hayır. Onu bana getirmeni istiyorum, böylece onu öldürebilirim."

Rev ellerini esneterek Baldie'nin kanının parmak eklemlerinde kuruma hissinin tadını çıkardı. "Nedense başmeleklerin pazarlığın bu kısmını yaptığından şüpheliyim."

"Gethel onların eline geçtiğinde kanını temizleyeceklerini söylediler. Canlı olması gerektiğini söylemediler." Reaver parlak altın kanatlarını açtı - onu tüm melekler arasında eşsiz kılan kanatlar. "Eee? Ne olacak?"

"Bunu düşünmem gerek."

Reaver'ın düz bakışları ikizinin bu konuda ne düşündüğü hakkında çok şey söylüyordu. "Bunu düşünmek zorunda mısın? Cidden mi? İyiliğe mi yoksa kötülüğe mi hizmet etmeyi tercih edeceğini bilmiyor musun?"

"Seni kendini beğenmiş ahmak," diye hırladı Revenant. "Yargılamak senin için çok kolay, değil mi? Seni seven bir aileyle Cennet'te büyüyen sen. Sana, mükemmelliğe ulaşman için her fırsat verildi ve sen yine de her şeyi berbat etmeyi başardın. Yıllar önce Megiddo Dağı'nda sana geldiğimde beni dinleseydin, benden nefret etmek yerine bana yardım etseydin, beş bin yıllık hafıza kaybı ve cehennemden kaçınabilirdik!"

"Haklısın," diye karşılık verdi Reaver. "Ama bu uzun zaman önceydi. Bunu geride bırakmamız gerekiyor -"

"Haftalar önceydi!" Teknik olarak değil ama gerçeğin ortaya çıkması ve anıların geri gelmesi sadece birkaç hafta önceydi ve Revenant hâlâ asırlık pislikleri ayıklıyordu. "Anılarını geri aldın, bir eşin, çocukların, torunların, bir teyzen, bir amcan ve muhtemelen birkaç yaldızlı köşkle birlikte. Ben ne aldım biliyor musun?"

İki taraftan da tehditler. Ya onların emirlerini yerine getireceğim ya da çekip gideceğim. O yüzden git kendini becer, pislik. İyi ya da kötü hangi tarafın beni daha çok sikeceğine karar vermek için zamana ihtiyacım var." Blaspheme'in geçtiği kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Rev -"

Kardeşine doğru döndü ve parmağını göğüs kafesine sapladı. "Yapma. Sakın şimdi iyi davranmaya kalkma. Değerli meleğini al ve ait olduğun yere, Cennet'e geri dön. Baş meleklere kararımı yakında vereceğim."

"Revenant," dedi Reaver sessizce, "bu teklifin bir son kullanma tarihi var. Eğer Gethel sen onu bize teslim etmeden önce doğum yaparsa, anlaşma iptal olur."

Elbette öyleydi. Sırf melek olduğu için cennetin ona sığınak sunması mümkün değildi. Hayır. Doğuştan ona ait olması gereken bir şeye bağlanmış bağlar olmalıydı.

"Neden Blaspheme ile buradaydın ki?" Reaver sordu.

"Sana ne bundan?"

"Düşmemişken Underworld General'da yıllarca onunla çalıştım ve onu bir arkadaş olarak görüyorum. Ona zarar verme, Revenant, yoksa bana hesap verirsin."

Revenant elleriyle teatral, alaycı bir hareket yaptı. "Ooh, korkutucu."

"Ciddiyim."

Her neyse. Bu saçmalıktan bıkmıştı. Blaspheme'e saldıran meleği öldürmeli ve bu işi bitirmeliydi. Ama o piçin bulunduğu yere baktığında, gitmiş olduğunu gördü.

Anında, keskin bir alarm çınladı içinde. Blaspheme'in başı belada olabilirdi.

Ve Tanrı Baldie'nin yardımcısı olsun, çünkü Rev bu kez o şerefsiz insanlar âleminde ölme nezaketini göstermeyecekti.

Revenant o haleli piçi Sheoul'a sürükleyecek ve orada öldürecekti.

Ruhunun sonsuza dek sefalet içinde çürüyebileceği bir yer.

On dört

Onlar kardeşti. Kardeşler. Reaver ve Revenant'ın ikiz olması yeterince şok edici değilmiş gibi, diğer açıklama Blaspheme'in aklını başından almıştı.

Reaver, kendisinin ve Revenant'ın eşit olduğunu söyledi. Reaver bir Radiant'tı... bu da Revenant'ın bir Gölge Melek olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olası bir Gölge Melek, dünyadaki en güçlü varlık. Sheoul, şeytan'ı kurtar. Eğer Revenant'ın düşmüş bir melek olarak başının belada olduğunu düşündüyse, bu onun gerçekte ne olduğunun yanında hiçbir şeydi.

Yangın merdivenlerinden aşağı inerken, apartman katını geçip aşağı inerken, binanın dibindeki kapıdan geçip kaldırıma doğru koşarken nefesi dehşet içinde, spastik patlamalar halinde geliyordu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece gelmiş geçmiş en tehlikeli iki kişiden kaçması gerektiğini biliyordu.

Tanrım, annesi onu öldürecekti.

Hey, anne, tahmin et ne oldu? Hani meleklerden ve düşmüş meleklerden uzak durup dikkat çekmemeye çalışıyorduk ya? Evet, ikisinin de dikkatini çekmeyi başardım. Oh, ve en iyi kısmı? Biri Radiant, diğeri de Shadow Angel. Harika, değil mi?

Nefes almak için durdu, bir elektrik direğine yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Hayatı nasıl bu kadar hızlı kontrolden ıkabilmişti? Onun Sahte Meleği

Büyü hızla etkisini yitiriyordu, hem kendisi hem de annesi saldırıya uğramıştı, Şeytan'ın bebek annesinin doğum uzmanı olmuştu ve şimdi de son derece ölümcül iki kişi arasındaki bir tür aile kavgasının ortasına düşmüştü. Şimdi tek ihtiyacı olan işinden kovulmak ya da bir kamyonun altında kalmaktı.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu, düşüncelerini toparlamaya ve endişesini dizginlemeye çalışıyordu ama sonunda bastonlu yaşlı bir adam durup iyi olup olmadığını sordu. Ona teşekkür etti, gerçekliğe geri döndüğü için minnettardı.

Kaçarken çantasını almayı ihmal ettiği bir gerçeklik, bu da cep telefonunun, transit geçiş kartının ve parasının olmadığı anlamına geliyordu. Şimdi annesinin sesini duyabiliyordu.

Sana bir arabada kaçmakla ilgili hiçbir şey öğretmedim mi?

Acil durum mu?

İşlerin daha ne kadar kötüye gidebileceğini merak ederek duyularıyla uzandı ve yaklaşık yarım mil ötede bir Harrowgate buldu. Kimse ona saldırmadan UG'ye ulaşabilirse güvende olacaktı. Ama yeni dairesinin tehlikeye girmiş olması gerçekten berbattı. Daha yeni taşınmıştı ve kira kontratını bozmayı, depozitolarını kaybetmeyi ve başka bir yere yeni depozito ödemeyi göze alamazdı.

Ayrıca, geçen yıl yaşanan kıyamet olaylarının harap etmediği bir bölgede bir yer bulmak da kolay değildi.

Balık ve cips dükkanlarının, barların ve kalabalık bir köşe bakkalının yanından olabildiğince hızlı geçti, Harrowgate'in çekimi her adımda daha da yoğunlaşıyordu. Sonunda

Bir kitapçı ile bir kasap dükkânı arasında gidip gelirken, kitapçının tuğla duvarında parıldayan kapıyı gördü. Etrafta hiç insan yokken kapı açılmış ve güvenlik vaadiyle onu çağırmıştı.

Birdenbire dev kanatların çırpışını duydu. Dehşet kalbini sıkıştırdı ve kapıya doğru atılırken çığlığını kesti. Kollar etrafını sardı ve bir kalp atışı sonra, bir kütük kulübeye benzeyen bir şeyin ortasında duruyordu - eğer kütük kulübeler yanmış odun ve kükürtten inşa edilmiş olsaydı.

Bir tür şeytani hayvanın kürklü derisi dolu toprak zeminde yatıyordu ve birkaç parça çubuk mobilya, sanki burada yaşayanlar burada pek yaşamamış gibi rastgele etrafa saçılmıştı.

Kollar onu serbest bıraktı ve o da dönerek, eğer iş buna varacaksa, dişleri ve tırnaklarıyla hayatı için savaşmaya hazırlandı. Ama Revenant'ın her zamanki deri kıyafetleri ve zincirleriyle orada durduğunu görünce rahatlaması mı yoksa her zamankinden daha fazla korkması mı gerektiğinden emin olamadı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Adrenalinin etkisiyle sorusu bağırmak gibi gelmişti ama şu anda umurunda bile değildi. "Neden beni böyle kaçırdın? Neredeyiz biz?"

"Burası benim yerim."

Bu penceresiz, çorak izbe onun evi miydi? Bir Gölge Melek'in ininde, hiç şüphesiz Sheoul'un derinliklerinde, neredede olduğunu kimseye söyleyemeden durduğu fikri kalbine bir korku çivisi çaktı.

Bu da onu kızdırdı. Eğer onu öldürecekse, o da

düşüncelerini ya da sözlerini yumuşatmayacaktı. "Yeni bir emlakçıya ihtiyacın var."

Kara kaşları sinirlenerek birbirine yaklaştı. "Evet, Şeytan'ın parmağı altında düşmüş bir melek olduğunuzda çok fazla seçeneğiniz olmuyor."

"Gerçekten mi?" diye tersledi. "Çünkü bahse girerim ki Gölge Melekler istedikleri her şeye sahip olabilirler."

Sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Gölge Melek olayı oldukça yeni."

Burası buz gibi olduğu için kollarını ovuşturarak biraz rahatladı, eğer şimdiye kadar onu öldürmediyse ya da en azından bir duvara zincirlemediyse, öldürmeyeceğini düşündü. Umarım.

"Yakın zaman bir bakış açısı meselesidir," dedi. "Bir ölümsüz için yakın zaman, son bin yıl içinde olmuş bir şey anlamına gelebilir."

"İki haftadan biraz fazla oldu."

"Oh." Bu onun kızgın yelkenlerindeki rüzgârı biraz azalttı. "Bana evini gösterdiğin için teşekkürler ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Bir vınlamayla yanan şömineye baktı.

"Bana o meleğin neden seni öldürmeye çalıştığını söyleyene kadar olmaz."

Bu oyunu oynayabileceği pek çok yol vardı ama o bariz olanı seçti. "Çünkü ben bir iblisim. Melekler iblisleri spor olsun diye öldürür. Bu ciddi bir soru muydu?"

"Evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken deri ceketi gıcırdadı. "Şanslarının yaver gitmesini ve öldürecek iblisler bulmayı umarak rastgele çatılara çıkmazlar. O seni avlıyordu. Neden?"

Gözlerini kapatarak sahneyi kafasında tekrar canlandırdı...
bir

Mavi gökyüzü, parlak güneş ışığı ve çatının çıkıntılarında gezinen güvercinlerin cıvıltısıyla başlayan sahne.

"Vyrn."

Melek, Blaspheme'in önünde cisimlenirken sesinden nefret damlıyordu. Bir çığlık attı ve sandalyesinden fırlarken elindeki kahve fincanını düşürdü. Cam kırılmış ve kahve sıçramıştı ama o bunu fark etmemişti bile. Şu anda görebildiği tek şey, askeri savaş teçhizatıyla çatıda duran, vücudu silahlarla dolu devasa savaşçıydı.

"Beni nasıl buldun?"

Melekleri ve düşmüş melekleri öldürmek için özel olarak tasarlanmış bir kılıç olan aural elinde belirdi.

"Vyrmin sorularına cevap vermem."

Vyrn'i haşereye dönüştürmesi çok hoştu. Bu kelime oyununu takdir edecek kadar yaşayabilmeyi diledi.

"Küfür mü?"

Revenant'ın sesi pek de hoş olmayan anısını böldü. Ona ne sormuştu? Melek neden onu avlıyordu?

Omuz silkti, adamın sahte kayıtsızlığına inanmasını umuyordu. "Hiçbir fikrim yok. Belki de bu hafta Sahte Melekleri katletmek için ekstra teşvik vardır. Ve belki de beni nasıl bulduğunu açıklayabilirsin? Beni takip etmiyor olsan iyi edersin, yoksa -"

Görünüşe göre kışından çıkardığı Coach çantasını havaya kaldırdı, çünkü bir dakika önce elinde olmadığına yemin etti. "Çantanızı yanınıza almadığınızı gördüm, bu yüzden ulaşım için bir Harrowgate kullanmanız gerektiğini tahmin ettim. Size en yakın Harrowgate'i kontrol ettim.

daire." Siyah gözleri parlıyordu. "Bu aptalcaydı. Birazcık akli olan herkes sizi Harrowgate'te oyalamayı bilirdi."

Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Yani şimdi ben aptal mıyım?"

Çantayı çürük sandalyelerinden birinin üzerine attı. "Artık güvendesin."

Nedense bundan şüpheliydi. Kimsenin ona ulaşmak için Revenant'ı geçemeyeceğinden emindi. Ama biri onu kurtarmak için onu geçebilir miydi?

"Underworld General'a gitmiş olsaydım güvende olurum."

Revenant uzanarak ensesini ovdu ve gömleğinin sert karın kasları üzerinde yükselmesine neden oldu. "Hastaneye daha önce de girilmişti."

Haklıydı. Sayılır. Gömleğinin paçasıyla deri pantolonunun üst kısmı arasındaki et parçası dikkatini dağıtıyordu. Uygunsuz bir durumda onu azdırmayı Sahte Melek içgüdülerine bırakın.

"İlahi güçler tarafından değil," diye bağırdı, ona verdiği tepkiden rahatsız olmuştu. "Melekler içeri giremez."

"Reaver yapabilir."

Bir Işıyan olarak Reaver istisnaydı ama Reaver hastaneye nadiren geldiği için bu konuda endişelenmemişti. Ama artık Eradikatörler onun ne olduğunu bildiğine göre, Reaver'ın bunu öğrenmesi ve onunla yüzleşmek için hastaneye gelmesi ne kadar sürerdi?

Panik, kontrolünün sınırlarını yıprattı ve bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakınmaya başladı. Mantıklı değildi ama annesinin eğitimi ona her şeyi bulma ihtiyacı aşılamıştı.

Nereye giderse gitsin, özellikle de kendini kapana kısılmış ya da korkmuş hissediyorsa, çıkışlar.

"Hey." Revenant sesini yumuşattı ve ona doğru ilerledi.
"Söz veriyorum güvendesin."

"Melekten güvende olabilirim ama ya senden?" "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Elini onun etrafında kavradı
dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Seni yatağında istiyorum, bir mezarda değil."

Oh, Tanrım... evet.

Hayır! Hayır!

Yatağından bahsetmesi kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden olsa da ondan uzaklaştı. "Hiç sanmıyorum." Onu sadece olmadığı biri olduğunu düşündüğü için istiyordu.
Gerçeği öğrendiğinde ya da öğrenirse bin mil yakınında olmak istemiyordu. Vyrn'lerle ilişki kuran insanlar için ölüm cezasının makul olduğunu düşündüğünü zaten itiraf etmişti.
Gerçek vyrn hakkında ne düşünürdü? "Neden olmasın?" diye sordu. "O zamandan beri bir erkekle yatmadın.
Yuri."

Çenesi düştü. "Pardon?"

Sırıltısı hem eğlendirici hem de alaycı olmayı başarıyordu.
"Yuri. Eminim adını hatırlıyorsundur. Anlatılanlara bakılırsa, ondan oldukça hoşlanıyormuşsun."

Öfkeyle nefesi kesildi. Her şeyden önce, kibirli cerrahtan hoşlanmamıştı. O zamanlar, onun kendisi hakkındaki gerçeklerden şüphelenmeye başladığına inanmıştı, bu yüzden onunla yakınlaşmıştı. Dikenli dalları falan seviyormuş gibi davranmıştı.

İkincisi... "Beni kontrol mü ediyordun? Nasıl?

Hodri meydan! İhtiyaçlarımı karşılamak için kulüplere gittiğimi söylemiştim."

"Gerçekten mi?" Daha fazla eğlence. Daha fazla alay. "Hangileri?"

"Daha geçen hafta Thirst'te kışımı yırtarak parti yaptım." Aslında klinikten birkaç hemşireyle birlikte vampir kulübüne gitmesinin tek amacı Sahte Melek sürtüğünü oynamaktı ve epeyce flört etmişti ama eve yalnız dönmüştü. "Peki sen Yuri'yi nereden biliyorsun?"

"Ben becerikliyimdir, Blaspheme. İstediğim her şeyi bulabilirim. Sadece sormak daha kolay. O yüzden neden bana ne sakladığını söylemiyorsun?"

"Bir şey sakladığımdan neden bu kadar eminsin?"

Duvarda asılı duran devasa kılıca baktı; muhteşem, çift ağızlı kılıcı yaşlılıktan ve Revenant'ın inindeki dumanlı ışıktan körelmişti. Abanoz kabzası, keskin dişlerle süslü çapraz siperi, kafatası şeklindeki kabzasına doğru akıcı bir şekilde akıyordu. Bu şey Revenant'a çok yakışıyordu; güzel, hınzır... ve bir şekilde kararmış.

"Binlerce yıl boyunca benim işim Şeytan ya da Lucifer'in istenmeyen ya da düşman olarak gördüğü herkesi avlamaktı. Melezler, melekler, vyrmiler, hainler de buna dahildi." Parmağını kılıcın kenarında gezdirdi ve kısa bir an için onun kılıcı vyrm kalbine sapladığını hayal etti. "Aldatmacayı fark etmeyi öğrendim."

Kahretsin. Sadece... bok. Dehşete kapılmış gibi görünmemek için çabalayarak, neşeyle gülümsedi. "Peki bunu nasıl yapıyorsun?"

Kılıcın kenarından bir damla kan aktı ama ucuna ulaşmadan önce metal her damlayı emdi.

"Genellikle kokusunu alabiliyorum. Görürüm. Hissederim." Uzaklaştı

kılıcından sıyrıldı ve onu öyle yoğun siyah gözlerle çiviledi ki, istemeden bir adım geri attı. "Ama sen... sanki bir sırrı anlamam gerekiyor ama bir şey bunu engelliyor. Ne olduğunu bulacağım Küfürbaz, o yüzden neden şimdi söylemiyorsun?"

"Neden gidip kendini becermiyorsun?" "Seni becermeyi tercih ederim."

Kaba sözleri zihninde görüntülere dönüştü ve Sahte Melek arzularına lanet olsun, çünkü şimdi tek istediği görüntüleri ve kelimeleri eyleme dönüştürmektir. Terli, çıplak, zonklayan bir eyleme.

Ayrıca, onun kendisiyle yatmaya çalışmaktan vazgeçeceğini düşünürse kendini kandırmış olurdu ve konu onun sakladığına inandığı şeylere geldiğinde adamın kemikli bir zebani olduğu açıktı. Ondan uzak durmaya çalışmak işe yaramıyordu ve onun da öylece çekip gitmeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Önleyici ameliyatı seçmenin ve onu şüpheli bir tümör gibi hayatından çıkarmanın zamanı gelmişti. Ve her iyi doktor gibi, gerekirse kanatlarında kalan az miktardaki afrodizyak da dahil olmak üzere elindeki her yöntemi kullanacaktı.

"Tamam o zaman." Söyleyeceği şeyi beklerken ağzı gerçekten de sulandı. "Sana bir teklifim var."

Siyah bir kaşı havaya kalktı. "Dinliyorum."

Kalan tüm Sahte Melek büyüsünü toplayarak ona doğru yürüdü. Yavaşça. Baştan çıkarıcı bir şekilde. Onun farklı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ona taklit ettiği türle ne kadar özdeş olduğunu gösterecekti.

Çılgınca olan şey, tüm bunların çok doğal gelmesiydi. Çılgıncaydı, çünkü FA büyüünün etkisini yitirmesi, arzularını yoğunlaştırmaması gerekiyordu.

"Seks," dedi, sesini erkekleri mıknatıs gibi çeken boğuk, derin bir Sahte Melek tonuna alçaltarak. "Beni Underworld General'a götürürsen seni beceririm." Bakışları tehlikeli bir şekilde karardı. "Ama sadece bir kez. Beni sisteminden atmana yetecek kadar."

Erkeğin zaferi yüz ifadesini aydınlattı. "Anlaştık," diye gürledi. "Eminim bir kez yeterli olacaktır. Her zaman öyledir."

Bu sözleri duyduğuna sevinmesi gerekirdi. En iyi ihtimalle seks hiçbir zaman gerçek hayattan hoş bir sapma olmamıştı ve en kötü ihtimalle de Sahte Melek kişiliği için gerekli bir kılıf olmuştu. Ama nedense Revenant'ın bu rahat kabullenışı canını yakmıştı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu, tamamen mantıksızdı.

Yine de, onun sert bedenine adım attığında ve ereksiyonu karnına bastırduğunda, düşünebildiği tek şey, ona olan ilgisinin asla kendisiyle ilgili olmadığıydı.

Her zaman onun sikiyle ilgiliydi.

"Bir şey daha var," dedi.

Elleri kadının kalçalarına kapandı ve onları sahiplenici bir şekilde kavradı. "Bu da ne?"

Çok bilinçli bir şekilde adamın kollarını kavradı ve vücudundan uzaklaştırdı. "Ben sana söylemedikçe bana dokunmayacaksın. Ne ellerinle, ne ağzınla, ne de dişlerinle."

Tokat yemiş gibi görünüyordu. "Bir daha söyle?"

"Kurallar böyle. Seks sırasında bana dokunmayacaksın."

Seksten sonra beni UG'ye götür."

"Neden sana dokunamıyorum lan?" diye hırladı.

"Çünkü sana güvenmiyorum. Bana sözünü tutabileceğini göster. Kendini kontrol altında tutabildiğini göster."

Şakağındaki bir damar zonkladı. "Bu bir... kural mı?" "Evet."

Uzun bir süre orada öyle hareketsiz durdu ki, göğsünün inip kalkışını bile göremedi. Sonra başını eğdi, gece yarısı kadar siyah saçları vücuduna sarmak istediği seksi bir perde gibi öne doğru düştü.

"Eğer sana sahip olabilmemin tek yolu buysa, öyle olsun."

Ona boğucu bir Sahte Melek gülümsemesi atarak parmaklarını bel kemerinin altından geçirdi ve onu yatak odası olduğunu umduğu yere doğru çekti. Aksi takdirde, kontrolü ele alan tavrı yağmurdan ıslanmış bir kamp ateşi gibi sönecek ve aptal gibi görünecekti.

Ama aptal gibi görünmenin ölü olmaktan daha iyi olduğunu düşündü.

On beş

Revenant'ın vücudu yanıyordu.

Blaspheme'in onu yatak odasına götürmesine izin verirken, küçük Sahte Meleğinin taleplerini ne kadar kolay kabul ettirdiğine hayret etti. Her zaman cinsel karşılaşmaları kontrol eden, ne zaman, nerede ve nasıl olacağını söyleyen kişi o olmuştu. Bir dişi aşağı indiğinde, bunu o istediği için yapardı.

Ve şimdi bu muhteşem, gizemli Sahte Melek, kelimenin tam anlamıyla onu sikinden tutmuş dolaştırıyordu ve o da buna izin veriyordu.

Ama sonuçta o bir erkekti ve seks için hemen hemen her şeyi yapardı. Gerçekten, eğer daha fazla kadın erkekler üzerinde sahip oldukları gücü anlasaydı, tüm diyarları yönetirlerdi.

Yatak odasına girdiklerinde duvar apliklerindeki mumların yanmasını diledi.

"Zindan şıklığı," dedi Blaspheme, taş duvarlara sabitlenmiş prangalara bakarak. "Güzelmış. Biraz da klişe, sence de öyle değil mi?"

"Klişelerin var olmasının bir sebebi var." Ona doğru uzanmaya başladı, küfretti ve ellerini geri çekti. Kural kuraldı. Çileden çıkarıcı olsalar bile.

Yatağın ayak ucunda durdu ve ona döndü, eli hâlâ adamın bel kemerini kavıyordu. Tutuşunu değiştirirken parmaklarının uçları adamın ereksiyonunun başına değdi ve

Vücudu anında tepki verdi, kalp atışlarını, kan basıncını, nefes alışını hızlandırdı... Kahretsin, kız ona ilk kez gerçekten dokunduğunda felç geçirecekti.

"Kıyafetlerini çıkar," diye talep etti. "Onları benim için çıkarmayacak mısın?"

O kadar kadınsı ve seksi bir gülümseme ile onu onurlandırdı ki, cevabını beklemedi. Kıyafetlerinin gitmesini diledi ve puf diye gittiler.

Anında, alaycı oyunculuğu daha ateşli bir şeye dönüştü. Daha yoğun. Eğer tek gereken şeyin soyunmak olduğunu bilseydi, onunla ilk karşılaştığında bir Magic Mike çekerdi.

Gözleri onu içine çekti, bakışlarının indiği yerde kasları esnedi. Kaya gibi sertleşmiş sikine ulaştığında, tüm vücudu aynı sertlikteydi ve istediği her şey için hazırды.

"Sence bir Sahte Melek şimdi ne yapardı?" diye sordu.

Sahte Melek'in ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne önereceğini biliyordu. "Taşaklarımı yalardı."

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Soğukkanlı davranıyor olabilirdi ama kızın uyarılmışlığının narin kokusu yükselip adaminkini de yükseltti.

"Gerçekten mi?"

Bunu yapacağını sanmıyordu, bu yüzden dizlerinin üzerine çöküp o yumuşak, ipeksi dudaklarını kesesine bastırduğında boğuk bir inilti çıkardı. Aman Tanrım, yapıyordu, yalıyor, emiyor, kemiriyor ve -

"Kahretsin," diye nefes aldı kadın bir testisi içine çekerken

ağız ve etrafında mırıldandı. Başını avuçlamadan önce kendini yakaladı ve her an gelebilecek olan serbest bırakmayı yakalamak için ağızını yönlendirdi.

Ancak görev kritik duruma gelmeden önce ayağa kalktı, alaycı gülümsemesi onun ne kadar yaklaştığını bildiğini açıkça ortaya koydu.

Ve şimdi ne kadar ıstırap içindeydi.

Sahte Melekler kötüydü.

"Yatağa yat," diye emretti ve ne yapacağının söylenmesinden ne kadar nefret etse de, rekor bir sürede yatağa uzandı ve onun soyunmasını izlerken sırt üstü yattı.

Onunla bu konuda alay etmedi. Yaralarıyla ilgilenirken kullandığı aynı netlikle kıyafetlerini çıkarıp yatağın ayak ucunda düzgün bir yığın halinde bıraktı. Sonra orada durdu, hem çekingen hem de istekli görünüyordu ama bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Umurunda da değildi. Kız ayaklarının dibinde dururken, zarif, esnek vücudu lanet olası bir sanat eseriymiş umurunda değildi. Göğüsleri dolgun ve ağırdı, esmer meme uçları uyarılmışlıkla sivrilmişti. İnce beli, bir erkeğin onu sikinin üzerinde yukarı aşağı kaldırırken ellerini etrafında dolaştırması için yaratılmıştı.

Bacaklarının arası pürüzsüzdü, dolgun alt dudakları hafifçe ayrılmıştı, sadece parlayan pembe etini gösterecek kadar.

Lanet olsun, aleti acıyordu.

"Sahte Meleklerin... özel süslemeleriyle gurur duyduklarını sanırdım."

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, ben normal bir Sahte Melek değilim."

Yatağa tırmandı, şilte onun ağırlığıyla çöktü. "Ağda yapıyorum."

İnledi. "Sevdim."

Avuç içleri adamın bacaklarından kalçalarına doğru kayarken, gözleri açlıktan parlıyordu. "Bana dokunmak ister misin?" Boğuk sesi, az önce ustalıkla emdiği taşaklarına kadar titreşti.

"Siktir, evet."

Sırtışı düpedüz uğursuzdu. "Çok kötü."

Başını eğerek dudaklarını adamın sikinin başına değdirdi. Alet sarsılarak ağzına bir tokat attı. Ceza olarak, tepenin hemen altındaki hassas dikişi ısırıldı.

Acı ve zevk dolu havlaması duvardaki zincirleri şingirdattı.

"Vay, vay," diye mırıldandı. "Birileri bundan hoşlanıyor."

"Daha önce hiç kimseye böyle bir şey yapılmamıştı." Beş bin yıl boyunca hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Ve çok sert partnerleri olmuştu. "Tekrar yap."

"Daha iyi bir fikrim var."

Bundan daha iyisi mi?

Mümkün değil -

Oh, kahretsin, evet. Onu kucaklayarak öne doğru kaydı, o tatlı yarık giderek yüzüne yaklaşıyordu. Ağız sulanmaya ve dişleri nabız gibi atmaya başladı, hatta aleti bile sızmaya başlamıştı.

Bir kadınla bu şekilde yakınlaşmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştı. Sanki önümüzdeki on saniye içinde kendini onun dudaklarına bırakmazsa açlıktan ölecekmiş gibiydi.

Yatak başlığını kavrayıp kendini konumlandırırken

Ellerini iki yanında kavuşturmuş, kontrol için dua ediyordu. Kurallar... kuralları çiğneyemezdi. Ama lanet olsun, parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu. Onu açmak için. İçine girmek için.

"Sahte Meleklerin tadının elma gibi olması gerekir." Dudaklarını yalayan adam, kalçalarını eğip cinsel organını ağzıyla temas ettirirken başını kaldırıp onunla buluştu. Adam dilini dolgun kıvrımlarının arasından geçirirken kadın inledi. Kadının kaygan balı ağzını kırmızı elmanın keskin tadıyla doldurdu, beklediğinden daha hafifti, kadının kendi kadınsı baharatıyla karışmıştı ve her gün meyveye tercih ederdi.

Acı bileklerine vurdu ve yumruklarını o kadar sert sıktığını fark etti ki tırnakları avuçlarına batıyordu. Ellerin gevşemesini isteyerek diliyle onu deldi.

"Evet," diye nefes aldı. "İşte böyle."

Demek adamın dilini içine sokması hoşuna gidiyordu? Çok kötü. Ona işkence ediyordu, böylece o da aynısını yapacaktı.

O her zaman "ne ekersen onu biçersin"ciydi.

Başını daha iyi bir açıyla kaydırarak dilinin düz kısmını kızın vadisinde gezdirdi ve yukarı doğru vuruşun sonunda ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi. Karanlık bir şekilde lanetledi, vücudu o tekrar yaparken titriyordu. Ve tekrar. Dördüncü geçişte, kalçaları onun ritmine uymak için yuvarlanırken, şişmiş sinir düğümünün üzerinde oyalandı, daire çizdi.

Orgazmı yakındı, o kadar yakındı ki hava onun ihtiyacıyla doldu. Aleti ve taşakları zonkluyordu ve dokunmak yok emrinin kendisi için geçerli olmadığını umuyordu, çünkü kendini avuçladı ve sıktı, tutarak

rekorlar kitabına girecek bir doruk noktası olacağına şüphe yoktu.

"Boşalacağım... Rev... oh, Rev... evet." Haykırdı, vücudunu titreme üstüne titreme sararken gerildi.

Şimdi durumu tersine çevirmeli, onu sırt üstü yatırmalı ve içine dalmalıydı. Ya da altından sıyrılmalı, başını yastığa gömüp kalçalarını kaldırmalı ve her sert hamlede taşakları ıslak seksine çarparak arkadan içine girmeliydi.

Ama ona dokunamıyordu. Kadının zevk çığlıkları azalırken neredeyse hayal kırıklığıyla uluyordu. Bacakları titreyerek geri çekildi ve ağır bir şekilde adamın karnına gömüldü. Tanrım, ona bakarken çok güzeldi, saçları dağınıktı, yüzü kızarmış ve ince bir ter tabakasıyla parlıyordu, gözleri zevkten parlıyordu, şişmiş dudakları nefes nefese kalırken ayrılmıştı.

"Şimdi sana dokunmama izin ver," diye hırladı.

Öne doğru eğildi, saçları etraflarına bir perde gibi düşerken, ağzını onunkine değdirdi. "Hayır."

"Tatlım, sende acımasız bir çizgi var."

Gülümsedi ve vücudundan aşağı doğru yavaşça kaymaya başladı, ağzı ilerledikçe kızgın bir izi öpüyordu. Gözlerini kapatarak vücudunun onu okşamasına izin verdi, ten tene temas vücudunu aşırı duyarlı bir seks oyuncağına dönüştürdü ve acele edip binmesini diledi.

Kadın alçaldıkça, dolgun kıvrımlarının arasından kayan ereksiyonu kadının sıcaklığı içine çekti. Bu ani his onu sert bir şekilde sarstı ve içine girmeye çalışırken tüm vücudunu yataktan kaldırdı. Ama kadın bunların hiçbirine izin vermedi ve

Adam kalçalarını yukarı doğru kaldırdığında bile kadın geri çekilerek teması kesti.

"Küfür." Sesi hırçın ve muhtaç bir karışımdı. "Ateşle oynuyorsun."

"Güzel," dedi yaramaz bir göz kırpmayla. "Çünkü burası soğuk."

"Siktir." Başını yastığa yasladı, avuçlarını kalçalarına bastırarak kontrolün kendisinde olmasını istedi. Elleriyle belini çembere almamaya, onu sabit tutmaya ve acı verici sertlikteki sikiyle onu kazığa oturtmaya.

"Hmm." Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak, parmağıyla shaftındaki damarları izleyerek onu kızdırdı. "Bu bir davet miydi?"

"Evet," dedi. "Bir davet. Bir emir. Lanet olası bir yalvarış. Ne dersen de, sadece sik beni."

"Bana dişlerini göster."

Anında fangage. Eğer boşalmasını sağlarsa ona kahrolası karaciğerini gösterecekti. Uzanarak bir köpek dişinin ucuna dokundu.

"Vampir dişleri erojen bölgelerdir," diye mırıldandı. "Dişlerini yeterince uzun süre okşarsanız boşalabilirler bile."

"Yani?" Onun bir kan emiciye fang-jerking yapma fikri, gördüğü ilk vampiri katletme isteği uyandırdı. Bir parmak daha ilkinde katıldı ve Revenant kendini ilk FJ'sini alırken buldu.

"Peki... düşmüş melekler için de aynı şey geçerli mi?"

Sanki okşanan kendi ereksiyonuymuş gibi, taşaklarında orgazmın yükseldiğini hissetti.

"Görünüşe göre," diye nefesini tuttu, sikini tekrar kavradı ve

Acı, zevkin önüne geçene kadar sıkıyordu. Lanet olsun, sonunda boşaldığında, yangın hortumunu su tabancası gibi gösterecekti.

"İlginç."

"İlginç mi?" diye mırıldandı. "Ne ilginç o l u r d u biliyor musun? Eğer sana dokunmama izin verirsen."

"Peki neden?"

Kontrolünü kaybediyordu. Bunu kalbinin göğüs kafesine çarpmasından ve ellerinin kanayacak kadar sıkılmasından hissetti. Sesinin gırtlaktan gelen tonunda duydu. Isırılmış dilinden akan kanda tattı. Onunkine karışan uyarılmada kokladı.

"Çünkü seni o duvara yaslardım, ellerimle seninkileri sabitlerdim, böylece bunun nasıl bir his olduğunu anlardım ve sana öyle sert vururdum ki beni bir ay boyunca hissederdin. İkimiz de boşaldıktan sonra seni yere yatırır, bir düzine orgazmının tadına bakana kadar bitmeyecek bir altmış dokuz çekerdim. Sen daha kendine gelmeyi düşünmeden, seni bir erkeğin bir kadını becerebileceği her şekilde becerirdim. Ve durmayacaktım. Sen yalvarana kadar." Yumruklarını yatağa vurdu. "Kahretsin, Küfürbaz, içinde olmak istiyorum." Sert bir nefes çekti. "İzin ver... içine gireyim."

Gözleri parladı ve ilk kez Sahte Meleklerin erkekleri nasıl cezbettğini anladı. Baştan çıkararak değil, masumiyetle. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama zor nefes alıyordu, nazikçe titriyordu ama uyarılmışlığıyla onun şaftını kaplıyordu. İçindeki her erkek içgüdüğü onu almak ve bunu sert ve hızlı bir şekilde yapmak için çılgılık atıyordu ve sonra tekrar, yavaşça, iyice. Vücudunun her santimini ve her santimin nasıl tepki verdiğini öğrenmek istiyordu.

ona. Ona kendisini neyin delirttiğini öğretmek ve sonra da diğer tüm erkekleri hafızasından silmek istiyordu.

Peki ne düşünüyordu? Sahte Melek büyüğü iş başındaydı, çünkü tüm bu saçmalıkları ortaya atan kesinlikle kendi beyni değildi. Hiçbir zaman bir dişiyi sahiplenmek istememişti. Elbette, sayamayacağı kadar çok sıradan sevgilisi olmuştu. Ama bir sevgiliyi görmeyi dört gözle beklemeye başladığı an, ilişkiden ayrıldığı andı.

Daha bir ay önce Blaspheme ile bu durumda olsaydı, bu kadar aşık olacağından şüpheliydi. Hayır, şüphe etmiyordu. Biliyordu. Onun ahlakı ve iyiliğı onu DEET'in sivrisinekleri kovduğu gibi kovardı. Ama geri gelen anılarıyla birlikte yeni duygular, pişmanlıklar ve acılar da ortaya çıkmıştı ve Blaspheme bir şekilde bunları kullanarak onun seksten daha fazlasını istemesini sağlıyordu... oysa onun sadece seks istediğı açıktı.

Blaspheme'in nefesi alçalıp yükseliyor, göğüsleri onun dokunuşunu çağırırçasına yükselip alçalıyordu. Ona uzandı -

Hayır! Hayır!

Ellerini durdurmak için harcadığı güçle tüm vücudu sarsıldı. Lanet olsun, kontrolü sıfıra inmişti. Kadın bir kural koymuştu ve o da bu kuralı çiğnemek üzereydi. Daha fazla titredi, ama sonra sıcak, yumuşak eller sikini kavradı ve yukarı aşağı okşadı, ona itaat etmesi için masaj yapmak için birlikte çalıştılar.

"İşte böyle," diyordu yatıştırıcı bir sesle. "Aşırı adrenalin yüklemesini hafifletmenin en hızlı yolu sekstir."

Aşırı adrenalin yüklemesi mi? Belki de Sahte Melek yeteneğı

Böbreküstü bezlerini etkilemiş ve ortaklarını emirlere uyamaz hale getirmişti. Bu da olabilecek en iyi açıklamaydı ve hatasının suçunu ona yüklemekten mutluydu.

Şimdi daha iyi hissediyordu, ellerine doğru eğildi ve onu pompalarken yumruklarını becerdi.

"Acele et," diye hırladı. "Senin içinde olmam gerek." "İlk defa sana katılıyorum."

Yer değiştirerek adamın sikini kaldırdı ve kendini ucuna yerleştirdi. Sonra durakladı ve adam bu acı verici gecikme karşısında dişlerini sıktı.

"Bekle." Öpücükle şişmiş bir dudağını ısırды. "Koruma."
"Sahte Melekler sadece Sahte Meleklerle üreyebilir," dedi,

ve bunu bilmesi gerekmez mi?

"Evet, biliyorum. Ama sen bir çeşit süper düşmüş meleksin.

Ya -"

"Ben bir meleğim," diye belirtti. "Melekler Sheoul'da doğurgan değildir. İblislerin onları yakalayıp melez iğrençlikler üretmek için kullanmasını engelliyor."

"Senin bir melek olman nasıl mümkün olabilir ki?" Kaşlarını çatdı, şımarık ve tahrik edici tavrını kaybetmişti ve kahretsin, adamın sekse geri dönmesi gerekiyordu.

"Ben cennetten hiç düşmedim. Uzun hikâye. Sonra anlatırım." Şimdi konuşma zamanı olmadığını hatırlatırcasına yukarı doğru kalktı. Sikişme zamanıydı.

"İyi bir hikâye olmalı." Adamın sikini avucunun içinde okşadı ve açılışına yerleştirmeden önce birkaç kez iyice pompaladı.

Kız kendini aşağıya bırakırken nefesini tuttu, başı öne eğikti.

sırtını dönmüş, dudaklarını ayırmış, cinsel organı ereksiyonunu yavaş ve işkenceli adımlarla yutuyordu. Bu erotik manzara adamın inlemesine neden oldu, seksi sanki onu acele etmeye çağırıyormuş gibi kadının içinde sertçe tekmeliyordu.

"İşte bu. Kahretsin, işte bu," diye nefes aldı. "Çok ıslaksın."

Dudaklarından alçak, aç bir inilti koptu, onu kabzasına kadar aldı. Kalçalarını döndürdü ve neredeyse onun sıkı sıcaklığından kurtulana kadar yükseldi ve sonra tekrar oturdu, bu sefer daha hızlı, ama hala onun zevkleri için çok yavaş.

Kadının kontrol manyağı triplerini bırakmış olmasını umuyordu, çünkü sıra kendisindeydi.

Bir sonraki hamlesinde topuklarını şilteye gömdü ve kalçalarını kıvrarak kadının dizlerini yataktan kaldırdı ve onu öne doğru düşmeye zorladı. Avuç içleri vücudunu adamın göğsüne yaslamak için dışarı fırladığında, adam kalçalarını yuvarlayarak kadının derinliklerine girdi.

Hız arttıkça, nefes alış verişler çılgınca bir hal aldıkça ve tokatlaşan bedenlerin sesi onları bir coşku girdabına sürükledikçe, kadının zevk dolu nefesi de onunkine katıldı. Kızın uyarılmanın etkisiyle kızarmış ve ağırlaşmış olan göğüsleri ona binerken zıplıyordu ve bir tanesini avuçlayıp meme ucunu parmaklarının arasına aldığı anda neredeyse çözülecekti.

"Bana kanatlarını göster, Küfürbaz," diye mırıldandı nefes nefese. "Hepinizi görmek istiyorum."

Kadının gözlerinde bir telaş titreşimi gördüğünü sandı ama bir kalp atışı sonra, narin kanatlar kadının sırtından havaya doğru uzandı. Gerçek melek ya da düşmüş melek kanatlarının aksine, ne derimsi ne de tüylerle kaplıydı,

bunun yerine bir gelinin duvağı gibi parıltılı ve yarı saydamdı

sim serpilmiş.

Aslında o kadar şeffaflardı ki, sonunda onları düzgünce arkasına katlayıp tamamen kaybolmalarına izin verene kadar titreşip duruyor gibiydiler.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Onun bakışlarını karşıladı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Yüz ifadesindeki yoğunluk, gözlerindeki ve dudaklarındaki boğucu ifade... Kahretsin, onun içine dökölmeye, o seksi ağzından adını inletmeye hazırđı.

"Sen de öylesin." Zevkle eğildi, vücudunun zarif kıvrımları Sahte Melek mükemmelliğinin özeti gibiydi. "Sen bir piçsin, Revenant, ama güzel bir piç."

Daha önce hiç kimse ona böylesine değerli bir iltifatta bulunmamıştı ve birkaç kekeme kalp atışı boyunca donup kaldı, onun sözlerini hafızasına işledi.

Kalçalarını döndürerek iç kaslarını sıktı ve onu o kadar derine aldı ki, kalbinin atışını sikinin ucunda hissettiğine yemin etti. Yaptığı her erotik hareketle bacaklarının arasındaki sıcak etle buluşan kesesi, yaklaşan serbest bırakma ile gerildi.

Onun işkencesinin yoğunluğu göz önüne alındığında, düşündüğünden daha uzun süre dayandı, ama doruğa ulaştığında, varoluşun başka bir lanet olası düzlemine çarpacağını tahmin edemezdi.

Taşakları zonkladıkça tüm vücudu kasılıyor, o kadar yoğun bir zevkle sarsılıyordu ki, enfes bir acı içinde sadece kükreyebiliyordu. Uzaktan Blaspheme'in yumuşak çığlıklarını duydu, onun dalgalanan dalgalar halinde etrafını sardığını hissetti. Bir başka orgazm birincisinin arkasından geldi ve

stratosferde tekrar patladı.

Vay canına.

Dünya tekrar odak noktasına geldiğinde hareket edemedi. Kendini bedensiz hissediyordu, sadece orada yatabiliyordu, başı dönüyordu, kemiksizdi, Blas'ın sıcak ağırlığı bütün gece memnuniyetle taşıyabileceği bir şeydi.

Onun üzerine uzanmış, ağır ağır nefes alıyordu, terli teni onunkine yapışmıştı. Yaptıkları anlaşmanın kendi payına düşen kısmının henüz bitip bitmediğini merak etti, böylece sonunda ellerini omuzlarına dökülen ipeksi saçlarında gezdirebilecekti. Ama sonra kollarını zaten kaldıramayacağına karar verdi, bu yüzden dokunmama meselesi önemsizdi.

"Hareket edemiyorum," diye mırıldandı Blaspheme, nefesi boğazında fısıldayarak.

Hareket mi? Revenant konuşamadı bile. Anlaşmış gibi görüldüğünü umduğu bir homurtu çıkardı ve dudaklarının teninde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Hâlâ birbirlerine bağlıken bu küçük yakınlık, gizli, memnun bir gülümseme onu sıcak bir kucak gibi sardı.

Bu his alışılmadık olduğu kadar yoğunlu da. Kadınları ve seksi severdi ve her ikisini de çok yaşamıştı. Ama ilk kez böyle hissediyordu, sanki doyamıyormuş gibi. Sadece sekse değil, bir dişiye. Blaspheme'e.

Sonsuza kadar böyle yatabilirdi. Belki Dünya dönmeyi bırakır, diyarlar savaşmayı bırakır ve herkes onu ve Küfür'ü rahat bıraktı. Revenant hiçbir zaman hayal kuran biri olmamıştı... Sahip olabileceği tüm hayaller yıllar önce Megiddo tepesinde, Reaver kardeş olup olmadıklarını açıkça belirttiğinde yok edilmişti,

Onlar aileden değildi ve Rev de cennete ait değildi.

Ama işte buradaydı, rüya görüyordu. Hayatının şu anda olabileceği en kötü yerde olduğunu, hem Cennet'in hem de Cehennem'in onunla uğraştığını düşünürsek bu delilikti. İyi ve kötü arasındaki savaşlar söz konusu olduğunda her iki taraf da affedici olarak bilinmiyordu, bu da ne yaparsa yapsın birilerinin kafasına cehennemden bir sürü yağdıracağı anlamına geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla, eğer kızdırdığı kişi Şeytan ise.

Yani evet, yatağa uzanıp herhangi bir şekilde mutlu olduğu bir geleceği hayal etmek aptalcaydı.

Ama Blaspheme memnun bir şekilde içini çekerken, tam da şu anda mutlu olduğunu fark etti. Bunu kucaklayacaktı. Tadını çıkaracaktı.

Çünkü bir şey ona bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

On altı

Revenant, Blaspheme'in parmaklarının göğüs kafesine dokunmasıyla uyandı. Uyuyakalmış mıydı? Cidden mi? Seksten sonra hiç uyumazdı.

Gözlerini açıp duvardaki saate baktı ve evet, birkaç saat kaybetmişti. Başını yana eğdi, Blaspheme'i karşısında görünce gülümsedi, sırtüstü yatarken vücudu ona yaslanmıştı, eli göğsünde aşağı yukarı geziniyordu.

"Merhaba." Kız onun gülümsemesine kendi utangaç gülümsemesiyle karşılık verdi. "Merhaba." Sesi cehenneme dönmüştü, ama iyi bir postkoital yol.

"Peki," dedi hiç vakit kaybetmeden, "nasıl oluyor da sen ve Reaver kardeş oluyorsunuz? Ve Reaver neden bundan daha önce hiç bahsetmedi?"

Rev inleyerek ön kolunu gözlerinin üzerine attı. "Konuşmadan önce kahve içmeye karşı mısın?"

"Hayır, bulamadım. Ama sen uyurken mutfağını karıştırdım ve hiç bulamadım." Onu kaburgalarından bıçakladı. "Ee? Dökül bakalım."

Gerçek hayata dönmekten kaçamayacağını düşünen Revenant kolunu başının arkasına sıkıştırdı ve gözlerini tavana dikti. "Reaver bir kardeşi olduğundan bahsetmedi çünkü birkaç hafta öncesine kadar bunu bilmiyordu. Ben de bilmiyordum."

"Bu nasıl olabilir?"

"Hafızalarımız silindi. İki kez."

Doğrulup yatağın ayakucundan bir battaniye kaptı ve üzerini örttü. Çok kötü oldu. Bütün gün onun kaymak gibi göğüslerine bakabilirdi. "Ben kayboldum."

O da kaybolmuştu. "Evet, ben de hâlâ binlerce yıllık anıları çözmeye çalışıyorum." Ona ne kadarını anlatacağını düşünürken uzanıp ipeksi saçlarından bir tutamı parmakladı. Kimseye güvenmiyordu ama yalancı ve baştan çıkarıcı tavırlarıyla Sahte Melekler daha da az güvenilirildi. Ve Blaspheme, daha önce karşılaştığı hiçbir Sahte Meleğe benzemese de, şüphesiz ondan bir şeyler saklıyordu. Dün gece dairesinde onun etrafında bir tür buruşuk aura gördüğünde sarhoş olabilirdi ama şimdi tamamen ayıktı ve hâlâ onda doğru olmayan bir şeyler olduğunu hissediyordu.

B u n u n l a birlikte, kızın nasıl olup da ona karşı söylediği her şey.

"Annemiz bir savaş meleğiydi," dedi sonunda. "Potansiyel bir Işıldayan'a hamileydi ve bir melek tarafından Şeytan'ın güçlerine ihanet edildi. Babamız savaşta öldürüldü ve annemiz Sheoul'a götürüldü. İkiz doğurdu. Cennet bebeklerden birini almak için bir anlaşma yaptı ve Sheoul da diğerini alacaktı."

"Oh, vay canına," diye fısıldadı. "Demek bu şekilde melek oluyorsun, düşmüş melek değil. Cennet Reaver'ı aldı, değil mi?"

"Evet. Geride bırakıldım, bir zindanda ona onluk bir hücrede büyüdüm." Anılar ona darbe gibi geldi, ama onları çabucak engelledi ve hikayenin bu dağınık kısmından uzaklaştı. "Yıllar sonra, gerçeği öğrendikten sonra Reaver'a gittim ve işler pek iyi gitmedi. Daha yeni keşfetmişti ki

Sevdiği kadın ona ihanet etmişti ve dört yetişkin çocuğu vardı. O kızgındı, ben kızgındım... ikimizin arasında bir sürü yıkıma neden olduk diyelim."

"Bir sürü ne demek?"

"İnsanların zihninde tarihi yeniden yazmak için binlerce melek gerektiren türden."

Yutkundu. "Bunu yapabiliyorlar mı?" "Görünüşe göre birkaç kez yapmışlar." "Lanet olsun," diye nefes aldı.

"Evet." Elini yüzünde gezdirdi. "Bu yüzden hafızamı kaybettim. Şeytan bana düşmüş bir melek olduğumu ve Cennet'te geçirdiğim zamanı hatırlamadığımı, çünkü bazen düşmüş meleklerin lütuftan düştüklerinde hafızalarını kaybettiklerini söyledi. Buna inandım. Bana melek dostlarıma suikast düzenlediğim için Cennet'ten kovulduğumu söylediğinde de inandım." Homurdandı. "Şeytani çizgiyi bir şampiyon gibi takip ettim. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var. Senin?"

Başını iki yana salladı.

"Emin misin?" Yataktan fırladı ve çıplak bir halde köşedeki portatif bara doğru yürüdü. "Daha önce ayyaş olmayan bir Sahte Melek'le tanıştığımı sanmıyorum."

"Daha sonra çalışmak zorundayım. Eidolon nedense personelinin sarhoş gelmesini hoş karşılamıyor."

Kendisine Sheoul'un en iyi absentinden bir kadeh doldurdu, eski usulle, cinlerin cesetlerinde yetişen pelin otuyla yapılmıştı. "Ah, işte bu doğru. Sen ahlaklı bir Sahte Meleksin."

"Evet. Etik." Baş ağrısını savuşturmak istercesine şakaklarını ovuşturdu. "Peki, ne kadar süre etrafta dolaşıp

düşmüş bir melek miydin? Ayrıca," diye homurdandı, "üzerine bir şeyler giymelisin. Çıplakken toplum için bir tehdit oluşturuyorsun."

Egosu okşanmaya bayılıyordu. Şu anda kesinlikle giyinmiyordu. "Beş bin yıl boyunca düşmüş olduğuma inandım, aşağı yukarı bir ya da on yüzyıl." Neon yeşili likörünü yudumladı ve boğazında bıraktığı yakıcı etkinin tadını çıkardı. "Sonra, otuz yıldan biraz fazla bir süre önce, Reaver yine kötü bir şey yaptı. Büyük bir kuralı çiğnedi ve cezalandırıldı. Nasıl olduğunu tahmin etmek ister misiniz?"

"Ah... hafıza kaybı mı?"

"Evet. Şey, o ve kanatlarını kaybetti. Hastanenizde çalışmaya başladı. Ve işte asıl mesele. Biz doğduğumuzda Cennet'in Sheoul ile yaptığı anlaşmaya göre birimize yapılan her şey diğerimize de yapılmalıymış. Bu yüzden hafızam silindi. Yine."

Boğazındaki alkol sızısı acıya dönüştü. Kuralları çiğnemek kaosa, acıya ve her türlü pislığe yol açardı ve Reaver'ın kuralları umursamazca hiçe sayması da tam olarak bunu yapmıştı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Yani beş bin yıllık anılarını bir anda mı kaybettin?"

Başını salladı. "Reaver en azından cezalandırıldığını biliyordu. Ya ben? Bir an... ah... düşmüş melek işleri yapıyordum, sonra da neden Sheoul'un Horun bölgesinde, kanlar içinde ve bir vrym'in cesedinin üzerinde durduğumu merak ediyordum."

Blaspheme'in yanaklarının rengi soldu. Hortlak'ın işlediği cinayetler karşısında hekimi dehşete düşmüş olmalıydı.

Bir içki daha doldurdu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, vrym ve diğer istenmeyenleri avlamak benim işimdi. Şeytan'ın küçük suikastçı yardımcısıydım. O zamanlar bunu bilmiyordum. Sadece şimdi hatırlıyorum."

Yok etmeye kararlı bir baş belasıydı ve bununla gurur duyuyordu. Şimdi, damarlarında Şeytan'ın kanının dolaştığını, bedenini ve ruhunu Drano gibi çürüttüğünü bildiğinden, anılar kafasını karıştırıyordu. O kötüydü - nasıl kötü olmasındı ki? Ama aynı zamanda annesinin onu sevdiği bir melekti.

Parmakları shot bardağının etrafında öyle bir kıvrıldı ki eli titredi. Kahretsin, kaybolmuştu.

"İkinci hafıza silme işleminden sonra bir yıl boyunca etrafta dolaştım, Sheoul'da geçimimi sağladım, kendimi kiralık bir el haline getirdim. Sonra Şeytan'ın yordakçıları benim için geldi. Bana vrym'in onu öldürmeden önce hafızamı silmiş olması gerektiğini ve binlerce yıldır düşmüş bir melek olduğumu söyledi, falan filan."

Blaspheme'in cildi hâlâ solgundu ama renginin bir kısmı geri gelmeye başlamıştı. Bu iyi bir şey. Onu üzgün görmekten hoşlanmıyordu.

"Ve sonra hafızan birkaç hafta önce geri mi geldi?" diye sordu. "Bu nasıl oldu?"

"Yine Reaver. Bir düzen mi seziyorsun?" Revenant'ın içinde kardeşini bulup yeni bir kavga başlatma isteği uyandı. "Harvester'ı Sheoul'dan kurtardı ve diyarları falan kurtardı. Yaptıklarından dolayı Radiant'a yükseltildi ve hafızası geri verildi. Ve birimize yapılan her şey diğerimize de yapılmak zorunda olduğu için -"

"Sen bir Gölge Melek'e dönüştürüldün."

"Tamamdır." İsteksizce kadehini kaldırdı. "Kahraman ikiz kardeşime ve onun parlak halesine."

"Ama sen neden bir Işıldayan olmayasın ki? Yani, sen bir meleksin, değil mi?"

İçki bu sefer daha yumuşak içildi. "Çünkü herhangi bir zamanda sadece bir tane olabilir. Denge için bir Gölge Melek olmalı ve ben bebekken Şeytan'ın kanıyla beslenirken Reaver kahraman piyangosunu kazandı. Bu beni bozdu, bana düşmüş bir meleğin tüm niteliklerini ve yeteneklerini verdi." Bir dişini diliyle ısırdı. "Bunlar da dahil."

"Demek içindeki melek maskelenmiş," diye düşündü Blaspheme. "İlginç." Yataktan çıktı ve giyinmeye başladı. Ne utanç verici. "Annenin hamileyken hapsedildiğini söylemiştin. Sen doğduktan sonra ona ne oldu?"

Bu soruyu beklemesi gerekirdi ama yine de kalbine saplandı. "Birkaç on yıllık işkenceden sonra öldü."

"Özür dilerim," dedi sütyenini bağlarken. "Onu hiç tanıyor muydunuz?"

"Evet." Karnındaki alkol ekşimişti ve şimdi tek istediği kusmaktı. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Zaten gitmem gerekiyordu." Pantolonunu çekti. "Bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?"

Evet, hatırladı. Ve bunu yaptığı için kendi kendini tekmeliyordu. Onu bırakmaya hazır değildi. Olmalıydı; geçmişte bir kadının gitmesine izin vermekte hiç sorun yaşamamıştı. Ama birdenbire ondan ayrılma düşüncesi içini sızlattı.

Lanet olası Sahte Melek büyüü.

Tabii ki. Umarım onun görüş alanından çıktığında etkisi geçerdi. Ama ya geçmezse? Ya onu kasıtlı olarak büyölüyorsa? Bu, Sahte Meleklerin besin bulma yöntemlerinden biriydi. Büyülemek için feromonlarını ve baştan çıkarıcı becerilerini, baştan çıkarmak için afrodisyak tozlarını kullanır, sonra da bağlarını koparır ve neden oldukları duygusal ıstırapla karınlarını doyururlardı. Erkeğin kalbi ne kadar kırılırsa, ondan o kadar çok enerji alıyordu. Eğer şanslıysa ve erkek ölürse, kadın ziyafet çekiyordu.

Bu Revenant'a olmayacaktı. O Bundan daha güçlü. Eğer Blaspheme onunla oynayabileceğini düşündüyse, acımasızca hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kot pantolon ve siyah bir Mahşerin Dört Küçük Midillisi tişörtü giyerek bir anda giyindi ve sonra onu daha da kendine çekmek için bir tür flört oyunu yapıp yapmayacağını merak ederek onun giyinmeyi bitirmesini izledi. Elbette, ayakkabılarını giyerken ona alaycı bir gülümseme attı.

"Bu eğlenceliydi." Çantasını omzuna atıp kasıla kasıla ona doğru yürüdü ve parmağını göğsünde gezdirerek bel bandında durdu. "İlginç bir tişört seçimi."

"Atlıların aygırlarını rahatsız ediyor."

"İçimde tehlikeli şeyleri sopalarla dürtmeyi sevdiğine dair bir his var, değil mi?"

"Eğer sopa yeterince keskinse, hiçbir şey tehlikeli değildir."

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Çünkü seni daha az tehlikeli yapacak kadar keskin bir sopa bulabileceğimi sanmıyorum."

"Ben senin için bir tehlike değilim, Küfürbaz." Parmaklarını kadının boğazına götürerek şah damarının hemen üzerindeki ipeksi deriyi okşadı. "Eğer bana karşı dürüst olduysan değilim."

Bir anda tavrı değişti, yoğunlaştı, sanki bölünmüş bir kişiliği varmış ve diğeri oynamak için ortaya çıkmış gibiydi. Rahat, işveli doktor gitmiş, yerine dudakları büzülmüş, gözleri yarı kapalı bir baştan çıkarıcı gelmişti. Narin kanatları bir açılıp bir kapanıyordu ve duvar apliklerinin dumanlı ışığında havada uçuşan parıltılı parçacıkları görebiliyordu.

Afrodizyak tozu. Onu bununla büyülemeye çalışıyordu. Ve tamam, aniden biraz aşk dolu hissetti, ama bu, onun üzerinde Sahte Melek hilesini bu kadar bariz bir şekilde kullanmış olmasının içinde yarattığı hayal kırıklığını gölgelemedi. Gerçekten de ona delicesine aşık olacağını ve sonra da onu öylece bırakıp gittiğinde üzüntüden küçük bir su birikintisine yığılacağını mı düşünmüştü?

"Ben neysem oyum," dedi alçak, dumanlı bir sesle ve beynini kükreyen bir ateşin önünde onunla birlikte olma fantezileriyle doldurdu. Bir kamp ateşi, bir orman ateşi, Acı Çukurları'ndaki lanet olası bir ateş, umurunda değildi. "Dikkatimi dağıttığın için teşekkür ederim. Şimdi kliniğe dönmem gerekiyor."

Kolunu bırakarak onun elini yakaladı. Onun kendisiyle daha fazla uğraşmasına izin vermeyecekti. "Bir dahaki sefere daha da iyi olacağını söyleyebilirim ama bir dahaki sefer olmayacak."

"O zaman anlaştık."

Kadının neyin peşinde olduğunu bildiğine göre, elde edilmesi zor bakış açısı artık işe yaramayacaktı. Öfke kabardı, ama o

Artık üstünlüğü ele geçirdiğini ve bir kez ele geçirdi mi bir daha bırakmayacağını düşünerek bastırdı.

Hâlâ onu kavrarken, Underworld General'ın otoparkına doğru gitti.

"Şey," dedi sertçe, saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Sanırım buraya kadarmış. Seni tanımak güzeldi, Revenant."

"Hayır," dedi, "bu o değil. Sana hâlâ Gethel için ihtiyacım var." Cennet ona bir teklifte bulunduğuna göre Lucifer her zamankinden daha fazla ölmek istiyordu. Ölümü Rev'in Sheoul'daki statüsünü kaybetmeyeceği anlamına gelecekti ama aynı zamanda Cennet'e kabul edilmesini de sağlayabilirdi. Her iki durumda da kaderini seçme gücüne sahip olacaktı. Herkes kazanır.

Tabii ki bu, Blaspheme ve doktor arkadaşlarının Lucifer'den kurtulmanın bir yolunu buldukları varsayımına dayanıyordu. Öyle olmalılar. Eidolon'un ailesi Reaver ve Atlılar'la birbirine çok bağlıydı ve Gethel'i ve onunla birlikte Şeytan'ın veledini yok etmeyi planlamamalarına imkân yoktu.

Acil servise açılan sürgülü cam kapıya doğru ilerledi. "Sana onu buraya getirmeni söylemiştim."

"Bunu yapamam."

"O zaman sana başka bir doktor bulurum," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Kabul edilemez."

Arkasını döndü ve sesine ani bir ürperti karıştı. "Evet, olay şu. Benim bile kavrayamadığım güçlere ve etkiye sahip bir Gölge Melek olabilirsin. Ama burada, bu tıbbi tesiste, kanunları ben koyarım. O yüzden olay çıkarmadan yollarımızı ayıralım, olur mu?"

Revenant hayal kırıklığını bastırdı. İstedğini elde etmeye alışkındı ama bu durumda geri çekilecekti. Şimdilik. Ama geri dönecekti ve başka bir doktorla yetinmeyecekti.

Hayır, düşünmek istediği kadar Küfür'le işi bitmemişti.

Şu andan itibaren Revenant/Blaspheme şovunu o yönetecek ve ortaya çıkan her türlü olay örgüsü sadece ve sadece onun tarafından düzenlenecekti.

Blaspheme, UG'nin acil servisine girdiğinde o kadar çok titriyordu ki kafatasının içindeki beyin sarsıntısından dolayı başı ağrıyordu.

Revenant ile seks yapmıştı. İyi seks. Gerçekten iyi seks.

Ve adam ona elini bile sürmemişti.

Eidolon'un ofisine giden koridorda ilerlerken, vücudu anılar yüzünden sıcaktan kızarmıştı.

Sonra da Revenant'ın, tutkularının ardından yatarlarken ona anlattığı hikâyeyi hatırlayınca soğuktan kızardı. O cehennemde doğup büyümüş, olmadığı bir şeye dönüşmeye zorlanmış bir melekti.

Tanıdık geldi.

Onunla ilişki kurabilmesinden nefret ediyordu, özellikle de vyrmleri ezilmesi gereken sineklerden başka bir şey değilmiş gibi öldürdüğünü itiraf ettiğinden beri. Eğer onun hakkındaki gerçeği öğrenirse, onu da bu kadar umursamazca yok eder miydi?

Onun için bir tehlike olmadığını söylediğinde onu korkutmuştu... ona karşı dürüst olduğu sürece. Peki o ne yapmıştı? Baştan çıkarıcı güçlerini onun üzerinde kullanmaya çalıştı,

afrodizyak ve her şey, onun dikkatini dağıtma umuduyla. Onu öldürmemesi için ona karşı bir şeyler hissetmesini sağlamak.

Belli ki işe yaramamıştı, çünkü onlar için bir dahaki seferin olmayacağını söylemişti.

Buna sevinmesi gerekirdi ama nedense onun reddi canını yakmıştı. Tanrım, tam bir aptaldı. Onun hayatından çıkmasını istiyordu ve yine de kabul ettiğinde üzüldü.

Nasıl olur da onun için bu kadar tehlikeli olabilir ama aynı zamanda ona kendini güvende hissettirebilirdi? Çünkü onunla kendini güvende hissetmişti. Onu bir melek suikastçının elinden kurtarmış, sonra da sadece ölmek isteyen birinin ona ulaşmaya çalışacağı bir yere götürmüştü.

Bir de ilişkilerinin basit kimyası vardı. Ondan düpedüz etkilenmişti. Gücü ve karanlığı onu kendine çekiyordu ama tüm bunların altında, savunma mekanizmalarının kibirli duvarının arkasında, çok uzun zamandır kimsenin sevmediği bir erkek vardı.

İçindeki doktor onu iyileştirmek istiyordu. İçindeki Sahte Melek onu baştan çıkarmak istedi. İçindeki dişi onu rahatlatmak istedi.

İçindeki vırm kaçmak istedi.

Koşmak yerine hastane koridorlarında sakince yürüdü ve Gem'i arayarak annesinin durumunun stabil olduğunu, ancak personelin tepesini attırdığını söyledi. Bir şeyler fırlatmak yeterince kötüydü ama Deva bir hemşireyi de ısırmaya çalışmış ve Haven büyüğü devreye girdiğinde Gargantua büyüklüğünde bir baş ağrısı kazanmıştı.

"Üzgünüm Gem," diye iç geçirdi Blas. "Onunla konuşacağım."

Harika. İhtiyacı olan son şey buydu.

Bugün başka ne ters gidebilir diye merak eden Blas, E'nin ofisi görüldüğünde telefonu kapattı ve onu içeride, masanın üzerinde yarısı yenmiş bir jambonlu sandviç ve önünde bir fincan meyve ile buldu. Karnı guruldadı ve bu sabah kahvesiyle birlikte yediği yarım kepekli çörekten beri hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

"Küfür," dedi, elindeki kâğıt yığınının başını kaldırarak. "Erkencisin."

"Güne erken başlayayım diye düşündüm." Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim?" Başını sallayınca oturdu ve hemen işe koyuldu. "Revenant'ın Reaver'ın kardeşi olduğunu biliyor muydun?"

Bir kara kaşını kaldırdı. "Evet."

Evet. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Ortaya çıkmadı."

"Gerçekten mi? Ve sanırım onun bir Gölge Melek olduğu gerçeği de aklınızdan çıkmıştır?"

Eidolon sandalyesinde arkasına yaslandı, kömür karası gözleri düz ve soğuktu. "Şu anda büyük bir baskı altında olduğunu anlıyorum ama dikkatli ol Küfürbaz."

Patronuyla ağız dalaşına girdiğini fark edince içten içe ürperdi. Sadece bu da değil, Eidolon'un adaletsiz olduğunu hiç bilmiyordu. Yine de bu onun hayatıydı ve başı beladaydı. Eğer birkaç kişinin tüylerini diken diken etmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Muhtemelen onunkini karıştırmamalı.

"Özür dilerim Eidolon. Ben sadece... Şu anda kötü bir yerdeyim." Gözlerini kapattı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Sipariş. Onları tekrar açtığında yüz ifadesi yumuşamıştı. "Bugün yeni dairemde saldırıya uğradım."

Sandalyesinde doğruldu. "Ne tarafından?"

İtiraf etmenin zamanının çoktan geldiğini bilmesine rağmen tereddüt etti. "Bir melek tarafından."

"Nasıl kaçtın?"

"Revenant beni kurtardı." İntikamcı bir melek gibiydi, karanlık ve dehşet vericiydi ama yine de hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

"Neden oradaydı?"

Başını iki yana salladı. "Uzun hikâye. Sonra Reaver ortaya çıktı ve dövüştüler... tam bir felaketti."

Eidolon yemin etti. "Evine geri dönemezsin."

"Biliyorum." Kucağına baktı ve Coach çantasının altın tokasıyla oynadı. O hiç kıpırdamazdı. "Bir otel odası tutabilirim, belki birkaç günde bir taşınırım -"

"Burada kalacaksınız. Nöbetçi odalar bunun için var." Cep telefonuna uzandı. "İhtiyacınız olan her şeyi dairenizden aldıracağım."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi, hayırsever bir vaka olmaktan nefret ederek.

"Senin ve annenin peşinde melekler var," diye belirtti, sanki farkında değilmiş gibi. "Şimdi gereksiz riskler almanın zamanı değil. Bu da Revenant ve Reaver'dan da uzak durmanız gerektiği anlamına geliyor. Ne yazık ki, güç yükseltmeleri sayesinde ikisi de hastaneye girebiliyor."

Belli ki kendi düşünceleri de bu yola girmişti ama Eidolon'un kiler neden girsin ki? Tabii onun hakkındaki gerçeği bilmiyorsa. Aptal rolü oynadı, önce suları test etmek istedi.

her şeyi ortaya koydu. "Sizce Revenant ve Reaver neden benim peşimde olsun?"

Karanlık bakışları onu yere sabitledi. Sert. "Bence oyun oynamayı bırakmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Basılmıştı, tek yapabildiği hırıltılı bir "Evet" demekti.

"Güzel. Şimdi sana bazı sorular soracağım ve doğru cevaplar istiyorum." Kızın başını sallaması üzerine devam etti. "Deva senin üvey annen değil, değil mi? O senin öz annen."

Kalbi göğsünde öyle bir çarptı ki, morarmış olabileceğini düşündü. "Evet," diye fısıldadı.

"Ama sen Emim değilsin, değil mi? Baban düşmemiştir. O bir melekti."

Bu sefer cevap verecek kadar tükürüğü yoktu, o yüzden sadece başını salladı.

"Sahte Melek büyüünüzün başarısız olmasına ne kadar zaman var?"

"Nasıl..." Boğazını temizledi. "Nereden biliyorsun?"

"Birkaç yıl önce Yuri'nin seanslarınızdan birinde biraz ileri gittiğini hatırlıyor musunuz?"

Nasıl unutabilirdi ki? Tam bir sadist olan Yuri, cinsel işkenceye bayılıyordu ve görünüşe göre "güvenli kelimelerin" ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Evet."

"Seni iyileştirmeyi teklif ettim ama sen reddettin."

"Reddettim çünkü iyileştirme güçlerinizi üzerimde kullansaydınız, Sahte Melek olmadığımı anlardınız."

"Bir şeyler sakladığından şüpheleniyordum ama ne olduğunu b i l m i y o r d u m . Sonra, birkaç ay önce, bana yardım ettin."

Ameliyat. İcini boşalttığım Slogthu iblisi, hatırladın mı? Ben ona bir güç dalgası gönderirken sen kalbine masaj yapıyordun. O anda içinde bir melek hissettim. Safkan melekler hastaneye giremediği için, bu senin melez olduğun anlamına geliyordu. Ama Sahte Melekler diğer türlerle üreyemez, bu yüzden iki ile ikiyi bir araya getirdim."

Midesinin bulandığını hissetti. Daha da kötüsü, bunun kendisinden ve annesinden daha önemli olduğunu şimdi anlamış olmasıydı. Eidolon'un onun durumuyla ilgili bilgisi onu ölüme götürebilirdi.

"Başka melek görülmüş mü?"

Başını eğdi. "Bane bu sabah otoparkta biriyle karşılaştı. Kırık çenesini daha yeni iyileştirdim."

Ah, tanrılar. "Çok üzgünüm Eidolon. Hastanenizi ve kliniğinizi riske attım," dedi. "Masamı toplayabildiğim anda gideceğim -"

"Ne haliniz varsa görün. Sana ihtiyacımız var."

"Ama varlığım sorun yaratıyor ve daha da kötüleşecek."

Güldü. "Sanki yıllardır burada çalışmıyormuşsun gibi. Burası neredeyse beladan besleniyor. Yoksa kardeşlerimle hiç tanışmadın mı? Ve eşimle. Ve kayınvalidemle. Devam edebilirim." Sandviçi bir kenara itti ve kollarını masaya dayayıp ellerini kavuşturarak ona doğru eğildi. "Bak Blaspheme, biz burada kendi başımızın çaresine bakarız. Eğer hastanenin ya da kliniğin gerçekten risk altında olduğunu düşünürsem, başka düzenlemeler yaparız. Ama yapmadığımız tek şey kendimizden olanları terk etmektir. Sen ailedensin ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Blaspheme'in tüm hayatı boyunca annesi, ikisinin birbirlerinin sahip olduğu tek aile olduğunu vurgulamıştı. Blas da buna inanmıştı. Ama bir noktada, Underworld General'daki personel de onun ailesi olmuştu ve Eidolon'un bunu söylediğini duymak dış dünyanın biraz daha az korkutucu görünmesini sağladı.

"Peki ya Reaver?" diye sordu, korkutucu konuşuyordu. "O da senin ailen ve ne olduğumu öğrenirse beni öldürür."

"Bunu bilmiyoruz. Protokol söz konusu olduğunda sürüyü takip etmeme eğilimi var. Ama ne olduğunuzu öğrendiğinde ve öğrenirse, bırakın bu konuda ben endişeleneyim. Reaver'ı ben hallederim. Şimdi," dedi, "büyünün etkisinin geçmesi ne kadar sürer?"

"Her an olabilir," dedi perişan bir halde. "Annem vyrm güçlerim ortaya çıkmaya başladığında Sahte Melek auramın tamamen yok olacağını ve gerçek kimliğimin beni gören her melek ve düşmüş melek tarafından görülebileceğini söyledi." Başını kaldırıp ona baktı. "Beni ele verirsen, sayamayacağın kadar çok zenginlikle ödüllendirileceğinin farkındasın."

"Biliyorum."

"Ve eğer beni teslim etmezsen ve bilinen bir vyrm'i barındırdığın kanıtlanabilirse, kendi türünün Konseyi seni öldürmeden önce sayamayacağın kadar çok işkenceye maruz kalacaksın."

"Beni sana yardım etmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? Çünkü işe yaramayacak."

"Sadece riskleri anladığınızdan emin olmaya çalışıyorum."

"Hekim olmadan önce bir adalet dağıtıcısıyım. Yaptıklarımın sonuçlarının farkındayım. Bu yüzden

Bu konuyu tekrar konuşalım mı?" Kızın isteksizce başını sallaması üzerine devam etti. "Peki, gizliliğinizi yenilemek için ne planladınız? Başka bir Düşmüş Melek kurbanı mı?"

Ugh. Bu fikir bile onda çığlık atma isteği uyandırdı. "Annem bunu planlıyor ama ben yapmayacağım."

"Neden olmasın?" Adam meyveyi işaret etti ama kadın başını salladı.

"Bir masumu kurban etmeyeceğim."

Meyve kabından bir üzüm kopardı. "Masum Sahte Melek diye bir şey yoktur."

"Yani bunu yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Hayır." Üzümü ağzına attı ve devam etmeden önce yavaşça çiğnedi. "Eğer yaparsan anlayacağımı söylüyorum. Başka bir planın var mı?"

Uzun bir nefes verdi. "Yıllardır alternatif bir şey araştırıyorum ama hiçbir şey bulamadım."

"Ben de biraz araştırma yaptım," diyerek onu şaşkına çevirdi. Şimdiden yardım etmeye mi çalışıyordu? "Vyrmler hakkında fazla bilgi bulamadım, muhtemelen yetişkinliğe ulaşmadan önce öldürüldükleri için. Ama bunu buldum." Ona bir kâğıt parçası uzattı.

Yazıyı incelerken kaşlarını çattı. "Bu kalıcı bir değişim ritüeli."

"Sözde sadece düşmüş melekler üzerinde işe yarıyor, ama belki sen yarı düşmüş melek olduğun için sende de işe yarar. Görünüşe göre büyü, doğru malzemelere sahip oldukları sürece düşmüş bir meleği herhangi bir iblis türüne dönüştürecek."

Okumaya devam etti, umudu artıyordu... ve sonra çöküyordu.

"Ne gerektiriyor... hiç mantıklı değil. Ölümün özü mü? Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum." Sinirli bir şekilde elini kısa saçlarında gezdirdi ve arkasında dağınık tutamlar bıraktı. Eidolon'un bir şeyi bilmemekten daha çok nefret ettiği bir şey varsa bile, o şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu. "Ama bulduğum şeyin tam bir ritüel olduğunu sanmıyorum."

"Bunu nereden buldun? Hastanenin kütüphanesinden mi? Adalet Dağıtıcısı bağlantılarından biri mi?" Sesini alçalttı, özel bir ofiste oldukları düşünüldüğünde bunu yapmanın saçmalığını fark etti. Ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyiydi. "Kötü bir büyücü mü?"

Omuz silkti. "Şeytani Büyüler nokta com." Kadın bakakaldı. "Ciddi misin?"

"Evet." Bir üzüm daha attı ve çiğnerken çekirdeklerinin çatladığını duydu. "Ama bu daha büyük bir kitaptan sadece bir alıntı. Başlığını bulamadım ama bir büyücü büyü kitabı gibi görünüyor. Wraith üzerinde çalışıyor. Neredeyse her şeyin yerini bulabilir ama tam olarak ne aradığını bilmediği sürece bir tür hayalet kovalıyor demektir."

Ölü çağırma büyüğü hafife alınacak bir şey değildi ama bu noktada seçenekleri tükeniyordu. Ve aslında, nekromansi geçmiş ve Sahte Meleklerle olan fetiş işe yarayabilecek belli bir Seminus iblis doktoru tanıyordu. Bane, dostum, bugün benim en iyi arkadaşım olabilirsin. Burada işi biter bitmez onu aramak için zihnine bir not düştü.

"Teşekkür ederim, Eidolon. Yaptığın şey... benim için dünyalara bedel. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum."

"Öldürölme. Bu kadar ödeme yeter." Ayağa kalktı, bir

Bu konuşmanın bittiğinin açık bir işaretiydi. "Annene gelince, o da iyileştikten sonra ikinizin de ihtiyaç duyduğu sürece burada kalabilir."

Onun nezaketi karşısında gözleri doldu. Oh, motivasyonunun büyük bir kısmının onu bir doktor olarak tutmak olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda bir hataya sadıktı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Neredeyse beni buradan canlı çıkabileceğime inandıracaktınız."

Neredeyse.

On yedi

"Vay, vay, bu benim en sevdiğim düşmüş meleğim değil mi?"

Revenant, Dört Atlı olarak bilinen yeraltı barında oturmuş... onuncu?... kupa Pestilence porter'ını yudumlarırken köşedeki kabine uzanmış ve kendisine doğru yürüyen kıvrımlı succubus'u izliyordu. Yanılmıyorsa elinde kendi Atlı temalı birası olan Kıtık birası vardı.

"Sup, Laylach."

Yakut rengi dudakları, bir ya da iki kez sikine sarıldığını gördüğü baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü. Sikinin hatırlamasını ve heyecanlanmasını bekledi, ama oynamak için ortaya çıkmak istemiyor gibiydi.

Lay, kendisine uygun bir şekilde hitap edilmesinden hoşlandığı gibi, kabine oturdu ve onun yanına kaydı. Kısa eteği yukarı doğru sıyrılmış, külotsuzluğunu ve çok daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. Kadının tahrik edici kokusu onu içine çekti ama yine de belden aşağısı ölü gibi hissediyordu.

Eli adamın kalçasına indi. "Arka odaya gitmek ister misin?" Avucunu yukarı kaydırarak adamın kasıklarını kavradı. "Ya da seni burada becerebilirim."

Odanın diğer ucunda, başka bir succubus Bathag iblislerinden birine tam olarak bunu yapıyordu; kadın onu masanın altından üflerken adamın inlemeleri havada uçuşuyordu.

"Şimdi olmaz," dedi, gözünü ön girişten ayırmadan. "Beni istediğin kadar okşayabilirsin, ama bu

ne için buradayım."

"Öyle mi? O zaman neden buradasın?"

Onun bileğini kavradı ve kucağına itti. "Nunya." Kadın kaşlarını çatı. "Nunya mı?"

"Evet. Nunya işi." Diğer kabinde iri yarı bir Oni erkeğı de ona katılmış, succubus Bathag'i emerken onu sikebilmek için bankın üzerine kaldırmıştı. Bardaki müşteriler tezahürat yapıyor ve iğneleyici yorumlarda bulunuyordu ve bir seks partisinin başlamak üzere olduğunu hissediyordu.

Bu gece ikinci olacaktı.

Şimdiye kadar cinsel bir çılgınlığa kapılmış olmalıydı ama lanet olsun, tek düşünebildiğı Blaspheme ve onun tadının nasıl olduğuydu. Nasıl hissettiğini. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını.

Şimdi siki de partiye katılmıştı ve Lay, hiçbir ipucunu kaçırmayan biri olarak, fermuarını açmış ve bir kalp atışı içinde onu okşamaya başlamıştı. Bir an için gözlerini kapadı ve Lay'in onu okşamasına izin verdi, Lay'in uzman dokunuşu onu anında harekete geçirmeliydi.

Ama adamın kulağına fısıldayarak, ona sakso çekmeyi ne kadar çok istediğini söyleyerek hata yaptı. Ama hata teklifi değildi. Onun hatası Blaspheme adında bir Sahte Melek olmamasıydı.

Lanet olsun, çok kötüydü. Evet, kız seksi, geveze ve göz kamaştırıcıydı. Ve içinde onu çeken, onun da iyi biri olmak istemesine neden olan bir dürüstlük çizgisi vardı.

Ama o da ihtiyaçlarını karşılamak için aldatmacayı kullanan bir türdendi ve anlatılanlara göre hiçbir Sahte Melek tek bir erkekle yuva kurmamıştı. Hatta onlar

üreme amacıyla erkek bir Sahte Melek'e bağlandı, sadece gebe kalana kadar kaldılar.

Ve neden bunu düşünüyordu ki?

Hırlayarak Laylach'ı itti, fermuarını çekti ve Laylach onun iki saniye içinde söneceğini fark etmeden önce yana kaydı.

"Özür dilerim," dedi huysuzca. "Sana söylemiştim. Bunun için burada değilim." Güzelce dudak büktü. "Belki bir dahaki sefere?"

"Elbette bebeğim," dedi belli belirsiz. "Bir dahaki sefere."

Verdiği cevaptan tatmin olmuş bir şekilde sırttı, birasını aldı ve bir sonraki hedefine yöneldi. Barın sonundaki Ramreel'e yanaştığında ön kapı açıldı ve beklediği iblis içeri girdi.

Şeytan'ın kişisel büyücüsü statüsünü kazanacak kadar güçlü bir Neethul iblisi olan Orphmage, Revenant'ı görür görmez yanına geldi. "Burada buluşmak istemene şaşırdım," dedi Gormesh. "Burası çok halka açık bir yer."

Tam da bu yüzden bu yeri seçmişti. Bu toplantının haberi Şeytan'a ulaşacaktı ve bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi görünmediğinden emin olmak istiyordu.

Başına bir ağrı saplandı ve bir de ne görsün, Şeytan bir çağrı gönderiyordu. Acil değildi; aciliyet arttıkça ağrı da artacaktı ve şu anda sadece bir sıkıntıdan ibaretti. Ama yine de zamanlaması ilginçti.

Gormesh, Rev'in karşısındaki kabine oturdu ve keskin, beyaz dişlerini gösterdi. "Evimin dışında kimseyle görüşmediğimi biliyorsun. Neredeyse gelmeyecektim."

Revenant yumruğunu masaya vurarak ukala piçi ürküttü. "Benimle taşak geçme," diye hırladı. "Ne istediğimi görmek için bir Gölge Melek'le buluşma fırsatına ağzın sulanarak bakıyordun. O yüzden bu saçmalığı keselim."

Gormesh'in pespaye gülümsemesi Rev'in yüzünü yırtma isteği uyandırdı. "Hadi yapalım o zaman. Benden ne istiyorsun?"

"Bilgi. Lucifer'in doğumunu hızlandırmak için Gethel'e ne yaptığını bilmek istiyorum." Aslında umurunda bile değildi. Ama ihtiyacı olan bilgiyi almasının tek yolu, bunun hamile düşmüş meleklerle ilgili olduğunu iddia etmektir.

"Ah." Laylach Gormesh'in dikkatini çekti ve koltuğunda arkasına yaslanırken onun Ramreel'i arka odaya götürmesini izledi. "Bu bir kan büyüydü. Ama baş meleklerin müdahalesi sayesinde işe yaramadı."

"Büyük bir şeyler yaptı," dedi Rev. Yolun karşısındaki seks partisi iki katılımcı daha kazanmıştı. Birinin o masayı dezenfekte etmesi gerekecekti. "Lucifer olması gerekenin iki katı büyüklükte."

Gormesh omuz silkti. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Bunun yakında doğacağı anlamına mı geldiğini yoksa daha üç ay olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Gethel bir doktora görülsün." "Tanrım," diye söylendi Rev. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Sinirlenmene gerek yok." Hava seksle doldu, Rev'in teninde elektriksel bir karıncalanmayla kaydığını hissedeceği kadar somutlaştı. Gormesh de bunu hissetti ve muslin pantolonunun üzerinden kendini okşamaya başladı. "Sadece Gethel'in o küçük piçi ne zaman bırakacağını söyleyemeyeceğimi söylüyorum."

Kahretsin. Revenant onu Reaver'a teslim etme konusunda acele bir karar vermeye hazır değildi ama kesinlikle ertelemek ve onu Cennet'e teslim edip etmeyeceğine, ne zaman ve nasıl teslim edeceğine karar vermeden önce doğum yapma riskini almak istemiyordu.

Bu noktada emin olduğu tek şey, eğer Gethel'i teslim etmeyi seçti, Cennet'e kendi şartlarıyla girmek istedi, bir grup baş melek onun karşılığında kanını arındıracaklarını söylediği için değil.

Gormesh okşamayı daha da ciddileştirirken Revenant, "Birkaç gün önce doğum öncesi kontrolden geçti," dedi. "Testler kanında bilinmeyen bir madde olduğunu ortaya çıkardı. Ne olabileceğini biliyor musun? Ve ben onu kesip dışarıdaki cehennem aygırına yedirmeden önce sikini pantolonuna geri koy."

Gormesh nefesinin altında küfrederek kalem aletini pantolonunun içine geri soktu. "Biliyorsam ne olayım. Doktoru bunun ona zarar verdiğini mi düşünüyor?"

Sadece doktor kelimesi bile Rev'in sertleşmesine neden oldu. Küfür çok derine inmişti.

Revenant daha rahat bir duruşa geçti ve Gormesh'e bir sonraki sorunun onun için hiçbir şey ifade etmediği izlenimini verdi, oysa tam tersi doğrudu.

"Doktorlar şaşırmış durumda. Eğer ona zarar veriyorsa çıkarılabileceğini biliyor musun? Kanı arındırılabilir mi?"

Gethel'in kanının temizlenip temizlenemeyeceği Revenant'ın umurunda bile değildi. Bu tamamen onunla ilgiliydi. Eğer Revenant kendi kanını Şeytan'ın lekesinden arındırabilirse, bunu yapmak için lanet olası baş meleklerle ihtiyacı olmayacaktı. Bu da onların yapamayacağı anlamına geliyordu.

Ona şantaj yaparlardı ve o da cennette istediği kadar takılabilirdi.

Evet, seni orada istemeyen insanlarla takılmak harika olacak.

Ne olmuş yani? İstenmeye ihtiyacı yoktu. Başmelekler onaylasa da onaylamasa da onun olanı alması gerekiyordu.

Gormesh diğer kabindeki seks partisine özlem dolu bir bakış attı. "Arındırma, maddenin ne olduğuna bağlıdır."

Revenant bira bardağının kenarından Orphmage'a baktı. "Ya kansa?"

"Kanında kan mı var?"

Kalın kafalı aptal. "Ya Şeytan'ın kanını içtiyse?"

Gormesh'in bakışları daraldı ve Revenant terlemeye başladı. "Elbette onun kanını yuttu. Bu, bedenini Lucifer'e ev sahipliği yapmaya hazırlamak için gereken ritüelin bir parçasıydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben oradaydım," dedi Gormesh, maviye çalan dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirterek.

"Lucifer'e ne zaman hamile kalındı?"

Gormesh tekrar kasıklarına uzandı ama elini akıllıca geri çekti. "Evet."

Tamam, şimdi bir yere varıyorlardı. "Şeytan'ın kanından arınabilir mi?"

Evet de. Lütfen evet

de. "Hayır."

Hayal kırıklığı Rev'in birasını ekşitti. Sirke bile olabilirdi. "Emin misin?"

Gormesh homurdandı. "Ben şimdiye kadar var olmuş en güçlü büyücüyüm. Ve bunu söylerken Sheoul'u kastetmiyorum. Demek istediğim

üç diyarın da." Ellerini masaya vurarak öne doğru eğildi. Adam çok heyecanlanmıştı. "Cennette bile benim kadar iyi büyü yapabilen bir melek yok. Bu yüzden beni bir daha sorgularsanız kendi kendinizi tehlikeye atarsınız."

Revenant usulca güldü, vücudu alkolün etkisiyle durgunlaşmıştı ama zihni keskinleşmişti. "Kim olduğumu hatırlıyorsun."

Havadaki seks büyüsunün verdiği güç sarhoşluğuyla Orphmage alay etti. "Sen bile benim çevreyi kontrol etme yeteneğimle boy ölçüşemezsin. Senin gücünün kapsamı sınırlı, benimki ise -" Revenant'ın sınırlı gücü moronu boğarken, boğuk bir hırıltıyla sözünü kesti.

Revenant kılını bile kıpırdatmamıştı. Pestilence porter'ın rahatlatıcı etkisi göz önüne alındığında, yapabileceğini sanmıyorum.

"Daha dün Başmelek Salonu'nda durdum ve Sheoulgra'ya bir başmelek gönderdim. Bir başmelek. Başmeleğin ne olduğunu biliyor musun, sik kafalı? Onu Hades ve Azrail tarafından korunan iblis mezarlığına göndermek ereksiyon olmaktan daha az çaba gerektirdi." Gormesh'in boğazını daha sert sıktı. "Şimdi kimin sikinin daha büyük olduğunu gerçekten görmek istiyor musun?"

Gormesh'in gri gözleri şişkin ve vahşiydi. "Hayır," diye hırıldadı.

"Güzel. Göründüğünden daha zekisin." Revenant, boynunu tutup kocaman ciğerlerine hava çeken Orphmage'ı serbest bıraktı. "Bunu tekrar deneyelim. Gethel'in kanının Şeytan'ın kanından arındırılmayacağından emin misin?"

Gormesh öksürdü, hâlâ boynunu şefkatle tutuyordu.

"Evet." "Nereden biliyorsun?"

Orphmage bir kalp atışı kadar tereddüt etti. "Çünkü bunu babanın üzerinde denedim."

"Sen... ne?" Rev kafasını salladı, bunu anlayamamıştı. Sonunda, "Sandalphon annemin yakalandığı savaşta öldü," diye mırıldandı.

"Teknik olarak... hayır, yapmadı." Gormesh barmene bir War Lager getirmesini işaret etti. "Baban ağır yaralıydı. Ölmek üzereydi. Şeytan'a götürüldü, o da bir deney yapmaya karar verdi. Babana zorla kendi kanını içirdi. Sandalphon iyileşti, korkunç işkencelere ve deneylere maruz kaldı ve sonra Şeytan'ın kanının lekesini kendi kanından çıkarmaya çalışmak için getirildim." Rev nedenini sormadan Gormesh onu durdurmak için elini kaldırdı. "Yalanlar Prensi'nin kanı babanı karanlığa çevirdi. Şeytan onu Cennet'e casus olarak göndermek istedi ama bu lekenin temizlenemeyeceğinden emin olması gerekiyordu. Ailenizi Şeytan'a ihbar eden melek, lekeyi ortadan kaldırma çabalarımnda bana katıldı ama bunu başaramadık. Bu girişim onu öldürdü. Yakalanan bir Seraphim ile tekrar denedik, bu sefer meleğin Cennete dönmesine izin verdik, ancak daha sonra baş meleklerin kullandığı arındırma işleminin onu da öldürdüğünü öğrendik. Sizi temin ederim ki Şeytan'ın kanını temizlemek imkânsızdır."

Revenant duyduklarına inanamıyordu. Onun Babası zorla şeytana dönüştürülmüştü ve sonra tıpkı Rev'in annesi gibi Sheoul'da ölmüştü... bu da ruhunun cehennemde ebedi azap çektiği, dışarı çıkamadığı ve Cennetin Kahramanlar Salonundaki diğer melek ruhlara katılamadığı anlamına geliyordu. Ve tüm bunların sebebi güvенеbileceği biri tarafından ihanete uğramış olmasıydı.

"Annemi Şeytan'a ihbar eden bu melek de kim?" diye haykırdı. Kanatlarını açıp o piçin üzerine cehennemi yağdırma arzusu içini doldururken, kanat demirlerini kaplayan deri kaşınıyordu.

Şeytan'a melek kurbanını seçmişti.

Gormesh düşünceli bir şekilde çenesini kaşdı. "Ba'addon. Raphael'in babası."

Raphael'in babası korkunç bir şekilde ölmek üzereydi. Sıradaki Raphael olacaktı. Sırada tüm başmelekler vardı. Cennette ikamet edebilmesi için kanını temizleyecekleri konusunda ona yalan söylemişlerdi. Yalan söylemişlerdi.

Kanı kaynamaya başladı - kelimenin tam anlamıyla, cildinin buharlaşmasına ve çatlamasına neden oldu. Kendini sakinleşmeye zorlamak zorundaydı. Öfkelenmek sadece neden bu kadar kızgın olduğuna dair şüpheleri artırırdı ve barı ve içindeki herkesi havaya uçurursa Gormesh'ten herhangi bir cevap almasına kesinlikle yardımcı olmazdı.

"Ba'addon neden Cennet'e böyle ihanet etsin ki?" diye hırladı. "Cennet biliyor mu? Nerede o?"

Gormesh konuşurken kirli parmaklarını işaretledi. Bir parmağını. "O öldü. Şeytan onu öldürdü." İki parmak.

"Cennetin onun ne yaptığını bildiğinden şüpheliyim." Üç parmak. "Yaptığı şeyi bir ihanet olarak görmediğinden

eminim. O istedi Güç. Prestij. O inanılan

o onun Ba'addon, Şeytan'la savaşacağı

kehanet edilen melek Abaddon'un bir türüydü. Ba'addon, ailenizi Karanlık Lord'a teslim ederek bunu yapa b i l e c e k kadar yaklaşabileceğini düşündü. Kemikleri şimdi Şeytan'ın tahtının koltuğunu oluşturuyor."

Rev'in düşüncesine göre, ona ihanet eden meleğin ebeveynler artık Şeytan'ın kışını desteklemek zorundaydı.

Sarsılmış bir halde, bir sonraki sorusu için tutarlı kelimeleri zar zor bir araya getirebildi. "Ama... neden herkes babamın savaşta öldüğünü düşünüyor?"

"Çünkü cesedini, annenin elimizde olduğuna dair bir mesajla birlikte savaş alanına geri getirdik." Gormesh orkestraya bir kez daha aç gözlerle baktı ve Revenant artık canına tak ettiğine karar verdi. Gormesh'ten. Sheoul'dan. Yarı gerçeklerden ve tamamen yalanlardan. Annesinden başka hiç kimse ona karşı dürüst olmamıştı, Ve aniden, bu rahatlığa çocukken ihtiyaç d u y d u ğ u kadar ihtiyaç duydu.

Ve tam olarak nereden alacağını biliyordu.

On sekiz

Reaver geldiğinde Eidolon oğlunu uyuması için yeni yatırmıştı. Zili kullanmak yerine kapıyı hafifçe çalması da onun için iyi bir şeydi. Yeni yürümeye başlayan çocuğun bir saat süren patlayıcı, bitkin çığlıklarından sonra, Eidolon çocuğun uykuya dalmasını sağladığı için minnettardı. Onu uyandıranı öldürecek.

"Hey, dostum," dedi Eidolon, Reaver'ı mutfağa götürürken. "Geldiğin için teşekkürler."

Reaver karşıdaki bar taburesine oturdu. "Önemli olduğunu söylemiştin. Ve Sabre ile takılmayı her zaman sevmişimdir." Etrafına bakındı. "Ufaklık nerede?"

"Uyuyor. Ve eğer onu uyandırırsan, onunla uğraşmak zorunda kalırsın."

Reaver sırtıttı. "Yeterince adil. Tayla nerede?"

"Birkaç saat içinde evde olur. Kynan ve Decker'la birlikte Missouri'deki şüpheli bir Soulshredder saldırısını araştırıyor."

"Demek hâlâ DART'ta, ha? Aegis'e geri dönmedi mi?"

Eidolon başını salladı. "Aegis'in kilit oyuncularını ölmüş olsa bile, örgüt hâlâ karanlık bir yolda ilerliyor. Önce iblisleri öldür, sonra soru sorma zahmetine girme. Tay, Aegis'in yozlaşmaya ve aşırılığa yenik düştüğünü söylüyor. Ancak iyi haber şu ki, Aegis'ten ayrılanlar DART'ın yolunu buldukça İblis Faaliyetlerine Müdahale Ekibi de büyüyor."

Eidolon'a göre Aegis her zaman kaybedilmiş bir davaydı, o kadar gizli ve nefret doluydular ki

tüm iblislerin şeytani olmadığını kanıtladı. Aegis'ten ayrılanlar tarafından kurulan ve insan kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışan DART, şüpheli iblis faaliyetlerini araştıran ve insanlığa yönelik doğrulanabilir tehditleri ortadan kaldıran bir iblis CSI birimi gibi çalışıyordu. Zararsız olduğu düşünülen iblisler rahat bırakılıyordu.

"Güzel." Reaver, Tayla'nın gelinciği Mickey'nin mutfakta koşturmasını ve yemek odasındaki porselen dolabının altına girmesini izledi. "Bugün bazı dedikodular duydum. Idess ve Lore hakkında."

Sırtma sırası Eidolon'daydı. "Onu hamile bıraktık."

"Biz mi?"

"Henüz babanın kim olduğunu bilmiyoruz ama evet, prosedürü geçen hafta uyguladık."

Eidolon'un melez kardeşi Lore kısırdı ama eşi Idess'ten umutsuzca çocuk sahibi olmak istiyordu. Bu yüzden Eidolon ve diğer iki kardeşi Wraith ve Shade sperm bağışında bulunmuş ve Eidolon spermi Idess'in rahminin derinliklerine yerleştirmişti. Biyolojik babası kim olursa olsun, çocuğun Idess ve Lore tarafından büyütüleceği konusunda anlaşmışlardı.

Reaver sarı kaşlarını kaldırdı. "Bir Seminus iblisin dişisinin içinde olmadan orgazm olamayacağını biliyorum, peki nasıl..."

Eidolon meleğin rahatsızlığına güldü. "Dostlarımızın yardım etmesi gerekiyordu. Geçici çözümler var." Tay'in sıcak ağzının onu okşayışının anısı belini kıpırdattı ve kahretsin, şimdi eve birkaç saatten çok daha erken dönmesini umuyordu.

"Biliyor musun," dedi Reaver, "on yıl önce hayatlarınızın bu şekilde sonuçlanacağını asla tahmin edemezdim."

var."

"Güven bana," diye mırıldandı Eidolon. "Ben de en az senin kadar şaşkınım."

Eidolon'un köpeği Mange mutfağa girdi ve arkadaşını bulmak için porselen dolabının etrafını kolaçan etti. Bazen, şimdi olduğu gibi, bir köpeği, bir gelinciği, bir oğlu ve bir eşi olduğuna inanamıyordu ve kendisine böyle bir hediye verildiği için Yüce Güçlere şükrediyordu.

Reaver'ın gülümsemesi soldu ve kollarını tezgâha dayadı. "Peki beni neden buraya çağırdın?"

Eidolon iç çekti. Gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti. "Vyrn hakkında ne biliyorsun?"

Reaver gözlerini kırptırdı. "Bir vyrn hastanız var mı?"

"Hayır." Eidolon öylece bıraktı. Reaver'a kendi hayatı konusunda güveniyordu ama türü acımasızca avlanan birinin hayatı konusunda Reaver'a güvenebileceğinden emin değildi. "Ama bildiğin gibi, bu hassas bir konu."

Reaver başını salladı. "Vrym'in, bir zamanlar Bir meleğin ya da düşmüş meleğin gözleri ve bir an sonra ailesindeki herkes ölüyor. Neden avlandıklarını anlayabilirsiniz." Ayağını kaydırdı, bir ayağını taburenin basamağına taktı. "Ama bir tanesini öldürmek şöyle dursun, hiç avlamadım bile. Vyrn'ler hem iyiliğin hem de kötülüğün ürünüdür, yani kötü birer pislik olmama şansları ortalamadan daha yüksektir. Bu nedenle, kullanabilecekleri yetenekler yüzünden öldürülmemeleri gerekir."

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Eidolon canlandırıcı bir nefes aldı ve işe koyuldu. "Bana kendilerini nasıl gizleyebileceklerini söyleyebilir misin? Kurban olmadan."

"Kurban olmadan mı?" Reaver yumuşak bir ısıklık çaldı. "Çok güçlü bir büyüye ihtiyaçları var ve ne olursa olsun, inanılmaz derecede güçlü birinin kanına ya da vücudunun bir parçasına ihtiyaçları var. Genetik yapısında ya melek ya da düşmüş melek olan biri. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim." Eidolon, Mickey'nin minik ayaklarının ayakkabılarının üzerinden geçtiğini hissetti. "Peki... kardeşinle aranızda neler oluyor?"

Reaver usulca küfretti. "Biliyorsam ne olayım. O incinmiş ve acı çekiyor ve açıkçası ona ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum." Sesi öfkeyle alçaldı. "Sanırım Gethel'i bana teslim edebilir ama sonra... Bilmiyorum. Bu bir soru olmamalı. Sadece yapmalı. Şeytan'ın ona ve annemize yaptıklarından sonra, neden Kötüler Takımı için oynama fikrini aklından bile geçirsin ki?"

"Belki de İyi Takım her zaman iyi olmadığı içindir. Bunu söylemekten nefret ediyorum dostum ama en azından kötülüğe asla güvenmemen gerektiğini biliyorsun. Ama Cennet'in bir gündemi olduğunu herkesten iyi biliyorsun ve eğer seninki onlarınkiyle uyuşmazsa, boku yersin."

Reaver yumruğunu tezgâha vurdu, gözleri mavi şimşeklerle parladı. "Bunun bir önemi yok. Başmelekler ona bir çıkış yolu verdi. Cennetin de sorunları var ama yine de Sheoul'dan kat kat daha iyi."

Eidolon Reaver'ı bir kardeş gibi seviyordu ama melek bazen kendi tünel görüşünün içinde kayboluyordu.

"Wraith'in Revenant'inkine benzer bir durumda büyüdüğünün ve kaçtıktan sonra uzun bir süre dünyadaki yerini bilmediğinin farkındasınız. Onunla ilgilenmesi gereken insanlar o n a zarar verdi." Eidolon boş bir

bir kutu krakeri çöpe attı. "Neredeyse yüz yıl boyunca herkesten uzak durdu ve her zaman en az direnç gösteren yolu seçti. Görünüşe göre Revenant da aynı şeyi yapıyor, hayatta kalmak için en az acı veren yolu arıyor."

Reaver homurdandı. "Neden onu savunuyorsun?"

"Çünkü keşke biri bunu Wraith için yapsaydı."

Reaver lanet okuyarak, Eidolon'la kaybettiği bir bahsi kapatmak için yakın zamanda pazularına yaptırdığı Underworld General caduceus dövmesini ovuşturdu. "Wraith'le bu kadar uzun süre nasıl başa çıktın?"

Mange, Eidolon'un elini dürterek kulaklarının arkasının iyice kaşınmasını istedi. "Wraith... bir meydan okumaydı."

"Biliyorum. Ben de oradaydım. Bırakın bir eş ve bir çocukla yuva kurmayı, hayatta olduğuna bile hala inanamıyorum."

"Kimse buna benden daha fazla şaşıramaz." Eidolon buzdolabından en sevdiği Belçika birasından bir şişe aldı ve Reaver'a fırlattı. "Önemli olan hayatını değiştirecek kadar önemseydiği bir şey bulmaktı."

"Serena."

"Evet." Omuz silkti. "Bakın, konu çılgın kardeşler olduğunda pek tavsiyem yok. Wraith ya da Roag ile pek iyi anlaşılamadım. En azından Wraith hâlâ hayatta. Ama Revenant'ın öfkesinin muhtemelen korkudan kaynaklandığını söyleyebilirim. Reddedilme korkusu, incinme korkusu, bilinmezlik korkusu. Eğer korkuyu tanımlayabilirsiniz, onu aşabilirsiniz."

"Terk edilme." "Ne?"

"Revenant'ın terk edilme sorunları olduğuna eminim. Ve kurallara kafayı takmış durumda. Nedenini bilmiyorum." Bir yudum aldı

Bira. "Ama lanet olsun E, ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Damarlarında Şeytan'ın kanı dolaşıyor. Sheoul'da büyüdü ve arkasında beş bin yıllık kötü bir geçmiş var."

"Harvester için de neredeyse aynı şeyi söyleyemez misin?" "Evet, ama o her zaman daha iyisi için çalışırdı."

"Yine de o düşmüş bir melekti, Revenant ise bir melek."

"Raphael de öyle," diye hırladı Reaver. "Ve o bir piç. Angel iyilik için bir kod değildir."

"Demek istediğim, bir ya da iki kez neredeyse Wraith'ten vazgeçiyordum. Bu bir hata olurdu. Revenant'ın kurtarılamayacak durumda olduğundan emin olana kadar vazgeçemezsiniz." Eidolon, Reaver'ın bunu birkaç dakika düşünmesine izin verdikten sonra, "Bununla birlikte, onun Blaspheme ile olan ilişkisi konusunda biraz endişeliyim" dedi.

"Evet, bu rahatsız edici gelişmeye zaten bir göz attım." Reaver elini, mükemmel altın dalgalar halinde yerine düşen saçlarının arasından geçirdi. "Ona bulaşmaması için onu uyarma şansım olmadı. İhtiyacı olan son şey duygusal False Angel sıkıntısına maruz kalmak. Onu öldürebilir."

"Olan biten bu değil," dedi Eidolon yumuşak bir sesle. "Emin misin?"

"Evet." Eidolon Mange'i tekrar sevmek için eğildi, ancak Mickey o anı dolabın etrafından dolanıp köpeğin kuyruğunu ısırarak için seçti. İkisi birden havalandı ve şimdi mobilyaların çarpışma sesini duyması an meselesiydi. "Ona kafayı takmış durumda ve Gethel'i tedavi etmesine izin verdiği tek kişi o."

Reaver'ın eli bira şişesinin yarısına kadar ağzındayken dondu. "Bana az önce Underworld General'dan bir doktorun torunumu öldürmeye çalışan şeytani canavara tıbbi yardım verdiğini söylemediğinizi söyleyin." Reaver'ın elindeki şişe paramparça oldu ve tezgâhın üzerine bira ve melek kanı püskürttü.

"Sakin ol dostum." Eidolon kağıt havlu rulosuna uzandı. "İyi bir neden olmadan buna izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bekliyorum."

Eidolon konuşurken, meleğin Eidolon'un kafası gibi daha kötü bir şeyi kırmamasını umarak pisliği temizledi.

"Blaspheme kısa bir muayene yaptı ve kan örneği aldı. Aslında Gethel'i tedavi etmedi ve eğer bir şey varsa, kaltak için işleri iyileştirmek yerine tıbbi olarak daha da kötüleştirdi." Reaver'ın sabit safir bakışlarıyla karşılaştı. "Bu bize ona ulaşmamız için bir fırsat verdi. Bu fırsatı kaçıramayız, o yüzden parlak fikirleriniz varsa şimdi paylaşmanın tam zamanı."

Reaver çenesini ovuştururken sessizlik uzadı. "Birkaç yüzyıl önce," dedi yavaşça, "Cennet solarum denen bir şeyi denedi. Bunu kötülüğü büyük ölçekte yok etmek için kullanmayı umuyorlardı. Ne yazık ki solarumu hızlıca ya da büyük miktarlarda üretmek imkânsız, bu yüzden vazgeçtiler. Ama böyle bir şey için..." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı. "Gethel'e yaklaşılabileceğini mi söylüyorsun?"

"Eğer Revenant beni kabul ederse."

"Ya yapmazsa? Blaspheme'in Gethel'in doktoru olmasında ısrar ederse?"

"Lucifer'in yok edilmesine yardım etmek isteyip istememek onun seçimi olacaktır."

Reaver isteksiz bir şekilde başını salladı. "Anlaştık. Ama Gethel'e ve onun şeytani dölüne yardım eden herkesin benim düşmanım sayılacağını anlamalısın."

"Anlaşıldı," dedi Eidolon.

Reaver eliyle ufak bir hareket yaptı ve kan, bira ve kırık camlar kayboldu. "I -" Bir lanetle sözünü kesti. "Düşmanlardan bahsetmişken, gitmem gerek. Revenant yine Cennet'te."

On dokuz

Cennet çok büyüktü. Revenant'ın bile kavrayamayacağı kadar büyüktü. Aynı zamanda çok da güzeldi. Rev, çiçek açmış ağaçlarla bezeli ve karla kaplı dağlarla çevrili yemyeşil bir çayırda gezinirken, ayak izleri geride solan çimenleri ve çürüyen çiçekleri bırakırken neredeyse üzgün hissediyordu. İzledikçe çürüme yayılıyordu ve o gittikten sonra da kontrolsüzce devam edip etmeyeceğini merak etti. Varlığıyla neden olduğu hasar o gittikten sonra onarılacak mıydı, yoksa Cennet onun kötülüğüyle kalıcı olarak yaralanacak mıydı?

Yükselen kartala bakarken ensesinde bir karıncalanma hissetti ve Reaver'ın onu kovmak için geldiğini anladı. İşin iyi tarafı, Reaver'ın karıncalanması Şeytan'ın delici baş ağrısından çok daha iyiydi ve Cennetsel bariyer tarafından kesilmiş gibi görünüyordu. Harika.

"Burada ne yapıyorsun, Revenant?" Reaver'ın sesi arkasından geldi.

Revenant arkasını dönmedi. "Yürümek."

Reaver onun birkaç metre önünde belirdi, koyu gri pantolon, mavi gömlek ve omuzlarının arkasından buyurgan bir şekilde yükselen yirmi dört karatlık kanatlarıyla iğrenç bir şekilde melek gibi görünüyordu. "Ve bunu Dünya'da ya da Sheoul'da yapamaz mıydın?"

Rev, horoz dövüşünü başlatabileceklerini düşünerek kendi kanatlarını açtı. "Neden ben? Bunların hepsi bana da ait, değil mi? Ne de olsa ben de senin gibi bir meleğim." Reaver'dan birkaç adım ötede durdu ve horoz dövüşünün başlamasını bekledi.

Kaçınılmaz, sen benim gibi değilsin.

Bu yüzden ikizi başını çevirip dağlara bakınca şaşırdı.
"Gethel'le ilgili bir karar verdin mi?"

"Evet."

"Ve?"

Revenant, Reaver ona dönene kadar bekledi. Kardeşinin bunun baş meleklerden daha fazla söz koparmak için yapılan saçma bir numara olmadığını bildiğinden emin olmak istiyordu. Bu bir oyun değildi. Rev her zaman açık sözlü biri olmuştu ve artık bir melek olduğunu bildiğine göre değişmeyecekti.

"Onu baş meleklerle teslim etmeyeceğim."

Reaver gözlerini kapattı. "O zaman biz aynı değiliz," diye mırıldandı.

"Hadi canım. İçimizden biri Şeytan'ın kanıyla lekelenmemiş." Reaver'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, mücevherli derinlikleri parıldadı.

"Böyle olmak zorunda değil! Başmelekler -"

"Yalan!" Revenant bağırdı. "Gethel karşılığında onun kanını sistemimden temizleyeceğim konusunda bana yalan söylediler."

Reaver'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama bir an sonra kayboldu. Sanırım baş meleklerin yalan söylemesine o kadar da şaşırmamıştı.

"Bana söz verdiler. Sözlerinden dönmelerine izin vermeyeceğim," dedi. "Metatron da öyle."

"Metatron," diye tısladı Rev. "Sevgili amcamızın bu pazarlıktan haberi var mı?"

Reaver kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Neden yalan söylediklerini düşünüyorsun?"

"Çünkü baş meleklerin anlaşması saçmalıktı," diye tersledi. "Başından beri pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getiremeyeceklerini bile bile teklifi masaya getirdiler. Kanımı arındırmak mümkün değil."

Reaver kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Sence olmasaydım bu kadar kızgın olur muydum?" Sarı kanatlı bir gülün narin yapraklarını çizmesinin altında ezdi, bir şeyi yok etmekten biraz tatmin olmayı umuyordu ama tek yaptığı kendini bok gibi hissetmesine neden olma. "Bana tuzak kurdular. Eğer Gethel'i sana -ya da onlara- getirseydim, evrende Şeytan'dan saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Ve varlığım etrafımdaki her şeyi öldürürse baş meleklerin bana Cennet'te sığınak vermeyeceğini çok iyi biliyorsun."

Reaver üzgün bir ifadeyle yok edilmiş çiçeğe baktı, sanki Rev

bir kuzu kesmişti. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Revenant acı bir kahkaha attı. "Önerilere açığım."

"Bu konuda birlikte çalışacağız." "Birlikte çalışmak mı? Neden?"

"Çünkü biz kardeşiz."

"Gerçekten mi? Bu kadar mı? Aramızda doğum ve beş bin yıl var. Cengiz Han ve Elvis ne kadar kardeşse biz de o kadar kardeşiz."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Reaver'ın sesi artık neredeyse bağırarak üzereydi. "Biz kardeşiz ve her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bir keresinde Sem kardeşlerin ilişkilerinin kendi aralarındaki çekişme yüzünden neredeyse mahvolduğunu görmüştüm."

ve Şimdi her zamankinden daha sıkılar. KardeŐlik bağı hafife alınacak bir Şey değıldir. Reseph'e ne olduğunu gördünüz."

Bu çılgınca bir Şeydi. Reseph'in Mührü kırıldığında, Revenant henüz Atlıların Gözcüsü değıldi ve hala düşmüş bir melek olduğuna inanıyordu, bu yüzden Reseph Pestilence olduğunda Kötülük Takımını destekliyordu. Kötü Takım kaybetmişti ama Atlılar için zaferin bedeli yüksek olmuştu. Hâlâ aralarını düzeltmeye çalıŐıyorlardı ama Rev, kendisinin ve Reaver'ın aynı Şeyi yapabileceğinden emin değıldi.

"Her Şeyin üstesinden gelebileceğimizi söylüyorsun," dedi. "Ama sen olmasaydın bu durumda olmayacağımız gerçeğinin üstesinden nasıl geleceğim? Hafıza kaybımıza neden olan iki seferde de senin yaptıklarındı. Ve sonra, beş bin lanet yıl boyunca, senin haleni eritecek Şeyler yaptım. Şimdi söyle bana sevgili kardeşim, bunun üstesinden nasıl geleceğiz?"

"Konuşmadan hiçbir Şeyin üstesinden gelemeyiz," dedi Reaver, sesi lanet olası bir ilişki danıŐmanı gibi çıkıyordu. " kimiz de pişman olduğumuz Şeyler yaptık.  kimize de baş melekler tarafından Őaft verildi.  kimiz de ailelerimizi kaybettik. Ortak noktalarımız yok denecek kadar az."

Reaver'ın güzel sözleri Revenant'ı hiç etkilememiŐti. "Yine de, sadece birimiz bu güzel  ayırdı durabilir ve dokunduğu her Şeyi  ld rmeyebilir."

Reaver elini m kemm l, keten yelesinin arasından geçirdi. Sırf g tl k olsun diye Rev sa  rengini deėiŐtirdi.

"Neden burası?" Reaver usulca sordu. "Neden burayı seçtin?"

özellikle burası mı?"

"Çünkü annemiz bundan bahsederdi." Sanki bu anıyı kapatacakmış gibi gözlerini kapattı ama bu soru Rev'in açılmasını istemediği bir kapının kilidini açmış gibiydi. "Bazen, küçük bir çocuğun yapabileceği her türlü ağır suçtan dolayı dayak yedikten sonra, Cennet'in güzelliğine dair hikâyelerle beni acımdan uzaklaştırmaya çalışırdı. Burası, Azna'nın Çayırı, bize hamileyken yürümeyi en sevdiği yerlerden biriydi."

Reaver yutkundu. Gözlerinde yenilenmiş bir parlaklıkla manzaraya baktı. "Babamızdan bahsetti mi?"

"Ölmeden hemen önce, Sandalphon'un büyük bir savaşçı olduğunu ve daha da büyük bir baba olacağını söyledi. Eskiden bu çayırda oturup geleceğimizi planladıklarını söyledi. İkimiz için de beşik yapmış ve bizi her türlü zarardan koruyacağına yemin etmiş." Revenant hırladı. "O bir yalancıydı. Tıpkı başmelekler gibi."

"Bazen sevdiklerinizi korumak imkânsızdır." Reaver'ın sesindeki pişmanlık Rev'in öfkesini biraz azalttı. Reaver'ın kendi çocukları onsuz büyümüştü ve Thanatos hariç, hayatları idealden daha az, Reseph ve Limos'un durumlarında ise korkunç olmuştu.

Uzakta, Şarkı Söyleyen Zambaklar bir ninni söylemeye başladı, şarkıları temiz havada vızıldayan bir çınlama gibiydi. Revenant'ın anıları ona öyle bir çarptı ki tökezledi. Annesi onu sallayarak uyuturken zambakların melodisine sözler eklemişti.

"Revenant?"

Revenant'ın sesi arka planda çınlarken, Reaver

Nefes alamayacak kadar güçlü anıların içinde boğuldu. Annelerinin sesi büyülydü, o kadar saftı ki şarkı söylediğinde yan hücrelerdeki iblisler bile ağlar ve gardiyanlar dinlemek için dururdu.

Ay ışıkları ve güneş ışığı, bulutlar ve denizler, hepsi Görmeni istediğim birçok dünyanın bir parçasısın. Bilinmeyenden ya da gecenin derinliklerinden korkma, çünkü ben sana sımsıkı sarıldığımda hiçbir şey sana zarar veremez.

Revenant'ın nefesi acı dolu bir telaşla kesildi. Tıpkı annesinin bu sözleri ona söylediği gibi, o da kollarında ölürken bu sözleri ona söylemişti.

Artık ayak izlerinin bıraktığı çürümenin izlerini taşıyan güzel çayıra baktı. Buraya annesinden bir şeyler bulmaya gelmişti... ve bulmuştu da.

Ama onun varlığı sevgili çayırını zehirlemişti. Ona zarar vermeyi bırakamazdı, değil mi? Onun yüzünden hapsedilmişti. Onun yüzünden işkence gördü. Onun yüzünden öldürüldü.

Ve şimdi, evrendeki en sevdiği yer mahvolmuştu. Onun yüzünden.

Gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. O cennete ait değildi ve asla da olmayacaktı.

Sulanmış görüşünü temizlemek için gözlerini kırptırarak kendini toparladı ve dipsiz nefret kuyusunun derinliklerine indi.

"Baş meleklerle kararımı verdiğimi söyle."

"Rev, yapma -"

"Gethel'i teslim etmeyeceğim." Hayır, Lucifer'in anne karnında öldüğünden emin olacak ve sonra Şeytan'ın yanında Sheoul'u yönetecekti. "Gidip kendilerini becerebilirler."

Bununla birlikte, Cennet'ten uçup
gitti. Sonsuza kadar.

Yirmi

Blaspheme nöbetçi odasında annesinin yanındaki karyolada çok sefil bir gece geçirmişti. Sonra duş suyu sadece ılıktı. Şimdi de fön makinesi çalışmıyordu. Çıglık atacaktı.

Tek olumlu şey annesinin giderek güçleniyor olmasıydı. Eidolon dün gece onu bizzat kontrolden geçirmişti ve grimlight silahının neden olduğu iç hasarın hala sorunlara yol açabileceğinden endişe etse de, iyileşmeye devam ederse bir hafta içinde taburcu olmaya hazır olacağını düşünüyordu.

"Küfür," diye seslendi annesi banyo kapısından. "Çağrı cihazın ötüyor."

"Teşekkürler anne," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

Blas sesini yükseltti. "Teşekkürler dedim anne!"

"Bağırmana gerek yok."

Blaspheme kafasını aynaya vurdu. Sadece aynı alanı değil, aynı küçücük alanı kim bilir ne kadar süre boyunca nasıl işgal edeceklerdi?

Saçını boş ver; işe gitmesi gerekiyordu. Bir saat erken gelse ne olurdu? Bu gece de fazladan bir vardiyada çalışıp çalışamayacağına bakmalıydı.

Önlüğüne uygun yeşil bir toka aldı ve ıslak saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladı. Dişlerini fırçaladıktan sonra, ekmek kutusu büyüklüğündeki nöbetçi odasına çıktı.

Annesinin yatağa uzanmış Today Show'u izlediği rezidans odası.

"Bugün sakin ol anne," dedi. "Hâlâ iyileşiyorsun. Artık personeli taciz etmek yok."

"O zaman Sahte Melek'i tuzağa düşürme planlarımı mahvetmemeliydin."

Blas çenesini öyle sıktı ki dişleri zonkladı. "Bu insanlarla çalışmak zorundayım anne," diye mırıldandı. "O yüzden uslu dur. Öğle yemeği için seni almaya geleceğim."

Deva sabırsız bir şekilde kumandayı tıklatarak Al Roker'ın sesini kıstı. "Sonsuza kadar burada kalamam."

Blaspheme, "Ve eve gidemezsiniz," diye belirtti.

Annesi gözlerini devirdi. "Yanında kalabileceğim bir sürü arkadaşım var."

"Ve gerçekten arkadaşlarının hayatını bu şekilde riske atmaya istekli misin?"

Annesi homurdandı. "Evet. Benim hayatımı da tehlikeye atarlar. Kötü insanlar böyle yapar, Blaspheme." Bir fincan limonlu jöle almak için yatağın başucundaki masaya uzandı. "Senin de aynı şeyi yapmandan çok etkilendim."

"Bu farklı."

"Gerçekten mi? Nasıl yani? Arkadaşlarınızı ve bu hastaneyi riske atıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet, ama..." Blaspheme'in sesi kesildi. Ama ne? Ama hiçbir şey. Tanrım, o da annesi kadar kötüydü, değil mi? Eidolon ona burada kalmasının sorun olmayacağını söylemişti ve o da kendini kurtarmaya o kadar hevesliydi ki, göstermelik bir itirazın ötesine geçmemişti bile. "Haklısın," dedi. "Burada kalamayız. Ama kimseye zarar vermeyeceğiz."

başka bir risk altında da değil."

Deva başını salladı. "Seni bu kadar titiz yetiştirmeyi nasıl başardım? Sen yarı düşmüş meleksin, aşkım. Öyle davran."

"Bir zamanlar melektin," dedi Blas. "Bunu hiç hatırlamıyor musun?"

"Çok sıkıcı olduğunu hatırlıyorum. Başmelek rütbeleri arasında bir şeyleri sarsmaya çalışmamın bir nedeni vardı."

"İşleri karıştırmaya mı çalıştın? Kendini cennetten kovdurdun!"

Deva kumandayı odanın öbür ucuna fırlattı ve öfkeyle paramparça etti. "Orasının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun," dedi, artan öfkesiyle dişleri uzarken biraz peltek bir sesle. "Melek hiyerarşisi çok önemlidir ve Tanrı birinin kendi mevkisinin üstüne çıkmaya çalışmasını yasaklar. Bazılarımız daha fazla güç istiyordu ve Raphael bize bunu verecekti. Eğer arkadaşı Stamtziel bana bir intihar görevi verip yakalanmama neden olmasaydı, bir devrime yol açabilirdik."

Bu, Blaspheme'in bir başmeleğin Annesi ve babasının karıştığı komploya dahil oldu. Deva'ya muhteşem bir kaza yapmak kaldı.

"Evlat, bir şey yaptığında büyük yapıyorsun, değil mi?"

Deva omuz silkti ve nöbeti sona erdiği için yastıklara yaslandı. "İnsanlar ne der? Ya büyük oyna ya da evine dön?" Tahrip olmuş kumandayı işaret etti. "İyi bir küçük şeytan ol ve bana yeni bir tane al."

Blaspheme yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "Pes ediyorum. İşe gitmem gerekiyor. Hastaneden ayrılmayın ve lütfen odada kalmaya çalışın." Blas'ın ihtiyacı olan son şey

Annem klinikte dolaşıp sorun çıkarıyor. "Daha sonra döneceğim."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Blas. Tanrım, bekle ve gör yaklaşımından nefret ederdi, ki bu komikti, çünkü doktor olmanın yüzde doksanı bununla ilgiliydi. Beklemek ve hastanın tedaviye nasıl yanıt vereceğini görmek. Bekle ve ameliyatın başarılı olup olmadığını gör. Hastanız için yeterince şey yapamadığınız için ölüp ölmeyeceğini bekleyip görmek.

"Sanırım ben gidip arkadaşlarımla kalmalıyım, sen de burada kalmalısın. Burada kalamam, Blas. Burası çok... steril. Ve kokuyor. Ve sinir bozucu hasta insanlarla dolu. Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

Belki de annesinin arkadaşlarıyla kalması o kadar da kötü bir fikir değildi. "Bak anne," dedi laboratuvar önlüğünü omuzlarına silkerken, "bunu sonra konuşuruz. Benim gitmem gerek."

Stetoskopunu, cep telefonunu, çağrı cihazını ve çantasını kaptığı gibi koridora fırladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Annesine ancak bu kadar katlanabilirdi. Biraz Deva çok çok uzun bir yol kat etti.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes alarak kliniğin Harrowgate'ine doğru ilerlemeye başladı. Vardiyasının başlamasına neredeyse bir saat kaldığı için, Eidolon'un dün kendisine verdiği bilgilerle ilgili biraz araştırma yapmak istiyordu. UG'nin kütüphanesi geniş ve eklektikti, sadece tıbbi metinlerle değil, aynı zamanda mistik metinler ve iblis alemiyle ilgili kurgusal olmayan kitaplarla da doluydu. Eidolon özellikle iblis ırkları ve türlerine özgü kitapları toplamayı severdi. En küçük ayrıntı, yaşam ile ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Acil bir durum sırasında ölüm.

Çağrı cihazı tekrar öttü ve stetoskopu ile küçük cihazı hokkabazlık yaparken neredeyse eli ayağına dolaşıyordu. Ekranı gördüğünde olduğu yerde durdu.

Revenant burada. Tekrar. Beklemedi ve biz de onu durduramadı. Klinikte serbest.

Gevşek. Vahşi bir hayvan gibi. Sadece çok daha kötüsü. "Küfür!"

Arkasından gelen çok tanıdık sesle kalbi küt küt atmaya başladı. Arkasını dönüp koridorun en ucunda tepeden tırnağa siyah deri giymiş adamı görünce içinde korku ve heyecan düelloya tutuştu. Kalın tabanlı gotik botları, zaten yüksek olan formuna birkaç santim daha eklemişti ve vücuduna bağlanmış silahlar, zaten yeterince korkmadiysanız, yuvarlanma zamanının geldiği mesajını veriyordu.

Adam yürürken parlak abanoz saçları arkasına doğru uzanıyordu ve kadın utanarak sırtından aşağı sarkan ağır, ıslak ipe uzandı.

Adamın yaklaştığı her adımda kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Onu gördüğü için hem mutlu olup hem de nasıl bu kadar gergin olabilirdi? Ona gelince, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüz ifadesi taştan oyulmuş olabilirdi ve güneş gözlüğü gözlerini siyah bir kalkanın arkasına saklıyordu.

Boğazını temizleyerek selam vermeye hazırlandı ama tam ağzını açmıştı ki koridorun sonundaki kapı açıldı ve annesi dışarı çıktı. Bir anda kafasında binlerce senaryo canlandı.

Hiçbirinin sonu iyi bitmedi.

Neredeyse ağır çekimdeymiş gibi Deva sola, Revenant'a baktı. Sonra sağa, Blaspheme'e. Deva onu gördüğünde gülümsedi. Sonra beyni gözlerine yetiştirdi ve başını tekrar Revenant'a çevirdi.

Deva, Blaspheme'e doğru dönerken aniden kendi ayaklarının üzerinde tökezledi.

"Kaç," diye mırıldandı.

Blaspheme onu durduramadan Deva kliniğin metro istasyonu çıkışına doğru fırladı.

"Bekle!" Blas bağırdı. Onun peşinden gitmeye başladı ama Revenant'la koridordaki kavşakta karşılaştıklarında annesi bir köşede kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Revenant sordu.

Blas orada aptal gibi durmaktan başka bir şey yapamadı. Çok fazla ilgi göstermek şüphe uyandırabilirdi. "Sanırım eve gitmek istedi."

"Daha önce gördüğüm o düşmüş melekti." Tatlı dudakları derin bir kaş çatmayla eğildi. "Tanıdık geliyordu. Adı neydi?"

Annesi birkaç yılda bir ismini değiştirmişti ama eğer Revenant'a gerçekten tanıdık geliyorsa, Blaspheme onun isimlerinden herhangi birini vermek istemedi.

"Bunu size söyleyemem. Doktor-hasta mahremiyeti," dedi, durum gerektirdiğinde insani bakım standartlarına başvurmaktan mutluydu. "Ama sana neden tanıdık geldiğini bilmiyorum. Belki de hafıza olayının bir parçasıdır?"

"Belki." İkna olmuş görünmüyordu. "Belki onunla daha önce yatmışımdır."

Oh, Tanrım. Blaspheme o konuya girmek istemiyordu. Kendisinin ve annesinin aynı adamla yatmış olması fikri düşünölemeyecek kadar iğrençti.

"Tanrım, benim hakkımda böyle konuşmaya başlayana kadar bekleyemeyeceğim. Çaktığın isimsiz bir piliç."

Başını çevirdi ve gözlerini göremese de ona bakarken yoğunluğunu hissetti. "Senin hakkında asla böyle konuşmayacağım," diye yemin etti karanlık bir şekilde. "Ve adını asla unutmayacağım."

Tamam o zaman. Birini nefessiz bırakmaktan bahsediyoruz.

Blaspheme maraton koşmuş gibi ses çıkarmadan nefes almak için mücadele etti. Daha önce hiçbir erkek onunla bu şekilde, sanki önemliymiş gibi konuşmamıştı. Sahte Melekler çoğu iblisin "çıkımak için harika ama çiftleşmek için değil" dediği türdendi, bu yüzden erkekler nadiren uzun vadede bu işin içindeydi. Tabii baştan çıkarılıp büyülenmedikleri sürece. Bu olduğunda, tüm güzel sözlerinin hiçbir anlamı kalmazdı.

Revenant'ın az önce söylediklerinin dünyalara bedel olduğu hissine kapıldı.

"Bildiğim iyi oldu," dedi hissetmediği bir rahatlıkla. Koridorda garip bir şekilde durmaktan başka bir şey - herhangi bir şey- yapma ihtiyacı duyarak ofisine doğru ilerledi. Umarım annesi Blas'ın iyi olduğunu haber vermek için yakında arardı. "Hem sen neden buradasın?"

"Gethel'in kanaması var," dedi onun yanına geçerken. "Kötü değil ama onu görmelisin. Ve bana onu buraya getirmemi söyleme, çünkü böyle bir şey olmayacak."

"Üzgünüm ama meşgulüm. Eidolon benim yerime gitmek için gönüllü oldu. Ona bir vızıltı vereyim -"

Revenant, telefonunu almak için laboratuvar önlüğüne uzanan kızın bileğini yakaladı. "Senden başka kimse yok."

İç çekti. "Revenant, bunu konuşmuştuk. İşimiz bitti."

"Bu seninle ve benimle ilgili değil. Başka kimseye güvenmediğim gerçeğiyle ilgili."

Kadın ona şüpheli bir bakış attı ama adamın sert ve tavizsiz ifadesi ona hiçbir şey söylemedi. "Ama bana güveniyorsun?"

"Ben kimseye güvenmem. Ama sana buradaki herkesten daha çok güveniyorum."

"Neden?" Yoldan geçen bir vampir hemşirenin dedikodu malzemesi olmaması için sesini alçalttı. "Seks yaptığımız için mi?"

"Hayır. Çünkü gerekmediği halde bana yardım ettin." "Acı çekiyordun," dedi. "Ben bir doktorem. Acı çekmeyi sevmem."

İnsanların acı çektiğini görmek. Ayrıca, seni dairemde atamam. Sen biraz... büyüksün."

Her yeri büyüktü. Bu düşünce onu uygunsuz bir şekilde ateşlendirdi.

Bir dudağı eğlenerek kıvrıldı ve biraz dişlerini gösterdi. "Ama sen de bu kadar kibar olmak zorunda değildin."

Tamam, bunu ona verebilirdi. "Revenant," diye iç geçirdi. "İstediğin şeyi gerçekten yapamam. Ben de tam araştırma yapmak için kütüphaneye gidiyordum -"

"Ne tür bir araştırma? Yardım edebilirim."

Yavaşladı, onun teklifini ciddi ciddi düşündü. Binlerce yıllık bilgi birikimiyle, çok güçlü olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, belki de

Yardım. Çaresizlik noktasındaydı ve ona tüm gerçeği söyleyemese de, gerçekleri biraz değiştirerek sorununu paylaşabileceğini düşündü.

"Beni meleklerden gizleyecek bir büyü arıyorum. Beni başka bir tür gibi gösterecek bir şey."

Dudakları tekrar kıvrıldı ama bu sefer eğlenme belirtisi yoktu. "Bunun saldırıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet. Belli ki bir sebepten dolayı avlanıyorum. Tedavi ettiğim bir hastayla ilgili olabilir ya da belki de başka biriyle karıştırılıyorum. Her iki durumda da güvende olmadığım açık ve artık UG'de kalamam. Başka kimseyi riske atamam."

Aniden durdu. "Beni riske at."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Affedersiniz?"

"Benimle kalabilirsin. Bunu bir düşün," dedi elini kalçasındaki kılıcın kabzasında gezdirirken. "Ben yanındayken akli başında kimse senin peşine düşmez."

Doğru, ama ne kadar zaman sonra kaçmak zorunda kaldı? Çağrı cihazı acil bir ses tonuyla çaldı. "Bekleyin." Mesaja baktı ve kalbi durdu.

Dünkü safra kesesi beyazlayan hastanızın kodu
12. Acele edin.

"Gitmem gerek!" Hastaneye giden Harrowgate'e doğru koştu ve bir de ne görsün, Rev hemen peşindeydi. Ona gitmesini söylemek için zaman ayırmaya zahmet etmedi. Dinlemeyecekti ve zaten zihni de hızla çalışıyordu.

Blanchier' i n operasyonu rutin bir işlemdi ve

Dikkat çekici değildi, ne olmuş yani? Harrowgate'e koşarak girdi, Rev de peşinden içeri girdi. İçeride yanıp sönen tek bir ışık vardı ve o da Underworld General'ın sembolüydü. Ona dokundu ve kapı anında hastanenin kalabalık acil servisine açıldı.

Ameliyat kanadına ve ameliyat sonrası hastalar için ayrılmış odalara doğru koştu ve sağdaki ikinci kapının dışındaki çılgınca hareketlilik ona buranın beyazlatıcının odası olduğunu söyledi.

Birkaç personel çılgınca solgun, elf benzeri iblisi canlandırmaya çalışıyordu. Eidolon'un son zamanlarda işe aldığı birkaç Seminus kardeşten biri olan Slash, blanchier'in ayak bileğini tutuyor, ona iyileştirici güç aktarırken dermoire'ı çılgınca parlıyordu. Ne yazık ki, Blanchier bir Seminus iblisin iyileştirme gücüne iyi yanıt vermeyen bir türdü.

"Lanet olsun," diye bağırdı. "Bir şey tüm sistemlerini kapatıyor."

Kardeşi Bane serum torbasını direktten kaptı. "Bu tuzlu su. Lanet olası tuzlu su."

Oh, kahretsin. Blanchier'ların tuzlu suya alerjisi varmış. Kim serum istemiş olabilir ki? Yoksa biri yanlışlıkla glikoz yerine salin mi koymuştu? Blas iblisin çizelgesini aldı ve doktor emirleri için taradı.

Eidolon laboratuvar istemişti. Bane hidrojen peroksit iğnesi yapmıştı. Blaspheme tuzlu su istemişti.

Etrafında, hastane ekipmanlarından gelen alarm bip sesleri ve onu kurtarmaya çalışan insanların yükselen sesleri

İblis uzak bir vızıltıya dönüşüp kayboldu. Suçluluk duygusu kör bir bıçak gibi göğsüne saplanırken Blaspheme'in nabızı spastik patlamalarla çırpındı. Yanlış kutuyu işaretlemişti.

"Hayır," diye fısıldadı.

Revenant onun yanında belirdi ve elindeki çizelgeye baktı. "Ne oldu?"

Mide bulantısı onu sarstı, sesini çaldı ve sonunda konuşabildiğinde sesi ancak fısıltı halindeydi. "Bu benim hatam. D5W'yi işaretlemek istemiştim. Şimdi hatırlıyorum. Dikkatim dağılmıştı ve... kahretsin. Çizelgeye adımları bile yazmamışım." Panoyu yatağın ayak ucundaki kancasına iterek hemen harekete geçti. "Biri ona glikoz iğnesi yapsın. Acele edin!"

"Bunu zaten yaptık. O ölüyor," dedi Slash.

"Adrenalini denediniz mi? Sefazolin?" Açık çekmeceleri ve dolapları karıştırıyor, blanchier'lara iyi geldiği bilinen her ilacı umutsuzca ararken eşyaları yolundan çıkarıyordu. "Asetazolamid?"

"Her şeyi denedik!" Doktor Shakvhan'ın tiz sesi çınladı ama Blaspheme malzemeleri karıştırmayı bırakmadı, sarılmış şırıngaları, bandajları ve kim bilir daha neleri yere düşürdü.

Arkasında Revenant'ın alçak sesle küfrettiğini duydu. Çılgınca araştırmasını durdurup onun doktor ve hemşirelerden oluşan kalabalığın arasından ite kaka ilerleyişini izledi.

"Hey!"

"Ne yapıyorsun, pislik?" "Buraya giremezsin -"

Revenant herkesi görmezden gelerek elini iblisin alnına koydu. Oda garip bir elektrik enerjisiyle dolarken bir an için herkes sessizliğe gömüldü. Bir kalp atışı sonra, hasta büyük, soluk soluğa bir nefes aldı ve alarm halinde bipleyen tüm makineler aniden normale döndü.

Şok olmuş ifadeler kısa sürede yerini rahatlamaya bıraktı ve ardından adamı stabilize etme çabası başladı.

"Onu kurtardın," diye mırıldandı Blas, aşırı adrenalin yüklemesi yüzünden ağzı kurumuştı. "Oh, kahretsin. Başardın." Dağıtıcıdan kâğıt bir bardak alıp içine su doldururken elleri titredi ve kurumuş ağzını rahatlatmak için bardağa su doldurdu. Günde üç paket sigara içen biri gibi ses çıkarmadan konuşabildiğinde, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bok gibi güçlüyüm."

"Eğer diğer işinden sıkılırsan, eminim Eidolon seni işe alır," dedi yarı şaka.

Revenant gerildi. "Ben iyileştirmem, Küfürbaz. Ben öldürürüm."

Sözleri ona tuhaf gelmişti, sanki bunları söylerken içi ölmüştü, sanki öldürmekten başka çaresi yoktu. Ama onun hayatını kurtarmıştı. Blanchier'i kurtarmıştı. Evet, gerçeği öğrenirse ona sırtını döneceğinden korkuyordu ama nedense bunu bile sorgulamaya başlamıştı. Ona karşı çok iyi davranmıştı, dokunuşu nazik, minnettarlığı gerçektir.

"Eğer tek yaptığın öldürmekse," dedi, "o zaman neden blanchier?"

Revenant iblisin etrafındaki hareketliliğe bir göz attı. "Yani bana borçlusun."

Bundan şüphesi yoktu ama adamın motivasyonunun ne olduğu da umurunda değildi. Hastayı kurtarmıştı ve onun işini de kurtarmış olabilirdi.

Hastayı emin ellere bırakarak odadan çıktı, Revenant ile Slash ve Shakvhan da onu takip etti. Shakvhan hemen ona ateş püskürdü.

"Seni aptal danganak," diye tersledi. "O hastayı öldürebilirdin. Eğer arkadaşın olmasaydı, beyazlatıcı ölmüş olacaktı."

"Biliyorum," dedi Blas.

"Eidolon'a seni Gem'le birlikte kliniğin başına getirerek hata yaptığını söyledim. Seni rapor edeceğim."

Revenant güneş gözlüklerini çıkardı ve Blas onun kara gözlerindeki buzdan ürperdi. "Bunu yaparsan, bu hastaneden dışarı adımını attığın anda ölmüş olursun," dedi Revenant, ifadesindeki duygusuzluk, kızgın olmasından çok daha korkutucuydu.

"Sakin ol," dedi Blas, omzuna dizginleyici bir el koyarak. "Doktor Shakvhan işini yapıyor." Bu konuda bir pislik gibi davranıyordu ama durum tersine dönseydi Blaspheme de aynı derecede kızardı. "Devam et ve beni Eidolon'a rapor et. Zaten vardiyası için buraya geldiğinde onunla konuşacağım."

Shakvhan burnunu çekti. Sonra biraz sakinleştiği için Revenant'a yeni bir gözle baktı. Bir succubus olarak, doktor tüm erkeklere, özellikle de özellikle... erkeksi olanlara karşı hipertansifti.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"O Reaver'ın kardeşi," dedi Blaspheme. "Revenant."

Shakvhan'ın gözleri parladı. "Tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Saatine baktı. "Bir sonraki ameliyatımdan önce biraz zamanım var... bir malzeme dolabının içini görmek ister misin?"

Erzak dolabı seks için bir koddu ve Blaspheme kılındı. Revenant üzerinde hak iddia etmemesi önemli değildi. Onu istemiyordu bile. Ama nedense başka kimsenin de ona sahip olmasını istemiyordu. Özellikle de şirret Succubus'un.

Blas ona cevap verme fırsatı vermedi. "Üzgünüm Shakvhan, ama bir ev ziyaretine gidiyoruz."

"Bilmiyorum," dedi Revenant kıvrımlı kadına yukarıdan aşağıya bakarken. "Aceleye gerek yok."

Seni piç kurusu. Sonra adamın gözlerindeki muzip parıltıyı gördü. Onu kiskandırmaya çalışıyordu. Ve işin kötüsü işe yaramıştı.

"Peki," dedi. "Acele etme. Ama yaklaşık kırk beş dakika sonra vardiyam başlayacak, yani saat işliyor."

Blöfünün işe yarayıp yaramadığını görmek için beklemedi. Eidolon'un her zamanki gibi erken gelmiş olmasını umarak idari ofislere doğru ilerledi. Eğer gelmediyse, ofis kapısının önünde bekleyecekti.

Revenant daha üç metre gitmeden ona yetişti. Shakvhan'la gitmediği için garip bir şekilde rahatlamıştı.

"Küfür mü?"

"Ne?"

"Neden hatanızı kabul ettiniz? Yalan söyleyebilir ve cezadan kaçabilirdin."

"Birileri cezalandırılacaktı. Büyük hatalar

böyle şeyler görmezden gelinmez. Eidolon ve kardeşleri bu işin peşini bırakmazlar, bırakmamalılar da. Beceriksizliğimin bedelini başkasının ödemesine izin veremem."

Adam ona o kadar uzun süre baktı ki yüzü kızardı ve sanki adamın bakışlarından kaçabilecekmiş gibi daha hızlı yürümeye başladı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü," dedi sessizce, "seninle işimin bitmediğine karar verdim. Yakın zamanda değil."

"Oh, hadi ama," diye inledi.

Birden gerildi ve bakışlarını koridorun aşağısına, Eidolon'un onlara doğru yürüdüğü yere doğru takip etti, ifadesi sertti, gözleri altın renginde yanıyordu. Görünüşe göre Shakhvhan onu çoktan çağırmıştı.

"Bana o lanet şeyle ne olduğunu söylemek ister misin? beyaz iblis?"

"Her şeyi berbat ettim." Sesindeki titremeye lanet okudu. "Olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Eidolon ona dönmeden önce Revenant'a kaşlarını çattı. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Revenant'ın yüzüne bir gölge düştü ama dişleri ve sivri dişleriyle zoraki bir gülümsemeyi başardı ve hiç eğlenmedi. "Ben burada bekleyeceğim."

Eidolon onu koridorda birkaç adım ilerletti. "Neler oluyor, Blaspheme? Bu ciddi bir hataydı ve senin yapacağın bir şey değil."

"Biliyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Annem ve benim başıma gelenler yüzünden dikkatim dağılmıştı... bilirsiniz. Yaptığım şeyi mazur görmüyorum," diye hızla ekledi.

"Telafi edeceğim. Ekstra vardiya alırım. Hademe görevi alırım. Neye ihtiyacınız olursa."

"İhtiyacım olan şey aklını başına toplaman." Eidolon'un sözleri sertti ama gözlerindeki kızgın altın parıltısı kaybolmuştu. "İşin, annen ve... diğer sorunun arasında dikkatin çok bölünmüş durumda. Şu andan itibaren hastaları tedavi etmeni istemiyorum. Kılık değiştirmeni onarmanın bir yolunu bulana kadar sadece idari görevde olacaksın."

"Ne? Bekle, hayır -"

"Kararım kesindir," diye sözünü kesti tartışmaya cesaret vermeyen bir ses tonuyla.

Gözyaşları gözlerini yaktı. İş sahibi olduğu tek şeydi, özellikle de dairesi tehlikeye girmişken ve annesi kayıplara karışmışken.

"Bak," dedi, sesi sertliğini kaybetmişti. "Bu senin buradaki statünü etkilemeyecek. Hâlâ kliniğin sorumlususun. Ama oyundan düştün. Sana en iyi halinle ihtiyacımız var."

Haklıydı ama onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. UG'deki herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Hayatı boyunca, hatta annesiyle birlikte bir yere bağlı kalmamak için şehirden şehre taşındıkları yıllarda bile tek istediği doktor olmaktı. Başkalarına yardım etme arzusu içinde her zaman güçlü olmuştu ve sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa ait olma arzusu da aynı derecede güçlüydü.

Artık insanlara yardım edemezdi ve o birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluk onu kesinlikle kimsenin güvenemeyeceği bir beceriksiz olarak görecekti. Sıcak gözyaşları gözlerini yaktı ama düşmeden önce onları sildi. Tanrım, kendini aptal gibi hissediyordu.

"Hepimiz senin bulunduğun yerde bulunduk, Küfürbaz,"

dedi Eidolon

nazikçe. "Bazen kişisel meseleler profesyonel hayatımıza müdahale eder ve diğerine geçmeden önce birinin çözülmesi gerekir." Onları bir şahin gibi izleyen Rev'e baktı ve sesini alçalttı. "Reaver ile Gethel'in durumu hakkında konuştum. İşe yarayabilecek ya da yaramayabilecek bir fikri var ama başka seçeneğimiz yok. Lucifer'ın büyüklüğü göz önüne alındığında, Gethel her an doğum yapabilir. Revenant ev ziyareti için birini almaya hazır olduğunda bana haber verin."

"Bu yüzden şimdi burada. Beni ona götürmek istiyor."

Eidolon başını salladı. "Ben giderim."

Kolunu kavradı ve Revenant'ın yönünden gelen yumuşak bir hırıltı duyduğuna yemin etti. Güvende olmak için doktoru serbest bıraktı. "Başka kimseyle ilgilenmeyecek ve ben de başka kimseyi riske atamam. Ben gidiyorum."

"Bu senin kavgan değil, Blaspheme."

"Eidolon, bu hastane için hayatını milyonlarca kez riske attın. Ama artık sana ihtiyacı olan bir ailen var. Benim yok. Ve Revenant... Senin konusunda ona güvenmiyorum ve zaten seni almayacak. Onun yanında güvende olan biri varsa o da benim."

"Küfür -"

"Lütfen tartışmayın. Haklı olduğumu biliyorsun."

Eidolon gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. "Ofisimdeki mavi doğum çantasını al. İçinde özel olarak işaretlenmiş bir şırınga var. Otuz dakikalık bir gecikmesi olacak. Ne yapacağını bileceksin."

"Şırınganın içinde ne var?"

"Solarum denen bir şey. Reaver'ın fikriydi."

Bir meleğin ürettiği kötülüğü yok etme söylentilerini duymuştu.

Güneş ışınlarının sıvılaştırılmasıyla oluşturulan bir madde. Solarum bu ürün müydü?

Dahili telefondan Eidolon için bir çağrı geldi ve duvarlardaki dönen kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı, bu da ambulansla gelen acil bir durumu gösteriyordu.

"Gitmek zorundayım," dedi. "Ama Blaspheme, uzaklaştırılman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ hastane ve kliniğin hayati bir parçasısın ve hem Wraith hem de ben sorununla ilgili sana yardımcı olacak her şeyi arıyoruz. Ve dikkatli ol. Şu anda en önemli şey senin güvenliğin. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı, çünkü boğazındaki düğüm yüzünden konuşamıyordu.

"Güzel. Gethel'i gördükten sonra doğruca buraya gel. Anladın mı?"

Tekrar başını salladı. Eidolon havalandı ve Revenant anında oradaydı, o kadar hızlıydı ki ona doğru parlamış olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Seni ağılattı. Onu öldürmemi ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ve lütfen Shakvhan'a da bulaşma. Onu öldürmek için ya da... başka türlü."

Az önce ondan succubus ile seks yapmamasını istediğine inanamıyordu ama sonra, neredeyse bir hastayı öldüreceğine de inanamıyordu.

"Sonra ne olacak? Seni görmekten hoşlanmıyorum..." Sanki normal insanlar gibi duygulara sahip olduğunu kabul ettiği için kendini dövüyormuş gibi küfür ederek sözünü kesti. "Üzgünsün. Bir şeyler yapmam gerek, Küfürbaz."

Ona döndü, yaptığı şeyi aklından çıkarmak için yapabileceği herhangi bir şey için çaresizdi. Neredeyse

ölümcül bir hataydı ve şimdi işini kaybetmişti. Uzaklaştırma geçici olsa bile, Sahte Melek büyüünün ne kadar hızlı bozulduğunu göz önüne alırsak muhtemelen birkaç gün sürecekti, kovulmuş gibi hissediyordu. İnsanlar ona şimdiden katılmış gibi bakmaya başlamıştı.

"Ofisim," dedi. "Buradan uzaklaşmam lazım -"

Birdenbire masasının yanında durmaya başladılar. "Başka ne var?" Adamın eli hızla uzandı ve onu çenesinden yakaladı. Adamın bakışlarındaki sahiplenme duygusu ve bunun tenini erotik bir güneş yanığı gibi ısıtması karşısında keskin bir nefes aldı. "Lütfen, Blaspheme. Sana yardım etmeme izin ver."

"Neden?" diye homurdandı. "Neden bana yardım etmek istiyorsun? Neden bana bu kadar takıntılısın?"

"Bilmiyorum." Adam başparmağını kızın çene çizgisinde gezdirdi ve kız, itiraf etmek istediğinden daha aç bir şekilde ona doğru eğildi. "Seninle ilgili bir şey beni çekiyor. Sahte Melekler her zaman karanlıktır, ama sende sızan ve içimi ısıtan bir ışık var."

Kılığındaki bir başka yıpranmış ipliği fark ettiği için dehşete düşmesi gerekirdi ama onu farklı kılan bir şeye her dikkat çektiğinde bunun bir iltifat olduğunu fark etti. Onun standart bir Sahte Melek olmaması hoşuna gitmişti.

Başını eğerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Çok uzun zamandır ısınmamıştım, Blaspheme."

Sözleri bir merhem gibiydi, onu hem yatıştıran hem de tahrik eden bir okşayıştı. Birden ne istediğini anladı ve bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen umursamadı. Pişmanlıklar sonrası içindi.

"Becer beni," dedi. "Bana tüm bunları unuttur." Anında kolları ona dolandı. "Emin misin?"

"Eminim." Tam şu anda, ne kadar çılgınca olsa da, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Yirmi Bir

Eğer Revenant bu anı bir zaman kapsülüne hapsedebilseydi, hapsederdi. Bu anı uzatabilseydi ve sonsuza dek sürmesini sağlayabilseydi, bunu yapardı.

Annesi hayatta olduğundan beri hiçbir dışının ona ihtiyacı olmamıştı. Ona gerçekten ihtiyacı vardı ve içinde bir şeyler paramparça oldu.

Bu yüzden beyaz iblisi gerçekten kurtarmıştı. Blaspheme'in ona borçlu olmasını istediği için değil, o anda bilmesee bile ona ihtiyacı olduğu için. Ve onunla ilgili bir şey, muhtemelen başkasını kurtarmak için parmağını bile kırırdatmayacak bir iblisin hayatını kurtarmış olsa bile, iyilik yapmak istemesine neden oldu.

Önünde duran güzel kadına baktı, gözleri onu parçaladığı çok açık olan acıyla sivilaşmıştı ve istediği her şeyi yapacağını biliyordu. O bir aptaldı - Şeytan'ın lanet çağrılarını hâlâ görmezden gelen bir aptal - ama şu anda umurunda değildi.

Bu, hak etmediği asil bir kadındı ve bunu, kolayca örtbas edebileceği büyük bir hatayı kabul etmesini izledikten sonra kesin olarak biliyordu. Bunun yerine, patronuyla bir savaşçı gibi yüzleşmiş ve cezasını kabul etmişti.

O sadece Sahte Melekler arasında değil, çoğu iblis arasında da eşsizdi.

O anda, dünyada en çok güvendiği kişi haline gelmişti.

Bu bilginin etkisini ruhuna kadar hissetti, ne kadar hasarlı olsa da ve kanatlarını onun etrafında en samimi melek kucaklaşmalarıyla katlamak için garip bir dürtü duydu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama bu arzuyu gerçekten tuhaf kılan şey, meleklerin bu dürtüyü yalnızca eşleri başka bir melek olduğunda yaşamalarıydı. Sahte Meleklerin sayılacağını düşünmemişti.

"Revenant, acele et."

Kızın sıvı bakışlarındaki arzuyla karışık çaresizliği görünce kalbi küt küt atmaya başladı.

"Kural yok, değil mi?" Adamın elleri kadının önlüğünü ve pantolonunu hızlıca sıyırdı. "Aptalca dokunmama kuralları yok."

"Hayır," diye inledi adam ağzını göğsüne indirip sütyeninin narin dantelinin arasından bir meme ucunu yaladığında. "Kural yok."

"Siktir, evet." Onu masasına doğru itti ve karnının pürüzsüz, çıplak genişliğini öpmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Bacaklarını aç."

Avuçlarını masanın kenarına dayayarak itaat etti, adam karnını öperken ona karşı eğildi, düşük askılı bej külotunun lastiğine doğru ilerlerken esneyen bilenmiş, dalgalanan kaslara hayran kaldı. Aleti derisine acı verici bir şekilde sertçe bastırdı, ama iç çamaşırını önden yırtmak için bir dişini kullanırken muhtaç orospu çocuğunu görmezden geldi.

"Onları severdim," diye mırıldandı.

"Onları çöpte daha çok seviyorum." Kız şimdi ona karşı çıplaktı ve onun evinde oldukları ve ellerinin iki yanında yumruk olduğu zamanların aksine, şimdi ona karşı koyması gereken aptalca kurallar yoktu.

onu dizginledi. Avuçlarını kalçalarından aşağıya, seksine doğru sürükledi ve başparmaklarını kullanarak onu iyice araladı.

Onun için hazırdı, şimdiden uyarılmışlıkla parlıyordu. Kanı alev aldı, güneşin yüzeyindeki yoğunlukla yanıyordu. Daha önce de onu tatmak için yanıp tutuşmuştu ama şimdi onun tadını biliyordu ve ağzı sulandı.

Bir saniye bile kaybetmedi. Yüzünü onun bacaklarının arasına gömdü, dilinin yassı kısmını sertçe onun göbeğine bastırdı, kendi nabzını kullanarak sabit ama yumuşak bir vuruşla ona çarptı. Başını kavrayıp aniden duracağından korkuyormuşasına ona sarılırken, bu baskı onun kıvranmasına ve nefes nefese kalmasına neden oldu.

Öyle bir şey olmayacak.

Dilini kızın vadisinde tembelce gezdirirken ve bir parmağını kızın damlayan çekirdeğine sokarken, adrenalin sıcak ve güçlü bir şekilde içinden geçti. Derin iniltisi ağzını titretirken, şimdi onu ciddi bir şekilde yalamaya başladı, onun utanmaz seslerinin ve yalvaran fısıltılarının tadını çıkardı.

"Buna bayılıyorrum," diye nefes aldı. "ok... iyisin."

Belki, ama daha önce hiç bu kadar içine girmediğini, kadın etine bu kadar a olmadığını biliyordu. Onu derinden öptü, zonklayan tomurcuğunu dudaklarının arasına çekti, dilini ucunda gezdirdi ve sonra emdi. Sertçe.

"Kutsal... kahretsin... Rev... Ben -" Bir ığlık atarak ayrıldı. Tırnakları kafa derisini çizdi ve elini ve dilini sürerken kanalı parmaklarının etrafında sıkıştı.

Ona baktı, işini bitirirken bakışlarını yakaladı, okşamaya devam ederken parmağını içinden çıkardı

Diliyle onu hafifçe okşadı. Ağzı nefes nefese açılmıştı ve yanakları tutkuyla kızarmıştı. Onu bu şekilde görmek, sikinin pantolonunun içinde gerilmesine ve serbest bırakılmasını istemesine neden oldu.

Sonra, cinsel parıltı azalırken, gözlerindeki hüznün yeniden ortaya çıktı.

Sikerim öyle işi. Ona kendisinden başka bir şey düşünmesi için bir saniye daha vermeyecekti.

Ayağa kalktı, kadının kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru sertçe çekti. Kadının sıcaklığı, deri katmanları arasından bile onu kavuruyordu.

"Şimdi," diye homurdandı kulağına, "bunu benim yöntemimle yapacağız."

Blaspheme gerçekten de Revenant'ın yönteminin sert ve çiğ olmasını umuyordu çünkü şu anda ihtiyacı olan şey buydu. İsteddiği. Arzuladığı.

Revenant onu omurgası göğsüne yaslanacak şekilde döndürürken oda dönmeye başladı. "Kanatların," diye homurdandı kulağına. "Göster onları bana."

En son onunla seks yaparken Sahte Melek kanatlarını çağırdığında, kanatlar bir var olup bir yok olmuş olsa da, reddetmek aklına gelmedi.

Kalan afrodizyak tozunu serbest bırakmamaya dikkat ederek, bedenleri arasındaki dar boşluğu dolduracak şekilde ipek kanatlarının açılmasına izin verdi. Revenant inledi ve adamın elleri kanatlarının dibinden uçlarına doğru süzülürken kadın gözlerini kapadı. Birbirlerine yapışık bir şekilde öylece dururlarken, başka hiç kimsenin dokunmadığı şeyi okşayan adamın sıcaklığı onu sarmıştı.

Seks sırasında kanatlarını asla çıkarmazdı. Sahte Melekler tarafından baştan çıkarmak ve kandırmak için kullanılan bir araçtı ama şu anda baştan çıkarılan oydu.

Ve bundan zevk alıyordu.

Çok geçmeden aurasının zayıfladığını hissetti, kanatların kaybolacağını biliyordu. İsteksizce kanatların kaybolmasını sağladı ve Rev'in hoşnutsuzluk tıslaması omurgasını titretti.

"Sana onları kaldırmanı söylemedim."

Arkasına uzandı ve tırnaklarını adamın kalçasına geçirdi.

"Bana onları kaldırmamı söyleyemezsin."

Kulak memesini dişlerinin arasına alıp onu nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırırken nefesi yanağında sıcaktı. "Bu benim şovum, meleğim."

Hiçbir uyarı yoktu. Bir anda geri adım attı ve bir elini ensesine koyarak onu masanın üzerine eğdi. Avuç içleri ve yanağı aynı anda tahtaya çarptı, acıtacak kadar ama acıtmadı. Güçlü bir eliyle onu aşağıda tutarken, diğer elini bacaklarının arasına soktu ve şişmiş seksini avuçladı. Hâlâ doruk noktasından zonkluyordu ve bir parmağını kıvrımlarının arasına sokup onu ovuşturduğunda, ikinci bir doruk noktasının ilk kıpırtıları başladı.

Kadın daha fazla baskı için çaresizce onu geri iterken, adam boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve yetenekli parmaklarını geri çekti. Duygu kaybıyla inledi, fermuar sesi duyulurken parmak eklemlerinin arkasına dokunduğunu hissetti.

Beklenti nefes nefese kalmasına neden oldu ve nefesinin masanın yüzeyinde yoğunlaştığını gördü.

Penisinin küt ucu kadının içine girdi, oyalandı ve sonra eve çarptı. Kadın enfes bir zevkle haykırdı. Adam geri çekildi ve daha sert bir şekilde tekrar soktu ve masası yere kaydı. Fark etmemiş gibiydi, lezzetli saldırısını sürdürdü.

Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ara vermek yok. Konuşmak yok.

Duygu yok.

Çıplak teninin tahta üzerinde çıkardığı gıcırta, Rev'in soluk soluğa aldığı nefeslerin erotik seslerine ve Rev'in kalçalarının Rev'in kalçalarının arkasına vuruşuna karıştı. Kalça kemikleri masaya çarptı ve bunu göstermek için çürükleri olacağını biliyordu, ama ah, ne güzel çürükler olacaktı.

"İstediğin bu muydu?" Gırtlaktan gelen sesi kadının teninde karıncalanmalara yol açtı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet," diye homurdandı. "Daha fazla." "İşte benim meleğim," diye fısıldadı.

Birdenbire onu ayağa kaldırdı ve boynunu delici, yakıcı bir acı yırttı, hemen ardından çılgılık atmasına neden olacak kadar yoğun bir coşku geldi. Daha önce hiç ısırılmamıştı, hiç bu kadar savunmasız olmak istememişti. Ne kaçırdığını bilmiyordu ama bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Adamın kolu beline dolanıp onu sikerken tuttuğunda ve her güçlü hamlesinde onu yerden kaldırdığında zevk doruğa çıktı. Adamın derisinin tenine sürtünmesi erotik bir okşayış gibiydi ve adamın tamamen giyinik olduğu düşüncesi bardağı taşıran son damla oldu. Orgazmı bir okyanus dalgası gibi üzerine çöktü, onu sonsuz bir coşku içinde yuvarladı ve mutluluk içinde boğdu.

Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Çok seks yapmış ve çok orgazm olmuştu ama bu fiziksel bir boşalmadan çok daha fazlasıydı. Aynı zamanda duygusaldı ve Revenant sertleşip sıcak tohumu içine sıçradığında, göğüs boşluğunu basınç doldurdu.

Seks harikaydı ve tam da ihtiyacı olan şeydi ama bu sadece kaçınılmaz olanı, hayatının cehenneme döndüğünü fark etmesini geciktirmişti ve elinde kalan tek şey umuttu.

Yirmi İki

Revenant bunun hayatının en iyi sekslerinden biri olduğunu düşündü. Her zaman dövüştüğü şekilde sevişmeyi sevmiştii; dağınık, hiçbir engel tanımadan ve bu kesinlikle sayılırdı. Blaspheme'in masası odanın öbür ucuna savrulmuş, ezik bir dosya dolabının içine itilmişti ve boynu kan içindeydi. Çekip gittiğinde, tohumları kızın içinden akacak ve onu kokusuyla işaretleyecekti.

Normalde, şimdi fermuarını çekip dişiyi doygun ve uykulu bir halde bırakıp başka bir dişi bulmaya giderdi.

Ama bir tane daha istemedi. Gitmek de istemiyordu. Adını bilmediğı ya da on dakika sonra hatırlamayacağı kadınlarla boş seks yapmak istemiyordu.

Hiç mantıklı değildi. Eğer Blas onun üzerinde Sahte Melek güçlerini kullanmış olsaydı bir anlamı olurdu ama Blas onu izlemiş, cazibesini ya da afrodizyağı devreye sokmasını beklemiş ve hiçbir şey olmamıştı. Ondan seks istemişti ama onu baştan çıkarmak ya da en yakın aletle iyi vakit geçirmek için bile değil. Ona ihtiyacı vardı, kendini çırılçıplak bırakmış, bedenine ve ruhuna erişmesine izin vermişti.

Binlerce yıldır kimse bunu yapmamıştı ve kalbi, en iyi Fransız şampanyasından bir düzine şişe içmiş gibi hissettiren yabancı bir duyguyla çırpındı.

Kahretsin. Ona karşı gerçek hisleri vardı, değil mi? Ve bu çok uygunsuz bir zamanlama değil miydi? O bile

hem Cennet'in hem de Sheoul'un nefesini ensesinde hissetmiyordu, duygusal bağların getirdiği türden komplikasyonları istemiyordu. Hayır, Reaver'la olan ilişkisinin de kanıtladığı gibi, bu ipler çok hızlı düğümleniyordu.

Dişlerini geri çekerek Blaspheme'in boğazındaki delikleri yaladı, tatlı kanının her damlasını emerken gerekenden biraz daha fazla oyalandı. Adam dişlerini çekip düşmemesi için onu dikkatlice serbest bıraktığında kadın ürperdi.

Titreyen bacaklarını desteklemek için hemen masayı kavradı. Bu hissi biliyordu. Kendi bacakları da tükenmiş bir tutkuyla sivilaşmıştı. Elbette, geçmişte daha sert ve daha uzun süre sevişmişti ama her nasılsa, Blaspheme ile bu kısa, yoğun karşılaşmasında, zihni ve bedeni her zamankinden daha fazla teslim olmuştu.

Geri adım atarak zihinsel olarak kendini temizledi, yarı sert sikini pantolonuna geri soktu ve fermuarını çekti. Başka bir zihinsel hareketle Blaspheme'i de toparladı ve sonra onun kıyafetlerini toplamak için eğildi.

"Şimdi gidip Gethel'i görmeliyiz," dedi, duygusal şeyleri geride bırakma çabasıyla tamamen iş moduna geçerek.

Kadının önlüğünü, laboratuvar önlüğünü ve stetoskobunu masanın üzerine fırlattı... ve kadının tahrip olmuş iç çamaşırını gelişigüzel cebine attı. Hiçbir zaman fetihlerinin hatıralarını saklayan bir sapık olmamıştı ama nedense Blaspheme'den vazgeçememişti ve belki ona ait bir şey saklamanın yardımcı olabileceğini düşündü.

Evet, bu biraz yüklü bir gerekçe. Bir şeyi sakla

bırakman gereken kadına ait. Bu unutmama yardımcı olur.

Kendi aptallığına duyduğu öfke, sesini amaçladığından daha sert bir hale getirerek, "Hadi ama. Gethel'in hamileliği azalmıyor."

Blaspheme'in omuzları çöktü ve onu olduğu yerde donduran bir ses çıkardı.

"Küfür mü?" Kadın sesi tekrar çıkardı ve adamın içine bir alarm ateşi düştü. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı. Ve sonra, "Hayır."

Birden hıçkırıklar vücudunu sarstı ve çömelerek yere yığıldı, ağlarken yüzünü ellerine gömdü.

Ham duygular onu ele geçirdi, içini karıştırdı ve onu hiperventilasyonun eşiğine getirdi. Bir kadının ağladığını görmeye dayanamıyordu. Annesinin hücresinin arkasına büzülüp ileri geri sallandığı ve ağladığı anılar onu Blaspheme'in önünde dizlerinin üzerine çöktürdü.

Çok nazikçe onu kendine doğru çekti ve şiddetli hıçkırıklarını tamponlamak için vücudunu kullandı. Hiçbir şey söylemedi; söylenecek ne vardı ki? Neyin yanlış olduğundan bile tam olarak emin değildi. Tek bildiği onun acı çektiğiymiş ve bu konuda bir şey yapmaktan acizdi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından ağlaması, masasına uzanıp mendil kutusunu karıştırmasına yetecek kadar kesildi. Üzerinde bir tür şifreli yazı olan bir kâğıt parçası buldu ve sonra parmakları aradığı şeyi buldu.

Kızın eline bir mendil sıkıştırdı. "Bir saniye bekle, tamam mı?"

Başını salladı, adam ayağa kalkıp giysilerini toplarken burnunu silmek için arkasını döndü. Kâğıt parçasını ve cep telefonunu çantasına yerleştirdikten sonra onu kollarına aldı ve ikisini de yatak odasına götürdü.

Onu dikkatle yatağa yatırırken tartışmasını bekliyordu ama kadın pişmiş bir erişte gibi gevşedi, bu da yorgunluğunun bir ölçüsüydü.

"Özür dilerim." Sesi yastığa doğru boğuk bir fısıltı gibiydi. "Genelde böyle sinir krizleri geçirmem."

"Sorun yok." Yatağa tırmandı ve hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüşürken onu kendine doğru çekti ve sonunda yumuşak horlamalar dışında hiçbir ses çıkarmadı.

Gözlerini kapatarak rahatladı. Son zamanlarda ilk kez gerçekten rahatlamıştı... hatırlayamıyordu. Ama bildiği bir şey varsa, o da bunun doğru hissettirdiği idi, kendine ne kadar doğru olmadığını söylemeye çalışsa da. Ve sırtındaki kanat demirleri kaşınmaya başladığında, bir kez daha en tuhaf arzuyu duydu -

İşte o zaman oldu. Kürek kemiklerinin yanındaki yarıklardan kanatları filizlendi. Şilte tarafından engellenen soldaki, sırtına doğru işe yaramaz bir şekilde uzanıyordu. Ama sağdaki abanoz, altın ve gümüş ihtişamıyla yayıldı ve Blaspheme'in vücudunun üzerine inip onu koruyucu bir tüy kozasıyla kaplarken içgüdüleriyle savaştı.

Ona Meleğin Kucaklaması'nı vermişti, bir şefkat, söz ya da aşk eylemi.

Tanrım, o bir aptaldı.

Blaspheme ızgara etin ağız sulandıran kokusuyla uyandı. Şişmiş gözlerini açtı ve bir ağlama krizinin ardından gelen kuru, pütürlü görüntüyle irkildi. Fazla gözyaşının böylesine kavruk bir his yaratması her zaman garip gelmişti.

Bekle... Ofisinde ağlıyordu. Revenant'ın önünde. İnledi ve başını battaniyeyle örttü.

Revenant gibi kokan battaniyeler.

Tanrım, nasıl böyle dağılmış olabilirdi? Tam olarak neyin onu bu hale getirdiğinden bile emin değildi ama bildiği bir şey vardı ki o da bunun bir daha olamayacağıydı. O bundan daha güçlüydü. Bu kadar uzun süre hayatta kalabilmek için öyle olmalıydı.

"Hey." Adamın dumanlı ve yankılanan sesi düşüncelerini böldü ama bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi. "Yemeğim var."

Başını yorganın altından çıkardı ve elinde kahverengi bir kâğıt çuvalla yatak odasına giren adama baktı. "Yemek mi?"

Yağ lekeli çantayı havaya kaldırdı. "En sevdiğim yeraltı barından taze teslim edildi."

Açlık utancını yendi ve son anda çıplak olduğunu fark ederek doğruldu. Örtünmek için aceleyle battaniyeleri kollarının ve kaburgalarının arasına sıkıştırdı.

Revenant'ın şimdiye kadar onun her santimini görmediğinden değil. Yine de seks sırasında çıplak olmak, çıplak ve duygusal olarak maruz kalmaktan farklıydı. Revenant'ın sadece vücudunu değil, zihnini de gördüğünü hissediyordu.

Parıltılı bir şey gözüne çarptı ve soluk mavi yorgana uzandı, parmakları en zarif tüyü buldu. Kabaca bir kel kartalın kuyruk tüyü büyüklüğünde olan bu tüy, lüks bir mavi-siyah satendi ve altınla kaplanmış, gümüşle uçlanmıştı.

"Vay canına," dedi. "Senin mi?"

Revenant kırmızının yaklaşık on tonuna döndü. Neden, hiçbir fikri yoktu. Tüyleri böyle görünseydi, onları her zaman gösterirdi. Ne yazık ki onunkiler tüm Sahte Meleklerin sahip olduğu pembemsi ışıltılı yarı saydam tüylerdi ve uzaktan egzotik görünseler de yakından kâğıt inceliğinde krep gibiydiler ve sadece gösteriş içindi.

Şikayet ettiğinden değil. Gerçek kanatlarının neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bilmek de istemiyordu. Bilmek, Sahte Melek büyüsünün gittiği anlamına geliyordu ve muhtemelen tüyleriyle yakınlaşmadan ölmüş olacaktı.

"Ah... evet. Bu benim." Revenant yatağa uzandı ve çantadan dört köpük kutu ile peçeteler ve plastik kaplar çıkardı. "Füme kaburga, soslu köfte ve pirzola var."

"Sebzeleri sevmiyorsun, ha?"

Son kutuyu da açınca ortaya gevrek, altın rengi patates kızartmaları çıktı. "Voilà. Sebzeler."

"Bir hekim olarak, bu konuda saçmalık bayrağını çekeceğim." Tüyü dikkatlice bir kenara bırakarak kömürleşmiş kaburgalarla dolu kutuya uzandı ama son anda elini geri çekti. "Bunun ne tür bir et olduğunu sorabilir miyim?"

Geniş omuzlarından birini tembelce silkti. "Bilmiyorum. Miden ne kadar güçlü?"

Adamın dalga geçtiğini hissediyordu ama bu teoriyi test etmeyecekti. Plastik bir çatalla bir köfteyi dürttü ve iki ısırıkta mideye indirdi. Ardından, Revenant'ın yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla onu izlediğini umursamadan kaburgalarına bir acı verdi.

"Ne?" diye mırıldandı bir ağız dolusu patates kızartmasının arasından. "Daha önce hiç yemek yiyen birini görmedin mi?"

"Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor. Yemeği kendim pişirmek isterdim ama ava giderken seni yalnız bırakmak istemedim."

"Çok düşüncelisin," dedi, bir yandan da onun kadınlar için ne kadar sık yemek pişirdiğini merak ediyordu. "Ama kesinlikle ne için avlanmaya gittiğinizi sormayacağım."

"Bu muhtemelen akıllıca."

Şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde yemeklerini bitirdiler ve kızın işi bittiğinde Revenant banyoya gitti. Islak bir bezle geri döndü ve yüzünü şefkatle silip gözlerinin altını büyük bir özenle silerken onu sersemletti. Sonra ağızına ve ellerine geçerek yapışkan sosun ve kızartma yağının her zerresini yakaladı.

Daha önce de böyle biriyle ilgilendiğine dair bir his vardı içinde. Bu büyük, kötü Gölge Melek'in bu kadar nazik ve şefkatli olabileceğini hayal etmek zordu.

Adam işini bitirdiğinde, kadın onun elini kendi eliyle kapattı. "Kimdi o?"

Onun ne demek istediğini anladı ve gözlerinde gölgeler uçuştı. "Annem," dedi sessizce.

Ve sonra, sanki kışına bir şok çubuğu sokulmuş gibi, ayağa kalktı ve elindeki bezi köşedeki giysi yığınının içine fırlattı. Çekmecesinden siyah bir Guns N' Roses tişörtü çıkardı ve ona uzattı.

"Sana uyacak bir iç çamaşırım yok, ama sanırım belini kıvırırsan işe yarayacak bir çift eşofmanım var. Bilirsin, çok fazla."

"Sorun değil. Önlüklerimi giyebilirim. Zaten gitmem gerekiyor."

"Nereye? Az önce açığa alındığın hastaneye mi?"

Sözleri canını yakmıştı... çünkü haklıydı. Hayatı kontrolden çıkıyordu ve uzaklaştırma kararı bardağı taşıran son damla olmuştu. Melekler peşindeydi, Sahte Melek büyüsü etkisini yitirmeye başlamıştı, annesi kayıptı ve işini kaybetmişti. Sonra Revenant'la sıradan olmayan, inanılmaz bir seks yapmıştı.

Duyguları yıpranmıştı ama nedense burada, Revenant'ın ininde, tüm bunları unutmak kolaydı.

"Revenant? Beni neden buraya getirdin?"

"Üzgündün." Kutuları ve çöpleri topladı ve hepsini geldikleri çantaya tıktırdı. "Güvende olmaya ihtiyacın vardı. Burası senin için en güvenli yer."

"Ama neden? Hastanede de güvendedim."

"Bu bir... kural."

Yataktan çıktı ve giyinmeye başladı. "Bir kural mı?"

Başını salladı. "Bir dişi sıkıntı içindeyken

onu." Az önce söylediđi Őeyi dűŐűnűyor gibiydi. "Seni öldűrmeye çalıŐmadıđı sűrece. O noktada, adil bir oyun olur."

Blaspheme ۆnlűk pantolonunun içine girdi. Onun kurallarla derdi neydi? İlk kez seks yaptıklarında onun dokunmama direktifine sinirlenmiŐti. O zamanlar bunun tuhaf olduđunu dűŐűnműŐti ama bunu Revenant'ın kontrolű bırakmak istememesine yormuŐtu. Ama gۆrűnűŐe gۆre bu çok ama çok farklı bir Őeydi.

"Yani... her kurala uyuyor musun?"

"Kuralların var olmasının bir nedeni var," dedi huysuzca, sanki sorgulamaması gerekiyormuŐ gibi.

"Ya aptallarsa?"

"Fark etmez. Eğer kanunsa, kanundur."

ۆnlűklű űstűnű silkelerken gۆzlerini devirdi. "Bir keresinde Kaliforniya'da bir yerde kirli i çamaŐırlarıyla mobilyaların tozunu alamayacađınızı sۆyleyen bir yasa olduđunu okumuŐtum. Bana insanların yıpranmıŐ i çamaŐırlarıyla mobilyalarının tozunu aldıkları için tutuklanmaları gerektiđini mi sۆylűyorsun?"

"Hayır. Bu aptalca bir yasa ve insanlar bunun için hapse girmemeli." Onun muzaffer sırtıŐı karŐısında elini kaldırdı. "Ama bu gerçekten bir yasaysa, insanlar bunu çiđnedikleri için tutuklandıkları için kızmamalı. Aptalca ya da deđil, kanun bۆyle." Duvara bastırdı ve gizli bir panel kayarak yatak odasını budaklı ađaçlar ve eli kadar bűyűk dikenleri olan korkak çalılardan oluŐan açık bir ormana açtı. "Ama açıkçası, iđrenç i çamaŐırlarını mobilyalarıma sűrten herkesi öldűrűrűm. Çok iđrenç."

űp torbasını ve yemek artıklarını dıŐarı attı ve
neredeyse Anında, a dűzine Kűrklű
Şeyler o olabilir sadece

rakun örümceklerinin koşturarak çantayı ve içindekileri parçaladığını tarif etti. Panel tekrar kapandı ve onun için çok normal olan bu tuhaflık karşısında sadece başını sallayabildi.

Annesi onu, nispeten çok az şeyin ürkütücü olduğu insan dünyasında yetiştirmeyi seçtiği için çok şanslıydı.

"Revenant?"

Ona doğru geri döndü. "Evet?"

"Neden kurallar konusunda bu kadar titizsin? Yani, teknik olarak bir melek olduğunu biliyorum ama Sheoul'da yaşıyor ve çalışıyorsun. Burada büyüdün. Sheoul tamamen kaos ve kanunsuzlukla ilgili. Peki kurallar senin için neden bu kadar önemli?"

Sertçe yutkundu, adem elması aşağı yukarı sallanıyordu ve kadın birden bunun onun cehennem gibi çocukluğuyla ilgili olduğunu anladı.

"Sorun değil," dedi. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır." Tekrar yutkundu. "Ben... istiyorum. Nedenini bilmiyorum ama istiyorum." Köşedeki küçük portatif bara doğru bir hamle yaptı ama oraya varamadan durdu, başı öne eğikti, sanki bir adım daha atmaya dayanamıyormuş gibiydi. "Sahte Melek büyün bana mı etki ediyor? Bu yüzden mi aniden sana içini dökmek için yanıp tutuşuyorum?"

"Ne? Hayır. Tabii ki değil. Bu benim. Bir çeşit Büyü."

"Ama sen bir Sahte Meleksin. Büyülemek ve kandırmak senin doğanda var."

Sahte Melek'in doğası konusunda haklıydı ama Sahte Melek kullanmadığına onu nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Angel'ın yetenekleri onun üzerindeydi. Artık bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyordu.

"Bir Sahte Melek olarak," dedi, bunu söylerken garip bir şekilde rahatsız hissediyordu, "yeteneklerimi ne zaman kullanıp ne zaman kullanmayacağımı seçebilirim. Sana yemin ederim ki onları kullanmayacağım."

Adam ona baktı ve kadın çaresizce ona inanmasını isterken buldu kendini. Ona güvenmesini. Ve aynı zamanda utanç göğsünün ortasında bir ağırlıktı, çünkü onun bir yalana inanmasını istiyordu.

Bu ne kadar berbat bir durum?

Ve sonra durumun gerçekliği onu öyle bir çarptı ki neredeyse bir adım geri atacaktı. Ona aşık oluyordu. Vyrn öldürdüğünü itiraf eden bir erkeğe aşık oluyordu. Ve bu, bu epik berbat gün için mükemmel bir kapanış değil miydi?

"Sözüne güveniyorum, Küfürbaz," dedi Revenant. "Ve ben bunu asla yapmam, bu yüzden beni pişman etme." Kızın beyni bir yanıt veremedi adam devam etti. "Kurallar," dedi, neyse ki elimizdeki konuya geri dönerek, "önemlidir çünkü onları çiğnemenin her zaman ciddi sonuçları vardır. Bunu bana annem öğretti."

"Onu ne kadar iyi tanıyordun?" Blas onun geçen gün sözünü ettiği hücrede tek başına büyüdüğünü sanıyordu.

"O... Reaver kaçırıldıktan sonra benimle kalmayı seçti," dedi. "Bana yasaların idareli bir şekilde oluşturulması gerektiğini söylediler, çünkü önemsiz veya aptalca görünen bir yasanın bile çiğnenmesinin sonuçları vardır. Ama ben dinlemedim. İçimde Şeytan'ın kanı dolaşan asi bir çocuktum. Oyun alanım bir işkenceydi.

ve en iyi arkadaşlarım bana işkence eden aynı hücre gardiyanlarıydı."

Blaspheme sadece dehşet içinde bakabildi. Kaçak çocukluğunun kötü geçtiğini düşünmüştü ama bir daha asla şikâyet etmeyecekti. Asla.

"Revenant, ben çok -"

Lütfen yapmayın gibi bir hareketle sözünü kesti. Anlamıştı - o da acıaktan nefret ederdi.

"Annem beni uyarmaya çalıştı. İblislerin emirlerine uymam ve yasalarına asla karşı gelmemem için yalvardı. Tabii ki başımı belaya sokmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Beni dövmeleleri umurumda bile değildi." Ellerini ceplerine soktu ve yere baktı, başı kambur omuzlarından gevşekçe sarkıyordu. "Annemin bunu izlemek zorunda olduğu aklıma gelmedi. Aklıma gelmediği için de kuralları çiğnemeye devam ettim. Sonra bir gün, ben izlerken, onun yerine annemi dövdüler. Ondan sonra kuralları çiğnemek istemedim ama bazen... lanet olsun."

Elini yüzüne sürdü ve yüzünü temizledikten sonra Bittiğinde yorgun görünüyordu. Yenildi.

Blaspheme'in kalbi onun için kanadı. Annesinin kendi yaptığı bir şey yüzünden istismar edilmesini izlerken nasıl bir dehşet hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. Suçluluk duygusu içini asit gibi kemiriyor olmalıydı. Onu herhangi bir şekilde rahatlatmak için can atarak ilerledi ama adam geri çekildi, belli ki şu anda kendisine dokunulmasını istemiyordu.

"Ne kadar süre bu şekilde yaşamak zorunda kaldın?" Tanrım, sesi de şu anda duyguları gibi kararsızdı. Onun için ağlamak istiyordu. Öfkeyle çığlık atmak. Öldürmek için

Ona ve annesine bunu yapan piçler.

"On yaşındayken beni ondan aldılar," dedi. "Beni magma kristalleri aramam için bir madene gönderdiler."

Sadece Sheoul'da bulunan magma kristalleri nadir ve değerliydi, büyücüler tarafından güçlü büyülerde kullanılmak üzere gıpta ile bakılırdı. Anlatılanlara göre, bunların çıkarılması o kadar tehlikeliydi ki kimse bu işe gönüllü olmuyordu. Köle emeği bu şeylerin elde edilebilmesinin tek yoluydu.

"Kaçmaya çalıştım," diye devam etti hırıltılı, acı dolu bir sesle. "On yıl boyunca anneme geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. O zamana kadar bilmediğim şey, her kaçışımda annemin canının yandığıydı. Tecavüze uğradı. Kadınlara yapılan her şey. Yani, evet. Ne olursa olsun kurallara uyacaksın, çünkü uymazsan kötü şeyler olur."

Blaspheme'in boğazı sanki o korkunç hikâyeyi paylaşan kendisiymiş gibi acıdı. Ondan koparıldığına şüphe olmayan çığlıkları paylaşan oymuş gibi.

"Revenant," diye fısıldadı.

Başını hırıltıyla kaldırdı. "Yapma."

Onu görmezden gelerek ilerledi ve yine geri çekildi. Ama bu sefer, adam yatak odasının duvarına çarpana kadar durmadı. Dişlerini göstererek tekrar hırladı. Yaralı bir hayvan gibi, davranışları saldırgan değil savunmaya yönelikti ve kadın içgüdüsel olarak onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu.

"Sakin ol." Çok yavaşça, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onun perili bakışlarıyla buluştu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Ama istersen, senin için buradayım."

Koyu renk gözlerinin yüzünde dolaştığını, aradığını tahmin etti,

samimiyet için. Yavaş yavaş direnişin son izleri de kayboldu ve onu kendine doğru çekti. Güçlü kolları onu sarmaladı ama adam ona sıkıca sarılıp yüzünü saçlarına gömerken, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmişken onu ayakta tutanın kendisi olduğu hissine kapıldı.

Uzun bir süre öylece durdular, ta ki adam sonunda, "Sen gerçek misin, Küfürbaz?" diye mırıldanana kadar.

Geri çekildi ve kendini o uçsuz bucaksız siyah gözlere bakarken buldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, her taraftan üzerime gelen pislikler var... kardeşimden, Cennet'ten, Sheoul'dan. Şu anda mantıklı olan tek şey sensin. Senin tarafından da becerilemem."

İkisinin de benzer durumlarda olması ne kadar tuhaftı ve bu sadece ona yalan söylediği için kendini daha suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Belki de ona gerçeği söylemeliydi. Ya da en azından ne hakkında ne hissedeceğini görmek için gerçeğin etrafında dolanmalı... ne hakkında? Bir vyrm'i becermek mi? Kim oldukları hakkında yalan söyleyen birine günahlarını itiraf etmek mi?

Onu bir vyrm olduğu için katletmek istemese bile, muhtemelen ona yalan söylediği için bunu yapardı.

Sonunda yüzde yüz doğru olan bir yanıt vermeye karar verdi. "Seni asla kasıtlı olarak incitmem. Lütfen bunu söylediğimde bana inanın."

Revenant bir şey söylemek için ağzını açtı ama boğuk bir vızıltı ikisinin de dikkatini yerdeki çantaya çekti.

"Burada cep telefonumun çekeceğini düşünmezdim."

Omuz silkti. "İblis teknisyenleri hemen hemen her şeyi yapabilirler." Eliyle çantayı işaret etti. "Devam et ve al. Zaten gitmemiz gerekiyor. Gethel bekliyor."

Hatırlatma onu inletti. Bu inilti, annesinin anlık mesaj adresinden gelen belirgin vızıltı sesiyle kısa kesildi.

Revenant onu yatak odasında yalnız bırakırken çantasından telefonu çıkardı. Ekran yanıp söndü ve Deva'nın yavru kedi avatarı belirdi. Annesi kedileri çok severdi. Neredeyse theCHIVE'daki Kedi Cumartesileri için yaşıyordu.

Tatlım, orada mısın?

Blaspheme cevabını tek parmağıyla yazdı. Buradayım anne. Neredesin? Güvende misin? Nasıl hissediyorsun?

İyi hissediyorum. Güvendeyim. Ya sen?

Lanet olsun, Blas kısayol saçmalığından nefret ederdi. Milyonlarca kez daha uzun sürse bile her şeyi düzgün yazmaya özen gösterirdi. Ben iyiyim. Neden kaçtın?

Klinikteki erkek. Sana bahsettiğim kişi o.

Blaspheme kaşlarını çattı. Bana hangisinden bahsetmiştin?

Çok uzun süren bir duraklama oldu. Blas'ın telefonu elinde titremeye başlamadan önce yatak odasının etrafında dört tur atmasına yetecek kadar uzun. Yere baktığında gördüğü şey kalbini göğsünde durdurdu.

Erkek olana Yok Edici denir. Blaspheme, the fallen Klinikteki melek... O Yok Edici. Babanı öldüren piç o.

Yirmi Üç

Revenant, Blaspheme'i ön verandasında, evini ve onu çevreleyen on dönümlük araziye susuz bir hendek gibi saran dipsiz uçuruma bakarak bekledi. Otuz yıldır bu aşılmaz kalede yaşıyor, sadece buraya birini getirdiğinde ya da taş köprüyü davet ettiği kişilere görünür kıldığında bozulan mahremiyetin tadını çıkarıyordu.

Yemek getiren adam gibi.

Burayı sevdiğini sanıyordu ama şimdi farklı bir şey istiyordu. Daha iyi bir şey. Blaspheme gibi birine daha çok yakışan bir şey.

Böyle bir yere ait değildi. Hatta Sheoul'a bile ait değildi.

Kanyonun karanlık derinliklerinden uçsuz bucaksız, sarp Ebedi İstirap Dağları'na bakarken, onu buraya getirdiği için utanç duydu. Ve neredeyse beş bin yıldır böyle bir şey hissetmemişken utanç duymak ne kadar garipti.

Ama Blaspheme onun dengesini bozmuş, beklenmedik yeni duygulara kapılmasına ve annesinin ölümünden beri kullanmadığı duyguların tozunu almasına neden olmuştu.

Senin için buradayım, demişti. Senin için buradayım.

Kalbini kaplayan sıcaklık, kasları öldüren ayazın yerini aldı. Sanki organı ilk kez gerçekten atıyormuş gibi hissetti ve hissettiği hafiflik, enerji inanılmazdı.

İçinden onu cehenneme kadar öpmek geldi, içeri girdi ve onu koltuğunda kaskatı oturmuş, çantasını omzuna atmış, ellerini kucağında kavuşturmuş halde buldu.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Hey," dedi. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktı ama onun bakışlarından kaçındı. "Artık gitmeliyiz. UG'ye uğrayabiliriz, böylece bir doğum çantası ve taşınabilir ultrason makinesi alabilirim."

Belki de yatak odasındaiken kötü bir haber almıştı. Sormak istiyordu ve dün de soracaktı. Ama o zamandan beri aralarında bir şeyler değişmiş ve hiç alışık olmadığı garip bir dinamiğin içine girmişti.

Gezegendeki en sabırlı insan sayılmazdı ama bir kez olsun şansını deneyecekti. Belki hazır olduğunda ona kendisi anlatırdı.

Sadece yakında hazır olmasını umuyordu. Daha sabırlı olmaya çalışma konusundaki yeni ilgisi muhtemelen uzun sürmeyecekti.

Adam elini kavrayıp onları doğrudan ofisine götürdüğünde, kızın eli adamın elinde sert ve soğuk hissetti.

"Burada bekle," dedi, hâlâ onun bakışlarına karşılık vermiyordu.

Kadın gitti ve adam masasındaki ve raflarındaki bibloları bakarak zaman kaybetti. Kelebekleri çok seviyor gibi görünüyordu. Parlak, neşeli renklerde küçük kristal heykelcikler ofisi süslüyordu ve duvarlarında mavi ve sarı kelebeklerden oluşan iki büyük suluboya resim, tıp diplomalarını ve ödül sertifikalarını parantez içine alıyordu.

Duvarlarında sadece silah rafları ve

birkaç dūřman kafatası.

Blaspheme omuzlarına asılı iki büyük çantayla geri döndü. Tamamen yeni bir şey olan centilmenliği göstermek için her iki çantayı da aldı.

"Kelebekleri seviyorsun," dedi, çok açık olan bir şeyi söyleyerek. "Neden?" Ona göre kelebekler kanatlı solucanlardan başka bir şey değildi.

" nk ," dedi çantasını kaparken. "Hayatlarının ilk bölümünü kılık değiştirerek, çirkin bir şekilde, tam potansiyellerini bilmeden geçirirler. Ama sonunda kendileri olabildiklerinde, uçabilir ve olmak için doğdukları güzel yaratıklar olabilirler." Sesine bir parça hüzün karışmıştı. Sanırım kanatlı solucanlara karşı gerçekten bir ilgisi vardı.

Ve hala ona bakmıyordu.

"Küfür m ?"

"Ne?" diye tersledi.

Vay be. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

Yoğun mavi gözlerini çevreleyen kalın sarı kirpikleri yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır," dedi çabucak. Çok abuk. "Aklımda çok şey var ve açıkçası o şeytani s rt ğ  tedavi etmek için sabırsızlanıyorum."

Bundan daha fazlası olduğunu hissediyordu ve kadınların ruh halleri konusunda biraz kalın kafalı olsa da, daha fazla zorlarsa kızın daha da sinirleneceğini hissediyordu.

"Orada uzun süre kalmayacağız," dedi. "Ve eğer g venliğinizden endişe ediyorsanız, size zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğimi bilin."

"Evet," dedi kötü bir ses tonuyla, " nk  yaptığınız şey bu, değil mi?  ld r yorsunuz. Bu senin için ne kadar kolay? Kaç tane

kelebekleri çizmelerinin altında ezdin mi, Revenant?"

Onun ani öfkesi karşısında şaşkına dönen adam, gerçekten saldırmak isterken sakın kalmak için mücadele etti. Bu da bir ilkti.

"Ben, tüm niyet ve amaçlar için, düşmüş bir meleğim," dedi açıkça. "Öldürmek benim doğamda var. Bundan zevk almak da benim doğamda var. Beni ilk kez becerdiğinde bunu biliyordun. İkincisinde de. Ve şimdi bunu sorun mu yapıyorsun? Bu bir köpekbaliğına fok öldürdüğü için kızmak gibi bir şey. Bu onun doğasında var."

"İşte sorun da bu," diye fısıldadı. "Özetle sorun bu."

Revenant başka bir şey söylemeden Blaspheme'i Gethel'in evine gönderdi. Ortaya çıktıkları anda Gethel, doktor getirmekte acele ettiği için kulak tırmalayan çığlıklarla Revenant'a saldırdı.

"Sakin ol," dedi ocaklardan birinin yanındaki sandalyeye çökerken. "Ufak bir kanama yüzünden ölecek değilsin ya."

Blaspheme elini kaldırdı. "Yeter. Gethel, kanepeye uzanmanı istiyorum. Ultrason yapacağım ve amniyotik sıvı örneği alacağım."

"Acıyacak mı?" "Evet."

Gethel sıırttı. "Güzel."

Blaspheme yere çömelip amniyosentez için gerekli malzemeleri bulmak üzere çantasını karıştırırken başını iki yana salladı. Parmakları garip bir şeyin etrafına dolandı... Kaşlarını çatarak küçük, içi dolu bir

etrafına lastik bir bantla tutturulmuş bir kağıt parçası olan şırınga.

Gethel kanepeye yerleşip yırtık pırtık hamile bluzunu karnını gösterecek şekilde kaldırırken, Blaspheme gazeteye göz attı.

Eidolon' u n düzgün yazısıyla yazılmış tek bir kelime: AMNİYOİNFÜZYON.

Harflere baktı, onları anlamlandırmaya çalıştı. Sonra kafasına dank etti. Şırınga Eidolon'un bahsettiği solarum ile doluydu. Normal bir amniyoinfüzyon tedavisi sırasında amniyotik keseye salın enjekte etmek yerine, solarum enjekte etmesi gerekiyordu -

Sarsıldı, neredeyse şırıngayı düşürüyordu. Zehir. Şırınganın haznesinin içindeki soluk sarı sıvı kötü varlıklar için zehirdi ve ne kadar kötü olursa o kadar zehirliydi. Ve Lucifer, Şeytan'ın oğlu olarak...

Oh, lanet olsun.

Az önce ayağa kalkıp sütunlar arasında bir ileri bir geri yürüyen Revenant'a baktı. Neler olup bittiğiyle ilgileniyor gibi görünmüyordu ama Gethel ofladı.

"Orada öylece oturacak mısın, seni aptal inek?"

"Hayır," dedi Blas dalgın dalgın. "Tabii ki hayır." Kötü anne adayına karşılık vermemesi ne kadar telaşlı olduğunun bir ölçüsüydü ve Revenant onlara doğru bir bakış fırlattığında, kendini toparlaması gerektiğini biliyordu.

Her şeyden önce amniyotik sıvıyı toplamayı gerekiyordu. Fetüsün konumunu ve iğnenin yerleştirileceği en iyi yeri belirlemek için kullanacağı ultrason makinesini kurmak sadece birkaç dakika sürdü. Ünite ısındıkça

ayağa kalkarak Sahte Melek X-Işını görüşünü devreye sokmaya çalıştı... ve görüş canlanınca şok oldu.

Hediye neredeyse orgazmik bir hisle onu etkisi altına alırken vücuduna sıcaklık yayıldı. Sanki Sahte Melek büyüü son nefesini veriyordu ve o da bunu sonuna kadar kullanmaya niyetliydi.

Çabucak Gethel'in şişmiş karnına odaklandı ve anında içindeki form şekillendi. Bir canavarın dış hatlarını görmeyi bekliyordu ama onun yerine, bir insan hastanesinde görebileceğinden farklı olmayan, sıradan bir bebeğe benzeyen bir şey gördü.

O bir bebek değil. İnsan değil. İblis bile değil. O bir Şeytan'ın oğlu. Kötülüğün vücut bulmuş hali.

Bu düşünceyi aklından çıkarmadan, amniyotik sıvıyı çekmek için kullanacağı iğneyi yerleştirmek için bir nokta seçti.

"Bir çimdik hissedeceksin..." Özel görüşünü kullanarak iğneyi soktu ve bebeğe değil de bir sıvı cebine isabet ettirdiğinden emin oldu. Bir dakika sonra dolu şırıngayı çıkardı, kapağını kapattı ve çantasına yerleştirdi. Kök hücre toplama başarılı.

Solarum dolu şırınga ultrason makinesinin yanında duruyordu ve içindekiler odanın dumanlı ışığında parlıyordu.

Yap hadi.

Blas gözlerini kapattı. Bunu yapma görevini üstlenmişti, Lucifer'i anne karnında yok etme görevini. Bunu Eidolon'u tehlikeden uzak tutmak için yapmıştı. Bunu başarabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes alarak şırıngayı avuçladı ve iğneyi aşağıya doğru batırabileceği şekilde yönlendirdi,

Lucifer'in kafatasının arkasına.

Sahte Melek görüşü sönmüştü ama bunun bir önemi yoktu. İğne yerleştirilmişti ve bir şekilde ıskalemiş olsa bile, amniyotik sıvıya enjekte etmek bile işe yarayacaktı.

Lucifer'i yok edecekti.

Yap hadi.

Ama o bir doktordu. Kötü bile olsa bir canı nasıl alabilirdi? Yine de bir hayattı ve o iyileştirmek için doğmuştu, yok etmek için değil.

Yap hadi!

Elleri titriyor, gözleri yanıyor ve midesinin çukurunda Revenant'la yediği yemek çalkalanıyordu. Bu neden onun başına geliyordu? Lucifer ona saldıracak olsa, karşılık verebilirdi. Öldürebilirdi. Ama bu farklıydı. Bu, hayatının geri kalanı boyunca ruhunda bir yara gibi kalacaktı.

Ama onu öldürerek binlerce hayatı kurtarmış olacaksın.

Yüz binlerce. Milyonlarca belki. İncil'deki kıyamet zamanı geldiğinde, Lucifer Şeytan'ın yanında savaşacak ve gezegendeki her canlının acı çekmesini düzenleyecekti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gethel tersledi. "Bütün gün bekleyemem. Yemem gereken bir sepet dolusu yavru kedi var."

Blaspheme'in eli sarsıldı. "Yavru kedi mi? Sana söyledim, yeşil yapraklılar."

"Bebekleri yemeyin demiştiniz."

"Et yok. Hem de hiç. Doktorun emri."

Gethel tısladı. "Sana inanmıyorum." Eliyle

şırınga karnının üzerinde duruyordu. "Peki bu ne?"

"Kontrast solüsyon," diye yalan söyledi Blas. "Ultrasona yardımcı olacak."

Rev'in yere vuran ağır botlarının sesi yaklaştı ve Blaspheme'in nabızı hızlandı. Yalanı anlamış mıydı?

"Acele et." Gethel başını kanepenin kol dayama yerine yasladı. "İşin bittiğinde yavru kedileri yiyeceğim ve birinin bana bir ya da iki insan yavrusu hazırlamasını sağlayacağım."

Rev neredeyse onun tepesindeydi. Blaspheme şırıngayı sıkıca kavradı. Daha fazla oyalanmak yok. Bu kaltak ve canavar çocuğu geberecekti. Eğer suçluluk duygusu Blas'ı hayatının sonuna kadar rahatsız edecekse, öyle olsun.

Eli daha da titredi ve midesi bulandı ama her ikisini de görmezden geldi ve iğneyi batırmaya başladı.

Aniden bir şey ona çarptı, onu devirdi ve şırıngayı elinden fırlattı. Revenant yere yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalışırken botu şırınganın üzerine düşerek onu parçaladı ve içindikileri yere saçtı.

"Oh, hey, özür dilerim." Ona mahcup bir sırıtış attı. "Ultrason makinesine takıldım. Umarım bir şeyleri karıştırmamışımdır."

Takıldı mı? Bay Uber-agile'in ayağı mı takıldı?

"Aptal!" Gethel havladı. "Lucifer kılıç kullanmayı öğrendiği anda senin derini yüzecek."

"İsterse deneyebilir." Revenant şırınga parçalarını bir kenara attı. "Ama o zamana kadar onu sağlıklı tutmanız gerekiyor, bu yüzden doktoru dinleyin ve lanet olası yeşil bokunuzu yiyin." O

Blas'a baktı. "Bitir işini. Buradan siktir olup gitmeye hazırım."

Yirmi Dört

Revenant Blaspheme'den uzaklaştı, yürürken kendine tekrar tekrar küfretti. Kontrast solüsyon. Şırınganın içinde kontrast solüsyon olduğunu iddia etmişti.

İğneyi Gethel'in karnının üzerine yerleştirirken yüzünde beliren dramı izlememiş olsaydı ona inanabilirdi. Gethel'e enjekte etmek üzere olduğu madde her neyse zehirliydi ve Blaspheme işlemek üzere olduğu cinayet yüzünden acı çekiyordu.

İlk başta, Revenant zihinsel olarak ona tezahürat yapmıştı. Yap ş u n u !

Yok et o piçi! Ancak Blaspheme'in eli titremeye ve gözleri perili olmaya başladığında, hevesi sert bir darbe almıştı. Birdenbire, hayatını başkalarını kurtarmaya adanmış bir kadının ruhunu cinayetle lekeleyeceği fikrine dayanamadı.

Lucifer'i öldürmenin cinayet olduğunu düşünmüyordu ve Cennet, Dünya ve Sheoul nüfusunun yüzde doksan dokuzunun da düşünmeyeceğini tahmin ediyordu. Ama Blas o yüzde birdi ve asla iyileşemeyecekti.

Ona bunu yaşatamazdı ve kendi kendini yok eden bir aptal gibi, onun bu girişimini sabote edebilmek için beceriksiz bir hödük gibi davranmıştı.

İşin en kötü yanı da bunu Blaspheme ona hakaret ettikten sonra bile yapmış olmasıydı.

Onu olduğu gibi yargılamaya nasıl cüret eder? Onu yargılamış mıydı?

Sahte Melek olduğu için mi? Tamam, belki. Ama bunu aşmıştı. Onun ne olduğunun ötesinde kim olduğunu görmüştü. En azından öyle düşünmek hoşuna gidiyordu.

Hayır, öyle olduğunu biliyordu. Onun hatalarını kabul ettiğini görmüştü. Ona karşı durduğunda cesaretini görmüştü. Kibrini yüzüne vurduğunda. Onun cömertliğini ve şefkatini görmüştü. Ve dünyasının başına yıkıldığına inandığında onun kırılğanlığını hissetmişti.

Peki neden onu göremiyordu? Tüm bunlar için mi buradayım?
saçmalıyorsun? Saçmalık mı?

Lanet olsun! Hiç düşünmeden yumruğunu Gethel'in devasa büyük salonundaki destek sütunlarından birine vurdu ve zeminden tavana kadar yeni bir çatlak çerçevesi oluşturdu.

Gethel ve Blaspheme ona ters ters baktı ama o umursamadı.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda, Küfürbaz eşyalarını topladı ve onun yanına geldi.

"Şu an için durumu iyi," dedi kısık bir sesle. "Ultrasona bir kadın doğum uzmanının bakması gerekiyor ama şimdiden söyleyeyim, doğumdan sağ çıkacağından şüpheliyim."

Omuz silkti. "Şeytan onu umursamıyor. O Lucifer için endişeleniyor."

Blaspheme'in ifadesi ekşiydi. "Küçük iğrenç şey sağlıklı görünüyor."

Sağlıklı. Revenant'ın ayaklarına serilebilecek bir şey. Blaspheme için yaptığı düşüncesizce merhamet eylemi sayesinde Rev, dünyanın en iyi ikinci adamı olma statüsünü kaybedecekti.

Sheoul'daki güçlü varlık. Rev bu statüsünü kaybedemezdi, hele ki Cennet'e kabul edilme hayalinden vazgeçmişken. İlk meleğini öldürdüğünde, tüm köprüleri yakacaktı ama iyi olacaktı.

Yani, hayır, Şeytan'ın yanındaki konumundan vazgeçmeyecekti, özellikle de ilk enkarnasyonunda Revenant'ın hayatını zindan etmekten payına düşeni almış olan Lucifer'e. Evet, eğer Revenant yapabilseydi, o orospu çocuğunu şu anda ana rahminde yok ederdi. Ama Şeytan'dan saklanacak bir yeri olmadığı için bunu yapmak ölüm fermanı olurdu.

"Artık gidebilir miyiz?" Blaspheme sordu.

Revenant evet demeye başladı ama koridorun diğer ucundaki bir kapı açıldı ve iki Ramreel muhafızı dövülmüş, kanlar içindeki bir vampiri sürükleyerek içeri soktu.

Gethel onun uzandığı şezlongun karşısındaki rafı işaret etti. "Thanatos'un kölesini oraya koy. Yavaş yavaş ölmesini izlemek istiyorum."

Hay sikeyim. Süvari'nin Gözcüsü olarak bu işin peşini bırakamazdı. Blaspheme'in elini tutarken, "Hadi," dedi.

"Hadi

seni kliniğe geri götüreceğim." Blaspheme güvenli bir şekilde Underworld General'a döndüğünde Gethel ve onun kan emici oyuncağıyla ilgilenecekti.

Onları UG'nin otoparkına doğru yönlendirdi ve ortaya çıktıkları anda Blaspheme ondan uzaklaştı. "O vampirin ölmesine izin mi vereceksin? Beni geri götür. Ona yardım etmeme izin ver."

"Geri dönmeyeceksin. Vampir seni ilgilendirmez."

"Yaralıydı," dedi inanamayarak. "Tabii ki o

beni ilgilendirir!"

Ani öfke onu serseri bir dalga gibi yuvarladı. Neden gerçek bir Sahte Melek'in olması gerektiği gibi bencil, önemsiz ve ahlaksız olamıyordu?

"Sertleş," diye tersledi. "Bütün kedi yavrularını, vampirleri ve kelebekleri kurtaramazsın. Ve bazen istediğinizi elde etmek için bir şeyi çizmenizin altında ezmeniz gerekir. Bununla başa çık."

Ona tokat attı. Yanağını acıtacak kadar sert. "Seni piç kurusu." Ham, yakıcı nefret, derisini kavuran bir dalga halinde kadının üzerinden yuvarlandı. "Acıyı görmezden gelmek senin için bu kadar kolay mı?"

Onda gerçekten de en kötüsünü görmek istiyordu, değil mi? "Ne değişti, Küfürbaz? Telefonuna ne tür bir mesaj geldi de benden bu kadar nefret etmeye başladın?"

"Senden nefret mi ediyorum?" Kadının sesi ona saldırıyor, madenlerde köle olarak çalışırken iblislerin yaptığı gibi acımasızca vuruyordu. "Nefret ettiğim benim. Seni içeri almamam gerektiğini biliyordum. Seni umursamamam gerektiğini biliyordum. Ama aptallık ettim ve şimdi kendimle yaşamak zorundayım."

Onu önemsiyor muydu? Bu önemseme artık geçmiş zaman mıydı? "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum meleğim ama hepimiz kendimizle yaşamak zorundayız."

Cevap vermesini beklemedi. Kadın çok sinirliydi ve onun da halletmesi gereken bir durum vardı. Kafasının içinde, göndereni görmezden geldikçe daha da kötüleşen bir çağrı taliminden bahsetmiyorum bile. Şeytan bekletilmekten hoşlanmazdı ve eğer Revenant yakında itaat etmezse, güzel bir

kırbaçlama ya da başka bir organ ameliyatı.

Eskiden Şeytan'ın taleplerine hemen yanıt vermesi ne tuhaftı ama artık hafızası geri geldiğine göre, boş ver gitsin. Revenant geç kalmanın sınırlarını zorlayacaktı. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey değildi ama çocukken Şeytan'ın madenlerinde çalışırken sahip olduğu asi çizgi geri dönüyor gibi görünüyordu.

Revenant, Ramreel'lerin vampiri askıya bağladıkları Gethel'in yerine geri döndü. "Bu, çocuklar, hayır-hayır."

Bileğine bir fiske vurdu ve boynuzlu iblisler odanın bir ucundan diğer ucuna uçarak karo zemine bilinçsiz yığınlar halinde düştüler.

Gethel ayağa fırladı, hastalıklı siyah, pullu kanatları açılmıştı, mavi damarlar derisinde yılan gibi kıvrılıyordu. Gözleri yağlanmıştı ve etrafında bir güç aurası titreşiyordu.

"Oyun zamanımı mahvedemeyeceksin," diye hırladı.

Bilinci yerinde olmayan kan emiciye doğru ilerlerken onu görmezden geldi. Metal kelepçelerin açılmasını diledi ve vampir yere yığılırken onu yakaladı. Bir güç patlaması Revenant'ın kafatasına çarparak onu askıya çarptı ve askıyı yere düşürdü.

"Seni kaltak." Etrafında dönerek kendi gücünü hazırladı ama Gethel ona tekrar vurdu, bu sefer çenesini kıracak kadar sertti. Neredeyse anında iyileşti ama şimdi çok kızgındı.

Vampiri bıraktı ve Gethel'i kolundan yakaladı. Ona küfretti, kemiklerini kıran ve organlarını ezen durmak bilmeyen güç patlamalarıyla saldırdı. Attığı her adım tam bir ıstırap, ama yavaşlamadı, onu yere düşmüş askıya çarpana kadar durmadı ve

ona bağlı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Muhafızlar her kapıdan içeri daldı, silahlı ve Karanlık Ana'larına yönelik tehdidi ortadan kaldırmaya hazırды, ancak tehdidin Revenant olduğunu gördüklerinde, tek bir birim olarak durdular ve ne yapacaklarını bilemez halde orada durdular.

"Onu öyle bırakın," diye emretti Revenant onlara. "Onu sabaha kadar bırakın. Eğer geri döndüğümde serbest kalırsa, onu bırakan kişi bana hesap verecek."

Onun küfürlerine ve bağırışlarına aldırmadan vampiri topladı ve ardından bir düzine dilde bir düzine müstehcen küfür savurarak kilere gitti ve lanet kedi yavrularından oluşan sepeti kaptığı gibi Thanatos'un Grönland'daki şatosuna gitti. Thanatos ve karısı Regan, yüzüne bezelye püresi bulaşmış oğulları Logan'la birlikte yemek masasında oturuyorlardı. Çocuğun evcil cehennem köpeği Cujo, dişlerini göstermiş, bir kuzuyu bütün olarak yutabilecek açık çenelerinden salyalar damlayarak Revenant'a doğru koşmaya başladı.

"Cujo, dur!" Than havladı ve öküz büyüklüğündeki canavar

Henüz tam olarak büyümemişti, kayarak durdu. Ama bu aniden dostça davrandığı anlamına gelmiyordu. Hayır, it çömeldi, hâlâ hırlıyordu ve hâlâ Revenant'ın kıcını tekmeleyebileceğini düşünüyordu.

Kahretsin, Rev bu şeylerden nefret ederdi.

Rev, zebaniye bir petrol tankeri büyüklüğünde rulo yapılmış bir gazeteyle vurma sözü veren bir bakışla vampiri yere attı ve miyavlayan kedilerden oluşan sepeti yanına koydu.

Şakağındaki sarı örgüler sallanan Thanatos koşarak

yanına geldi. "Ewan, kahretsin." Kanlı cesedin yanına çömeldi.

Yerdeki vampir. "Bu sabah yoklamayı kaçırdı. Çok geç saate kadar dışarıda kaldığını ve şafakta saklanması gerektiğini düşündük. Bunu ona siz mi yaptınız?" Sallanan sepete kaşlarını çattı. "Bu da neyin nesi?"

"Logan için hediye. Ve hayır, vampirini ben mahvetmedim ama hakkımda kötü düşündüğün için teşekkürler," dedi Revenant. "Onu Gethel'den kurtardım. Bir şey değil."

Alkış falan almayacağını anlayan Revenant oradan hızla çıkmaya hazırlandı ama o daha başaramadan Thanatos, Revenant'ın omurgasını duvara yapıştırdı ve dişleri cehennem köpeğinkiler kadar açık bir şekilde suratının ortasında idi.

"Nerede o?" diye hırladı. "Bana öldüğünü söyleyen iyi edersin."

"Yaşıyor, tekmeliyor ve her an doğum yapabilir," dedi Revenant, Thanatos'un yüz ifadesinde her kelimeyle birlikte oluşan öfkenin tadını çıkararak. Thanatos'u sevmediğinden değil... sadece sebepsiz yere saldırıya uğramaktan hoşlanmıyordu.

"Seni bok parçası." Thanatos, Revenant'ın ceketinin yakalarını kavradı ve onu tekrar duvara çarptı. "Oğlumu öldürmeye çalıştı. Ve sen onun hakkında hamilelik parıltısı olan mutlu bir ev kadınıymış gibi rahatça konuşabiliyorsun?"

Süvari'yi yere sermek çok cazip geliyordu ama Regan'ın yemek odasında Logan'ı göğsüne sımsıkı bastırmış bir halde durduğunu görünce göğsünde bir şeyler yuvarlandı. İblisler hücrenin kapısını açtığında annesi onu kaç kez böyle tutmuştu? Kaç kez oğlunun parçalanışını izlemeye katlanmıştı?

Ondan uzak dursun da ya o ya da o dayak yesin diye mi?

Her ne kadar Thanatos'u bir pislik olduğu için parçalamak istese de, bunu bir anne ve çocuğunun önünde yapmayacaktı. Bunun yerine, gücünün küçük bir kısmını kullanarak Süvari'yi geriye, aptal cehennem köpeğine doğru fırlattı. İt bir çığlık attı ve Thanatos yere yığıldı ama sonra tekrar ayağa kalktı, tamamen silahlı ve zırhlıydı.

"Yapma bunu Süvari," diye uyardı Revenant. "Çok şiddetli bir şeytani baş ağrım ve çok az sabrım var. Ve unutmayın ki vampirinizi geri getirmek zorunda değildim."

"Ne yani, doğru şeyi yaptığın için ödöl mü istiyorsun?" Thanatos, Cujo'ya Revenant'a doğru ilerlemeyi bırakmasını işaret etti. "Övgü mü istiyorsun? Bana Gethel'i getir."

"Yapamam."

Thanatos kılıcını kınına soktu ama zırhını çıkarmadı. "Biliyor musun, amcamız olduğunu, babamız gibi bir melek olduğunu öğrendiğimizde, en azından ailenin bir parçası olmayı deneyeceğini ummuştuk. Ama siz ailenin ne olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" Thanatos'un bu sözleri Revenant'ı rahatsız etmemeliydi ama tıpkı daha önce Blaspheme ona saldırdığında olduğu gibi, bu sözler de onu derinden yaralamıştı çünkü hayır, o ailenin ne olduğunu bilmiyordu. Ve o ana kadar bilmek istediğini de fark etmemişti. "Aile yatağın altındaki canavarı korumaz. Sadece canavarlar diğer canavarları korur." Elini kapıya doğru uzattı. "Defol amca. Ait olduğun yere, cehenneme git."

Revenant dışarı çıktı, ama buharlaşırken Thanatos'un haklı olduğunu fark etti. O cehenneme aitti ve her zaman da öyle olmuştu.

Yirmi Beş

Çok fazla taşınma ve isim değişikliği içeren çılgın bir çocukluk geçirmesine rağmen, Blaspheme her zaman şansın doğru tarafında olduğunu hissetmişti. Ancak son zamanlarda şansı tükenmiş gibi görünüyordu ve belki de bu bir tesadüftü ama her şey Revenant hayatına girdiği anda başlamış gibi görünüyordu.

Daha iyisini biliyordu, ama ona çocukluğunu anlattığında tuhaf cazibesi ve yürek burkan kırılganlığıyla savunmasını aşmıştı. Ve sonra gidip neredeyse öldürmek üzere olduğu bir hastayı kurtarmış ve onun sonsuz minnettarlığını kazanmıştı.

Sonra Revenant'ın tam da en başından beri düşündüğü kişi olduğu ortaya çıktı.

Vicdanı olmayan soğuk bir katil.

Tanrım, ne kadar aptalmış. Ve gerçekten de kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Revenant'ı bile suçlayamazdı. Söylediği gibi o et yiyen bir köpekbalığıydı ve onun vejetaryen olmasını bekliyordu. Kaplan köpekbalıkları çizgilerini değiştiremezdi, bir Gölge Melek de değiştiremezdi.

Tabii ki, vrym çizgilerini değiştirebilir, değil m i ?

Onlar mı? Tek ihtiyaçları olan bir kan kurbanı ve birkaç büyülü ilahiydi. Belki de annesinin ondan yapmasını istediği ayini yapmalıydı. Eğer yapsaydı, bugün Lucifer'i yok edecek taşları toplamış olurdu. Bunun yerine, vrym'i gösteriyordu, melek yarısı bir anka kuşu gibi yükseliyordu.

Sahte Melek aurasının külleri ona bir vicdan verdi.

Sonuç olarak, şu anda Underworld General'ın personel salonunda duruyor ve Eidolon'a Lucifer'a solarum enjekte etmekte başarısız olduğunu söylüyordu. Reaver da oradaydı ve onun her sözünü dikkatle dinliyordu.

Kimsenin kızgın olmaması önemli değildi; yaşadıkları hayal kırıklığı daha da kötüydü.

"Denedim," dedi. "Sadece... yapamadım."

Ne kadar isterse istesin, başarısızlığının suçunu Revenant'a bile yükleyemezdi. Başından beri tereddüt etmişti ve nihayetinde Gethel'in kötülüklerin en kötüsünü doğuracak olması onun suçu ydu.

"Tekrar deneyebiliriz," dedi Eidolon. "Reaver bir doz daha solarum alabilir -"

"Hayır," dedi kabaca, "yapamam. Sadece bu miktarı damıtmak yüzlerce yıl sürdü. Elimizdeki tek şey buydu." Lanet okudu. "Başka bir yolu olmalı. Hasatçı gittikçe hastalanıyor ve ben buna seyirci kalamam."

"Biçerdöver mi?" Blas kaşlarını çattı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

Eidolon bir kâğıt bardağı kahve makinesinin başlığının altına itti ve başparmağıyla bir düğmeye bastı. "Lucifer kardeşlerinden enerji çekiyor. Bu onu zayıflatıyor. Bugün erken saatlerde onu ziyaret ettim... bir gecede yirmi kilo verdi."

Reaver yumruklarını sıktı ve gözlerinin mavisii okyanusun yüzeyine vuran şimşek gibi fırtınalı bir hal aldı. "Wraith Şeytan'ın iki oğlunu ve bir kızını buldu ve onlar

hepsi ölüyor. Bir diğnerinin de bu sabah öldüğü bildirildi."

Oh... oh, tanrılar. Eğer Harvester ölürse, bu Blaspheme'in suçu olacaktı. Harvester'ın ve tüm düşmüş melek ölümlerinin vebali onun omuzlarında olacaktı, neden mi? Kendini henüz savunamadığı için büyük bir kötülüğe son veremeyecek kadar kendini beğenmiş olduğu için mi?

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Lucifer onun kalp atışlarını dinlemeye çalıştığında neredeyse kafatasını eziyordu, peki ya ona iğne yapmayı başarsaydı? Ona saldırabilir miydi? Hatta onu öldürebilir miydi?

Ne olursa olsun, denemeliydi. "Çok özür dilerim, Reaver. Ben -"

Bir el hareketiyle onu susturdu. "Pişmanlık için zamanımız yok. Harekete geçmeliyiz. Gethel'i bulmak için Sheoul'u tepeden tırnağa tarayacağım ve bunu yapmak için Şeytan'ın kendisiyle savaşmam gerekse bile umurumda değil."

"Reaver, düşün -" Eidolon, Reaver ortadan kaybolurken sözünü kesti. "Orospu çocuğu. Bu manyak kendini öldürtecek." Elindeki kahve fincanını makinenin platformundan kaydırıldı. "En azından amniyotik sıvı örneği aldınız mı?" Sözünü sakınmadan şırıngayı ona uzattı. "Güzel. Annen için bir iğne hazırlatacağım. Bu öğleden sonra onu buraya getirebilir misin? Kendini kontrol ettiğini duydum."

"Ona hemen bir mesaj göndereceğim."

Kapı pat diye açıldı ve Bane sarışın kafasını odadan içeri uzattı. "Blas, bir dakikan var mı?"

Eidolon'un başıyla onaylaması üzerine diğer Seminus iblisiyle birlikte koridora çıktı. Dün gece ondan bir iyilik istemişti ve umuyordu ki o da bunu yaptığını söylemek için buradaydı.

istediği Şeyi. Eğer yleyse, ona on hafta sonu izin borçluydu.

"Bana kitabı aldığını söyle," dedi, "o zaman Batıl inançları olan bir aptal gibi parmaklarını çaprazlama yapma isteği.

Sırıttı. "Evet. Hadi."

Yüksek Sem'i hastanenin Harrowgate'ine kadar takip etti. Duvar çok renkli harita taslaklarıyla aydınlandı ve Sem kapı özelliksiz, karanlık, kavernöz bir alana aılana kadar bu taslaklara dokundu.

"Um... Sende olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silkti, kalın omuzları mavi önlüğünün altında yuvarlanıyordu. "Annemlerde var. Seninle tanıŐana kadar bana vermediler." Utangaç bir sırtıŐ yakışıklı yüzüne çocuksu bir hava kattı. İnkbi olarak tüm Seminus iblisleri inanılmaz derecede ateŐliydi ama Bane ve kardeşleri bir Şekilde ateşi kavurucu yeni bir seviyeye taŐımıŐtı. "Tamam, bu bir yalan. Bunu onlardan almalısın." Kapıdan çıktıklarında onun sırtını sıvazladı. "İyi Şanslar."

"Bekle... annen mi?" IŞık armatrleri olmamasına rağmen, yukarıdan gelen puslu bir aydınlık Bane'i görmesini sağladı... ama başka bir Şey yoktu. "Yani, birden fazla mı?"

Başını salladı. "ok az istisna dışında, Pruosi iblisleri dişi olarak doğar ve kız kardeşler ömür boyu birlikte kalır. Aynı anda aynı erkekle çiftleŐirler ve ortaya çıkan yavrulara tüm dişiler bakar. Hiçbir kardeşim ya da ben bizi hangi dişinin doğurduğunu bilmiyoruz. Hepsi bizim annemiz."

Hah. Bir tür büyücü succubi olan Pruosi'lerin genellikle dişi ve safkan doğduklarını biliyordu, onları hangi erkek türü dođurmuŐ olursa olsun, ama

kardeş topluluklarda yaşadıkları bilinmektedir.

Blas ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Pruosi ve Seminus DNA'larının ortaya çıkan yavruların türünü belirlemek için nasıl savaştığını incelemeyi çok isterim. Anneleriniz babanızla çiftleştiklerinde Seminus iblislerinin her zaman safkan erkek olarak doğduklarını biliyor muydu?"

"Biliyorlardı." Omuz silkti. "Oğul sahibi olmak bir değişiklik sanırım." İlerideki karanlık duvardaki bir açıklıktan yayılan yeni, yumuşak yeşil bir ışıltıyı işaret etti. "İçerideler. Ben burada bekleyeceğim. Oh, ve Blas? Ne yaparsan yap, onlara yalan söyleme."

"Bunu hayal bile edemezdim," dedi.

Her Seminus iblisiyle aynı türden gliflerle kaplı olan eli, kızın bileğini sıkıca kavramak için uzandı.

"Ciddiyim," dedi, sesinden uyarı damlıyordu. "Yalanlara iyi yanıt vermezler ve sana söz veriyorum, anlayacaklardır. Bunlar kara büyü ve ölüm üzerine çalışan iblisler. Ufelskala ölçeğine göre dört-beş puanlık iblisler. Onlarla uğraşmayın."

Kuru bir şekilde yutkundu ve geri çekildi. "Anlaşıldı."

Blas kapıdan içeri girerken bileğindeki yara izini ovuşturdu. Kapının ötesinde, duvarları bile yokmuş gibi görünen özelliksiz karanlık bir odada, albino insan olarak geçebilecek on kadın, vücutları hiçbir şeyi gizlemeyen şeffaf bir kumaşa sarılmış halde daire şeklinde oturuyordu. Pruosi çemberinin ortasında, siyah mumlar, içinde kana benzeyen bir şey bulunan ahşap bir kasenin etrafında başka bir çember oluşturunuyordu.

"Küfür," diye hep bir ağızdan mırıldandılar ve kadının tüyleri diken diken oldu. Çok ürkütücüydü. "Ne arıyorsunuz?"

"Bir büyüçülük kitabı arıyorum."

Dişiler henüz ona bakmamıştı. "Neden?"

Ne yaparsan yap, onlara yalan söyleme. "Kendimi gizlemek için bir büyü arıyorum." Yalan değil ama çok detaylı da değil.

"Ne amaçla?"

Neden hep bir ağızdan konuşuyorlardı? "Beni öldürmek isteyen insanlardan saklanmak için."

"Seni kim öldürmek istiyor?"

"Bilmiyorum." Elbette bu bir yalan sayılmazdı. Ayrıntıları biliyormuş gibi değildi.

Dişiler çemberlerine doğru eğildiler ve fısıltılardan oluşan bir vızıltı milyonlarca kızgın arı gibi havayı titreştirdi. Kahretsin. Blas çuvallanmış mıydı?

Ter içinde ve mide kramplarıyla savaşıyor olarak bekledi. Sonunda, tam bu gerilime daha fazla dayanamayacağını düşünmeye başlamıştı ki, tekrar doğruldular. Ve hâlâ bakışlarıyla buluşmuyorlardı.

"Aradığınız kitap arkanızda," diye mırıldandılar. "Ama onu kullanmak için acele etmenizi öneririz."

Acelesi mi var? Hemen geri almaları mı gerekiyordu? "Elbette," diye nefes aldı. "Ve teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Bunu kalbimizdeki iyilikten dolayı yapmıyoruz şifacı. Bunu ödeme için yapıyoruz."

Oh. Tabii ya. "Fazla param yok ama biraz ödünç alabilirim ya da hizmet sunabilirim -"

"Senden ödeme almayacağım." Her kafa kalktı ya da

tamamen döndü ve parlayan kırmızı gözler lazer gibi ona odaklandı. "Vyrn avlayanlardan ödeme." Solgun dudakları keskin, lekeli dişlerinin üzerinde korkunç bir şekilde gerilerek gülümsediler ve Blaspheme'in kalbi tekledi. "O yüzden acele et şifacı. Acele et."

Dehşet Blaspheme'in sakarlaşmasına neden olurken, etrafında döndü, daha önce orada olmadığını bildiği tahta bir sehpadan yırtık pırtık kitabı aldı ve Bane'in beklediği Harrowgate'e doğru fırladı.

"Bana ödeme istediklerini söyleyebilirdiniz," diye bağırdı neredeyse kapıdan içeri atlarken.

"Bildiğini sanıyordum." Ona katılarak yumruğunu Yeraltı Dünyası Generali sembolüne vurdu. "Onlar Pruosi. Hiçbir şeyi bedavaya yapmazlar. Hatta kendi çocuklarının doğdukları için onlara para ödemesini beklerler."

Sadece Harrowgate'in içindeki haritaların parlaklığıyla aydınlanan karanlıkta gözlerini iblise dikti. Seminus iblisleri safkan olarak kabul edilirdi, ancak her zaman annelerinin türüne özgü yetenek ve becerileri miras alırlardı. Blaspheme bir Sem'in gerçekten kötü niyetli bir anneden doğması halinde neler olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Peki Pruosi soyundan gelmeniz sizi nasıl etkiliyor?"

Omuz silkti. "Kardeşlerim ve ben cesetleri yeniden canlandırabiliyoruz."

Ew. "Cadılar Bayramı'nda partinin can damarı siz olmalısınız."

"Bir keresinde hatırlıyorum -" Küçük alanın içindeki sıcaklık düştü ve Pruosi'deki tüm dişiler gibi Bane'in de gözleri kızarıırken teni bembeyaz oldu.

daire. "Ölümün yaklaştığını görebiliyorum," dedi, derin sesi tamamen tondan yoksundu. "Her yerde seni bekliyor, Küfürbaz. Geliyor ve durdurulamaz."

Şeytan'ın evine ulaştığında Revenant'ın başı çatlayacak gibiydi, ancak Revenant'a Karanlıklar Lordu'nun onu zindanda beklediği söylendi.

Bu iyi olamaz.

Revenant klostrofobik dairesel taş merdivenden aşağıya inerken çocukluğunun manzaraları, kokuları ve sesleri aklına geldikçe tüyleri diken diken oluyordu. İçeride, sanki onlar da hatırlamış ve yere dökülmek istemiyorlarmış gibi organları titriyordu.

Tekrar.

Botu pis zindan zeminine büyük işkence odasında yankılanan bir gümbürtüyle çarptı. Görünüşe göre bugün sakın bir gündü, hiçbir alet kullanılmıyordu ve sadece uzak duvarda zincirlerle asılı iki iblis vardı. Ana odadan iki koridor ayrılıyordu ve bu koridorlar çocukluğunun eğlence alanı olan yerlere açılıyordu: hücre blokları, mutfaklar ve depolama, ekipman onarımı ve özel işkenceler için ayrılmış odalar.

Ah, anılar.

İçgüdüsel olarak iblislerin kralını nerede bulacağını bilen Revenant sağdaki koridora girdi. Annesinin tutulduğu hücreye giden koridoru.

Elbette, hücrenin içindeki ahşap bankta oturan Yalanlar Prensi'nin ta kendisiydi. Sırtını taş duvara yaslamış, bir hukuk bürosunda çalışacakmış gibi giyinmişti.

bir firma. Sadece kafasından çıkan devasa siyah boynuzlar onun bir avukat gibi görünmesini engelliyordu.

Ya da belki boynuzlar görünümü tamamlamıştır.

"Buluşma yerleri için ilginç bir seçim," dedi Revenant, her ne kadar öyle hissetmese de.

"Bunu takdir edeceğimi düşündüm." Şeytan elini neredeyse sevgiyle bankın üzerinde gezdirdi. Piç Rev'in zayıf noktasını biliyordu ve bunu iyi kullanıyordu. "Annenin kanı hâlâ ahşabı lekeliyor."

Revenant duygularını kontrol etme konusunda çok pratik yapmıştı ve şimdi kabaran öfke de bir istisna değildi. İçinde öfkeyle yanıp tutuşuyordu ama dışarıya karşı ifadesini boş, ağzını kapalı tutuyordu. Ama bir gün, Mariel'e yaptıklarını Şeytan'a ödeteceğine yemin etti. Nasıl, hiçbir fikri yoktu, özellikle de Cennet'in desteğine sahip olmadığı düşünülduğünde.

Şeytan başını kaldırdı. "Gethel nasıl?"

"Her zamanki gibi iğrenç. Doktor Lucifer'in doğumundan sağ çıkabileceğini düşünmüyor."

"Yazık," dedi Şeytan ama sesi o kadar da üzgün çıkmıyordu. "Bu doktor... adı Blaspheme, değil mi?"

Anne. Lanet olsun. Revenant içinden geçen ani ve yakıcı paniği çabucak bastırdı. Şeytan'ın Blaspheme'i bilmesinden hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"Evet."

Şeytan başını salladı. "Onu bana getirin."

Olamaz. "Lordum, sanmıyorum-"

"Onu bana getirin!" Şeytan'ın haykırışı zindandaki tüm sesleri bastırdı. "Bir meleği teslim etmeyi başaramadığın için

dişini istiyorum."

"Bana bir melek teslim etmem için Sanguinalia'ya kadar süre vermiştiniz," diye belirtti Revenant. "Ama şimdi gidip bir tane alacağım."

"Oh," dedi Şeytan ipek gibi, "bana bir melek getireceksin. Ama şu anda senin dişini istiyorum."

İblis Blaspheme'e çok fazla ilgi gösteriyordu, bu da onun Revenant için bir şey ifade ettiğinden şüphelendiği anlamına geliyordu. Bir şekilde Şeytan'ı aksi yönde ikna etmeliydi.

"O benim kadını değil," dedi Rev. "Onu çok az tanıyorum."

"Gerçekten mi?" İblisin bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Onu evine götürmedin mi? İki kez? Zavallı bir sapık gibi o iblis sağlık tesisinde takılmıyor musun?"

Rev'in nabızı birkaç kademe yükseldi. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Artık bir melek olduğunu bildiğin için sadakatini sorguladığımı söylemiştim. Hatta Gethel'i onun evine bağladım. Onu benden başka kimse çıkaramaz." Tekrar bankı okşadı, parmakları bir kan gölünün soluk hatlarını çiziyordu. "Sana ve annene yapılanlar göz önüne alındığında, kendi sadakatini sorgulayacağını düşünürdüm."

Olan oldu. Sanki kendisi emir vermemiş gibi söyledi. Rev ve annesinin başına gelen her korkunç şey.

Revenant omuz silktili ama kalbi hızla çarpıyordu. "Boktan şeyler oluyor. Cennette hoş karşılanmıyorum. Size hizmet ederek barış yaptım."

Sanki. Revenant, Gethel'i yalancı başmelek piçlerine teslim etmemeye karar vermişti ama bu onun

Şeytan'ın pençeli ayaklarını da öpmeyeceğim.

"O zaman bana dişiyi getireceksin. Canlı olarak."

Revenant kaşlarını çatı. "Neden onu sana ölü olarak getireyim ki?" "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Şeytan mırıldandı.

"Biliyor musun," diye homurdandı Rev. Tanrılar, oyunlardan nefret ederdi. "Senin küçük Sahte Meleğin tam olarak bu. Sahte."

Rev bu kez iblise cevap verme tatminini yaşatmadı. Asla ulaşamayacağı bir oyuncağa vurmaktan bıkmıştı.

Sonunda, Rev'in orada sessizce duracağını anlayan Şeytan ayağa kalktı, sırtışı kötü niyetli kelimesini tanımlıyordu.

"Bugün küçük bir Pruosi kuşu beni ziyaret etti. Bana Sahte Melek'in bir vurm olduğunu söyledi. Hafızan ikinci kez başmelekler tarafından senden alındığında avladığın vurm'in ta kendisi," dedi yavaşça ve Revenant'ın kalbi donarak buz kütlesine dönüştü.

Hayır. Şeytan yalan söylüyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Ve yine de, Revenant'ın zihni iblisin yalan söyleme nedenleriyle dönerken, her şey mantıklı gelmeye başladı. Blaspheme'in diğer Sahte Meleklerden neden bu kadar farklı görüldüğü gibi. Ve neden en başından beri onun bir sır sakladığına inandığı gibi.

Ona yalan söylemişti. Onu becerirken ellerini ondan uzak tutması için yemin ettirmişti çünkü ona güvenmiyordu. Ve tüm bu zaman boyunca, aldatmacaya batmış olan kendisiydi. Onu becerdi, tamam. Birden fazla şekilde.

Öfke ve acı içinde bükülüp kocaman bir düğüme dönüştü.

Öfke karmaşası. Kendini ona açmıştı. Ona yardım etmişti. Onu korumuştı. Binlerce yıldır kimseye güvenmemişken ona güvenmişti.

Ona güvenmişti. Orospu çocuğu! Onu teslim etmeliydi. Şeytan'a emrettiği gibi.

"Öyleyse onu bana getirin. Getirdiğinizde ne durumda olduğu umurumda değil, yeter ki nefes alsın." Şeytan sanki eski bir arkadaşymış gibi hücreye göz gezdirdi. "Burada iyi görünecek, sence de öyle değil mi? Tıpkı annen gibi."

Yirmi Altı

Blaspheme, Underworld General'ın güvenliğine döndükten altı saat sonra, Eidolon'un Sahte Melek sorununun çözümüne ilişkin verdiği şifreli bilgi üzerinde biraz ilerleme kaydetmişti. Pruosi büyücülük kitabı kesinlikle Eidolon'un verdiği bilginin kaynağıydı. Bane, Harrowgate'te girdiği trans benzeri durumdan hafızasını kaybetmiş bir şekilde kurtulduktan sonra kitabın bir kısmını tercüme edebilmişti ama Blaspheme tercüme işinin çoğunu kendisi yapmıştı ve kitabı oldukça iyi anladığını düşünüyordu.

Kılık değiştireceği türün DNA'sına ve... henüz tam olarak belirleyemediği güçlü bir ölümsüz varlığın kanına ihtiyacı vardı. DNA için kolay kısmı olacaktı. Ölümsüz bir yabancından kan almak zor olacaktı.

İzlendiği hissine kapıldı ve klinik kafeteryasındaki masasından başını kaldırdığında Gem'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Gem'in siyah saçlarındaki parlak mavi çizgiler önlüğüyle uyumluydu ama giydiği korkunç turuncu lastik terlikler hiçbir şeyle uyuşmuyordu. Evrende.

"Çalışmak için ilginç bir yer," dedi Gem, Blaspheme'in yuvarlak masanın üzerindeki kâğıt ve kitaplardan oluşan düzenine bakarak.

"Ofisimde ya da kütüphanede yalnız kalmak istemedim," dedi, yer açmak için bir yığın ıvır zıvırı kenara süpürürken

Cevher. Beyaz iblisle yaptığı berbat şeyin dedikodusunu duymuş olan personelden aldığı yan bakışlara rağmen, burada olmayı tek başına olmaya tercih ediyordu. Kafeteryadaki hareketlilik onu güvende hissettiriyordu. Ve aklını kaçırmamasını engelliyordu. Ya da Revenant'ı düşünmesini.

Gem oturmadı, onun yerine Blas'ın karşısında ayakta durmaya devam etti. "Bugün sende... farklı bir şeyler var."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Blas hafifçe. "Hiçbir şey değişmedi."

Her şey değişmişti. Sadece bu konuda yalan söylemek zorunda kalmamayı diliyordu.

"Hayır, kesinlikle farklı bir şeyler var." Gem başını eğdi, Blaspheme'i o kadar dikkatle inceliyordu ki Blaspheme kıpırdandı. "Bugüne kadar sende hiç yara izi görememiştim."

Blaspheme soğuk terler döktü. Gem yarı Soulshredder'dı, diğer herkes için görünmez olan fiziksel ve duygusal yaraları görebilen bir iblis. Ufelskala skalasındaki en kötülerden biri olan bu tür, bu yaraları sömürüyor, kurbanın acısından ve sefaletinden besleniyordu. Blaspheme'in bildiği kadarıyla Gem bu yönünü kontrol altında tutuyordu ama bu, türe özgü yetenekleri ve içgüdüleri kullanma arzusuna hâlâ sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Merak etme," dedi Gem sessizce. "Gördüklerimi kimseye söylemeyeceğim."

Blaspheme sormaya korkuyordu ama yine de öğrenebilirdi. "Ne görüyorsun?"

"Garip bir kaplama görüyorum, sanki senden sıyrılan ikinci bir deri gibi." Gem'in elleri yanlarında esnedi. "Bu bende onu yırtıp altında ne varsa ortaya çıkarma isteği uyandırıyor." Gem'in yeşil gözleri ürkütücü bir parıltıyla parladı ve boynunun etrafındaki, içindeki şeytani kontrol altına almak için yaptırdığı dövme nabız gibi atmaya başladı. "Küfürbaz, sana her ne oluyorsa düzeltmen gerek, çünkü hiç... doğru görünmüyor." Ayakları yanıyormuş gibi havalandı.

Kahretsin. Cidden, işler daha da kötüleşebilir mi?

Sanki kendine lanet etmiş gibi, kafeteryanın ışıkları titremeye başladı. Ve sonra, birdenbire, Revenant bir şimşek girdabının ve dönen kara bulutların içinde belirdi. Kanatları neredeyse tavana değecek şekilde açılmıştı ve gözleri, Yüce Tanrım, gözleri... siyah irisler beyazları yutmuş, geriye kalın, mürekkep rengi kirpiklerle çerçevelenmiş yağlı nefret havuzları kalmıştı. Korkunç ve güzeldi, dehşet verici ve çekiciydi ve korku onu pençesine almıştı.

Kafeteryadaki insanlar, Revenant'ı çevreleyen fırtınanın gücü onları ayaklarından kaldırıp duvarlara çarparken çığlık attılar.

Gri duvarlardaki yazılar, şiddeti önleyen büyüler ve efsunlar daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla parlıyordu. Ve belli ki işe yaramıyorlardı.

"Bana yalan söyledin." Revenant'ın gürleyen sesi cehennemin en derin, en karanlık derinliklerinden çıkarılmış olabilirdi ve katıksız dehşet kalbini kavradı.

O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi yere yuvarlandı. "Revenant, ne yaptığını bilmiyorum-"

"Sana güvendim. Seni önemsedim. Senin hayatını kurtardım.

ruh, ve sen yalan söyledin!" Masalar ve sandalyeler devrildi, yemek ve tabak dolu tepsiler yere düştü. Hâlâ bilinci yerinde olan herkes çıkışlara doğru koşuşturdu.

Oh, lanet olsun. O biliyordu. Panik düşünce süreçlerini yıprattı ve yapabileceği tek şey aptalı oynamaktı. Ve bekle... onun ruhunu mu kurtarmıştı? Sormayacaktı bile.

Odadaki son bilinçli kişiye kafeteryadan dışarı fırlaması için zaman tanıyarak durakladı. Bırakın başkasını, burası onun için bile güvenli bir yer değildi.

"Neden bahsettiğinden hâlâ emin değilim," dedi metal kapı kapanırken.

Gök gürültüsü binayı salladı. "Gerçekten de... vyrmin olduğunu inkâr mı edeceksin?"

Omurgasında bir korku ürpertisi belirdi ve Bane'in daha önceki sözleri beyinde çığlık çığlığa yankılandı. Ölümün geldiğini görebiliyorum. Her yerinde, Blaspheme. Geliyor ve durdurulamaz.

O ölmüştü. Tek soru, Revenant'ın onun ölümünü hızlı mı yoksa yavaş mı gerçekleştireceğiydi. Merhametli ya da acı verici. Her iki durumda da kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu.

"Beni suçluyor musun?" diye sordu, sesindeki dengesizliğe lanet ederek. "Sen bir meleksin. Benim türümü spor olsun diye öldürüyorsun." Ani öfke korkusunu gölgede bıraktı ve ona doğru ilerlerken pervasızlaştı. "Sen benim babamı öldürdün, seni orospu çocuğu."

"Baban mı? Baban kimdi lan senin?"

"Rifion adında bir melek," diye hırladı. "Onu katlettiniz."

"Rifion?" Revenant güldü. Piç kurusu gerçekten güldü. "Onu tanıyor muydun?"

"Onunla hiç tanışmadım," diye tükürdü. "Çünkü ben doğmadan önce onu öldürdün."

"Sen doğmadan önce öldüğünü sana kim söyledi?"

Onun önünde durdu, yumruklarını sıktı. Belki adam onu ezmeden önce bir darbe indirebilirdi. "Annem."

"O zaman annen bir yalancı." Şimdiye kadar gördüğünden iki kat daha büyük görünen dişlerini gösterdi. "Şaşırmamalıyım. Anne kız gibi, değil mi?"

"Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır mı? Burada tedavi ettiğiniz düşmüş melek o, değil mi? Geçen gün beni koridorda gördüğünde çıldıran oydu. Şimdi her şey anlaşılıyor. Kim olduğumu biliyordu. Ve sana evimde mesaj atan da oydu. Birdenbire benden nefret etmene o sebep oldu."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Yapabileceği tek şey boş bir tehdit savurmak ya da annesinin hayatı için yalvarmaktı.

"Onu rahat bırakın," diye yalvardı. "Lütfen. O hiçbir şey yapmadı -"

"Sana yalan söyledi." Bunu söylemekten zevk alıyor gibiydi.

Blas dişlerini sıktı ve "Hayır, yapmadı. Babamı severdi ve onu tanımamı isterdi, ama sen onu katlettiğin için bu şansa hiç sahip olamadım!"

"Evet," diye mırıldandı. "Yaptım. Ve her saniyesinden zevk aldım." Kanatlarını çırpı ve etrafını saran fırtına dindi. "Onu tanımadığın için şanslısın." Yüzüne doğru yaklaştı, neredeyse ağzından köpükler saçıyordu. "Onu yakaladığımda, hayatı için yalvardı."

"Yani?" Onu göğsünden sertçe itti ama bir kayayı yerinden oynatmaya çalışıyor da olabilirdi. "Kim istemez ki?"

"Yapmazdım."

"Evet, aferin sana. Ama herkes kara kalpli, büyük ve güçlü bir Gölge Melek değildir."

Hırladı. "Hayatı için yalvarmakla kalmadı. Takas etti. Ve neyle takas ettiğini bilmek ister misin?" Ona sorma şansı vermedi. "Senin ve annenin hayatıyla."

"Sana inanmıyorum."

"Hayır mı? Şuna inan. Bir bebek gibi ağladı. Eğer canını bağışlarsam eşinin ve vyrmin kızının nerede olduğunu söyleyebileceğini söyledi." Revenant kelimeleri kurşun gibi tükürdü, her biri hayati bir organa çarptı ve onun geriye doğru sendelemesine neden oldu. Devasa omuzları yuvarlanırken, onun peşinden sinsice ilerliyor, bastırıyor, takip ediyor ve asla vazgeçmiyordu. "Bana annenin Stamtien adında bir melekçe çevirdiği dolapları anlatabileceğini söyledi. Baban korkmuş bir çocuk gibi boşboğazlık etmeseydi bunu nereden bilebilirdim ki? Kendi canını kurtarmak için senden vazgeçmeye hazırды. Ben de onu öldürdüm. Bir aileyi hak etmeyen zavallı bir korkağı. Bir vurm'e babalık eden bir meleğı değil."

"Hayır," diye fısıldadı.

Dizlerinin arkası bir sandalyeye çarptı ve neredeyse düşüyordu. Rev'in eli onu yakalamak için uzandı ve onu öldürmeden önce zarar görmesini engellemesi centilmence değil miydi? Ama, diye düşündü, idam mahkûmları bile cellatla yüzleşmeden önce son bir yemek yedi.

"Evet," diye fısıldadı Revenant onun kolunu bırakırken.

"O bir pislikti ve inkârınızı hak etmiyor."

İnkâr etmek istedi. İnkâr etmesi gerekiyordu. Ama inatla reddederek başını salladığında bile her şey anlam kazanmaya başladı. Annesinin babası hakkında konuşma tarzında bir gariplik vardı. Ve bu, Blas'ın onu babasından söz etmeye ikna edebildiği ender durumlardan biriydi.

İçten içe, Revenant'ın Blaspheme'in babasının hayatı ve ölümüyle ilgili anlattıkları onda yankı uyandırmıştı.

Ama eğer Revenant doğruyu söylüyorsa, bu babasının annesinin iddia ettiğinden daha uzun süredir hayatta olduğu anlamına geliyordu. Blaspheme onunla tanışmış olabilirdi. Onu tanıyabilirdi. Belki de onu kurtarabilirdi.

"Sana inansam bile, onu yine de öldürdün. Eskiden vyrm avladığını kendin söyledin. Sana gerçeği söylersem beni öldürmeyeceğini varsaymamı mı bekliyordun? Vyrm'lerin meleklerden ya da düşmüş meleklerden korunmadığını çok iyi biliyorsun. Her iki tarafta da bizi öldürmek için emir var. Bu bir kural, Revenant. Lanet olası bir kural. Söyle bana Yok Edici, benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Kırılgan bir sessizlik çöktü, sadece interkomdaki sesin kafeteryada bir karışıklık olduğu uyarısıyla bölündü. Güvenlik güçlerinin içeri girmeye çalışmayacağını umuyordu, çünkü Revenant'ın her birini tek bir düşünceyle katledebileceğinden şüphesi yoktu.

Sonunda gözlerindeki yağlı siyah havuzlar çekildi ve yavaşça başını salladı. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım," dedi huysuzca.

Farkında bile olmadığı rahatlamış bir nefes üfledi.

tutuyordu. Yalan söyleyerek onu sakinleştirmişti ve itiraf etmek gerekirse bu konuda suçluluk duymaya başlamıştı. Ta ki onun babasını öldürdüğünü öğrenene kadar. Ama artık kasırga şiddetinde rüzgârlar estirmiyor olması, onu durduğu yerde katletmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Peki buradan nereye gideceğiz?" Sanki kaçma şansı varmış gibi çıkışa baktı. "Beni öldürecek misin?"

Muhteşem kanatları sırtına doğru katlandı ve gözden kayboldu. "Beni kandırdığın için mi yoksa bir vyrm olduğun için mi?"

"Her ikisi de, sanırım." Onun ölümünü bu kadar medeni bir şekilde tartışabilmeleri ne güzel.

"Üç hafta önce seni her ikisi için de öldürürdüm," dedi, sesi donmuş bir bıçak kadar soğuk ve keskindi. "Vyrm'leri ve iğrenç sayılan tüm varlıkları öldürme emri almış düşmüş bir melek olduğumu sanıyordum. Şeytan yarı ırklardan nefret eder."

"Peki ya şimdi?" Vücudunu bir ürperti kapladı ve bunun için kendinden nefret etti, çünkü gösteriyi yöneten tek şey korku değildi. Revenant'ın yanında durmak bile kalbinin çarpmasına ve cinsel organının ağrmasına neden oluyordu ve bu ne kadar çılgıncaydı? Karışık mesajlarından bahset. Lütfen beni öldürme. Ama öldürürsen, önce beni orgazm edebilir misin?

Sahte Melek büyüsunü suçlayamazdı bile, çünkü Gem haklıysa, ondan geriye çok az şey kalmıştı. Bileğindeki yara izine bir bakış en büyük korkusunu doğruladı. Yara neredeyse tamamen yok olmuştu; avucunun dibindeki mavi damarın üzerinde sadece bir iğne ucu kadar soluk beyaz bir et parçası görünüyordu.

"Şimdi... Bilmiyorum." Sanki böyle yapmak ellerini kızın boğazına dolamasını engelleyecekmiş gibi yumruklarını sıkı.

Gözlerini kapatarak, beynine masaj yaparak daha net düşünmesini sağlama umuduyla şakaklarını ovuşturdu.

"Ruhumu kurtardığını söylerken ne demek istedin?" Gözlerini açtı ve adamın tanımlanamayan bir duyguyla titreyen bakışlarıyla karşılaştı.

"Lucifer'ı öldürmeni engelledim."

Kalbi ayaklarının dibine düştü. Oh, Tanrım. Biliyor muydu? Nasıl biliyordu? İnkâr etmek için ağzını açtı ama bu da başka bir yalan olurdu. Bunun yerine, kızgın öfke ona bir ses verdi.

"Saçmalık," diye tersledi. "Ruhumun durumunu önemseydiğin için beni durdurmadın. Beni durdurdun çünkü Lucifer kötü ve senin takımında oynuyor."

Kafeteryadan kaçtıklarında birileri balık kroketleri fırında pişirmiş gibi kokan hava ürkütücü bir şekilde durgunlaştı.

"Hayır, Blaspheme," dedi, sesi bir ceset torbasının içi kadar karanlık ve boştu, "onun ölmesini istedim. Yıllarca bana ve anneme her gün eziyet etti. Kirletti..." Bakışlarını kaçırarak hırıltılı bir şekilde nefes aldı ve Blaspheme'in kalbi acıyla sıkıştı. "İkimizi de kirletti. Sonra binlerce yıl boyunca beni mahvetti, Şeytan'ın bana işkence etmesini izlemek için beni bir bokla suçladı... lanet olası pislik. Öldüğü gün hayatımın en güzel günüydü. Şimdi geri geliyor ve benim ondan daha güçlü olmam bir bok ifade etmiyor. Şeytan onu kayıracak. Cennet beni istemiyor, o yüzden elimde sadece cehennem var. Ve inan bana, eğer Şeytan'ın emirlerini yerine getirmek zorundaysan, ya onun sağ kolu olmak istersin,

ya da radarın altında uçmak istersiniz. Ben artık radarın altında değilim." Gözlerini kaldırdı ve gölgeli derinliklerinde Blaspheme hayal edilemez bir acı gördü. "Lucifer'e karşı tekrar ikinci olamam. Ben... yapamam. Ama sonsuza dek peşini bırakmayacak bir şey yapmana seyirci kalamazdım. Sen bir şifacısın, katil değil."

Oh, tatlı cehennem. Onun neler yaşadığını anlamaya bile başlayamazdı ama şimdi onun kendisi için ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını anlıyordu.

"Ve," dedi gözlerini devirerek, "Gethel'e geri döndüm ve vampiri aldım." Etrafta onu duyacak kimse olmamasına rağmen sesini alçaltarak mırıldandı ve kız onun yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldığına yemin etti. "Ve yavru kedileri."

Blaspheme baktı ve bir an için neredeyse Soulshredder'ın bir parçası olması gerektiğine inandı çünkü kötü niyetli bir enerji santrali gibi ölüm saçan büyük, tehlikeli Gölge Melek gözlerinin önünde başka bir şeye dönüşmüştü. Daha ilişkilendirilebilir bir şeye. Takdire şayan bir şey. Ve yine de, daha az tehlikeli olmayan bir şey.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Lucifer'i enjekte etmeliydim. Daha güçlü olmalıydım. Her şeyi berbat ettim -"

Bir anda onun kollarındaydı, ona sıkıca sarılmıştı, ağzı cezalandırıcı bir öpücükle onunkini eziyordu. Adam konuşmadan önce dilini kızın dudaklarının arasına soktuğunda kızın hisleri sarsıldı. "Hayır. Öldürmek senin doğanda yok. Kontrolünde olmayan şeyler için asla özür dileme."

Sözleri kaslarındaki enerjiyi tüketti ve ona doğru sarktı, deri kaplı pazularına yapıştı.

beyaz boğumlu bir kavrama. "Onu yok edeceğiz. Bir şekilde dünyayı ondan sonsuza dek kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Başını geniş göğsüne yasladı ve onu şaşkınlığa uğratan bir şefkatle saçlarını okşadı. "Benim önceliğim seni tehlikeden kurtarmak."

"Korkuyorum," diye fısıldadı, sonunda ona içini dökebildiği için rahatlamıştı. "Sahte Melek büyüm başarısız oluyor -"

Adam aniden geri çekilince kadın sallandı. "O zaman düzeltiriz." Az önce ona zarar vermeyeceğine yemin etmemiş olsaydı, ifadesindeki kararlılık onu dehşete düşürebilirdi. "Şimdi."

"Deniyorum ama bunu yapmak için kimseyi feda etmeyeceğim." Kağıtları ve kitapları işaret etti. "Bir yol buldum... Sanırım. Sadece tamamını çözemiyorum."

Sanki bacaklarının lastik gibi hissettiğinin tamamen farkındaymış gibi onu dikkatlice serbest bıraktı. "Sende bir Pruosi büyücülük kitabı var. Onu nasıl aldın? Pruosi bunları öylece vermez."

"Bir arkadaşım var."

"Bir arkadaş," diye mırıldandı yumruklarını masaya dayayıp notlarına bakmak için eğilirken. "Ölümün özü mü?"

"Evet. Benim de sorun yaşadığım şey bu." Babasını öldüren erkekle hayatını nasıl kurtaracağını tartıştığı aklına geldi ama Revenant ona yardım edebilecekse denemek zorundaydı. "Ölümün özü ya da açların gözyaşları. Bu malzemelerden birine ihtiyacım var. Ve bir efsanenin kanı ya da onun gibi bir şey." Şakaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Çeviriler canıma okuyor ve zamanım tükeniyor."

Revenant'ın bakışları içe döndü. "Annem eskiden ölümün özünden bahsederdi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ölümün özünün aynı zamanda ölemeyenler için bir yaşam iksiri olduğunu iddia ederdi."

Blaspheme gözlerini kırıştırdı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bunu beş yaşında bir çocuk olarak duymayı deneyin," dedi kuru bir sesle.

Cep telefonu çaldı ve Revenant masanın üzerindeki evrak yığınına karıştırırken telefonu eline aldı, hattın diğer ucunda Eidolon'un olmasına nedense şaşırmadı. "Kafeteryada neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi, sakın kalmak için elinden geleni yaparak... onu sakın tutmak için. "Revenant iyi durumda. Ama lütfen E, herkesi uzak tut."

"Bunu yapamam, Blaspheme."

"Yapmak zorundasın." Telefonu o kadar sert kavradı ki ekranın kırılmasını bekledi. "Hakkımdaki gerçeği biliyor ve bunu sorun etmiyor. Ama durumu kışkırtmayalım. Birkaç dakika içinde çıkacağım."

"On tane var." Hat kesildi.

Revenant aramayı sormadı. Birkaç dakika boyunca notlara baktı ve sonra kitabı çevirdi, inlemeden önce birkaç sayfayı inceledi.

"Ne?" Sayfalara baktı ama bütün gün incelediği anlamsız metnin aynısını gördü. "Nedir bu?"

"Bir efsanenin kanı, ölümün özüyle aynıdır. Ölümün kanına ihtiyacın var. Thanatos'un. Ya da açların gözyaşları, ya da açlığın."

Farkına vardı. "Limos. Yani Thanatos'un kanına ihtiyacım var."

yoksa Limos'un gözyaşları mı?"

Revenant'ın parlak abanoz saçları omuzlarına dökülürken başını salladı. "Limos'un gözyaşlarını unut. Thanatos'un kanını istiyorsun. İnan bana, kimsenin yapmak isteyeceği son şey Limos'u ağlatmaktır. Kardeşleri ve eşi psikopatça korumacıdır." Sesini boğuk bir mırıltıya indirdi. "Bunu anlamadığımdan değil."

Sahiplenici ses tonuyla ve son birkaç gündür onu öldürmeye çalışan bir melek savaşıırken, Shakhvhan'ı tehdit ederken, erimesinden sonra onunla ilgilenirken ne kadar koruyucu olduğunu hatırlayınca içini bir sıcaklık kapladı. Karanlık, deri ve silahlarla kaplı haline bakınca, kimse onun ölümcül olduğu kadar nazik de olabileceğini tahmin edemezdi.

"Reaver'dan kanı getirmesini isteyeceğim," dedi. "Belki onunla konuşup tüm bu olayları açıklarsam -"

"Siktir, hayır," diye araya girdi Revenant. "Kimseye güvenemezsin, Blaspheme. O bir melek ve vırm öldürme konusunda düşmüş meleklerden çok daha kararlılar."

Bunu ne kadar iyi biliyordu. "Ama o Reaver. Onu tanıyorum. Beni öldürmez." Umut ediyordu.

"Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?" "Başka seçeneğim yok."

"Evet," dedi, "var. Senin için kan getireceğim."

Blas rahatlamış ve minnettar bir nefes verdi ama aklına potansiyel bir sorun gelince bu nefes kısa kesildi. "Bekle... bir Gözetmen'in bir büyüde kullanmak üzere bir Atlı'dan kan alması kesinlikle yasak."

"Bırak onu ben düşüneyim."

İçgüdüleri burkuldu. "Haklıyım, değil mi? Bu kurallara aykırı."

Adamın yüzünde beliren sert ifadeyi görünce kendi kanının çekildiğini hissetti. Kurallara uymak onun için sadece bir kod değildi; travmatik gençliğine ve annesinin ölümüne geri dönülmez bir şekilde bağlı olan hayatıydı. Blaspheme onu bir daha asla, bırakın isteyerek bir kuralı çiğnemesini istemeyi, onu bir kuralı çiğnemeye teşvik edecek bir pozisyona bile sokmayacaktı.

Ama bunu zaten ondan kendisini öldürmemesini isteyerek yapıyordu.

"Hayır." Bunu yapamayacağını anlamasını sağlamak için çaresizce onun kolunu tuttu. "Sana izin vermeyeceğim. Başka bir yol bulacağım."

"Başka yolu yok." Çok nazikçe elini çekti ve geri çekildi. "Yakında döneceğim."

"Hayır!" Ama çığlığı havada kaybolduğunda adam gitmişti.

Yirmi Yedi

Blaspheme kafeterya çıkışından fırladı ve Eidolon ile kardeşleri Shade, Wraith ve Lore'un da aralarında bulunduğu düzinelerce insanın toplandığı klinik koridoruna savruldu. Her biri savaşmaya hazırdı; tehlike ve öfke, tenini yakan kavurucu dalgalar halinde yayılıyordu.

"O gitti," dedi ama Shade, Wraith ve Lore yine de onu iterek geçtiler.

Eidolon onun kolundan tuttu ve kenara çekti. "Ne oldu? İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Onlara doğru koşan annesine bir an göz attı, çünkü evet, şu anda tam da ihtiyacı olan şey buydu. "Eidolon," dedi aceleyle. "Reaver'la bağlantı kurabilir misin? Revenant aptalca bir şey yapacak. Onu durdurmam gerek. Hem de hemen."

"Deneyebilirim."

"Onu Thanatos'un yerine gönderin. Lütfen acele edin." Eidolon yola çıktı ve koridorun yarısında annesiyle karşılaştı. "Konuşmamız gerek."

Deva kaşlarını çatı. "Ne oldu orada? Mesajda bahsettiğin enjeksiyonu almaya geldim ama kıyamet kopuyordu -"

"Önemli bir şey değil." Annesine boş bir muayene odasına girmesini işaret etti. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve dürüst olmanı istiyorum."

Deva masum bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki."

Blaspheme duvardaki sebilden bir kâğıt bardak kaptı ve musluğun altına sıkıştırdı. "Her zaman Cennet'ten düştüğünü çünkü bir meleğe Cennet'in bulunmasını istemediği bir nesnenin yerini bulması için yardım ettiğini ve Yok Edici'nin ben doğmadan önce babamı öldürdüğünü söyledin. Ama bunların hepsi yalandı, değil mi? Lütfen anne, gerçeği öğrenmeliyim. Bu çok önemli."

Deva alt dudağını kan çekecek kadar sert bir şekilde ısırdı. "Eğer sana söylersem, tehlikede olabilirsin -"

"Zaten tehlikedeyim! Senin düşüşün ve babamın ölümü hakkındaki gerçeği bilmem gerek. Tüm hikayeyi."

Deva içini çekti ve Blas'ın kalbi sıkıştı. Her ne kadar Revenant'a inanmak istese de, annesinin de dürüst olduğunu bilmek istiyordu.

"Hepsi yalan değildi," dedi Deva. "En azından nesneyle ilgili olan kısmı. Baban Cennet'te Metatron'un yerine Raphael'i geçirmek isteyen isyancı bir gruba karıştı. Raphael arkadaşı Stamtiel'le, Raphael'in Metatron'u yok etmesini sağlayacak mistik bir eşyayı almak için bir anlaşma yaptı. Stamtiel bir baş melek olarak Raphael'in yerini alacak ve Raphael de Metatron'un yerini dolduracaktı."

Oh, Tanrım... Tanrım. Cennette isyan yeterince kötüydü. Ama sadece bir başmeleğe değil, başmeleğe karşı komplo kurmak haddini aşmaktı.

"Babanın yakalanacağından korkuyordum. Metatron'a karşı olan hisleri konusunda çok pervasız ve çok açıktı ve insanlar konuşmaya başlamıştı. Bu yüzden baban Cennet'te barışı korurken ben de Stamtiel'e yardım etmeyi kabul ettim." Deva, babanın elini tutmak için kullanılan zinciri kenara attı.

ve muayene masasına oturdu. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak kendi içine kapandı ve Blaspheme her zaman kaya gibi sert bir güç olarak gördüğü bir kadında ilk kez kırılganlık gördü. "Yakalandım, kanatlarım alındı ve cennetten kovuldum. Ama düşmüş bir melek olmak babanla aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmede. Hamile olduğumu öğrenene kadar birlikte gizli anlar yaşadık. O noktadan sonra, sen doğana kadar saklandım."

"Sonra ne olacak?" Blaspheme annesine bir fincan ama o reddetti.

"Hâlâ Raphael ve Stamtiel'le birlikte planlar yapıyordu ve bizimle bağlantı kurmayı göze alamazdı." Annesi derin, ürpertici bir nefes aldı. "Başka bir kadınla birlikte oldu ve hayatımızdan kayboldu. Ondan sonra onu sadece bir kez gördüm."

Blaspheme olayların bu yeni versiyonuna inanmakta güçlük çekiyordu. Tüm hayatı düşündüğünden daha büyük bir yalandı. "Onu gördüğünde ne oldu?"

"Bana saldırdı. Benimle ya da seninle hiçbir şey yapmak istemiyordu ve ben bunu bilmiyordum ama Raphael başıma ödül koydu. Yakın çevresi dışında kimsenin onun Metatron'a karşı komplo kurduğunu bilmesini göze alamazdı. Belki de Raphael hâlâ ona karşı komplo kuruyordur."

Blaspheme bacakları tutmadan önce yuvarlanan bir tabureye çöktü. "Yani sana yapılan saldırının Raphael'in yarım kalmış işleri tamamlamasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa bir vırm olduğum için mi?"

Deva omuz silkti. "İkisi de olabilir. Ya da ikisi de. Ama bu

önemli. Tüm bunları sana daha önce anlatmalıydım ama seni korumaya çalışıyordum. Bu yüzden sana babanın sen doğmadan önce öldüğünü söyledim. Zamanını onu bulmaya çalışarak harcamanı istemedim, sadece benim yaşadığım reddedilmeyle yüzleşmeni istemedim." Başını kaldırdı, bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu. "Onu sevdim. Ben onun için gözden düştüm, o da bizi terk etti."

Deva bunun yarısını bile bilmiyordu ve bilmeyecekti de. Blas, Revenant'ın babasının eski eşini ve kızını teslim etme konusundaki istekliliğiyle ilgili hikâyesini kendine saklayacaktı.

"Çok üzgünüm anne," diye fısıldadı.

Deva ayağa fırladı. "Bana acımaya cüret etme. Tamamen masum değildim. Düşmeyi hak ettim ve sonrasında olanları kabullendim." Parmağını Blaspheme'in göğüs kemiğine sapladı. "O yüzden benim için üzülme. Hem neden bununla vakit kaybediyorsun ki? Sahte Melek töreni için hazırlanıyor olmalıydın -"

"Bunu yapmayacağımı sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Blaspheme tek bir yudum bile almadan bardağını çöpe fırlattı. "Başka bir şey üzerinde çalışıyorum. Senin mutlu olmayacağın bir şey ama bu benim seçimim."

Deva'nın gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Kızım," diye hırladı. "Ne yaptın sen?"

Bu iş iyi gitmeyecekti. "Yok Edici," dedi. "Onun adı Revenant. O bir Gölge Melek. Ve benim hakkımdaki gerçeği biliyor."

"O ne?" Deva'nın bağırışı resimleri salladı ve anatomik modeller duvarlarda asılı. "Nasıl? Ve neden burada büyük bir şey değilmiş gibi duruyorsun?"

saklanmalı?"

"Çünkü," dedi Blas, "ona söyleyen bendim. Ve... onunla yatıyorum sayılır."

Kaya gibi sağlam olan annesi yüzündeki tüm rengi kaybetti... ve bayıldı.

Yirmi Sekiz

Yeraltı Dünyası Generali'nin malzeme dolaplarından birinden bir şişe aşırıdktan sonra, Revenant Thanatos'un kalesinin dışında cisimlendi, eğer büyük bir iyilik isteyecekse, iyi bir başlangıç yapabileceğini ve aniden içeri girmeyeceğini düşündü. Kendini yüzleşmeye hazırlayarak kapıyı çaldı. Bir dakika sonra Thanatos orada duruyordu, yüz ifadesi donuktu ama boğazındaki üç boyutlu akrep dövmesi kıvranıyordu.

"Ne istiyorsun?" Thanatos kaşlarını çattı. "Ve ne zamandan beri kapıyı çalıyorsun?"

"Yapmamamı mı tercih ederdin?"

"Hayır. Boş ver." Than dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Eee?"

Bu kolay olmayacaktı. Atlılarla uğraşmak hiç kolay olmamıştı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Thanatos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anlat."

Evet... kolay değil. Ama Blaspheme'i korumak zorundaydı. Eğer kendini başka bir iblis türü olarak gizleyebilirse, Şeytan onu asla bulamazdı ve Revenant bunun olmasını engellemek için her şeyi yapardı.

Bu Gözetmen kurallarına aykırı olsa

bile. "Biraz kana ihtiyacım var."

Alaca bir kaş havaya kalktı. "Hiç kan bankası diye bir şey duydun mu?"

"Kanına ihtiyacım var."

Diğer kaş da birincisine katıldı. "Hayır diyeceğim,

ama sırtlamak için bana nedenini söyle."

Revenant öfkelenmemek için dişlerini sıktı. Ne de olsa iyi davranmak için buradaydı. "Bu başka biri için. O olmadan ölecek."

"Huh." Thanatos kapıya doğru döndü. "Çok kötü oldu. Güle güle, Rev Amca."

Revenant onu omzundan yakaladı ve geri döndürdü. Yalvarmaya hazırdı ama mecbur kalırsa dövülecekti.

Yani kurallara aykırı.

"Ailenin ne olduğunu bilmediğimi söylemiştin," dedi Revenant, "ve haklıydın. Şimdiye kadar gerçekten hiç bilmedim. Bu dışı aileden biri."

Thanatos'un soluk sarı gözleri Revenant'ın söylediklerini düşünürken kısıldı. Ama ağzı acımasız bir çizgiye dönüştüğünde, Revenant onu kaybettiğini anladı.

"Lütfen, Thanatos." Kahretsin, yalvarmak acı veriyordu.

Annesi hayattayken, iblislere ona zarar vermemeleri için yalvardığından beri bunu yapmamıştı. Şeytan ona yetki

verdiği gün, ona zarar veren her iblisi katletmişti.

Revenant'tan çok daha güçlü olan Lucifer hariç her iblisi. "O hepsi l var." o eklendi,

Çünkü Lanet olsun. ve

Süvari, kımıldamıyordu.

Ama ona uzun süre sahip olamayacaktı. Kılık değiştirdikten sonra onu bir daha asla göremezdi. İblislerin kralını onun kapısına kadar getirme riskini almasına imkân yoktu. Gerçek, soğuk ve klostrofobik bir ölüm kefeni gibi üzerine çöktü ve tam burada, Kıyametin Tek Atlısı'nın önünde yıkılmamak için mücadele etti.

Apocalypse'i en çok kim sevecek.

"Gethel'i bana getirin," dedi Thanatos, sesi öncekinden daha yumuşaktı, "ve konuşalım."

"Bunu yapamam." Blaspheme'in güvende olacağı anlamına gelseydi yapardı, ama şimdi Gethel yerinde bağlı olduğu için Revenant hiçbir şey yapamazdı.

Thanatos omuz silkti. "O zaman sana kanımı veremem."

Panik, Revenant'ın kontrol balonunu delip geçti. Süvari iyi davranmayacaktı ve Revenant'ın buna havaya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardı.

"Kahretsin, Thanatos!" Revenant'ın haykırışı Cujo'yu bir anda ortaya çıkardı. Canavar Revenant'a arkadan çarparak onu Thanatos'un içine düşürdü ve birden avlu çelik, diş ve pençelerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Tazı onu parçaladıkça ve Thanatos en güçlü varlıkların bile uzuvlarını koparmaya yarayan bir tırpanla kesip biçtikçe acı her yanından ona saldırdı. Rev neredeyse anında iyileşiyordu ama bu her ısırığın, oyuk ve kesiğin canını acıtmadığı ve onu kızdırmadığı anlamına gelmiyordu.

Lanet olası ite bir yıldırım fırlattı ve canavarı öldürmemek için son anda şiddetini dizginledi. Than ve ailesiyle ilişkisi şu anda ne kadar kötü olursa olsun, Logan'ın evcil hayvanını ve koruyucusunu katlederse, bunun geri dönüşü olmayacaktı. Asla.

Cujo bir çığlık attı ve birkaç metre yuvarlandıktan sonra taş bir duvarın yanına bir yığın halinde düştü. Thanatos küfrederek tırpanını öyle bir savurdu ki, eğer o anda eğilmeseydi Revenant'ın kafatasının üst kısmını kafasından ayıracaktı.

Son saniyede. Thanatos darbenin etkisinden kurtulurken, Revenant yumruğunu Süvari'nin suratına indirdi. Than'ın burnu pembe bir kan sisi içinde patladı ve Rev'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Cebinden çaldığı şişeyi çıkardı, Süvari'yi yakaladı ve eliyle Than'ın boğazını sıkarak onu yere yapıştırdı. İri adam küfredip debelenirken Rev şişeye kan doldurdu ve sıçramadan önce tek eliyle şişeyi kapattı.

Az önce büyük bir kuralı çiğnemişti. Bu bilgi onu sersemletti, maraton koşmuş gibi nefes nefese bıraktı, muhtemelen bu yüzden tehlikeyi hissetmedi.

Görünmeyen bir güç tarafından ayaklarından kaldırılıp cehennem köpeğinin çarptığı duvara fırlatılmadan önce uyarıcı karıncalanmayı zar zor hissetti. Ama Revenant'ın bedeni duvarı delip geçmiş, kemikleri taşlarla birlikte paramparça olmuştu. Ağır bir şekilde yere düştü, Reaver ve Harvester yüzlerindeki öfke maskeleriyle ona doğru ilerlerken kemiklerinin tekrar bir araya gelmesinin acısı dengesini bozdu.

Her ikisi de ona güç patlamalarıyla vurdu - Hasatçı'nın ki ateşle doluydu, Reaver'inki ise kulak zarlarını patlatan ve derisi yanarken organlarını jöleye çeviren bir sarsıntı dalgasıydı. Acıdan çığlık attı, gözleri erirken görüşü karardı.

"Seni uyarmıştım, Revenant," diye hırladı Reaver. "Eğer aileme herhangi bir şekilde zarar verirsen, sana bildiğim her şekilde saldıracağım konusunda seni uyarmıştım."

Vücudu iyileştikçe, ona başka bir patlamayla vurdular ve bir başkasıyla, yaraları ve acıyı sabit tuttular, böylece

karşılık verecek kadar hızlı toparlanamadı. Toplayabildiği her konsantrasyon damlasıyla Blaspheme'i düşündü, onun kalp şeklindeki yüzünü ve parlak mavi gözlerini hayal etti ve ona doğru parladı.

"Oh, lanet olsun."

"Ne oluyor lan?"

"Kahretsin, yine mi!"

Seslerin kakofonisi üzerine Blaspheme kafeteryanın zeminini süpürmekte olduğu çöp yığınının başını kaldırdı. Nefes nefese kalarak süpürgeyi yere bıraktı ve öylece kalakaldı.

Revenant odanın ortasında tek dizinin üzerindeydi, yanmış kanatları açıktı ama uzatılmamıştı, yüzünden ve vücudundan kan damlıyordu. Kanatlarını açıp etkileyici boyuna ulaştığında kıyafetlerinden ince dallar halinde dumanlar yükseliyordu.

"Revenant!" Ona doğru koştu. "Ne oldu? İyi misin?"

Avucunu açarak içinde birkaç damla kan olduğunu tahmin ettiği küçük bir şişe çıkardı.

"Thanatos... işbirliği yapmadı."

"Ah, Tanrılar, Revenant," dedi. "Çok özür dilerim -"

"Sorun yok. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Neredeyse iyileştim bile."

"Yaralanmalardan bahsetmiyordum."

Siyah, kan çanağına dönmüş gözleri onunkilere kilitlendi ve sonraki otuz saniye boyunca tek yapabildiği, adamın bu şekilde bakabileceği onca kadın arasından onu seçtiğini düşünmek oldu.

"Üzülme, Blaspheme." Sesi gırtlaktan geliyordu.

kıyafetleri gibi dumanlı. "Eylemlerimin sonuçları ne olursa olsun, bunları ödemekten memnuniyet duyacağım."

Gözleri yanıyordu ve ne söyleyeceğini bilmiyordu... ve hiçbir şey söylemesine gerek olmadığı ortaya çıktı, çünkü Revenant aniden savaş moduna geçti. İfadesi taş gibi ve vücudu gergin bir şekilde Pruosi büyü kitabına yöneldi ve kan şişesini masanın üzerine bıraktı.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu.

Prosedürün ayrıntılarının anlatıldığı sayfayı çevirdi. "Öyle olmalı. İhtiyacım olan tek şey kılık değiştireceğim türün DNA'sı. Depoda Sahte Melek DNA örneklerimiz var, böylece kimliğimi gizleyebilirim.

."

"Kendini başka bir şey olarak gizlemelisin. Ve yeni bir iş bulman gerekecek."

Gözlerini ona dikti. "Kafan iyi mi? UG'den ayrılmayacağım." "Gitmek zorundasın." Elini gür saçlarının arasına sıkıştırdı.

"Şeytan senin peşinde."

"Komik, Rev." Adam gülümsemeyince kalbi sıkışmış. "Bekle... şaka yapmıyorsun, değil mi?" Şeytan onun peşinde miydi? Şeytan mı?

Revenant titrek bir nefes aldı, tuttu ve sonra yumuşak bir şekilde verdi. "Bu benim hatam. Onu sana ben yönlendirdim ve şimdi sadakatimi sağlamak için seni kullanmak istiyor. Güvende olmanın tek yolu yeni bir kimliğe ve yeni bir hayata sahip olman."

Yeni bir kimlik ve yeni bir hayat edinmenin sıradan bir olay olduğu zamanlar olmuştu ama burada kök salmıştı ve bundan vazgeçemezdi. "Bunu yapamam. Her şeyimi bu işe verdim. Bu yere. Bu insanlara. Burası benim

hayat, Revenant."

"Ve eğer kalırsan bu senin ölümün olur."

Hissiz bir şekilde bir sandalyeye çöktü. "Bu inanılmaz bir şey. Ben her zaman solucan olacağım, değil mi?"

"Solucan mı?"

"Kelebeğe dönüşmeyen. Yeniden Sahte Melek kılığına girmenin tam olarak ben olmayacağımı biliyordum ama en azından ne bekleyeceğimi biliyordum. Kendimi bir melek gibi hissettim... bir çeşit. şimdi yine istemediğim bir bedenin içinde kapana kısılmış olacağım."

"Kapana kısılmayacaksın. Olacaksın -" Eidolon kafeteryaya girip koşarak yanına geldiğinde sözünü kesti, ifadesi sakindi ama Eidolon onun gözlerindeki bakışı biliyordu.

Sorun çıkmaya başlamıştı.

"Bir sorunumuz var," dedi, Blaspheme ve Rev dışında kimsenin duymaması için sesini alçaltarak. "Melekler hastaneyi ve kliniği kuşattı ve bir şekilde Harrowgate'i kapatmayı başardılar. Meleklerden geçmeden kimse içeri giremez ya da dışarı çıkamaz."

"Yapabilirim," dedi Revenant.

Eidolon başını eğdi. "Sen ve Reaver muhtemelen hâlâ içeri girip çıkabilen tek kişilersiniz."

"Ne istiyorlar?" Blaspheme bildiği halde sordu.

"Seni istiyorlar. Ve anneni. Ve ikinizi de teslim edene kadar gitmeyeceklerini söylediler."

Revenant, hastaneyi yöneten Seminus iblisin ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi umarak onu izledi

Hadi, Küfürbaz, seni teslim edelim.

Çünkü doktor ölmek zorunda kalacaktı.

"Küfür," dedi Eidolon, "endişelenme. Bir yolunu bulacağız."

"Blaspheme ve annesini buradan çıkarabilirim," dedi Revenant. "Onları güvenli bir yere götüreceğim. Sonra da meleklerin icabına bakarım. Hepsini yok edeceğim."

Ve her saniyesinden zevk alacaktı. İşi bittiğinde, dev devler hastanenin otoparkında yastık savaşı yapmış gibi görünecekti.

Kanlı bir yastık savaşı.

"Bu en iyi ihtimalle geçici bir önlem olacaktır." Blaspheme ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. "Kim olduğumu biliyorlar. Nerede çalıştığımı da. Ve sanmıyorum ki -"

Bir ışık parıltısı kafeteryayı doldurdu ve hemen ardından Reaver'a özgü uyarı ürpertisi geldi. Bir kalp atışı sonra melek ortaya çıktı, hâlâ Thanatos'un evinde olduğu kadar kızgın görünüyordu. Öldürücü bakışları Revenant'ın üzerine odaklandı.

İşte yine başlıyoruz.

"Bu kardeş rekabeti yorucu olmaya başladı," diye söylendi Revenant.

Rev'in görebildiği kadarıyla mizah duygusu olmayan Reaver tısladı. "Seninle sonra ilgileneceğim." Eidolon'a doğru baktı. "Dışarıda neler oluyor? Hastaneye barikat kuran koca bir melek lejyonu var."

"Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Eidolon bir hemşireye hastane ile klinik arasındaki Harrowgate operasyonunu test etmesini emretmek için arkasını döndü.

Reaver, Revenant'ın üzerine yürüdü. "Bunu sen mi yaptın? Bunun Thanatos'a kanı için saldırganla bir ilgisi var mı?"

"Onun meleklerle hiçbir ilgisi yok," dedi Blaspheme, Rev ile Reaver'ın arasına girerek. Ki bu çok güzeldi. "Thanatos'a olanlara gelince, bu benim hatam. Revenant kanı benim için aldı."

Reaver kaşlarını çatı. "Senin için mi? Neden?"

"Yapma," diye uyardı Revenant ama Blaspheme'in ona attığı sert bakış, ağzındaki baklayı çıkarmaya kararlı olduğunu gösteriyordu.

Revenant, Reaver'ın kötü tepki vermesi ihtimaline karşı gücünü hazırladı. Ve sonra kardeşi, Rev'in değer verdiği kişileri korumak için ne kadar ileri gidebileceğini görecekti.

"Çünkü ben bir vurmim," diye ağzından kaçırdı Blaspheme. "Ve ihtiyacım vardı gerçek doğamı gizleyecek bir büyüü tamamlamak için kan."

Eidolon'a bakarken Reaver'ın kaşları alına doğru tırmandı. "Geçen gün bahsettiğin Blaspheme miydi?" Doktorun başını sallaması üzerine Reaver bir küfür savurdu. "Thanatos'un kanına neden ihtiyacın olduğunu bana söyleyebilirdin, Revenant."

"Evet, çünkü ateşin içindeyken konuşmak çok kolaydı.

Oh, ezilmiş ciğerler de bu konuda yardımcı olmadı." "Bunu ona sen mi yaptın?" Blaspheme'in elleri sanki Reaver'a bir yumruk atmak istedi. Revenant hastanenin şiddeti önleme büyüsunü etkisiz hale getirmek istiyordu, böylece bunu yapabilecekti. "O senin kardeşin! Bunu nasıl yaparsın?"

Eidolon elini kaldırdı. "Aile ile başa çıkabiliriz

daha sonra. Şu anda melekler hakkında bir şeyler yapmalıyız. Yaralı hastalar içeri giremiyor ve ben de dahil olmak üzere eşlerine ulaşamayan en az iki çiftleşmiş Sems var. Reaver ve Revenant ile otostop çekemezsek durum birkaç saat içinde kritik bir hal alacak."

Ah, doğru ya. Kuluçka olarak, Seminus iblislerinin hayatta kalmak için sekse ihtiyaçları vardı ve çiftleşmemiş olanlar bunu her yerden elde edebilirken, çiftleşmiş Semler dışileriyle seks yapmakla sınırlıydı.

"Yani tüm bu melekler Blaspheme için mi burada?" Reaver sordu. "Eradikatörler gibi aşırı uçlar için bile biraz sert görünüyor."

Blaspheme usulca küfretti. "Bunun tamamen benim bir vyrm olmamla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bunun için bütün bir melek lejyonunu göndermezler. Bu daha büyük bir şey ve bahse girerim ki derinlere inerseniz bundan Raphael adında bir başmeleğin sorumlu olduğunu göreceksiniz."

Revenant, Reaver'ın kafasının uçacağını düşündü. "Anlat bana," diye hırladı Reaver. "Ve hiçbir şeyi atlama."

Blaspheme görünüşe göre daha önce annesinden aldığı bilgileri paylaştı ve Reaver dinledikçe Rev içindeki öfkenin arttığını hissediyordu. Kardeşi fitili ateşlenmiş bir bombaydı ve sadece birinin onu fırlatmasını bekliyordu. Revenant, Raphael'in çok yakında bir patlama yaşayacağını hissediyordu.

Güzel. Eğer Reaver meleklerin UG ambargosunu halledebilirse, Revenant Şeytan'ı Blaspheme'in sırtından indirmek için ne yapması gerektiğine odaklanabilirdi. Ne yazık ki bunun kolay bir çözümü yoktu.

Blaspheme kesinlikle Pruosi büyüünü yapmak zorundaydı ama Raphael hayatta olduğu ve Şeytan hâlâ onu ya da annesini aradığı sürece tehlikedeydi. Ya onlardan biri Deva'yı yakalayıp kızının yerini ve yeni kimliğini açıklaması için ona işkence ederse? Revenant, düşmüş meleğin her iki pisliğin de yapabileceği türden bir işkenceye dayanma yeteneğine güvenmiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Pruosi kitabını karıştırırken bir mucizenin karşısına çıkmasını umuyordu. Blaspheme'in her şeyini kaybetmesine gerek kalmadan onu kurtaracak bir şey. Belki de Raphael'i cennetten çıkaracak bir büyü vardı. Ya da Şeytan'ın Revenant'ı gözetleme yeteneğini bağlayacak bir büyü. Bu noktada Karanlıklar Lordu'nu dipsiz bir kuyuya atıp -

Aklına bir düşünce gelince sözünü kesti. Bu kadar basit olabilir miydi?

"Revenant?" Blaspheme avucunu onun omzuna dayadı. "Ne oldu?"

Başını çevirerek, daha önce sadece göz attığı sayfayı çevirmeden önce onun elini öptü. Ve işte oradaydı. Sözleri Daemonica'nın sayfaları arasında ölümsüz kılınmış bir Pruosi iblisin çılgın saçmalıkları.

Birbiri ardına canavarı Uçurum. Hepsi için başarısızlık, ama anahtarı elinde tutan kişi için.

Çok zor bir ihtimaldi, tamamen çılgıncaydı ama bu noktada elindeki tek şey buydu.

Yirmi Dokuz

Revenant uzun vadeli planının lojistiğini düşünürken, Blaspheme de Eidolon ve Reaver ile birlikte UG'nin dışındaki meleklerin durumu üzerine kafa yoruyordu. Birkaç dakika sonra Eidolon'un sarışın kardeşi Wraith kafeteryaya girdi.

"Yo, Blaspheme. Annen acil servis kapısının hemen içinde duruyor ve otoparktaki meleklerle sataşiyor. Meleklerle ne kadar dangelak olduklarını söylemeyi herkes kadar ben de severim ve onun da bazı haklı iğnelemeleri var ama onu durdurmazsan binaya araç fırlatmaya başlayacaklar."

Blaspheme inledi. "Hallediyorum."

Blaspheme gittiğine göre, Rev kardeşiyle sohbet etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündü. Doğal olarak, Reaver yaklaşırken ona kötü kötü baktı.

"Sanırım sorunlarımızdan birkaçını ortadan kaldırmanın bir yolunu buldum," dedi Revenant. "Yani Şeytan, Gethel ve Lucifer."

"Dinliyorum."

Revenant, hastane ve kliniğin dışındaki melek varlığından korkan hastalar ve personelle ağzına kadar dolmuş olan kafeteryaya göz gezdirdi.

Rev hiçbirine güvenmiyordu, belki Eidolon hariç. Revenant adamdan hoşlanmıyordu ama doktorun sıkı bir gemi işlettiğini ve ailesine, arkadaşlarına ve çalışanlarına değer veriyor gibi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Blaspheme'in burada çalışmayı sevmesine şaşmamalı.

"Benimle Megiddo'da buluş." İsrail tepesinde Reaver'la aynı anda cisimleşerek parladı.

"Neden burası?" Reaver sordu.

Revenant binlerce yıl boyunca savaş üstüne savaş görmüş topraklara baktı. Birbirleriyle savaşmaktan başka bir şey yapmamış olan Revenant ve Reaver'ın, Rev'in son kez olmasını umduğu şey için şimdi burada olmaları belki de uygun düşüyordu.

"Çünkü sorunuzu yanıtlama vakti geldi," dedi Rev, "ve ilk sorduğunuz yer de burasıydı."

"Peki bu ne sorusu?"

"Annemize ne olduğunu sormuştunuz."

"Ve sen de onu öldürdüğünü söylemiştin." Reaver göğsünü ovuşturdu ve Revenant, Rev'in ondan bahsederken duyduğu acının aynısını hissedip hissetmediğini merak etti. "Ama neden ya da nasıl olduğunu hiç söylemedin."

Revenant gözlerini kapadı, zihinsel olarak kendini o korkunç zamana ve yere geri dönmeye hazırladı. Reaver ona acele etmedi, sadece sessizce bekledi. Sonunda Rev gözlerini açtı ve kardeşinin gözlerinin içine baktı. En azından bunu hak etmişti.

"Sana annemizden ayrıldığımı ve magma kristal madenlerinde köle olarak çalıştırıldığımı söylemiştim, değil mi?" Reaver'ın sertçe başını sallaması üzerine Rev devam etti. "On yıl sonra Şeytan'a götürüldüm. Yalanlar ve yarı gerçeklerle dolduruldum. Güç ve nüfuz vaat edildi. Davasına sadık olduğumu hissettiğinde, beni annemizi yirmi yıldır tutulduğu zindandan almaya gönderdi. Ona ne yapacağını bilmiyordum ama iyi olmayacağını biliyordum. O da bunu biliyordu."

Tanrım, çocukluğunun büyük bölümünü geçirdiği o pis hücrede yeniden bir araya geldiklerinde onun çelimsiz bedeninin kendisine tutunduğunu hâlâ hissedebiliyordu. Yıllar ona iyi davranmamıştı ve hatırladığı o güzel meleğin kabuğundan başka bir şey değildi.

Yine de, donuk, çökmüş gözlerinin derinliklerinde, onu gördüğünde parlayan bir yaşam kıvılcımı vardı. Ciğerlerinden titreyerek çıkan nefes umutsuzluk kokuyordu, ama gücü vücudundaki yıpranma ve aşınmaya rağmen parlıyordu.

"Ona zindandan çıkarken eşlik ettim ama onu Şeytan'a götüremedim. Onu Sheoul'dan çıkarmak için onunla birlikte koşmaya çalıştım ama Şeytan'ın güçleri tarafından kuşatıldık ve tuzağa düşürüldük. İçinde hiç güç kalmamıştı ve ben de başka biriyle birlikte parlayacak kadar güçlü değildim, bu yüzden bir mağaraya kapandık ve ölmeyi bekledik. İşte o zaman bana kim olduğum hakkındaki gerçeği söyledi."

"Bundan önce kim olduğunu sanıyordun?"

"Vyrn olduğumu düşünerek büyüdüm. Annemiz bana Şeytan'ın ona söylemesini söylediği şeyi, düşmüş bir melek ile çiftleştiği için hapsedilmiş bir melek olduğunu söyledi. Ama biz hapsedilmişken bana babamızdan bahsetti. Senden bahsetti. Seni bulmam ve bir aile olmamız için çaresizdi. En büyük umudu senin bir şekilde kanımı Şeytan'ın lekesinden kurtarmama yardım etmendi." Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ve sonra onu öldürmem için bana yalvardı."

Reaver gözlerini kapattı. "Ah, lanet olsun."

Etraflarındaki hava durgunlaştı ve soğudu. Rev bundan kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu, kendisinin mi yoksa Reaver'ın mı?

Nemli soğuk kemiklerinin derinliklerine yerleşti ve ruhu kadar kemiklerinin de ağırlığına neden oldu.

"Bunu yapamazdım," dedi Revenant. "İlk başta yapamadım. Reddettim, karşı çıktım, Şeytan'ın güçleriyle ölümüne savaşmaya hazırdım. Ama yaklaştıklarında emirlerini bağırarak söylediler... bizi zincire vurup efendilerine götürmeden önce bize ne yapacaklarını. Kendim umurumda değildi ama onun çekeceği acının ölçülemeyeceğini biliyordum." Avucunu uzattı. "Bana elini ver."

Reaver tereddüt etti, aralarındaki güvensizlik görünmez bir duvar gibi kalınlaşıyordu.

"Sana göstereceğim," dedi Revenant. "Bilmen gerek." Ve sesinin tüm masal boyunca çıkacağını sanmıyordu.

Sonunda Reaver avucunu Revenant'inkine bastırdı ve Rev unutmak için çok uğraştığı anıyı sıraya koydu. "Lütfen, Revenant." Kollarında gevşek bir şekilde yatan Mariel, Revenant'a baktı.

Bir zamanlar parlak safir mavisi olan ama şimdi soluk ve bulanık olan gözleriyle ona baktı. "O kadar ileri gittim ki özel bir silaha ihtiyacın yok." Titreyen bir eliyle onun yanağını kavradı. "Benden beslen. Akıtabildiğin kadar akıt beni. Kanım seni güçlendirecek ve beni zayıflatacak, böylece kılıcın işini bitirebilecek."

"Anne, hayır. İsteddiğin şeyi yapamam. Ruhun burada sıkışıp kalacak -"

"Yapmalısın. Acele et. Geliyorlar." Gözünden bir damla yaş kayarak koluna düşmüştü ve adamın tek düşünebildiği, eğer istediği gibi olsaydı, ondan damlayacak bir sonraki şeyin kan olacağıydı.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadı.

"Yap şunu!" Sesini nazik bir mırıltıya indirdi, yaklaşan iblislerin ayak sesleri ve kaba kahkahaları arasında zar zor duyulabiliyordu. "Seni seviyorum oğlum. Yenrieth'e benim de onu sevdiğimi söyle. Umarım onu terk ettiğim için beni affedebilir."

Revenant'ın gözyaşları onunkilere karışırken eğildi ve alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Acele et."

Bunu yapmaması için haykıran tüm içgüdülerine rağmen dişlerini gösterdi ve kadının boğazını olabildiğince şefkatle ısırdı. Kollarının arasında gerildi, ama yavaş yavaş vücudu gevşedi, vücudu kaybettiği kanı telafi etmeye çalışırken güçlü nabızı daha da güçlendi.

Beslenirken ağladı ve sonunda kalbi buna dayanamadı. Kalp atışlarının dişlerine vuruşu gittikçe zayıfladı ve yavaşladı, ta ki hiç hissedemeyene kadar.

Ölmemişti ama çok yakındı. Şeytan'ın ilerleyen ordusunun gürültüsü, içinde saklandıkları mağaranın dışında yerin sallanmasına neden oldu. Bir dakikası vardı. Belki de iki.

"Affet beni anne," diye fısıldadı kalçasındaki hançeri avuçlarken. Büyük bir özenle saçlarını solgun yüzünden geriye doğru taradı ve küçükken ona söylediği ninniye söyledi.

"Ay ışınları ve güneş ışığı, bulutlar ve denizler, hepsi görmeni istediğim birçok dünyanın parçası. Bilinmeyenden ya da gecenin derinliklerinden korkma, çünkü ben sana sımsıkı sarıldığımda hiçbir şey sana zarar veremez."

Gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordu.

bıçak kaburgalarının arasından geçip kalbini deldi. Kollarının arasında vücudu gevşedi ve bir anda yok oldu.

Anlık tekrarın bir noktasında, Revenant ve Reaver toprakta dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış ve titriyorlardı.

"Onu öldürdüm," diye boğuldu Revenant, sanki bıçağı kendi göğsüne saplamış gibi hissediyordu. "Onu öldürdüm ve cesediyle birlikte kaçmaya çalıştım ama o haklıydı. Onu yanımda götüremezdim. Ve parlama yeteneği sadece daha önce bulunduğum bir yere parlamama izin verdiğinden, mahvolmuştum. Kaçış rotamızdaki yerlerden birinde cisimleştirdim ve oradan deli gibi koştum. Ne kadar süre kaçtım bilmiyorum. Sonunda bir Harrow Geçidi buldum ve onu kullanarak insan diyarına ulaştım ve orada sizinle temas kurdum."

"Ve ben bunu mahv ettim." Reaver'ın bakışları işkenceye dönüşmüştü.

Daha birkaç gün önce, hatta birkaç saat önce, Rev kardeşinin acısının tadını en çökmekte olan tatlı gibi çıkarabilirdi. Şimdi ise midesini bulandırıyor. "Özür dilerim, Revenant. Kahretsin, çok üzgünüm. Neler yaşadığını bilmiyordum -"

"Fark eder miydi?" Ayağa fırladı, annesini kaybetmenin ve ardından kardeşi tarafından reddedilmenin acısı sanki dün yaşanmış gibi taze ve canlıydı. "Gördüğün anda benden nefret ettin."

"Hayır, Revenant." Reaver yavaşça ayağa kalktı, sanki ani bir hareketin Rev'i kızdırmasından endişe ediyormuş gibiydi. Botlarına baktı, mükemmel saçları yüzünü gizlemek için öne doğru düşüyordu ve Rev ilk kez kendi saç rengini kardeşininkine uyacak şekilde değiştirmediyi fark etti. "I

kendimden nefret ettim. Tek yumurta ikizi olmayabiliriz ama sende kendimi gördüm. Kendisine yalan söylenmiş birini gördüm ve ikimizle ilgili olması gerekirken bunu kendimle ilgili hale getirdim." Birdenbire Revenant'ı kendine doğru çekti ve Reaver'ın da Rev kadar güçlü bir şekilde titrediğini görmek rahatlatıcıydı. "Annemizle neler yaşadığını anlıyormuş gibi yapamam ama bilmelisin ki ona olan hiçbir şey senin suçun değildi. Sizinle kalmak onun seçimi idi ve ölmek de onun seçimi idi."

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar, ta ki Reaver geri çekilip Revenant'ın uzun zamandır duymak istediği ama kendisine bile itiraf edemediği sözleri söyleyene kadar.

"Seni bir daha terk etmeyeceğim," diye yemin etti Reaver. "Biz kardeşiz ve öyle davranmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

Revenant'ın bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hatta böyle bir şansları olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Keşke zamanımız olsaydı," dedi Rev, sesi hâlâ hafıza şeridinde yaptığı yolculuktan dolayı cehenneme dönmüştü. "Ama Blaspheme'i korumak zorundayım ve ne kadar beklersem onun için o kadar kötü olabilir."

"Şeytan, Gethel ve Lucifer hakkında bir şeylerden mi bahsettiniz?"

Rev başını salladı. "Bir planım var ama bir meleğe ihtiyacım olacak."

Reaver bir kaşını kaldırdı. "Bir melek mi?"

"Şeytan sadakatimi kanıtlamamı istiyor. Yani hem Blaspheme'i hem de bir meleği istiyor. Ona Blaspheme'i vermeyeceğim. Ölümden daha kötü bir kaderi hak eden bir melek tanıdığınızı sanmıyorum."

Reaver acımasızca gülümsedi. "Aslına bakarsanız, öyle."
"Eğer benim düşündüğüm pislği düşünüyorsanız, bu plan işe yarayabilir."
"Ne planı?"
"İkimizin de ölümüne neden olabilecek bir şey."
Reaver homurdandı. "Bununla başlamalıydım. Ben varım."
Belli ki pervasızlık aileden geliyordu. "Planı duymadınız."
"O zaman bana bırak," dedi Reaver. "Bu işi yapacağız ve birlikte yapacağız, doğduğumuz gibi."
Ve muhtemelen ölecekleri yol.

"Merhaba, Raphael."
Başmelek neredeyse yerinden sıçrayacaktı ki Reaver bunun oldukça komik olduğunu düşündü. Raphael soğukkanlı ve sakinmiş gibi davranmayı severdi, çoğu zaman Metatron'u taklit ederdi - kötü bir şekilde. Reaver şimdi bunu neden yaptığını biliyordu.
Metatron'un işini istiyordu.
"Evimde ne işin var lan senin?" Raphael, Reaver'ın başmeleğe Raphael'den yaklaşık bin kat daha güçlü olduğunu hatırlatmak için çıkardığı altın kanatlarına baktı.
"Metatron'u alaşağı etmek için ne zamandır plan yaptığını sormaya geldim."
Raphael güldü, sesi gerçekten eğlenmiş gibi geliyordu.
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."
"Evet, şey, seninle oynayacak zamanım yok, bu yüzden sadece

her şeyi ortaya koyacağım. En az 200 yıldır Stamtziel ile çalıştığını biliyorum. Bu yüzden sana bir seçenek sunacağım. Ya idam edilmen için seni Metatron'a götüreceğim ya da hayatta kalman için sana bir şans vereceğim."

"Devam et." Raphael kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni Metatron'a götür. Kanıtınız yok -"

"Stamtziel bende."

Raphael'in yüzündeki her damla kan çekildi. "Yalan söylüyorsun."

Reaver zihnini kullanarak uzak duvardaki canlı yayını görüntüledi. Harvester'ın ağzı tıkalı ve bağlı bir erkek meleğin yanında durduğunu gösteren bir canlı yayın. Kadın sırttı ve el salladı. Reaver da el sallayınca ona bir öpücük kondurdu ve ardından yaramaz bir göz kırptı.

"Gördüğünüz gibi hayatta ve hayatı karşılığında ispiyonlamaya hazır." Ancak hayatı çoktan kaybedilmişti. Biçerdöver sadece onay bekliyordu.

"Nasıl?" Raphael homurdandı. "Onu nasıl buldun?"

"Keşke övgüyü ben alabilseydim ama tüm ayak işlerini Azagoth yaptı. Islak işi biz hallederiz." Reaver başını salladı. "Azrail'in eşine bulaşmaman gerektiğini bilmeliydin."

"O ben değildim! Stamtziel'di -"

Reaver başmeleğin yatan ağzına bir yumruk indirdi ve muştaların ete çarparken çıkardığı sesin tadını çıkardı. Ne yazık ki Raphael anında iyileşmiş, yarılan dudağından akan kan neredeyse damlacık haline gelmeden yok olmuştu.

"Emri sen verdin," diye hırladı Reaver. "Zamanı geldi. Yaptığın her iğrenç eylemin bedelini ödeme zamanı geldi. Ama yap

"İntikam listemin en tepesinde yer almanı sağlayan eylemin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Reaver baş meleğe doğru yavaşça ilerledi ve her adımını piçin gözlerindeki korkuyu arttırmak için kullandı. Raphael hızla oradan uzaklaşmaya çalıştı ama Reaver çoktan konutun üzerine kısıtlayıcı bir kalkan yerleştirmişti. Raphael hiçbir yere gitmiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Raphael. "Yaptığım her şey krallığın iyiliği içindi -"

"Diyar" mı? Cidden mi? Kızımın doğmamış bebeğini çalıp Gethel'in rahmine yerleştirmeye çalıştığında bu diyar için iyi miydi?"

"Bebeği geri verdim," diye itiraz etti Raphael, sesi Reaver'ı daha da kızdıran acınası bir sızlanmaya dönüşmüştü.

"Çünkü Harvester karşılığında seninle yatmayı kabul etti." Reaver başmeleği boğazından yakaladı ve havaya kaldırdı. "Seni şimdi öldürürdüm ama başka planlarım var."

"Lütfen -"

"Kapa çenenı. Yaptığın kötölüklerin bedelini ödeme zamanın geldi. Sen, Raphael, ne ektiysen onu biçeceksin."

Otuz

Blaspheme geçici ofisi haline gelen kafeterya masasının etrafında volta atıyor, hastane kuşatmasını sona erdirmek, Şeytan ve Raphael'i sırtından atmak ve Revenant'ı elinde tutabilmek için aklından milyonlarca farklı fikir geçiriyordu. Fikirlerinin çoğu sorunlardan birini, birkaçı ikisini çözebilirdi ama hiçbirini üçüne birden değinmiyordu.

Bir yolu olmalıydı. Revenant'tan vazgeçemezdi. Hayatının geri kalanında kaçmak zorunda kalması umurunda değildi. Ama onu Şeytan'ın gazabı için riske de atamazdı.

Revenant birkaç metre ötede cisimlendi ve kadın hemen ona doğru koştu. "Ne oldu? Reaver nerede?"

Revenant onu kollarına çekti ve sıkıca sarıldı, ancak vücudunun gergin hatlarını hissettiğinde doğruluk ve rahatlık hissi yerini gerginliğe bıraktı. Bir şeyler yanıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı saçlarına.

Göğsü sesini boğuyordu. "Revenant, beni korkutuyorsun."

"Beni dinle," dedi, gözlerinin içine bakabilmek için geri çekilerek. "Raphael artık senin ya da annen için bir sorun olmayacak ve dışarıdaki melekler çoktan dağıldı. Ama Pruosi büyüsünü yapmana ihtiyacım var."

"Kahretsin, neler oluyor?"

Yüzünü sıcak elleriyle öylesine özenle çerçevelemişti ki, kız bunun bir zamanlar Yok Edici olarak bilinen kötü şöhretli erkek olduğuna inanamıyordu. "Şeytan'ın seni bir daha asla rahatsız etmemesini sağlayacağım."

Midesi çalkalandı ve öğle yemeğinin ikinci kez ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etti. "Bu gerçekten hoşuma gitmedi."

"Bu önemli," dedi ciddiyetle, ama bu onun midesindeki bulantıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Eğer geri dönmezsem, Reaver senin güvende olduğundan emin olacak. Sadece bana büyüü yapacağına söz ver."

Nabızı düzensizleşti, sanki Mors alfabesiyle Oh, kahretsin diye atardamarlarının duvarlarına vuruyordu.

"Eğer geri dönmezsen?" Adamın pazularını kavradı, sanki kalması için onu zorlamak istercesine tırnaklarını ceketine geçirdi. "Revenant, hayır. Her ne planladıysan, bunu yapamazsın."

"Yapmak zorundayım. Güvende olmana ihtiyacım var." Parmak eklemlerini kızın çenesi boyunca öyle nazikçe okşadı ki kız ağlamak istedi. "Ve uzun zamandır bunu bekliyordum. Daha önce kadere hiç inanmamıştım ama bu... doğru geliyor."

"Lütfen yapma," diye yalvardı, gururunun ayaklar altında olduğunu umursamadan. "Yapamazsın. Hayatıma giremezsin, beni kendine aşık edemezsin ve sonra beni terk edemezsin!"

"Bana aşık mı oldun?" Ağzının bir tarafı ukala bir gülümsemeye karıştı.

"Bunu nasıl bilmezsin?" diye fısıldadı.

Başını eğerek ağzını onunkine yaklaştırdı ve

onu tatlı tatlı öptü. Saygıyla. "Teşekkür ederim. Geçen hafta tüm hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazlasını yaşadım. Sen bir kelebeksin, Blaspheme. Güzelliğın etrafındaki her şeyi dönüştürüyor."

Adam geri adım attı ve panik onu ele geçirdi. "Hayır." Kadın ona doğru uzandı ama adam yanından geçip arkasındaki birine başıyla işaret etti. Ne olduğunu çok geç fark etti. Eidolon'un güçlü kolları etrafını sarmış, onu geniş göğsüne hapsedmiş ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın Revenant'a ulaşmasını imkânsız hale getirmişti. "Hayır!" diye bağırdı. "Yapma bunu."

Acı dolu, kısacık bir an için Revenant'ın gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin etti. Ve sonra o gitmişti. Bir zamanlar Revenant'ın durduğu boş havaya baktı ve beyni gözlerine yettiğinde, Eidolon'un üzerine yığıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Hiçbir şey kalmayana kadar ağladım.

Revenant, Gethel'in evine gittiğinde hâlâ Blaspheme ile vedalaşmasının etkisindeydi. Bir mucize eseri Blaspheme ona aşık olmuştu, bu da ondan ayrılmayı daha da kötü hale getiriyordu. Özellikle de kendisi de ona aşık olduğu için ve onu bir daha görememe ihtimali kalbinin sıkışmasına neden olduğu için.

Bu onu ayrıca kızdırdı. Beş bin yıl yalnız yaşamıştı ve sonunda içindeki meleği ortaya çıkaran, varlığından bile haberdar olmadığı dişiyi bulmuştu... ve Şeytan bunu ondan alacaktı.

Öfke, Şeytan'ın alçaklığını aramak için attığı her adımı körüklüyordu.

bebek anne. Onu yemyeşil yatak odasında, kürklere sarınmış ve aynanın önünde kendini incelerken buldu.

"Sence ben şişman mıyım?" Gethel onun yan profiline bakarak sordu.

"Bir inek olarak."

"Pislik." Bir inek kadar büyük olduğu düşünülüşünde etkileyici bir hızla dönüyordu. Hamile bir inek. "Yine o doktor sürtüğünü mü getirdin?"

Tanrım, onu alt etmek hoşuna gidecekti. "Daha iyi bir şey getirdim."

Solgun gözleri parladı. "Nedir o?"

"Bir baş melek."

Kadının kızarıp solumaya başlamasıyla, o anda orgazm olacağını düşündü. "Kim?"

"Raphael. Onu tanıyor musun?"

Dudakları keskin, sivri dişlerinin arasından geriye kıvrıldı. "Ondan nefret ediyorum." Sanki Raphael kapıda duruyormuş gibi onun arkasından baktı. "Nerede o?"

"Onu Gog Tapınağı'nda bırakmak zorunda kaldım. Gördün mü?" Odanın ortasına, tapınağın arka duvarı boyunca uzanan Yecüc heykelinin yanına, Raphael'in bağlı ve baygın haldeki üç boyutlu bir görüntüsünü yerleştirdi. Aldatmaya çalıştığınızda kanıt her zaman iyi bir şeydi. "Canlı melekler Şeytan'ın bölgelerine giremez. Onu katledip kellesini Karanlıklar Lordu'na teslim etmeden önce sana bir şans vereyim dedim."

"Al beni," dedi. "Onun mağrur başmelek kanıyla beslenmek istiyorum."

Çok tahmin edilebilir. "Bunu yapamam. Şeytan buna büyü yaptı

Böylece kimse seni kaçıramaz."

"Kendi özgür irademle gidebilirim," dedi. "Kendim giderim. Koruma olarak bana eşlik edeceksin."

Kadının emri dişlerini gıcırdatmasına neden oldu ama başından beri plan ona eşlik etmektir. "Elimi tut," dedi. "Gog Tapınağı."

Sırtarak onları, Sheoul'da var olan en eski ve en güçlü iblislerden bazılarını tapınmak için eski Roma binalarından yapılmış tapınağa götürdü. Cisimlendiklerinde, Reaver bir sütunun arkasına gizlendiği yerden fırladı ve boğazına bir Tal sıkıştırdı. Düşmüş melekleri çaresiz kılmak için melekler tarafından yapılan cam kelepçe, görünmez bir yaka şeklini almış ve soluk borusundan sadece bir tutam havanın geçmesine izin verecek kadar sıkılmıştı.

En iyisi de, gözleri büyüdüğünde ve Tal, konuşamıyordu.

"Raphael nerede?" Rev sordu ve Reaver başmeleğin baygın bir halde sırt üstü yattığı gölgeli köşeyi işaret etti. "Herhangi bir sorun yaşadın mı?"

Reaver Gethel'i Raphael'e doğru çekti. "Hayır."

Birden Gethel'in yüzü şeytan çıkarır gibi oldu, korkunç bir şeye dönüştü ve karnındaki şey dışarı çıkmak istercesine derisini itmeye başladı.

"Kahretsin," diye tersledi Reaver. "Acele etmemiz gerek. Lucifer onun rahmindeyken bile çok güçlü. Eğer şimdi doğacak olursa..."

Bitirmek zorunda değildi. Yaklaşan savaşı kazanmak zaten imkânsız olacaktı. Lucifer'i de işin içine katarsak, onun gücünün, bu dünyada sahip olduğu gücü gölgede bırakacağı tahmin ediliyordu.

geçmiş yaşamı, ne Revenant'ın ne de Reaver'ın bundan sağ kurtulmasını sağlayacaktı. Ve Revenant'ın, Lucifer büyüdüğünde Reaver ve Rev'in sevdiği herkese de bunu ödeteceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Ben buradan gidiyorum. Hazır ol kardeşim, çünkü kıyamet kopacak."

Kelimenin tam anlamıyla.

Thirty-One

Revenant, Şeytan'ın özel banyolarının girişinin önünde durmuş, derin derin nefes alıyordu. Tekrar. Ve tekrar. İşte bu kadardı. Ya imkansızı başaracaktı... ya da ölecekti.

Kapıyı çalmadan içeri girdi. Siyah kiremitli odanın ortasındaki fokurdayan çukura doğru yürürken etrafında kükürt kokan buhar dönüyordu. Şeytan havuzda üç dişi ve bir erkekle birlikteydi, hepsi de farklı türdendi.

Revenant, Şeytan'ın davetsiz girdiği için şaşkınlık göstermesini beklemedi. Çukurdaki dört iblisi tatlı bir Gölge Melek silahıyla havaya uçurarak onları yokluğa sürükledi. Ruhları bile hayatta kalamadı.

"Revenant," diye tısladı Şeytan. "Ne halt ediyorsun -"

Revenant saldırdı ve iblis sudan yükselirken onu yakaladı. Islak bir gümbürtüyle taş güverteye çakıldılar. Şeytan gözünü bile kırpamadan, Revenant yumruğunu onun boğazına indirdi.

Çelik bir boruya çarpmak gibiydi.

Şeytan Rev'in karnına bir aparkatla karşılık verdi ve onu kurbanların kanını havuza akıtmak için kullanılan kurban masasına düşürdü. Taş masa bir düzine parçaya ayrılarak Rev'in üzerine toz ve çakıl taşları yağdırdı.

"Ne oluyor lan?" Şeytan'ın öfke dolu kükremesi Gıcırta ve ses patlamasına dönüşen kırılgardaki ghasbats

kanat çırpıyor.

Revenant ayağa fırladı. "Senin lanet meleğini yakaladım. Sadakatimi kanıtladım, bu yüzden Blaspheme'i rahat bırakacaksın."

Şeytan güldü. "Seni aptal piç. Blaspheme'i alacağım. Hiçbir melek ona yapmayı planladığım şeye değmez."

Kendini beğenmiş orospu çocuğu. "Baş melek bile değil mi?"

Anında ruh hali değişti. Şeytan çenesindeki kanı sildi ve biraz daha dik durdu. "Bir baş melek diyorsun." Ağzının kenarlarında bir gülümseme seğirdi ve Revenant küçük bir salya gördüğüne yemin etti. Piç kurusu yemi yutmuştu, tıpkı Gethel'in yuttuğu gibi. "Bu başmelek öldü mü?"

Revenant başını salladı. "Onu canlı isteyeceğini düşündüm, o yüzden buraya getirmedim." Yaşayan hiçbir melek Sheoul'un bu bölgesine giremezdi ve eğer Revenant - ya da herhangi biri- içerideki Göksel bir varlığı göstermeye çalışırsa, o melek ölü olarak cisimleşirdi.

Evet, Şeytan'ın ağzının suyu akıyordu.

"Nerede o?" "Gog Tapınağı'nda."

Yalanlar Prensi başını sallayarak onayladı. "Güzel. Orada gücü sınırlı olacak. Tabii bunun bir önemi yok. Onu serçe parmağımla öldürebilirim."

"Bunu görmek isterdim lordum," dedi Revenant. Bunun için para ödeyecekti.

Bunu gör.

Şeytan gözlerini kıstı. "O zaman neden bana saldırdın?"

"Çünkü," dedi Revenant. "Sadakatimi sorguladın.

Bunu bir daha yapma."

Şimdi Rev bekliyordu. İblis ya Revenant'ın yaptıklarına saygı duyacaktı... ya da onu kızartacaktı. Muhtemelen tam anlamıyla,

Şeytan'ın en sevdiği işkence yöntemlerinden birinin dev bir demir tava ve işlenmiş Gargantua domuz yağı olduğu düşünülürse.

Sonunda, Revenant tam da Gölge Melek kızartmasıyla en iyi gidecek baharatları düşünürken, Şeytan'ın siyah gözleri ona kilitlendi.

"Taşakların kükürttten yapılmış, Revenant." Bıçak gibi keskin dişlerini gösterdi. "Ama bir daha yaparsan o taşakları keser ve Blaspheme'e yediririm. Anlaşıldı mı?"

Rev başını saygılı görünmek için yapabileceği en sığ şekilde eğdi.

"Güzel. Şimdi bu baş melek kim?"

"Adı Raphael."

Şeytan'ın yüzüne yavaş, kötü niyetli bir gülümseme yayıldı ve gözleri kutsal olmayan bir heyecanla parladı. "Onu kırmak için sabırsızlanıyorum," dedi neredeyse soluk soluğa. "Hadi gidelim."

Revenant ve Şeytan aynı anda Gog Tapınağı'nın içinde cisimlendiler. Bir sonraki kalp atışında, Reaver oradaydı ve iblisin boğazına bir Tal'ı geçirdi. Şeytan öfkeyle kükrerken Revenant sıçrayarak uzaklaştı, vücudu bükülüp genişledi, uzadı ve genişledi ve lanet olsun, bu iyi olmayacaktı. Rev Tal'ın işe yaramasını beklemiyordu ama iblisi ipek bir kurdeleyle yakalamış olabilecekleri de kesindi.

"Şimdi!" diye bağırdı. "Acele et!"

Reaver'ın planlarının bir sonraki aşamasını gerçekleştirme şansı yoktu. Şeytan'ın hırlaması fiziksel bir şeye dönüştü, 360 derecelik bir acı dalgasıyla ondan fırlayan bir cehennem ateşi duvarı.

Revenant, Reaver'ın acı dolu çığlığını kendi sesinden bile duydu.

kendi boğuk çığlığı. Derisi kabarmış ve katman katman soyulmuştu, ta ki kömürleşmiş kaslarının arasından çıkan kemiklerini görebilene kadar.

Karanlık Lord'un artık bir Volkswagen büyüklüğünde olan dev yumruğu, Revenant'ı sanki sadece bir sinekmiş gibi kenara savurdu. Havada süzüldü ve Gog heykeline kırık kemikler ve mermer parçalarından oluşan bir gürültüyle çarptı.

Reaver da aynı muameleyi görmüş olmalıydı ki boğuk homurtusu etraflarında yıkılan taşların sesine karıştı.

Revenant'ın vücudu sanki kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu ama bir şekilde etrafındaki havadan güç almayı başardı. Daha büyük, daha güçlü bir form ararken yaraları birbirine kaynamaya başladı.

"Seni hain!" Şeytan'ın derin ve gırtlaktan gelen sesi başlı başına bir silahtı ve Revenant'ın kulak zarlarını paramparça etti.

Acı dalgası içinde zincirleme bir reaksiyonu tetikledi. Öfke onu Şeytan'ın ateşinden daha yoğun bir şekilde yaktı. Bütün acılarının kaynağı bu piçti. Annesinin tüm acısının. Bunu ödemek zorundaydı.

Artık pençeli olan ve dönüştüğü canavar formuna uyacak şekilde devleşen ayaklarının üzerine sıçrayarak cephaneliğindeki tüm silahlarla Şeytan'a s a l d ı r d ı .

Hepsini birden. Aynı anda. İblis çığlık attı ve geriye düştü, kan, uzuvlar, dişler, boynuzlar... Şeytan'ın bedeni patlarken hepsi kanlı bir sis içinde havaya karıştı. Kıpırmızı ve iç organlarla boyanmış tapınak, sanki korkunç bir şeyin farkındaymış gibi ürperdi

daha yeni olmuştu.

Ve tekrar olacaktı.

"Reaver!"

Revenant'ın ikizi parçalanmış, bükülmüş bir karmaşaydı, ama Şeytan görevde olmadığı için -

"Seni lanet olası amcık!" Şeytan, pençeli elinde lavdan dev bir kılıçla Rev'in önünde cisimlendi. Oh, kahretsin -

Revenant yere atlarken yuvarlandı. Bıçağın ucu kaburgalarına saplandı, göğsü kemiğe kadar açıldı ve kanı küle döndü. Acı görüşünü bulanıklaştırdı ama göz ucuyla Reaver'ı gördü, neredeyse yeniden canlanmıştı, odanın ortasında Gethel'in kanıyla çizdiği pentagrama doğru topallayarak yürüyordu.

Şeytan'ın başı Reaver'a doğru döndü.

Dikkatini dağıtma!

"Şerefsiz." Revenant sendeleyerek ayağa kalktı ve kolunu göğüs kafesine dolama dürtüsüne direndi. Kanayan, kömürleşmiş eti olması gerektiği gibi iyileşmiyordu. "Seni sapkın orospu çocuğu. Lucifer'ın benim olması gereken şeyi almasına izin vereceğimi mi sandın gerçekten?" Elini uzatarak iblisin üzerine odaklanmış bir melek radyasyonu ışını gönderdi ve piçin sol kolunu dirseğinden kopardı. Kılıç yere düştü, bir eli hâlâ kabzasına sarılıydı.

Bunu karnına yediği bir yumrukla ödedi. Hayır. bağırsak. Şeytan'ın yumruğu sırtından girip çıkarken Revenant'ın çenesi acı içinde kilitlendi.

"Uzun zaman önce kanatlarını koparıp kıçına sokmalıydım." Şeytan'ın burun deliklerinden buhar fışkırdı ve kanlı elini Rev'in bedeninden kurtarıırken kıpkırmızı gözlerinde nefret parladı. Yeterince yaklaştığında ağzı iğrenç, keskin dişli bir gülümsemeye dönüştü

Rev'in kokuşmuş nefesini koklaması için. "Ama şimdiki zaman gibisi yok. Eğil, seni kokuşmuş sakatat parçası."

İblis bir hareket bulanıklığı içinde elini Revenant'ın kafatasına sıkıştırdı ve onu yüzüstü yere doğru döndürdü. Revenant bir kanadının omuzlarından koptuğunu hissedince çığlık attı. Kahretsin, bu acıtacaktı -

Meşalelerin aydınlattığı tapınakta metalin parıltısı parladı. Hâlâ yere yapışmış olan Revenant, Reaver'ın bir hançerle avucunu kestiğini gördü. Beş köşeli yıldız canlandı, sanki Reaver'ın kolundan kalın bir ırmak halinde akan kana açmış gibi titreşip parlıyordu. Şeytan bir lanet kükrerken bile, Reaver bir dizinin üzerine çöktü ve elini pentagramın ortasına vurdu.

Aniden, çığlık atan bir yıldırım girdabı tavandan yere kadar uzandı ve Karanlık Lord'un üzerine inerek onu bütünüyle yuttu.

"Acele et," diye bağırdı Reaver ve evet, öyle. Hiçbir şey Şeytan'ı uzun süre tutamayacaktı. İblislerin kralı şimşek fırtınasından fırlayıp onları sinek gibi ezmeden önce en fazla otuz saniyeleri vardı.

Yaralarının acısına karşı dişlerini sıkkan Revenant, savaş sırasında her ikisi de bağlarından kurtulmuş olan Raphael ve Gethel'le yüzleşmek için ayağa kalktı. Raphael, bıçağı oluşturmak için yakındaki elementleri toplayan elemental bir kılıçla silahlanmıştı. Yıldırım, kılıcını oldukça kötü bir hale getiriyordu ve Gethel'in omzunu keserken, bir güç patlaması onu elektrik kasırgasının içine düşürdü. Harika. İkisi gitti, biri kaldı.

Raphael Revenant'a döndü. "Piç kurusu! Sen ve senin

orospu bir anne burada ölmeliydi -"

Revenant'ın öfke dolu feryadı başmeleğin ayaklarını yerden kesti. Rev, Raphael yere düşmeden önce oradaydı ve tek, akıcı bir hamleyle onu Şeytan ve Gethel'e katılmak üzere girdabın içine fırlattı.

"Dayanamıyorum!" Reaver'ın haykırışı gök gürültüsü, elektrik şaklamaları ve huninin içindeki üç pisliğin öfkeli çığlıkları arasında zar zor duyuluyordu.

Rev topallaya topallaya Reaver'ın yanına gitti, göbeğindeki delik ve göğsündeki derin yırtıktan kan nehirleri akıyordu. İyileşmiyordu ve Reaver da çok daha iyi durumda değildi. Omuz omuza gelecek şekilde Reaver'ın yanında dönerken oda hastalıklı kızıl ve gri bulanıklıklar içinde dönüyordu. Derinlere, ruhuna kadar uzanarak etrafındaki âlemden güç çekti, o kadar çok güç ki onunla vızıldadı, onunla yandı, ona dönüştü.

Zihninde ilahi güç akımlarıyla güçlendirilmiş dev bir magma kristali kutusu canlandırarak zikretti. Kristal tuzak üç varlığın etrafında şekillenirken, Reaver enerjisini ona aktardı ve daha önce yaratılmış hiçbir şeye benzemeyen bir iyilik ve kötülük hapisanesi yaratmak için bu şeye başka bir melek gücü katmanı aşıladı. Aceleyle küpün etrafına kalın bir zincir doladı ve bir ucunu Cennet'e diğer ucunu da Sheoul'a sabitledi. Böyle bir şeyi yaratma yeteneğinin ya da fikrinin nereden geldiğinden bile emin değildi... içgüdü, Pruosi kitabı... bilmiyordu. Tek bildiği, kendisinin ve Reaver'ın bu konuda tek bir şansı olduğuydu ve Revenant hiçbir çabadan kaçınmayacaktı.

Şimşek söndü ama rüzgar hızlandı ve

tapınağa nüfuz eden kötücül atmosferi emmeye başladı. Mürekkepli gölgeler girdabın içine çekilip unutulmaya doğru savrulurken çığlık attılar.

Bina sarsıldı ve titredi, zemin ayaklarının altında sarsıldı. Revenant, EF5 kasırgasını utandıracak rüzgâr yüzünden yüzüne savrulan saçlarının arasından zar zor görebiliyordu. Mobilyalar, taşlar ve kim bilir daha neler onu ve Reaver'ı tuzağa tutunmaya ve onu sağlam tutmaya çalışırken hırpaladı.

"Şeytan ve Lucifer'in kutunun içinden geri itildiğini hissedebiliyorum," diye bağırdı Reaver. "Onu daha fazla tutamayız!"

"Biliyorum!" Revenant gücünün son damlasına kadar derine indi. "Hazır mısınız?"

"Git!"

Gözlerini kapatan Rev, başmelek toplantısında kendini kaybettiğinde içinde oluşan enerji toplanmasını tekrarlamaya çalıştı. Ancak kendini havaya uçurmak yerine, aynı gücü tuzağa yönlendirmesi gerekiyordu.

Vücudu enerjiyle uğulduyor, bir kez daha yanana kadar onu uyuşturucu benzeri bir coşkuyla dolduruyordu. Onu kül etmekle tehdit etti.

Serbest bırakma zamanı.

Ateşli bir ıstırap dalgasıyla, güç ondan patladı ve dönen tuzağı nükleer bir patlamayla yuttu. Ancak şok dalgası geri üflendiğinde ve Revenant başka bir acı dalgasına hazırlandığında, patlamadan eser kalmadı. Hafif bir esinti yüzünü okşadı, patlamadan geriye kalan tek şey buydu.

Bir ışık. Lanet olsun.

Esinti. "Revenant!"

Dikkat et!"

Tuzağa gönderdiği enerji aniden geri tepti ve vücuduna yeniden girerken hızlı bir tren gibi ona çarptı. Kemiklerinin kürdan gibi kırıldığını, organlarının sıvılaştığını ve dişlerinin diş etlerinden söküldüğünü hissetti. Güç onu parçalara ayırırken çılgılık attı... ve sonra onu tekrar bir araya getirdi.

Vay anasını. Böyle bir güce sahip olmak hem cennet gibi hem de cehennem gibi, harika ve korkunç bir şeydi.

Ve tuzağı mühürlemek işe yaramamıştı. Kutu çok güçlüydü. İronik bir şekilde, gücü içindekileri koruyor, duvarlarını kendi güçleriyle güçlendirmelerine izin veriyordu.

Bu başarısız olacaktı ve sonra Revenant ve Reaver ölecekti.

"Reaver," diye nefes nefese kaldı.

"Ne diye bekliyorsun? Tekrar yap!"

"Bu işe yaramayacak!" Revenant'ın gözlerine kum ve toz girince gözleri acıdı. Evet, kum yüzünden. Gözyaşı dökmüyordu. "Bunu içeriden yapmalıyım."

"Ne sikim yaparsan yap!" Reaver'ın saçları terden sıırılsıklam olmuş tenine yapışmıştı ve onlarca yarası kanıyordu ama Rev'e bakarken bakışları sertti. "Planladığımız gibi yap!"

İşe yaramayacaktı ve bunu biliyordu. Kutuyu mühürlemek için içindekilere zarar vermesi ve güç akışını kesmesi gerekiyordu.

"Reaver..." Bağırmaktan sesi kısılmıştı ve ikizinin onu duyabildiğinden bile emin değildi. "Kardeş olduğumuz için çok mutluyum."

"Ne? Hayır! Hayır! Rev, yapma -"

"Blaspheme'i güvende tut. Söyle ona... Keşke görebilseydim

kelebek kanatları."

"Hayır!"

Revenant güçlerini tersine çevirerek onları vücuduna geri çekti. Her hücresi o kadar yoğun bir seviyede titreşti ki, kafesin içine dalarken kendisinin yakıcı bir sıcaklıkla parladığını gördü. Şeytan ve Raphael'in kendilerini duvarlara attıklarını, öfke dolu kükremelerinin sürekli bir gök gürültüsü halinde havada yuvarlandığını kısa bir an gördü.

Şeytan pençeli elleri ve eti kemikten ayırmak için yapılmış T. rex büyüklüğündeki dişleriyle ona saldırdı.

Revenant patlamayı bıraktı.

Dünya kıpkırmızı oldu.

Reaver kardeşinin öldüğünü hissetti.

Ruhunda bir yarık açıldığında dayanılmaz bir acı içini parçaladı. Bacakları tutmazken ve diz kapakları çatırdayarak yere düşerken bile "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır."

Bunun olmaması gerekiyordu. Kardeş olmak için bir şans elde etmeleri gerekiyordu. Hiçbir zaman birlikte top koşturan kardeşler olamayabilirlerdi ama kendi işlerini kendileri halledebilirlerdi.

Reaver nefes almak için mücadele etti. Revenant onun için hayatını feda etmişti. Herkes için. Ayrıca evrendeki en iyi üç pisliği de ortadan kaldırmıştı. Lucifer'ı da sayarsak dört.

Çılgılık atan girdap azaldı ve kafesin dönüşü yavaşladı. Bir an içinde duracak ve eriyerek yok olacaktı. Ne kadar süreceğini Reaver bilmiyordu. Bu tür bir büyüünün raf ömrü vardı ve en azından bir süre daha dayanabileceklerini umuyordu.

birkaç on yıl daha.

"Revenant," diye homurdandı. "Seni orospu çocuğu."

Küp tembel ve sallantılı bir dönüşle yavaşlarken ona baktı. Kristal opaklaşmış, yüzeyi donuklaşmıştı.

Reaver ayağa fırladı. Tuzağın kapısı kapanmamıştı. Bir şey onu sıkıştırarak açıyordu ve bir ayak genişliğindeki boşluktan nehir gibi kan akıyordu. İçeride bir şey kıpırdadı.

Siktir!

Parçalanmış kanatlarını açarak havaya fırladı ve kafes dönerken kapının kenarına tutunarak sert bir şekilde sağa doğru eğildi. Kapıyı sıkıştıran parçalanmış kola uzanırken dişlerini gıcırdatarak tutunmaya çalıştı. Eğer onu tekrar içeri itebilirse -

Kahretsin, bekle! O kolu tanıdı. Umarım Revenant'ın bedenine yapışmış halde, bacaklarını yukarı doğru salladı ve kardeşinin bileğini çekerken kendini kapı aralığına sıkıştırdı. Revenant'ın parçalanmış ve kanla kayganlaşmış bedeni tuzaktan dışarı kayarak yere düştü.

Reaver küpten uzaklaşırken, vücudu düzinelerce parçaya ayrıldıktan sonra yenilenmekte olan Raphael'e son bir kez baktı. Zaten büyük ölçüde yeniden şekillenmiş olan Şeytan, kapı kapanırken saldırdı. Küp meleklerle güçlendirilmiş kristalden yekpare bir parçaya dönüşmeden önce Reaver'ın gördüğü son şey onun açık ağzı ve köpekbalığına benzeyen dişleriydi.

Reaver, Revenant'ın parçalanmış bedeninin yanında yere düşerken, tuzak titreşmeye başladı, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki

göz kırptı.

Her şey sessizliğe gömüldü.

Tuzak gitmiş, hiçliğin uçurumuna fırlatılmıştı.

Gözlerinin önünden bir görüntü geçti, milyonlarca kez okuduğu bir sayfadaki kelimeler.

"Elinde dipsiz kuyunun anahtarı ve büyük bir zincir olan kara bir meleğin gökten indiğini gördüm. Ve ejderhayı, o eski yılanı, yani İblis'i ve Şeytan'ı tutup onu bin yıl bağladı."

İşte o an Reaver az önce ne olduğunu anladı. İncil'deki kehanet, Reaver'ın nihayetinde Atlıların Mühürlerini kıracağını ve Kıyamet'i başlatacağını söyleyen kehanetle birlikte çağlar boyunca orada duruyordu.

Revenant bu kehanetin bir parçasıydı ve az önce bunu gerçekleştirdi.

Az önce olan şeyin aniliği, rahatlama ve kederle birleşti, ama kardeşinden geriye kalanları kollarına almak için bunu zorladı.

"Özür dilerim, Revenant," diye fısıldadı.

Ve tam o anda, bir yaşam kıvılcımı hissetti. Zayıftı ve sönmekte olan bir ampul gibi titriyordu ama oradaydı.

Reaver aceleyle ikizine bir iyileştirme gücü akışı gönderdi ama hiçbir şey olmadı. Aksine, içindeki yaşam ipliği daha da kırılgan ve dengesiz hale geldi ve lanet olsun, Reaver'ın ona yardım etmesi gerekiyordu.

"Dayan, kardeşim. Lütfen... dayan."

Otuz İki

"Eidolon!" Reaver'ın sesi hastanenin içinde gürledi... ve bu ses hoparlör sisteminden gelmiyordu. "ACIL SERVİS."

Blaspheme'in kalbi boğazına kaçtı. DNA örneklerini ve kimliğini değiştirmek için topladığı tüm malzemeleri geride bırakarak ofisinden kliniğin Harrowgate'ine koştu, UGC'nin yeni dışçısını omuzlayarak geçti ve kapıdan içeri atladı. Underworld General'ın Acil Servisine adımını attığı anda burnuna metalik bir kan kokusu geldi ve bunun Revenant olduğunu anladı.

Odanın diğer ucunda, en yakın travma kabiniinde Eidolon, Shade ve Raze onun tepkisiz bedenine güç aktarıyorlardı.

Ağlayarak koştu ve Reaver ile Eidolon'un kayınbiraderi, serum takmak için elinden geleni yapan Con adında bir dhampir sağlık görevlisinin arasına girdi.

"Ne oldu?" Rev'in parçalanmış halini, parçalanmış etini delip geçen parçalanmış kemikleri, kanayan yaraları, vücudunun dışında olmaması gereken açıktaki vücut parçalarını inceledi.

Reaver'ın sesi boğuktu. "Sanırım ölüyor."

"Hayır." Başını öyle sert salladı ki saçları yanaklarına battı. "Yapamaz. O bir Gölge Melek. Onu hiçbir şey öldüremez!" Şimdi çığlık atıyordu, sanki bağırmak onu

kelimeler doğru.

"Şeytan yapabilir," dedi Reaver. "Ama bunların çoğunu kendisi yaptı."

"Eidolon," diye bağırdı. "Lütfen. Kurtar onu."

Doktor ve diğerlerinin ellerinden geleni yaptıklarını biliyordu ama Eidolon'un yüzündeki acımasız ifade her şeyi anlatıyordu.

Revenant başaramayacaktı.

Tüm bunlardan sonra, onun gözleri önünde ölecekti. Yaşadıkları onca şeyden sonra, onun için kutsal bir kuralı çiğnedikten sonra, şimdi de ölecekti. Kuralları çiğneme konusundaki isteksizliğinden bahsederken bahsettiği türden bir sonuç muydu bu? Bir Süvari'den kan çalmak ve bunu hayatınla ödemek?

Elini cebine soktu ve kan şişesini sıkıca kavradı. Onu parçalayacak, o lanet şeyi yok edecekti. Aklının bir köşesinde mantıksız davrandığını, şişeyi yok etmenin onu geri getirmeyeceğini biliyordu ama bir şeyler yapması gerekiyordu.

Lanet olası ölümün özü -

Ölümün özü aynı zamanda ölemeyenler için bir yaşam iksiriydi.

Revenant'ın sözleri kulaklarında üflemeli bir borunun içinden geçiyormuş gibi çınladı.

"Reaver." O tutulan dışarı ve şişe. "Ne hakkında Bu mu? Thanatos'un kanı.

Revenant bunun aynı zamanda bir yaşam iksiri olduğunu söylemişti."

Reaver kaşlarını çattı. "Öyle mi?" "Bunu ona annen söyledi."

Şişeyi onun elinden aldı. "Zararı olmaz." Kauçuk tıpayı açtı ama kadın onun bileğini yakaladı.

"Hayır." Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muydu? Cansız gözleri kör bir şekilde tavandan sarkan zincirlere bakan Revenant'a baktı ve doğru şeyin bu olduğunu anladı. "Thanatos'a sorman gerek."

"Ama kan burada."

"Beni dinle." Reaver'a yapıştı, parmak eklemleri tutuşunun gücüyle beyazlaşıyordu. "Revenant onu alarak bir Gözetmen kuralını çiğnedi ve Thanatos'un da ondan vazgeçmeye niyeti olmadığı açık. Revenant'ın hayatını kurtarmak için onun izni olmadan onu kullanmak büyük bir ihlal olurdu. Revenant bunu istemezdi, sizi temin ederim. Bu onun çocukluğuna kadar uzanıyor. Annene kadar. Lütfen Thanatos'a sorun."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Reaver ama bir anda ortadan kaybolmuştu. "Bunun için vaktimiz yok," diye homurdandı Eidolon Küfür. "Onu hayatta tutan tek şey güçlerimiz. Bir kez kaybolurlarsa..."

Dermoire'ı hiç görmediği kadar parlak parlıyordu, Shade ve Raze de öyle. Ama güçleri sınırlıydı ve şimdiden Raze'in deri gliflerine vuran parıltının yoğunluğunda bir titreşim görüyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "İnan bana, biliyorum."

Beklerken Rev'in kanla yapış yapış olmuş soğuk, gevşek elini tuttu.

"Sakın ölme, seni piç. Sakın ölme."

Sanki onu ayakta tutacak bir tür koruyucu mantra gibi bu sözleri defalarca tekrarlardı. Ve lanet olsun, Reaver'ın oğlunu kardeşini kurtarmaya ikna etmesi ne kadar sürmüştü?

"Soluyorum," diye mırıldandı Raze ve Blaspheme bir ısırık aldı.

Raze'in dolabının kırmızımsı altın ışıltısını kaybettiğini, siyah çizgilerinin ışığı yuttuğunu görünce hıçkırarak ağladı.

Revenant'ın bileğini sıkıca kavrayan Shade'in alnından ter damlıyordu. "Dumanla çalışıyorum."

"Bekle... bekle," diye bağırdı Eidolon, kendi dermoire'ı titremeye başladı. "Reaver hangi cehennemde?"

Acil servisin diğer tarafında Harrowgate parladı ve Reaver dışarı fırladı, onu Thanatos ve Savaş olarak bilinen Atlı Ares izledi. Her iki Atlı da tamamen zırhlıydı, sanki bunun bir tür hile olduğundan şüpheleniyorlardı.

"Hadi yapalım şu işi!" Reaver travma odasına girmeden önce şişeyi açmıştı. Hiç vakit kaybetmeden içindekileri Revenant'ın parçalanmış dudaklarının arasına boşalttı. "Geri çekilin," dedi. "Shade ve E hariç herkes."

Blaspheme kaldı. Ona "seni uyarıyorum" der gibi bir bakış attı ama akıllıca davranarak tartışmadı.

Harrowgate tekrar parladı ve Limos, arkadaşı Arik ve son Atlı Reseph içeri girdi. Harika. Eğer bu başarısız olursa çöküşüne tanıklık edecek daha fazla insan.

Gözlerini kapatan Reaver elini Revenant'ın alnına koydu. Düşük seviyeli bir uğultu başladı ve Blas bunun Reaver'dan geldiğini fark ettiğinde irkildi. Altın bir parıltı Reaver'ın etrafını sardı ve Blas bu parıltının Revenant'ın bedenine sızışını hayranlıkla izledi.

"Thanatos," diye homurdandı Reaver, "daha fazla."

Thanatos anında oradaydı, elinde bir hançer vardı. Sadece bir bulanıklık görebileceği kadar hızlı bir hareketle bileğini kesti ve yarığı Revenant'ın ağzına dayadı. Limos

Kardeşinin yanında belirdi, parmaklarını gözünün kenarındaki tek bir gözyaşına dokundururken hamile karnı Revenant'a çarpıyordu.

"Bunu neden yapma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum," diye fısıldadı, "ama..." Islak parmaklarının ucunu Revenant'ın alnına bastırdı.

Aların gözyaşları. Kıtlığın.

Reaver'ın parıltısı yoğunlaştı ve acı veren ışık darbeleriyle Blaspheme'i kör etti. Eidolon ve Shade acı içinde bağırdı ve sonra geriye doğru savruldu ve yanmış et kokusu odayı doldurdu. Bir kargaşa duydu, insanlar yardım istiyordu ama o olduğu yerde donup kalmıştı, görmek bir yana hareket bile edemiyordu.

Bayılmış olmalı, çünkü bir an sonra ellerin onu yerden kaldırdığını hissetti.

"Ne... ne oldu?"

Reaver'ın bulanık yüzü onunkinin önünde belirdi. "Seni uyarmıştım."

"Revenant," diye nefes nefese kaldı. "O mu -"

"Ben... buradayım." Revenant'ın gırtlaktan gelen sesi, uzun zamandır gecikmiş bir okşayış gibi onun içinde gürledi.

Kendi etrafında döndü, sallanan bacakları yeni dikey pozisyona uyum sağlamaya çalışırken neredeyse kendini tekrar deviriyordu. Revenant masanın üzerinde yatıyordu, vücudu sadece beline kadar bir çarşafla kaplıydı ve morarmış ve bitkin görünmesine rağmen bir bütündü.

"Teşekkür ederim, Tanrım, teşekkür ederim." Blaspheme kendini onun üzerine attı ve sanki az önce ölmemiş gibi ona sıkıca sarıldı.

Bir kolunu ona doladı ve onu göğsüne bastırdı. "Ne... ne oldu?"

Reaver, Revenant'ın elini kavradı ve sıktı. "Biz kazandık."

"Harika."

Blaspheme, daha birkaç dakika önce yapboz gibi görünen kaburgalarını incitmekten korkarak doğruldu. "Sen öldün. Bu hiç de harika değil."

"Ama Şeytan'ı bin yıl boyunca hapsettik," dedi Revenant, sesi de bedeni kadar yıpranmıştı.

Sağ kolu sargılar içinde olan Shade homurdandı. "Ciddiyim. Siz ne yaptınız?"

Reaver kaşlarını çatarak Revenant'a baktı. "O kadar uzun süre yok olacaklarını nereden biliyordun? Kehanet mi?"

Odanın dışında toplanmış olan herkes içeri süzüldü ve bir anda küçük alan Atlılar, Seminus iblisleri ve birkaç arkadaşla doldu.

"Pruosi kitabı." Revenant yutkundu. Boğazı ağrıyormuş gibi irkildi. Blas bu savaşın ağrılarını ve sızılarını bir süre daha hissedeceğini hissediyordu. "Bir çeşit yemek tarifi kitabı. Bir brig ve bir abyss tarifini birleştirdim ve ikisinin de raf ömrü bin yıl."

"Dur bakalım," dedi Eidolon, üzerinde Shade'inkilerle aynı bandajlar vardı. "Sen ciddisin. Şeytan'ı büyüdü bir hücreye kapattığını ve uçuruma attığını mı söylüyorsun? Şeytan'ı. Bin yıl boyunca mı?"

"Ve onu Raphael, Gethel ve Lucifer ile birlikte kilitledik."

Kapı pervazına yaslanmış olan Wraith ısıklık çaldı. "Dostum,

dışarı çıktığında çok kızacak."

"Bunu dokuz yüz doksan dokuz yıl sonra düşünürüz," dedi Revenant. Blaspheme'in elini tuttu ve onu yatağa doğru çekti. "Törenini yapmadın."

"Kan daha iyi bir amaç için kullanıldı," dedi. "Ve Thanatos'un bunu sana isteyerek verdiğini bilmekten mutlu olacaksın. Ve daha fazlasını." Hamile Süvari'ye doğru gülümsedi. "Ve Limos sana gözyaşlarını verdi."

Thanatos kapının yanından başını eğerek yavaş ve saygılı bir şekilde selam verdi. Limos gözlerini devirdi.

"Ne töreni?" Wraith sordu ve Eidolon bu fırsatı kullanarak herkesi dışarı çıkarıp biraz yalnız kalmalarını sağladı.

Herkes gittiğinde ve Blaspheme Revenant'la yalnız kaldığında, kendini rahatlamaya bıraktı. Onun vücudundaki gerginlik de eriyip gitti ve bir anlığına sessizce uzanıp kâbusun sona ermesinin verdiği rahatlamamanın tadını çıkardılar. "Keşke bana ne planladığını söyleseydin," dedi sonunda.

dedi.

"Sadece daha fazla endişelenirdin."

"Bu kararı vermek sana düşmez," dedi sertçe. "Bir dahaki sefere sen söyle. Anladın mı?"

Kıkırdadı. "Bir dahaki sefere Şeytan'ı mistik bir kutunun içine hapsettiğimde mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye mırıldandı.

Kolları onun etrafında daha da sıkı bir şekilde kapandı.

"Biliyorum."

Etraflarını bir başka rahat sessizlik sarmıştı ve neredeyse böyle kalmalarını dileyecekti.

Acil endişeler, fiziksel ve zihinsel yaraların iyileşmesi dışında hiçbir şeyle uğraşmak yoktu. Ancak bir noktada geleceği tartışmaları gerekiyordu ve Blaspheme yapmaları gereken konuşmayı ertelemek istemeyecek kadar çok zamanını belirsizlikle yüzleşerek geçirmişti.

"Yani," dedi usulca. "Şimdi ne olacak?"

Kız göğsüne yaslanırken eli kızın saçlarını karıştırdı. "Duruma göre değişir, sanırım."

Karnı sıkıştı. "Neyin üzerine?"

"Eğer babana yaptıklarımı unutabilirsen."

Konuşurken ona bakabilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Annem bana her şeyi anlattı. Sen haklıydın. O bir piçti. Ve öyle olmasaydı bile, sen... sen değildin. Geçmişin benim için önemli değil, Revenant."

Sırıttı. "O zaman her şey halloldu." "Neyi hallettik?"

"Çiftleşiyoruz."

Neredeyse dilini yutacaktı. "Ah... ne?"

"Hemen evet demek zorunda değilsin." Yüz ifadesi ciddileşti. "Ama senin için hissettiklerimden asla şüphe etme. Annemin öldüğü gün her şeyimi kaybettim, ruhum da dahil. Kimse içimdeki iyiliği göremezken, kardeşim bile göremezken, sen gördün. Beni birden fazla şekilde hayata döndürdün Blaspheme ve bir daha asla bu yaşam çizgisinden yoksun kalmak istemiyorum." Eli yanağını okşamak için kalktı. "Seni seviyorum ve ister evet de ister hayır de, bu asla değişmeyecek."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Ben de seni seviyorum," dedi, sesi duygularının gücüyle kırılıyordu. "Kimse giremezken sen girmeme izin verdin. Evet, seninle çiftleşeceğim. Seninle çiftleşeceğim."

Elini kızın ensesinde dolaştırarak onu öyle bir öpücük için kendine çekti ki gözyaşları serbest kaldı. "Seni istiyorum. Burada. Şimdi."

Gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünün içinden, çarşafı bir çadira dönüştüren kanıtı gördü. "Doktorunuz olarak, dinlenmeniz ve seksten kaçınmanız gerektiğini söylemezsem ihmalkâr davranmış olurum."

Gözleri dehşetle irileşti. "Ne kadar süreyle?"

Sinsi bir gülümsemeyle elini çarşafın altına soktu. "Ben aksini söyleyene kadar." Avucu onu buldu, kalın ve sertti. "Şimdilik, emin ellerde olduğuna söz veriyorum."

İnledi. "Ben kimim ki doktorun emirlerine karşı geleyim?"

Akıllı bir erkek. Ve doktoru olarak ona pek çok emir vermeye hazırды.

Otuz Üç

Hastaneden taburcu olduktan bir saat sonra, Revenant ıssız bir tropik kumsalda yürüyor, mavi gökyüzünde süzülen deniz kuşlarını izlerken yüzü gökyüzüne bakıyordu. Metatron'a zihinsel bir çağrı göndermişti ve baş meleğin geleceğini umarken, umutlarını azaltmayı öğrenmişti.

"Merhaba, Revenant."

Rev neredeyse gülümsedi. Neredeyse. Döndü. "Sonunda beni görmeye tenezzül ettin, ha?"

Metatron'un gümüş mavisi gözleri, ayağındaki deri sandaletlere kadar uzanan, nöbet geçirten, renk değiştiren cübbesiyle eşleşerek parladı. "Diğer çağrınıza da cevap verecektim ama -"

"Ama sen meşguldün," dedi Revenant küçümseyici bir el hareketiyle.

"Ama sen hazır değildin," diye düzeltti Metatron. Revenant kaşlarını çattı. "Neye hazır değildim?"

"Olan her şey." Metatron gün batımına baktı, güneşin altın ışınları onu öperken yüzü parlıyordu.

Lanet baş melekler ve onların parıltılı bokları.

"Sen ve Reaver'ın yaptığı şey... başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şeydi. Cennetteki tüm melekler bir araya gelse bunu yapamazdı."

Revenant homurdandı. "Evet, aptalca bir şanstı. Reaver ve ben yaptığımız şeyi yapmamalıydık. İkimiz de ölmeliydik."

Metatron ona geri döndü. "Annenin sana neden Revenant adını verdiğini hiç merak ettin mi?"

Teknik olarak ona Sheoullic'in eşdeğerini vermişti, ki bu da neredeyse dili olan hiç kimse için telaffuz edilemezdi.

"Sanırım." Çok merak etmişti. Esas olarak ona bir melek ismi vermediği için.

"Mariel bazen durugörü nöbetleri geçirirdi," dedi Metatron yumuşak bir sesle. "Sanırım senin ölümden döneceğini önceden görmüş ve bilinçaltında sana rehberlik etmesi için sana kehanet niteliğinde bir isim vermiş. Ruhunu bu kaderin yolunda tutmak için."

Rev her ne kadar Met Amca'ya inanmak istese de, annesinin bir melek ismine hiç kafa yormamışken, düşmüş bir melek ismine bu kadar kafa yordüğünü göremiyordu.

"Her neyse Obi-Wan," diye mırıldandı. "Benim adımın Reaver ve benim Şeytan'ı kilitlememle ne ilgisi var?"

"Bununla çok ilgisi var." Metatron'un ürkütücü derecede yoğun bakışları Rev'in beynine kadar nüfuz etmiş gibiydi ve Revenant, kudretli başmeleğin Revenant'ın tüm utanç verici eylemlerine erişip erişemeyeceğini merak etmek zorunda kaldı. "Gördüğünüz gibi, anneniz diğer adınızla da aynı basirete sahipti."

Bir başmelek olmasına rağmen amcası biraz cahildi. "Benim başka bir adım yok."

"Elbette biliyorsun. Bunu Sheoul'dan kaçırdı, Reaver'ın kundak bezinin içine kanla yazılmıştı," dedi. "Ve Sheoul'da geçirdiğin süre boyunca sana sık sık Yok Edici denmesini ilginç buluyorum, çünkü melek adının anlamı bu."

Revenant duymasını etkileyen her neyse onu temizlemek için başını salladı, çünkü Metatron onun söylediğini düşündüğü şeyi söylemiş olamazdı. Ama başmelek beklentiyle ona bakıyordu, yani belki de Rev doğru duymuştu.

"Hangi isim?" diye mırıldandı.

"Abaddon." Metatron'un sesi o kadar güçlü bir yankıyla çıkıyordu ki Rev bunu iliklerine kadar hissetti. "Şeytan'ı bin yıl boyunca kilit altında tutacak olan kara melek. Anahtar sendin, Revenant. Şeytan nihayet hapishanesinden çıktığında, Reaver Atlıların Mühürlerini kıracak ve Günlerin Sonu başlayacak. Ama o zamana kadar, sen ve Reaver alemlere on yüz yıllık bir barış getirdiniz, tıpkı kehanette bulunulduğu gibi."

"Ne?" Sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. "Kehanet mi? Kim tarafından?"

Metatron bakakaldı. "İncil'in herhangi bir şeklini ve çevirisini hiç okumadın mı? Sen ve Reaver, Nil'in ilk suları akmaya başladığından beri Kıyamet'in merkezinde yer alıyorsunuz. İşaretler en başından beri oradaydı. Siz iki kalın kafalı aptal onları kaçırmaya devam ettiniz. Dürüst olmak gerekirse, ikinizin de yolunuzu bulamayacağınızı düşündüğüm çok zaman oldu."

"Bu durumda ikimiz de varız," diye mırıldandı Revenant. "Bekle... eğer bu kehanet İncil'de geçiyorsa, Şeytan bunu biliyordu, değil mi?"

"Hiç şüphesiz. Daemonica'ya buna karşı çıkan bir kehanet yazdırdı. Bu yüzden annen senin adını sakladı. Kehanet sen doğduğunda henüz yazılmamıştı ama yine de bunun olacağını görmüştü. Gerçek adının sızmasına izin veremezdi yoksa Şeytan seni yok ederdi."

Sen. Kimse, diğer baş melekler bile bilmiyordu. Eşim ve ben bu konuda yalnızdık."

Akıl. Patladı. Ama şimdi pek çok şey anlam kazanmıştı. Kendisinin, annesinin ve Reaver'ın yaşadığı onca cehennemin bir amacı vardı.

Bu da onu daha az berbat yapmadı.

"Kanımın Şeytan'ın lekesinden arındırılmayacağını biliyor muydun? Raphael ve arkadaşlarının bana teklif ettiği saçma anlaşmada sen de var mıydın?"

"Bunun için üzgünüm, Revenant," dedi Metatron. "Şeytan hâlâ hayattayken lekeyi yok etmenin bir yolu olmadığının farkındayım ama anlaşmadan haberim yoktu. Tüm bunlar bitene kadar Raphael'in sana yalan söylediğini bilmiyordum. Sana kazık atmaya çalışan diğer baş meleklerin icabına bakılacak. Ve siktir et, ne zaman istersen cennete hoş geldin. Söz veriyorum, hiçbir başmelek tarafından taciz edilmeyeceksiniz ve yüzyıllar sürse bile verdiğiniz zararı onaracağız."

"Teşekkürler," dedi Rev, varlığı etrafındaki her şeyi yok ettiği sürece Cennet'e adım atmaya niyeti olmasa da. Annesinin anısı bundan daha iyisini hak ediyordu.

Metatron başını onaylarcasına eğdi. "Ve Revenant, Sheoul'un senin olduğunun farkındasın, değil mi?"

Homurdandı. "Met Amca'nın bir espri anlayışı var." Durakladı. "Dur bakalım... Hayır, yok. Sen ciddi misin?"

Metatron omuz silktili. "Şeytan gitti ve Lucifer'in ruhu da onunla birlikte hapsoldü. Artık Sheoul'daki en güçlü varlık sensin. Zamanı gelene kadar onu uygun gördüğün şekilde yönetebilirsin.

Şeytan'ı içeren tuzak başarısız olduğunda ve Reaver Atlıların Mühürlerini kırdığında."

Revenant'ın ciğerleri sıkışmıştı. Cehennemin yeni efendisi o muydu? "Ben... nasıl..."

"Bu bir kehanet, doğrudan Vahiy Kitabı'ndan," dedi Metatron. "Ve onların üzerinde bir kralları vardı, o da İbrani dilinde adı Abaddon olan dipsiz kuyunun meleğiydi." Metatron'un ifadesi ciddileşti. "Sheoul'u iyiler ve kutsallar için bir cennete dönüştüremezsin ve iblisleri yok edemezsin. Evrende iyi ve kötünün bir dengesi olmalı, bu yüzden Sheoul kötücüllüğün bir kalesi olarak devam etmeli. Ama bu onu yumuşatamayacağınız anlamına gelmez. Onları tamamen reddedemeseniz bile mevcut yasaları değiştirebilirsiniz."

Revenant'ın daha önceki ifşaatlardan zaten etkilenmiş olan zihni, başmeleğin ne dediğini tam olarak anlayamadı. "Ne gibi?"

"İnsanlar... ya da melekler... Sheoul'da öldüklerinde, ruhlarının sonsuza dek Sheoul'da kalması ve bunu yapmak isteyen herhangi bir iblis tarafından işkence görmesi gerektiği gerçeği gibi."

"Ruhları serbest bırakabilir miyim?" "Eğer arzu edersen."

Revenant bu arzuyla neredeyse titriyordu. Kaç tane işkence görmüş ruhu özgür bırakabilirdi? Annesinin ve babasınıninkiler de dahil. Reseph'in küçük kız kardeşi. Pek çok ruh sonunda huzur bulabilirdi.

"Sheoul'un büyük patronu olmak çok zaman alacak," diye belirtti Revenant. "Ve benim zaten bir işim var."

Ve neden tartışıyordu ki, başından beri

Sheoul'da bir güç pozisyonu almak için entrikalar mı çeviriyordu? Metatron iktidar pozisyonunu teklif ediyordu ve burada Revenant bir aptal gibi bocalıyordu.

"Daemonica'nın kıyamet kehaneti tamamen devre dışı kaldığından, Atlıların artık Gözcülere ihtiyacı yok. Artık sadece Reaver onların mühürlerini kırabilir. Sen de Harvester gibi görevinden azat edildin."

Vay anasını. "Peki ya Blaspheme? O bir vyrm -" Metatron güldü. "O bir vyrm değil. O bir melek."

Rev şaşkın bir sessizlik içinde öylece dururken, baş melek devam etti. "Annesi... şimdi hangi isimle anılıyor?"

"Deva. Ah... Devastation."

"Huh." Metatron başıyla onayladı. "Güzel isim. Her neyse, Devastation düştükten sonra Blaspheme'in babasıyla ilişkisini sürdürdü, bu yüzden Blaspheme'in vyrm olduğuna inanıyorlardı. Ama Blaspheme annesinin kanatlarını kaybetmesinden bir gün önce gebe kaldı."

Revenant keskin bir nefes aldı. "Yani ona iki melek gebe kaldı, bir melek ve bir düşmüş değil."

"Aynen öyle. Ve çocuklarınız da tam birer melek olacak. Cennette hoş karşılanacaklar... hayır, kucaklanacaklar..."

Çocuklar. Kutsal ve kutsal olmayan her şey adına, Revenant oraya gideceğini hiç düşünmemişti. Düşmüş bir melek olduğuna inandığında, derinlerdeki bir içgüdü onu dikkatli olması, dünyaya bir çocuk getirmemesi konusunda uyarmıştı. Ama şimdi... şimdi bir geleceği vardı ve çocukları güvende ve onları seven ebeveynlerle büyüyeceklerdi.

Yine de... "Vyrm zulmü sona ermeli," dedi. "Ben gördüm Blaspheme'in yaşadığı cehennem. Tüm vyrmeler hoş karşılanacak

Sheoul."

"O halde bunu onurlandıracağız," diye yemin etti Metatron. "Bugünden itibaren hiçbir vırm avlanmayacak. Ancak herhangi biri melek öldürme eğilimi gösterirse, harekete geçeceğiz."

Adil olan buydu. "Anlaştık." Revenant elini uzattı ama Metatron sadece bakmakla yetindi. Ve sonra, Revenant'ı şok eden bir hareketle Metatron onu kucakladı.

"Yeğenim," diye mırıldandı. "Bu günü nasıl da özlemle bekledim. Göklerin oluştuğu günden beri bunun olacağını gördüm, ama görüşümün bulanıklaştığı zamanlar oldu, kehanetlerin değiştiğinden korktum." Geri çekildi ve Rev, amcasının gözlerinde parlayan duygularla sarsıldı. "Evine hoş geldin, Revenant. Evine hoş geldin."

Bu bir pusudan başka bir şey değildi.

Süvari beyaz atı Conquest'i Oregon sahilinde durdurmak için dizginlerken, Revenant ve Reaver bir ekip olarak Reseph'in yanında yer aldılar. Küheylan homurdandı ve canavarın ulaşamayacağı bir yerde duran Rev ve Reaver'a doğru hırladı.

"N'aber?" Üzerinde sadece bir çift mayo olan Reseph eyerden aşağı sallandı. Adam mümkün olduğunca az kıyafet giyiyordu ve Rev çoğu zaman çıplak olduğuna yemin ediyordu. "Barbeküden önce koca adamı çalıştırıyordum."

Reseph ve Jillian'ın Colorado'daki saklanma yerindeki barbekü zaten tüm hızıyla devam ediyordu ama Reseph bunu biliyordu. Reaver'a göre, bazen tüm aile bir aradayken,

Süvari'nin bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacı vardı, Mühür kırıldığında ve Pestilence olarak bilinen şeytani iblise dönüştüğünde kardeşlerine yaptıklarının anılarından kaçmaya çalışmalıydı.

"Senin için bir şeyim var," dedi Revenant.

"Çünkü Ben mi?" O da sarışın Atlı gözlü Revenant şüpheyle. "Bu ne olabilir?"

"Kız kardeşinin mezarına bir kapı aç."

Reseph'in gözleri kısılmadan önce parladı. "Ariya?

Neden?" "Güven bana." Geçmişleri göz önüne alındığında, bunu sormak cesurca bir şeydi,

Ama Revenant her zaman risk alan biriydi.

Reseph tereddüt etti, gergin sessizliği sadece dalgaların çarpma sesi ve tepeden seslenen birkaç martı bozuyordu. Sonunda Reaver'a baktı ve o da başını salladı. "Tamam ama eğer bu bir oyunsa, yemin ederim seni yok etmenin bir yolunu bulacağım."

"Not edildi."

Süvari aygırına seslendi. "Fetih, bana."

Canavar bir duman sarmalına dönüşmeden önce kişnedi. Buhar sarmalı Reseph'in ön koluyla kaynaşıp derisine at şeklinde dövme benzeri bir glif olarak yerleşene kadar kıvrandı. İşini şansa bırakmak istemeyen Reseph, parmağını boğazındaki hilal şeklindeki yara izinin üzerine hafifçe vurarak zırhını kuşandı. Anında, parlak metal plakalar lanet olası bir Transformer gibi aniden üzerine katlandı.

Revenant her zaman Atlılar'a gerçekten harika hediyeler verildiğini düşünmüştü.

Süvari tam teçhizatını kuşandığında

kişisel Harrowgate, ve teker teker, o, Reaver ve Revenant geçerek Sheoul'daki küçük Steara adasına çıktılar. Bu küçük kara parçası yeşiller, kırmızılar ve morlardan oluşan bir vahaydı ve cehennemnin tipik karanlık çirkinliği içinde nadir bulunan bir mücevherdi.

Sahile yakın, korunaklı bir oyukta küçük bir mezar vardı; el oyması mermer mezar taşı, gölgesinde yatan küçük tümseği gölgede bırakıyordu.

"Konu nedir amca?" Reseph'in sesi sertti ve daha fazla şüpheyi doluydu.

Rev yeğeninin yanına yaklaştı. "Küçük kız kardeşin bir insandı. Ruhu binlerce yıldır burada hapsolmuş durumda."

"Özet için teşekkürler."

Gözlerini kapatan Revenant, zihnini dileklerine açtı ve bir an sonra, saçları ve gözleri Reseph'inkine çok benzeyen sarışın bir çocuk, mezar taşı kadar somut bir şekilde kardeşinin önünde duruyordu.

"Hoşça kal de Reseph," dedi Revenant yumuşak bir sesle. "Onun ruhunu Sheoul'dan kurtardım. Bir dakika içinde cennete götürülecek."

Süvari onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve hem Revenant hem de Reaver arkalarını döndüler.

"Beni şaşırtıyorsun kardeşim." Reaver'ın sesindeki duygusal kesinti Revenant'ın içinde derin bir yankı uyandırdı. Bir başkasını bu kadar önemsemek bir lanetti. Ve bir armağandı.

"Kibar olabildiğime şaşırdın mı?"

"Hayır." Reaver'ın mavi gözleri parladı. "Reseph'in acısının farkında olmana şaşırdım."

"Birkaç hafta önce olsa acısını ona karşı kullanırdım," diye itiraf etti Rev huysuzca. "Ama hafızamı geri kazandığımdan beri, sevdiğim birinin acı çektiğini bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Sırıttı. "Bazı insanlar çektikleri tüm acıları hak ederler ve ben de bunu onlara vermekten mutluluk duyarım. Ama görünüşe göre ailemizden bir çeşit koruyucu gen almışım ve ailemizden kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim." Sırıışı derinleşti. "Tabii bunu yapan ben değilsem."

Reaver homurdandı. "Pislik herif."

Rev, Reseph yaklaştığında çağlar boyunca kaçırdıkları kardeş rekabetinin bir kısmını ortaya dökmek üzereydi, gözleri kan çanağına dönmüş, ifadesi kederle gölgelenmişti. Yine de sanki bir örtü kalkmış gibi etrafını bir huzur havası sarmıştı.

"Nasıl," diye mırıldandı Reseph. "Bunu nasıl yaptın?" Rev omuz silktili. "Ben artık burada Kral Bok'um."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Eski Revenant bir tür imkansız ödeme talep ederdi. Yeni Rev... siktir et, o da aynı şeyi yapardı. "Beni her gördüğünde bir pislik gibi davranmayabilirsin."

Reseph yüzünü buruşturdu. "Başka bir şey bulabileceğini sanmıyorum. Herkese karşı hıyarın tekiyim."

Rev'in Süvari'den beklediğı de aşağı yukarı buydu.

"Evet, öylesiniz." Hepsini Reseph'in evine götürdü; tüm Atlılar, aileleri ve birkaç Yeraltı Dünyası Genel personeli Reseph'in kaçındığı barbekü için toplanmıştı. "Bu işi burada bırakalım."

Bana borcun var mı?"

"Harika." Reseph elini Revenant'ın omzuna vurdu. "Teşekkür ederim. Artık büyük bir alet olmadığına sevindim." Reseph sırtarak arkadaşı Jillian'a doğru yöneldi.

"Oğlun kendini beğenmiş bir orospu çocuğu, değil mi?" Rev kardeşine baktı, bir aile toplantısında gerçekten yan yana durduklarına şaşırmıştı. Ve hiç kan dökülmemişti.

Reaver bir kahkaha attı. "Hangi oğlun?" Bakışları, yemek masalarının etrafında dolanan herkesi süzmeden önce her bir yavrusunun üzerinde parladı. "Sence ailelerimiz gurur duyar mıydı?"

"Bence tüm kartlar yerine oturduğu ve gerçekten de bazı çılgın kehanetleri gerçekleştirdiğimiz için rahatlayarak kendilerinden geçerlerdi. Bunun gerçekleşme ihtimali astronomik olarak çok düşük olmalı."

"Metatron'a göre dokuz yüz trilyonda bir." Revenant, Blaspheme'in bir çift buz getirdiğini gördü. Soğutucudan soğuk biralar aldı ve Eidolon'un baldızı Idess'e bir tane ikram etti, ancak kadın genişçe sırttı ve düz karnını işaret ederek reddetti. Hamile mi? Öyle olmalı.

"Metatron'dan bahsetmişken, Cennette işler nasıl?"

Reaver kendine bir margarita hazırladı ve bir tane de Rev'in eline tutuşturdu. Ne kadar düşünceli. "Herkes hâlâ Raphael'in gitmesinin şokunu yaşıyor ama ne gariptir ki kimse onu özlemiyor." İçkisini yudumlarken gülümsedi. "Ve Harvester normale döndü. Gethel ve Lucifer'dan kurtulmak işe yaradı. Sheoul sana nasıl davranıyor?"

"Ben Kral Bok'um, yani, bilirsin." Omuz silkti. "Burada bir

Beni sabote etmeye çalışan bir avuç ahmak var ama çoğunlukla orada hayat değişmedi." Margaritasından bir yudum aldı ve botlarının üzerine tuz parçaları düşürdü. Mükemmel kardeşinin bardağının kenarından tek bir tuz tanesi bile koparmamış olması onu rahatsız etmemişti. Kişisel gelişim harika bir şeydi. "Ama kıyamete hazırlanmak için bin yılım var. Şeytan geri döndüğünde pek çok iblisin kaçacağından ve Kötü Takım için savaşmak zorunda kalanların hazırlıksız ve etkisiz olacağından emin olmak için bolca zaman. Ve Azagoth'a sadece tarafsız ve kötü olmayan iblis ruhlarını reenkarne etme yetkisi veriyorum."

"Kulağa meşgulumüşsün gibi geliyor."

Revenant omuz silkti. "Oldukça iyi bir iş."

Reaver bir an sessiz kaldı ve sonra Revenant'a döndü, kaşları ciddi bir çizgiyle çizilmişti. "Cennette hoş karşılanacağını biliyorsun. Sen ve Blaspheme ikiniz de. Sebep olduğunuz hasarın çoğunu onarabiliriz -"

Revenant elini kaldırarak kardeşinin sözünü kesti. "Blaspheme cennete gitmeyi seçtiğinde, onu karşılamak için burada olacağım. Ama ben oraya ait değilim."

"Rev -"

"Hayır," dedi Rev, Reaver'ın sözünü tekrar keserek. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Sorun yok. Cehennemi yönetiyorum ve bunu yapmam gerekiyordu. Her şey yolunda." Bardağını kaldırdı ve Reaver'ınkiyle tokuşturdu. "Bizim için. İşlevsiz aile ve hepsi."

Reaver güldü ve o anda Revenant her şeyin ne kadar iyi sonuçlandığına hayret etti. Bu buluşmadaki herkes ve sayısız diğerleri, Reaver ve Revenant'ın bugün bulundukları yere gelmelerinde rol oynamıştı. Revenant

bu insanlara kocaman bir teþekkür borçluydu. Onlara karşı duygusal davranacağından değil. Ama belki bir günlüğüne birilerini öldürmekle tehdit etmekten kaçınırdı.

Blaspheme, ızgarada hamburger ve sosisli sandviç çeviren Limos'un arkadaşı Arik'in yanında durduğu yerden el salladı.

"Görünüþe göre partiye katılsak iyi olacak," dedi Reaver.

Parti. Bu kelime Revenant'ın suratına bir yumruk gibi çarptı. Birkaç partiye katılmıştı ama bırakın hoş karşılanmayı, hiçbirine davet bile edilmemişti. Ama burada yeğenleri tarafından düzenlenen bir partideydi ve gerçekten de burada olmasını istemişlerdi.

"Hazır mısın, kardeşim?" Reaver sordu.

Reseph müziği açmış olmalıydı, çünkü Rodney Atkins aniden cehennemden geçmek ve şeytan orada olduğunu anlamadan çıkmak hakkında şarkı söylüyordu. Revenant, Reseph'in keskin bir selam ve ukala bir gülümseme verdiği verandaya baktı.

"Evet," dedi Rev, "hazırım." Hayatında ilk kez bir ailenin parçası olmaya hazırды.

Otuz Dört

Üç ay sonra.

Blaspheme, Revenant'la birlikte İtalyan sahil şeridinde paylaştıkları evin balkonunda durmuş, yüzünü ılık sabah esintisine dönmüştü. Burada onunla birlikte yaşadığına ve tüm endişelerinin yok olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Ve kesinlikle onun bir melek olduğu aklına bile gelmemişti. Gerçek, ilahi bir melek.

Henüz Cennet'e girmemişti; bunu yapması tüm meleksi güçlerini ve içgüdülerini harekete geçirecekti ama bu aynı zamanda onu Yeraltı Dünyası'na giremez hale getirecekti. Bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu.

Sahte Melek büyüğü etkisini yitirmiş, ona sınırlı bir melek gücü yelpazesi ve gerçekten işlevsel olan mor uçlu beyaz kanatlar bırakmıştı. Revenant ona uçmayı öğretmişti... ve termaller üzerindeyken sevişmeyi.

Bu yüzden şimdilik halinden memnundu ve Revenant da geleneksel bir melek olmadığı için iyi bir ikili oluşturmuşlardı.

Adamın yaklaştığını hissetti, göğsü sırtına bastırıldığında gülümsedi ve kollarını onunkilerin altından geçirip orta kısmına doladı.

"Uyandığımda seni özledim." Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Seni uyandırmayı planlıyordum. Dilimle."

Dizlerinin bağı çözüldü. "İşte bu bir çalar saat.

iyi para."

Çenesini onun başına yasladı ve ikisi de köpüklü suya bakarken onu daha da yakınına çekti. "Her zaman yarın vardır."

"Yarın mı?" Ellerini onunkilerin üzerine koydu ve ona doğru gevşedi. "Düşünüyordum da... duş? On dakika?" Adamın giderek kabaran uyarılma hissinin arkasına baskı yaptığını hissetti ve rahatça ona sürtündü.

"Bir dakika." Sabahki boğuk sesi derinleşti. Daha da ileri gitti ve kalçalarının arası ısındı.

"Çok sabırsızsın," diye düşündü.

"Ve sen de alaycısın."

Omuz silkti. "Sanırım bazı Sahte Melek alışkanlıklarından vazgeçmek zor."

"Bu sende kalmasında sakınca görmediğim bir şey." Adam bir elini aralarına koydu ve adam bornozunun eteğini kaldırıp ereksiyonunu göbeğine doğru yerleştirdiğinde kadın kalçasına serin bir esinti vurduğunu hissetti.

"Sanırım yeni alışkanlıklarımı daha çok seviyorsun," dedi kendini yeni keşfettiği Göksel güçlerine açarken ve her hücrelerinde vızıldayan alçak, titreşimli bir titreşim üretirken. Revenant onun içine girdiğinde, o da bunu hissetti ve nefesi kesildi.

"Siktir," diye inledi, sabırsız bir hamleyle eve çarptı. "Hoşuma gitti. Sanırım çok fazla."

Aynen, diye düşündü, çünkü kesinlikle konuşamıyordu. Şimdiden coşkunun zirvesine tırmanıyordu ve evet, Revenant'la birlikte bu yeni yeteneklerini keşfetmeye bayılıyordu. Dün gece keşfetmişti ki

ona dokunmadan bile onu uyarırdı. İşten eve gelir gelmez onu derileriyle boşaltmıştı. Zevk çığlıkları atmaya başlamadan önce bir merhaba bile diyememişti.

Bunun için onu yere yatırıp doruğa ulaşmasına izin vermesi için yalvarıncaya kadar yalayarak cezalandırmıştı. Sonra bunu beş işkence dakikası daha uzatmış ve sanki yüz dil tarafından okşanıyormuş ve iki kalın şaft tarafından sevişiliyormuş gibi onu sekse boğmak için kendi gücünü kullanmıştı. Bir düzine orgazmdan sonra, Revenant onu yatak odasına götürüp kucaklayana, okşayana ve taş gibi soğuk bir savaşçının söyleyeceğine asla inanmadığı güzel şeyler fısıldayana kadar kemiksiz bir mutluluk birikintisi içinde yatmıştı.

Doruk noktası patlarken tuzlu hava yüzünü okşadı. içinden geçerek Revenant'ı da beraberinde varoluşun en yüksek düzlemine götürdü. Ruhları birleşti, melekler gibi birbirine karıştı ve böylece orgazmları bir oldu. Aralarında çalkalanarak onları bir saat boyunca süren sonsuz bir zevk içinde askıya aldı, ta ki kadın işe geç kalmanın eşiğinde olduğunu fark edene kadar.

Tekrar.

"Bunu... yapmayı... bırakmalıyız," dedi nefes nefese kalarak. Balkon korkuluğunu kavrarken kolları titriyordu ve sevişmelerinin yoğunluğuyla o şeyi kırmamış olmaları bir mucizeydi.

"Asla."

"Tamam," diye iç geçirdi. "Ama gerçekten işe geç kalmaya devam edemem."

"Biz yeni evliyiz. Eidolon anlayacaktır."

Hiç şüphesiz öyle yapardı. "Uymam gereken kurallar var."
"Kurallar." Homurdandı. "Bazen geçici çözümler vardır."

Revenant'ın kurallar konusunda gevşemesini seviyordu, her ne kadar çoğu kural konusunda katı olsa da. Yine de ilerleme kaydediyordu ve aptalca bir kurala meşru bir çözüm bulduğu her seferinde gizli bir heyecan duyuyordu.

Gülümseyerek arkasını döndü ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Ve ben de seni." Onu öylesine derinlemesine öptü ki, geri çekildiğinde başı döndü. "Senin için çiğnemeyeceğim hiçbir kural yok." Başını eğdi ve onu korkuluklara doğru iterken dudağını ısırdı, elleri tekrar bornozunun altına girdi ve iş için çok fazlaydı.

"Bugün çok geç kalamam," diye hatırlattı ona. "Annem ikinci tur kök hücre tedavisi için kliniğe geliyor. Gerçekten tamamen iyileşeceğini düşünüyorum."

"Güzel." Biraz geri çekildi ama elleri dolaşmaya devam etti. "Reaver ve Harvester bizi bu akşam yemeğe davet etti. Gitmek ister misin?"

Elbette biliyordu. Reaver ve Revenant'ın kırılğan ilişkilerinin filizlenmesi aylar almıştı ama şimdi gerçekten de en başından beri olmaları gereken kardeşlerdi. Birlikte birkaç futbol maçına bile gitmişlerdi. Rev ve Harvester hâlâ birbirlerinden hoşlanmıyordu ama çoğunlukla kan dökmeyi minimumda tutuyorlardı. Son üç ayda yaşanan en şok edici şey, Revenant ve Thanatos'un birlikte büyümeleriydi.

Yakın. Revenant artık tüm Atlılarla iyi anlaşıyordu.

Ancak zebanilerle iyi geçinemiyordu.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

"Onlarla yemek yiyelim," dedi, bacaklarının arasından kayan eline doğru eğilerek. "Ve sonra tamamen benimsin. Birbirimizin tadını çıkarmak için bin yılımız var. Bir dakikasını bile boşa harcamayalım."

Bin yıl. Alemler arasında on asırlık barış. Ve sonra Son Savaş'tan sonra, Şeytan gerçekten ölüp gittiğinde, Metatron Şeytan'ın ölümüyle birlikte Vahiy'in kanının tüm lekelerden arınacağına ve tüm göklerin onların mabedi olacağına söz verdi.

Temel olarak, büyük bir kutlama olacaktı. Metatron başka bir şey daha vaat etmişti.

Cennette kelebekler vardı.

Sözlük

Agimortus

Atlı Mührü'nün kırılması için bir tetikleyici. Bir agimortus, ev sahibi kişi veya nesne üzerine kazınmış veya damgalanmış bir sembol olarak tanımlanabilir. Üç tür agimorti tanımlanmıştır ve bir kişi, bir nesne veya bir olay şeklinde olabilir.

Konsey

Tüm iblis türleri ve ırkları, kendi türlerinin bireysel üyeleri için yasalar koyan ve cezalar veren bir Konsey tarafından yönetilir.

Daemonica

Şeytan İncili ve düzinelerce şeytan dininin temeli. Bir zamanlar inanılıyordu ki onun Kehanetler ilgili Kıyamet, eğer gerçekleşirse, Atlıların kötülüğün tarafında savaşmasını sağlayacaktır. Ancak, Cennet, Şeul ve Cehennem'in üç diyarındaki son olaylar Dünya var işlenmiş

Dermoire

Daemonica'nın kıyamet günü kehanetlerini tartışmaya açar. Her Seminus iblisin sağ kolunda, elinden boğazına kadar uzanan bir yerde bulunan dermoire, iblisin kim olduğunu gösteren gliflerden oluşur.taşıyıcının baba Tarih. Her bireyin kişisel glifi şu adreste bulunur

Emim

dolabın tepesinde, boğazda. İki düşmüş meleğin kanatsız yavruları. Emim çeşitli düşmüş meleklerle sahiptir.

melek yetkileri olsa da, bu yetkiler genellikle daha zayıf ve kapsam olarak daha sınırlıdır.

Düşm üş Melek

Çoğu insan tarafından kötü olduklarına inanılan düşmüş melekler iki kategoriye ayrılabilir: Gerçek Düşmüşler ve Düşmemişler. Düşmemiş melekler Cennet'ten kovulmuş ve dünyaya bağlanmışlardır; ne gerçekten iyi ne de gerçekten kötü oldukları bir yaşam sürerler. Bu durumda, nadiren de olsa Cennete geri dönmeyi hak edebilirler. Ya da düşüşlerini tamamlamak ve Şeytan'ın yanında iblis olarak yerlerini alarak Gerçek Düşmüşler olmak için iblis diyarı Sheoul'a girmeyi seçebilirler.

Harrowgate

İblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları, insanlar tarafından görülemeyen dikey portallar. Çok az sayıda varlık kendi kişisel Harrowgate'lerini çağırabilir.

Parlak

Metatron dışında var olan en güçlü Göksel melek sınıfı. Diğer meleklerin aksine, Radiantlar tüm alemlerde sınırsız güce sahip olabilir ve çok az istisna dışında Sheoul'da serbestçe seyahat edebilirler. Bu unvan aynı anda sadece bir meleğe verilir. İki melek asla aynı anda var olamaz ve Tanrı ya da Şeytan dışında yok edilemezler. Düşmüş melek eşdeğerine Gölge Melek denir. Gölge Melek bölümüne bakınız.

Gölge Melek

Şeytan ve Lucifer dışında var olan en güçlü düşmüş melek sınıfı. Diğer düşmüş meleklerin aksine,

Gölge Melekler tüm âlemlerde sınırsız güce sahip olabilir ve Cennete girme yeteneğine sahiptirler. Bu unvan her seferinde yalnızca bir meleğe verilir ve eşdeğerleri olan bir Işıldayan olmadan asla var olamazlar. Gölge Melekler Tanrı veya Şeytan dışında yok edilemezler. Cennet meleği eşdeğerine Işıldayan denir. Bkz. Işıldayan.

Sheoul

İblis diyarı. Dünyanın derinliklerinde kendi düzleminde yer alır ve çoğu kişi tarafından yalnızca Harrowgate'ler ve cehennem ağızları ile erişilebilir.

Sheoul-gra

İblis ruhları için bir tutma tankı. Sheoul'dan bağımsız olarak var olan bir diyardır ve Azrail olarak da bilinen Azagoth tarafından denetlenir. Sheoul-gra'nın içinde, iblis ruhlarının yeniden doğana kadar işkenceli bir arafta tutulduğu İç Mabet bulunur.

Sheoulic

Birçok tür kendi dilini konuşsa da herkes tarafından konuşulan evrensel iblis dili.

Ter'taceo

Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan şekline dönüşebildikleri için insan gibi görünebilen iblisler.

Ufelskala

İblisler için kötülük derecelerine göre bir puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar, kötülerin en kötüsünü içeren Beşinci Kademe ile birlikte beş Kademe kategorize edilebilir.

Vyrm

Bir meleğin kanatlı yavrusu ve

Gözetmenler

düşmüş bir melek. Emim'den daha güçlü olan vırm, varlıklarını hem melekler hem de düşmüş melekler için bir tehdit haline getiren bir yeteneğe de sahiptir. Sadece bir saniyelik göz temasıyla bir vırm, düşmüş bir meleği ya da meleğin tüm yakın ailesini yok edebilir. Son derece tehlikeli kabul edilen vırm ve ebeveynleri acımasızca avlanır.

Dört Atlı'ya göz kulak olmak üzere görevlendirilen kişiler. Ares, Reseph, Limos ve Thanatos'un kıyamete öncülük etmek üzere lanetlenmesine yol açan melekler ve iblisler arasındaki ilk müzakereler sırasında yapılan anlaşmanın bir parçası olarak, Gözetmenlerden biri melek, diğeri ise düşmüş bir melektir. Her iki Gözcü de herhangi bir Atlı'nın Kıyamet'i başlatma ya da durdurma çabalarına doğrudan yardım edemez, ancak perde arkasında yardım edebilirler. Ancak bunu yapmaları, aşılması ölümcül olmaktan daha kötü olabilecek ince bir çizgide yürümelerine neden olabilir.

Pleasure Unbound'dan bir alıntı için
lütfen bir sonraki sayfaya bakınız

Ateşli Demonica serisini başlatan romanı kaçırmayın!

Tayla, tensel zevke a bir iblis avcısıdır ama bunun her zaman kendisinden esirgeneceğinden korkmaktadır. Eidolon onun ezeli düşmanıdır - ve onu coşkunun eşiğine getiren tek adamdır...

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

